#1 BESTSELLER INTERNAȚIONAL

SYLVIA DAY

Descătușarea

Un roman
CROSSFIRE®

Carti pentru cititori. Soaptele cartii

Capitolul 1

New York era oraşul care nu dormea niciodată; nici măcar nu i se făcea somn vreodată. Apartamentul meu din Upper West Side se bucura de nivelul de izolare fonică aşteptat de la o proprietate care valora câteva milioane de dolari, dar chiar şi aşa se strecurau înăuntru sunetele oraşului — duduitul ritmic al cauciucurilor pe străzile intens circulate, protestele frânelor pneumatice obosite şi claxonatul neîntrerupt al taxiurilor.

Când am ieşit din cafeneaua din colţ pe veşnic aglomeratul Broadway, torentul de sunete al oraşului se revărsară peste mine. Cum putusem trăi vreodată fără hărmălaia Manhattanului?

Cum putusem trăi vreodată fără el?

Gideon Cross.

I-am prins bărbia în mâini, l-am simţit aplecându-şi capul pentru a se răsfăţa sub atingerea mea. Acel gest de vulnerabilitate şi de afecţiune m-a atins până în adâncul sufletului. Cu doar câteva ore în urmă crezusem că nu avea să se mai schimbe vreodată, că aveam să fiu nevoită, poate, să fac prea multe compromisuri pentru a-mi putea împărţi viaţa cu el. Acum eram martoră la curajul lui şi mă îndoiam de al meu.

Cerusem oare mai mult de la el decât de la mine însămi? Mă ruşina gândul că poate pe el îl forţasem să evolueze, în timp ce eu rămăsesem cu încăpăţânare aceeaşi.

Stătea în faţa mea, atât de înalt şi de puternic. În blugi şi tricou, cu o şapca de baseball trasă mult peste ochi, nu l-ar fi recunoscut nimeni ca fiind mogulul global pe care îl ştia toată lumea, însă chiar şi aşa şarmul lui înnăscut îi afecta pe toţi cei

pe lângă care trecea. Cu colțul ochiului am observat că oamenii din apropiere îi aruncau o privire, apoi se îl mai priveau o dată.

Indiferent dacă Gideon era îmbrăcat într-o ținută casual sau purta vreunul dintre costumele la trei piese făcute la comandă care îi plăceau atât de mult, puterea corpului lui zvelt și musculos era inconfundabilă. Aerul pe care îl avea, autoritatea pe care o exercita cu un control impecabil făcea să îi fie imposibil să se piardă vreodată în fundal.

New York-ul înghițea orice primea în el, în timp ce Gideon ținea întreaga metropolă într-o lesă aurită.

Și era al meu. Chiar văzând inelul meu pe degetul lui, uneori îmi venea greu să o cred.

Nu avea să fie niciodată un simplu bărbat. Era ferocitate ascunsă în teaca eleganței, perfecțiune străbătută de vinișoare de defecte. Era punctul central al lumii mele, un punct central al *lumii*.

Și totuși, tocmai îmi demonstrase că era capabil să se modeleze și să cedeze până la punctul limită pentru a fi cu mine. Ceea ce trezea în mine o hotărâre și mai fermă de a-i dovedi că eram demnă de durerea pe care îl forțasem să o înfrunte.

În jurul nostru se redeschideau vitrinele de pe Broadway. Fluxul traficului de pe stradă începea să se întețească, mașini negre și taxiuri galbene săltand agitate pe suprafața neregulată. Locuitorii orașului apăreau pe trotuare, scoțându-și câinii la plimbare sau îndreptându-se spre Central Park pentru o alergare de dimineață, răpindu-și atâta timp cât apucau înainte ca ziua de munca să se napustească peste ei cu ferocitate.

Mercedesul Benz opri lângă bordură chiar în clipa în care am ajuns la ea, în spatele volanului aflându-se silueta masivă și

întunecată a lui Raul. Angus intră cu Bentley-ul în locul din spatele lui. Mașina mea și cea a lui Gideon, mergând spre case separate. Ce fel de căsnicie era asta?

La drept vorbind, așa era casnicia *noastră*, deși nici unul dintre noi nu și-ar fi dorit-o astfel. Fusesem nevoita să trag linie când Gideon îl angajase pe fostul meu șef, luându-l de la agenția de publicitate pentru care lucram.

Înțelegeam dorința soțului meu ca eu să intru în rândurile Cross Industries, dar să încerce să-mi forțeze mâna acționând pe la spatele meu? Nu puteam permite așa ceva, nu cu un bărbat precum Gideon. Fie eram *împreună* — și luam deciziile împreună —, fie eram prea departe unul de celalalt pentru ca relația noastră să poată funcționa.

Dându-mi capul pe spate, am ridicat ochii spre chipul lui uluitor. Am văzut o expresie de remușcare pe chipul lui, și ușurare. Și iubire. Atât de multă iubire.

Îmi tăia respirația cat era de frumos. Ochii lui erau albaștri ca Marea Caraibilor, părul — o coamă neagră, bogată și lucioasă, ce îi ajungea la guler. O mâna iubitoare îi sculptase fiecare plan și unghi al feței până la o perfecțiune ce fascina și te împiedica să gândești rațional. Fusesem captivată de frumusețea lui încă din prima clipă când îl văzusem și încă mă trezeam cu sinapsele arse când mă așteptam mai puțin. Gideon pur și simplu mă năucea.

Însă mult mai mult de atât era bărbatul dinăuntru, energia și puterea lui nesfârșită, inteligența lui tăioasă și necruțarea, toate adăugându-se unei inimii care putea fi atât de tandră...

— Mulțumesc. Degetele mele trecură ușor peste arcul întunecat al sprâncenei lui, cuprinse de furnicături ca întotdeauna când îi atingeau pielea. Pentru că m-ai sunat.

Pentru ca mi-ai povestit despre visul tău. Pentru că ai venit să ne întâlnim aici.

— M-aș întâlni cu tine oriunde.

Rosti cuvintele ca pe un juramant, fervent și cu asprime.

Toată lumea avea demoni. Cei ai lui Gideon erau ținuți în frâu de voința lui de fier atunci când era treaz. Când dormea, îl torturau în coșmaruri violente, crude, pe care evitase să mi le împărtășească. Aveam atât de multe în comun, însă abuzul prin care trecuseram amândoi în copilărie era o traumă împărtășita care ne apropia și ne îndepărta în același timp. Mă făcea să lupt mai tare pentru Gideon și pentru ceea ce exista între noi. Cei care ne abuzaseră ne răpiseră deja atât de multe.

— Eva... Ești singura forță de pe pământ care mă poate tine departe.

— Îți mulțumesc și pentru asta, am murmurat eu, cu inima strânsă. Separarea noastră recentă fusese brutală pentru amândoi. Știu că nu ți-a fost ușor să îmi lași puțin spațiu, dar aveam nevoie de asta. Și știu că am tras tare de tine...

— Prea tare.

Colțurile buzelor mi se ridicară auzind străfulgerarea tăioasă de gheață din cuvintele lui. Gideon nu era genul de bărbat obișnuit să i se refuze ceea ce voia. Dar oricât de mult detestase să nu aibă acces la mine, eram împreună acum fiindcă acel refuz îl forțase să facă un pas înainte.

— Știu. Iar tu m-ai lăsat, fiindcă mă iubești.

— E mai mult decât iubire.

Mâinile lui se închiseră peste încheieturile mele, strângându-se în felul acela autoritar care făcea totul din mine să se abandoneze.

Am dat din cap, nemaifiindu-mi teamă să recunosc că aveam nevoie unul de celălalt într-o măsură pe care unii ar fi considerat-o nesănătoasă. Eram cine eram cu adevărat, ce exista între noi. Și era ceva prețios.

— Vom merge împreună până la doctorul Petersen.

Rostise cuvintele pe un ton inconfundabil de comandă, însă ochii lui îi cercetară pe ai mei ca și cum ar fi pus o întrebare.

— Ești atât de tiranic, l-am tachinat eu, dorindu-mi să ne despărțim cu emoții pozitive. Plini de speranță. Mai aveam doar câteva ore până la ședința noastră săptămânală de terapie cu doctorul Lyle Petersen, și nici că ar fi putut fi mai bine aleasă ziua. Trecuserăm printr-un moment de cotitură. Ne-ar fi prins bine puțin ajutor ca să ne dăm seama care ar fi trebuit să fie următorii noștri pași pe mai departe.

Mâinile lui îmi cuprinseră talia.

— Tu adori asta.

M-am întins spre tivul cămășii lui, strângând în pumn jerseul moale.

— Te ador *pe tine*.

— Eva...

Respirația lui înfiorată se revărsa fierbinte pe gâtul meu. Manhattanul ne înconjura din toate părțile, dar nu putea să intre peste noi. Când eram împreună, nu mai exista nimic altceva.

Un sunet jos înfometat mi-a scăpat de pe buze. Tânjeam după el și îmi era poftă de el, tremurând de încântare că era din nou lipit de mine. Îi inspiram prezența trăgând adânc aer în piept, în timp ce degetele mele îi frământau mușchii rigizi ai spatelui. Torentul de senzații ce mă străbătea era îmbătător. Eram dependentă de el — trup, suflet și inimă — și mă lipsisem

câteva zile de doza mea obișnuită, astfel că acum eram nesigură și dezechilibrată, incapabilă să funcționez cum ar fi trebuit.

Mă acoperea cu totul cu trupul lui atât de mult mai mare și mai solid. Mă simțeam la adăpost în îmbrățișarea lui, iubită și protejată. Nimic nu putea să mă rănească atâta timp cât mă ținea el în brațe. Voiam ca și el să se simtă la fel de în siguranță cu mine. Aveam nevoie ca el să știe că putea lăsa garda jos, să inspire adânc și să mă lase pe mine să asigur protecția necesară pentru amândoi.

Trebuia să fiu mai puternică. Mai deșteaptă. Mai înspăimântătoare. Aveam dușmani, iar Gideon se ocupa de ei de unul singur. Era în firea lui să fie protector: era una dintre trăsăturile lui pe care le admiram profund. Dar trebuia să încep să le arăt oamenilor că eram o adversară la fel de formidabilă ca soțul meu.

Mai important, trebuia să îi demonstrez acest lucru lui Gideon.

Sprijinindu-mă de el, i-am absorbit căldura. Iubirea.

— Ne vedem la cinci, asule.

— Nici o clipă mai târziu, mi-a poruncit el posac.

Am râs fără să vreau, îndrăgostită de fiecare fațetă tăioasă a personalității lui.

— Altfel ce?

Desprinzându-se de mine, îmi aruncă o privire care m-a făcut să mă înfiorez până în vârful degetelor de la picioare.

— Altfel vin după tine.

Ar fi trebuit să mă furișez pe vârfuri în apartamentul tatălui meu vitreg și ținându-mi respirația, având în vedere că la ora aceea — puțin după șase dimineața — cel mai probabil aș fi fost prinsă strecurându-mă înapoi în casa. În schimb am intrat cu

un pas hotărât, cu gândul la schimbările pe care le aveam de făcut.

Aş fi avut timp de un duş — la limită —, dar am decis să nu îl fac. Trecuse atâta timp de când nu mă mai atinsese Gideon. Prea mult timp de când nu mai avusesem mâinile lui pe mine, corpul lui în mine. Nu voiam să spăl amintirea atingerii lui. Acea atingere avea să fie suficientă pentru a-mi da forța de a face ceea ce trebuia făcut.

Cineva aprinse o veioză.

— Eva.

Am tresărit.

— Doamne!

Răsucindu-mă, am găsit-o pe mama așezată pe una dintre micile canapele din living.

— M-ai speriat de moarte! am acuzat-o eu, frectionându-mă cu o mână în dreptul inimii ce îmi gonea.

Ea se ridică, halatul ei de satin ivoriu, lung până în podea, dansând în ape în jurul picioarelor ei tonifiate, ușor bronzate. Monica Tramell Barker Mitchell Stanton era obsedată să își mențină frumusețea. Toată viața ei fusese o soție-trofeu; frumusețea ei tinerească era specialitatea ei.

— Înainte să începi, am spus eu, da, trebuie să discutăm despre nuntă. Dar acum trebuie neapărat să mă pregătesc de serviciu și să-mi strâng lucrurile pentru a putea să mă întorc acasă diseară...

— Ai o aventură?

Întrebarea ei tăioasă m-a șocat chiar mai mult decât atacul ei surpriză din întuneric.

— *Poftim*? Nu!

Ea expiră, tensiunea din umerii ei risipindu-se vizibil.

— Slavă Domnului! Vrei să-mi spui ce naiba se petrece? Cât de urâtă a fost cearta asta dintre tine și Gideon?

Urâta. O vreme mă temusem ca Gideon pusese capăt relației noastre prin deciziile pe care le luase.

— Începem să rezolvăm situația, mamă. A fost doar o poticnire.

— O poticnire care te-a făcut să îl eviți zile întregi? Nu așa se rezolvă problemele, Eva.

— E o poveste lungă...

Ea își încrucișă brațele.

— Nu mă grăbesc nicăieri.

— Ei bine, eu da. Am de mers la serviciu și trebuie să mă pregătesc.

O expresie rănită îi trecu pentru o clipă pe chip. Am fost cuprinsă imediat de remușcări. Cândva îmi dorisem să cresc și să devin exact ca mama. Îmi petreceam ore întregi îmbrăcându-mă în hainele ei, împleticindu-mă prin casă în pantofii ei cu toc, mânjindu-mă pe fața cu cremele și cu cosmeticele ei scumpe. Încercase să îi copiez vocea șoptită și manierismele senzuale, convinsă că mama era cea mai superbă și perfectă femeie din lume. Și felul în care se purta cu bărbații, cum o priveau aceștia și îi îndeplineau toate dorințele... ei bine, îmi dorisem și eu acea atingere magică a ei.

În final, la maturitate, ajunsesem leit ea, în afară de coafură și de culoarea ochilor. Însă acest lucru era doar la exterior. Ca femei nu am fi putut fi mai diferite una de cealaltă și, din păcate, era ceva cu care ajunsesem să mă mândresc. Încetasem să mai apelez la ea pentru sfaturi, mai puțin când era vorba de haine și decoratiuni.

Acest lucru urma să se schimbe. Acum.

Încercasem o mulțime de tactici diverse pentru a gestiona relația mea cu Gideon, dar nu îi cerusem niciodată ajutorul exact acelei persoane care îmi era apropiată și care știa cum era să fii căsătorită cu bărbați importanți și influenți.

— Am nevoie de sfatul tau, mamă.

Cuvintele mele au rămas suspendate în aer, apoi am văzut înțelegerea dilatând ochii mamei mele într-o expresie de surprindere. O clipă mai târziu se cufundă din nou în canapea, ca și cum i-ar fi cedat genunchii. Șocul ei a fost o lovitură puternică pentru mine, arătându-mi cât de complet o exclusesem din viața mea.

Cu inima îndurerată, m-am așezat pe canapeaua din fața ei. Învățasem să fiu prudentă în privința a ceea ce îi împărtășeam mamei mele, străduindu-mă să îi ascund informațiile care ar fi putut da startul unor discuții care m-ar fi scos din minți.

Dar lucrurile nu stătuseră dintotdeauna astfel. Fratele meu vitreg, Nathan, îmi răpise relația călduroasă și relaxată cu mama, la fel cum îmi răpise și inocența. După ce mama aflase despre abuz, se schimbase, devenind exagerat de protectoare, până în punctul în care ajunsese să mă urmărească peste tot și să mă sufoce cu grija ei. Era extrem de încrezătoare în privința tuturor aspectelor din viața ei, mai puțin în privința mea. Cu mine era neliniștită și băgăcioasă, uneori la limita isteriei. De-a lungul anilor mă forțasem să ocolesc adevărul mult prea frecvent, să păstrez secrete față de toți cei pe care îi iubeam, doar pentru a menține pacea.

— Nu știu cum să fiu genul de soție de care are nevoie Gideon, i-am mărturisit eu.

Umerii ei se traseră în spate, întreaga ei postură vădind că era scandalizată.

— El are o aventură?

— Nu! Un hohot de râs mi-a scăpat fără voie. Nu are nimeni nici o aventură. Nu ne-am face așa ceva unul altuia. Nu am putea. Încetează să-ți mai faci griji pentru asta.

Nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva la rădăcină îngrijorării mamei se afla de fapt recenta ei infidelitate cu tata. Oare îi împovăra gândurile? Îi stârnea îndoieli privind relația ei cu Stanton? Nu știam ce să cred în privința asta. Îmi iubeam mult tatăl, dar în același timp consideram că tatal meu vitreg era perfect pentru mama și era exact așa cum ar fi trebuit să fie un soț potrivit pentru ea.

— Eva...

— Eu și Gideon ne-am căsătorit în secret acum câteva săptămâni.

Doamne, ce plăcut era să o spun în sfârșit!

Ea mă privi clipind. O dată, de două ori.

— Poftim?

— Lui tata nu i-am spus încă, am continuat eu. Dar o să-l sun azi.

Ochii ei scânteiau, înotând în lacrimi.

— *De ce*? Doamne, Eva... cum am ajuns să ne răcim atât de mult una de cealaltă?

— Nu plânge.

M-am ridicat și m-am dus la ea, așezându-mă alături. Am dat să o prind de mâini, dar ea prefera să mă tragă într-o îmbrățișare strânsă. Am inspirat mirosul ei familiar și am cunoscut pacea pe care nu o găsești decât în brațele propriei mame. Preț de câteva clipe, cel puțin.

— Nu a fost ceva planificat, mamă. Am plecat într-o excursie de weekend, iar Gideon m-a întrebat dacă aș fi dispusă

și a făcut aranjamentele necesare... A fost totul spontan. Dintr-un impuls de moment.

Ea se trase în spate, dezvăluindu-mi o față mânjită de lacrimi și o privire din care țâșneau flăcări.

— S-a căsătorit cu tine fără un contract prenuptial?

Am râs, nu m-am putut abține. Firește că mama se concentra pe detaliile financiare. Banii erau de multă vreme forța motrice a vieții ei.

— Există un contract prenupțial.

— Eva Lauren! Ai cerut cuiva să arunce o privire peste el? Sau și ăla a fost spontan?

— L-am citit până la ultimul cuvințel.

— Dar tu nu ești avocat! Dumnezeule, Eva... te-am educat să fii mai deșteaptă de-atât!

— Și un copil de șase ani ar fi putut sa înțeleagă termenii, i-am aruncat eu, iritată de adevarata problema din casnicia mea. Între mine și Gideon existau prea multe persoane care își băgau nasul în relația noastră, distrăgându-ne atenția, astfel că nu ne mai rămânea timp să ne ocupam de aspectele la care chiar era de lucrat. Nu-ți face griji pentru contractul prenuptial.

— Ar fi trebuit să-l rogi pe Richard să îl citească. Nu înțeleg de ce n-ai fi făcut-o. E atât de iresponsabil din partea ta. Pur și simplu nu...

— L-am văzut, Monica.

Ne-am întors amândouă auzind vocea tatălui meu vitreg. Stanton intră în încăpere pregătit pentru ziua de lucru, arătând ferchеș în costumul bleumarin și cravata galbenă. Mi-am imaginat că și Gideon avea să arate cam la fel ca tatăl meu vitreg când ajungea la vârsta lui: într-o formă fizică bună, distins, un mascul alfa la fel de impunător ca întotdeauna.

— Serios? l-am întrebat eu surprinsă.

— Cross mi l-a trimis acum câteva săptămâni. Stanton se apropie de mama, luându-i mâna într-a lui. Nu aș fi putut cere condiții mai bune.

— Există întotdeauna condiții mai bune, Richard! rosti mama pe un ton tăios.

— Există recompense pentru fiecare moment esențial, cum ar fi aniversări sau nașterea unui copil și nimic care să reprezinte o penalitate pentru Eva, în afară de consiliere de cuplu. Un divorț ar atrage o împărțire mai mult decât echitabilă a bunurilor. Am fost tentat să-l întreb pe Cross dacă a cerut și părerea avocaților din firma lui. Îmi imaginez că aceștia s-au împotrivit din răsputeri condițiilor stipulate de el.

Mama se liniști pentru o clipă, reflectând la ceea ce îi spusese el. Apoi se ridică brusc în picioare, enervându-se.

— Dar ai știut că intenționau să se căsătorească în secret? Ai știut și nu ai spus nimic?

— Bineînțeles că nu am știut. O trase în brațele lui, gângurindu-i blând ca și cum ar fi fost un copil: Presupun că se pregătise din timp. Știi că astfel de lucruri necesită de regulă câteva luni de negocieri. Deși, în cazul de față, nu aș fi putut cere nimic mai mult.

M-am ridicat în picioare. Trebuia să mă grăbesc dacă voiam să ajung la muncă la timp. Azi, mai mult decât oricând, nu voiam să întârzii.

— Unde pleci? Mama se desprinse din brațele lui Stanton. Nu am terminat discuția. Nu poți să-mi arunci pur și simplu o bombă ca asta și să pleci!

Întorcându-mă cu fața spre ea, am pornit spre ușă mergând cu spatele.

— Trebuie neapărat să mă pregătesc. Ce-ar fi să ne vedem la prânz și să mai discutăm atunci?

— Doar nu...

Am întrerupt-o:

— Corinne Giroux.

Mama făcu ochi mari, apoi îi îngustă. Un singur nume. Nu era nevoie să mai spun nimic altceva.

Fosta lui Gideon era o problemă care nu necesita explicații suplimentare.

Rareori se întâmpla să ajungă cineva în Manhattan și să nu simtă imediat o oarecare familiaritate. Orizontul orașului fusese imortalizat în prea multe filme și seriale pentru a le mai ține socoteala, răspândind povestea de dragoste cu New York-ul de la locuitorii acestuia la tot restul lumii.

Iar eu nu făceam excepție.

Adoram eleganța Art Deco a clădirii Chrysler. Mi-aș fi putut identifica oricând poziția pe insulă raportându-mă la Empire State Building. Eram uluită de înălțimea amețitoare a Turnului Libertății care domina acum centrul orașului. Însă clădirea Crossfire era o minunăție aparte. Așa o considerasem chiar și înainte de a mă îndrăgosti de barbatul din a cărui viziune se născuse aceasta.

Când Raul opri Mercedesul lângă bordură, m-am minunat de sticla albastră, într-o nuanță aparte de safir, care închidea în ea silueta de obelisc a construcției. Mi-am dat capul pe spate, lăsându-mi privirea să alunece în sus pe toată lungimea scânteietoare a clădirii, până la spațiul inundat de lumină care găzduia compania Cross Industries. Pietonii forfoteau în jurul meu pe trotuarul plin ochi de femei importante și oameni de

afaceri care se îndreptau spre birouri, purtând într-o mână genți diplomat și poșete, iar în cealaltă căni aburinde de cafea.

L-am simțit pe Gideon înainte de a-l vedea, întregul meu corp vibrând de prezența lui când a coborât din Bentley-ul care oprise în spatele Mercedesului. Aerul din jurul meu se încărcă de electricitate, cu acea energie scânteietoare care anunța întotdeauna apropierea unei furtuni.

Eu mă număram printre puținii care știau că neliniștea din sufletul chinuit al lui Gideon era ceea ce alimenta furtuna.

Întorcându-mă spre el, i-am zâmbit. Nu era o coincidență că ajunsesem deodată. Am înțeles acest lucru chiar înainte de a vedea confirmarea din ochii lui.

Purta un costum gri cărbune cu o cămașă albă și o cravată argintie, cu tesătură în diagonală. Părul lui negru îi atingea obrazul și gulerul într-o cascadă sexy și obraznică de șuvițe precum cerneala. În continuare mă privea cu aceeași ferocitate sexuală aprinsă care mă mistuise prima dată, dar acum în albastrul scânteietor al ochilor lui se reflectau și o tandrețe și o deschidere care pentru mine însemnau mai mult decât orice ar fi putut să îmi ofere vreodată.

Am pornit spre el când s-a apropiat.

— Bună dimineața, Domnule Întunecat și Primejdios.

Buzele lui se curbară și o expresie de amuzament îi încălzi și mai mult privirea.

— Bună dimineața, soția mea.

M-am întins după mâna lui și m-am simțit liniștită când el i-a ieșit în întâmpinare, prinzându-mă ferm.

— I-am spus mamei mele azi-dimineață... despre faptul că ne-am căsătorit.

Una din sprâncenele lui brunete se arcui într-o expresie surprinsă, apoi zâmbetul lui se lărgi într-unul de plăcere victorioasă.

— Bun.

Râzând de posesivitatea lui fățișă, l-am înghiontit blând în umăr. El se mișcă fulgerător, prinzându-mă când eram aproape de el și sărutându-mă pe colțul gurii ridicat într-un zâmbet.

Veselia lui era molipsitoare. Am simțit-o explodând în mine, luminând toate colțișoarele care fuseseră atât de întunecate în ultimele câteva zile.

— Am să-l sun pe tata la prima pauză. Să îl anunț.

El deveni serios.

— De ce abia acum?

Vorbea încet, pe un ton scăzut care să ne asigure intimitatea. Mulțimea ce se îndrepta spre birouri se revărsa în continuare pe lângă noi, acordându-ne prea puțină atenție. Chiar și așa, am ezitat să răspund, simțindu-mă prea expusă.

Apoi... adevărul mi-a ieșit mai ușor ca niciodată. Mă obișnuisem să ascund atât de multe lucruri de oamenii pe care îi iubeam. Lucruri mărunte, lucruri mari. Încercând să păstrez situația așa cum era, deși sperând în același timp și având nevoie de schimbare.

— Mi-a fost teamă, i-am spus.

El se apropie, fixându-mă cu o privire intensă.

— Iar acum nu-ți mai este.

— Nu.

— Ai să-mi spui de ce la noapte.

Am încuviințat din cap.

— Am să-ți spun.

Mâna lui se curbă peste ceafa mea într-un gest posesiv și tandru în același timp. Chipul îi era impasibil și nu trada nimic, însă ochii lui... acei ochi atât de albaștri... clocoteau de emoție.

— O sa reușim, îngeraș.

Iubirea aluneca fierbinte prin mine ca amețeala dată de un vin bun.

— Ba bine ca nu.

Era ciudat să trec pragul companiei Waters Field & Leaman numărând în gând câte zile aveam să pot pretinde că lucrasem la prestigioasa agenție de publicitate. Megumi Kaba îmi făcu semn cu mâna din spatele biroului de recepție, bătând ușor în casca de pe cap pentru a-mi arăta că era în mijlocul unui apel și nu putea vorbi. I-am făcut și eu cu mâna și m-am îndreptat spre propriul meu birou, pășind hotărâtă. Aveam multe de făcut, aveam de pus pe roate un nou început.

Dar trebuia să iau lucrurile pe rând. Mi-am lăsat poșeta și geanta în sertarul de jos, apoi m-am instalat în scaun și am deschis pagina web a florăriei mele preferate. Știam ce îmi doream. Două duzini de trandafiri albi într-o vază de cristal roșu aprins.

Alb pentru puritate. Pentru prietenie. Pentru dragoste eternă. Era în același timp drapelul predării. Intrasem în luptă forțând o separare între mine și Gideon și, în final, o câștigasem. Dar nu voiam să duc un război împotriva soțului meu.

Nici măcar nu am încercat să născocesc vreun text inteligent de adăugat într-un bilet între flori, așa cum făcusem în trecut. Am scris pur și simplu din inimă.

Ești miraculos, domnule Cross.

Te prețuiesc și te iubesc atât de mult.
Doamna Cross

Site-ul mi-a cerut să finalizez comanda. Am apăsat pe butonul de trimitere și mi-am lăsat o clipă răgaz să îmi imaginez ce părere va avea Gideon de cadoul meu. Într-o bună zi speram sa îl privesc primind flori de la mine. Oare zâmbea când i le aducea înăuntru Scott, secretarul lui? Se oprea din ședința pe care o conducea, oricare ar fi fost ea, pentru a-mi citi bilețelele? Sau aștepta până la unul dintre rarele momente de acalmie din programul lui pentru a se bucura de intimitate?

Buzele mi se curbară într-un zâmbet în timp ce reflectam la diversele posibilități. Adoram să îi ofer cadouri lui Gideon.

Și în curând aveam să mă bucur de mai mult timp liber pentru a i le alege.

— Demisionezi?

Privirea șocată a lui Mark Garrity se ridica de pe demisia mea scrisă și o întâlni pe a mea. Stomacul mi se strânse în noduri când am văzut expresia de pe fata șefului meu.

— Da. Îmi pare rau ca nu-ți pot oferi un preaviz ceva mai lung.

— Mâine e ultima ta zi? Se lăsă pe spate în scaun. Ochii îi erau precum ciocolata caldă și cu câteva tonuri mai deschiși decât pielea lui, iar în ei se reflecta atât surprindere, cât și mâhnire. De ce, Eva?

Oftând, m-am aplecat în față, sprijinindu-mi coatele pe genunchi. Și de data aceasta am ales să spun adevarul:

— Știu că e lipsit de profesionalism să dispar astfel, dar... trebuie să-mi rearanjez prioritățile, iar în momentul de față...

pur și simplu nu mai pot acorda muncii întreaga mea atenție, Mark. Îmi pare rau.

— Aș... Expiră zgomotos și își trecu o mână prin cârlionții întunecați și strânși. Pe toți dracii... Ce să zic?

— Că mă vei ierta și nu-mi vei purta pică? Am lăsat să îmi scape un hohot de râs lipsit de umor. Știu că îți cer mult.

El reuși să-mi ofere un zâmbet strâmb.

— Urăsc să te pierd, Eva, știi asta. Nu sunt sigur dacă ți-am spus vreodată cu adevărat cât de mult ne-ai ajutat. Mă faci să lucrez mai bine.

— Mulțumesc, Mark. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru asta.

Doamne, întreaga treabă se dovedea a fi mai dificilă decât mă așteptasem, chiar știind că era cea mai bună și singura decizie pe care aș fi putut să o iau.

Privirea mea a alunecat dincolo de șeful meu chipeș spre priveliștea din spatele lui. În calitate de manager junior de portofoliu, avea un birou mic, iar priveliștea îi era blocată de clădirea de peste drum, dar tot era o chintesență a spiritului newyorkez, la fel de mult ca biroul uriaș al lui Gideon Cross care se lăfăia la ultimul etaj.

Din multe puncte de vedere, felul în care erau împărțite etajele reflecta modul în care încercasem eu să îmi definesc relația cu Gideon. Știam cine era. Știam ce era: un bărbat cu totul și cu totul aparte. Iubeam asta la el și nu voiam să se schimbe; voiam doar să urc până la nivelul lui prin forțe proprii. Însă aspectul pe care nu îl luasem în considerare era că, refuzând cu încăpățânare să accept că planul se schimbase odată ce ne căsătoriserăm, îl trăgeam pe el în jos spre nivelul meu.

Nu aveam să fiu recunoscută drept cineva care a ajuns pe merit în vârful ierarhiei profesionale. Unii oameni aveau să mă privească întotdeauna ca pe o femeie care a cunoscut succesul prin căsătorie. Și aveam să fiu nevoita să accept pur și simplu acest lucru.

— Deci ce vei face mai departe? ma întrebă Mark.

— Sincer... Încă încerc să mă hotărăsc. Știu doar că nu mai pot să rămân.

Casnicia mea avea o limită în materie de presiune pe care ar fi putut să o îndure până să se frângă, iar eu îi permisesem să alunece periculos de aproape de buza prapastiei în încercarea mea de a mă detașa puțin. În încercarea de a mă pune pe mine pe primul loc.

Gideon Cross era profund și vast ca oceanul, iar mie îmi fusese teamă să nu mă înec în el încă din clipa când îl văzusem pentru prima dată. Nu puteam să mă mai tem de acest lucru. Nu acum, după ce îmi dădusem seama că ceea ce mă înspăimânta și mai mult era gândul de a-l pierde.

Încercând să rămân neutră, fusesem îmbrâncită dintr-o parte într-alta. Și oricât de tare m-ar fi scos din sărite acest lucru, nu îmi lăsasem răgaz să înțeleg că, dacă îmi doream să păstrez controlul, tot ce aveam de făcut era să îl preiau.

— Din cauza clientului LanCorp? mă întreba Mark.

— Parțial.

Mi-am netezit fusta-creion cu dungi înguste, alungând din minte ultimele rămășițe de resentiment față de felul în care îl angajase Gideon pe Mark. Catalizatorul fusese decizia companiei LanCorp de a apela la Waters Field & Leaman cu o solicitare anume pentru Mark — și prin urmare pentru mine —, manevră pe care Gideon o privise cu suspiciune. Schema Ponzi

a lui Geoffrey Cross decimase averea familiei Landon, și chiar dacă atât Ryan Landon, cât și Gideon reconstruiseră ceea ce pierduseră tații lor, Landon încă tânjea să se răzbune. Dar în cea mai mare parte din motive personale.

Îndreptându-se, Mark își sprijini coatele pe birou și se aplecă spre mine.

— Nu mă privește cu nimic și nu am să-mi bag nasul, dar să știi că eu, Steven si Shawna îți vom fi mereu alături dacă vei avea nevoie de noi. Ținem la tine.

Sinceritatea din vocea lui mi-a umplut ochii de lacrimi usturătoare. Logodnicul lui, Steven Ellison, și sora lui Steven, Shawna, îmi deveniseră dragi în cele câteva luni de când mă aflam în New York, făcând parte din rețeaua nouă de prieteni pe care mi-o construisem în noua mea viață. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu voiam să îi pierd.

— Știu. Am zâmbit chiar dacă eram tristă. Dacă voi avea nevoie de voi, vă voi suna, îți promit. Dar totul va ieși cum nu se poate mai bine. Pentru noi toți.

Mark se relaxă și îmi zâmbi la rândul lui.

— Steven o să-și iasă din minți. Poate ar trebui să te pun pe tine să-i spui.

Gândul la antreprenorul corpolent și vesel alungă orice urma de tristețe. Steven urma să mă certe zdravăn pentru că îl lăsam baltă pe partenerul lui, dar avea să o facă în cel mai binevoitor mod posibil.

— Ei, haide, l-am tachinat și eu. Nu mi-ai face așa ceva, nu? E destul de greu și așa.

— Nu mă deranjează să fac să-ți fie și mai greu.

Eu am râs. Da, avea să-mi fie dor de Mark și de locul meu de muncă. Chiar mult.

Când a venit timpul pentru prima mea pauză, era încă devreme în Oceanside, California, așa că i-am scris un mesaj tatălui meu în loc să-l sun: “Anunta-mă când te trezești, bine? Trebuie să-ți spun ceva”. Și cum știam că Victor Reyes, în calitate de polițist și de tată, era genul care își făcea mereu griji, am adăugat: “Nimic de rău, doar niște vești”.

De-abia pusesem jos telefonul pe masa din spațiul de recreere pentru a merge să îmi iau o cană de cafea când acesta a început să sune. Fața chipeșă a tatălui meu lumină ecranul, poza lui dezvăluind ochii cenușii pe care îi moștenisem de la el.

Am fost cuprinsă brusc de spaimă. Când am întins mâna după telefon, îmi tremura. Îmi iubeam ambii părinți foarte mult, dar considerasem dintotdeauna că tata simțea lucrurile la un nivel mai profund decât mama. Și în timp ce mama nu ezita niciodată să îmi atragă atenția cum anume aș fi putut să îmi îndrept cusururile, tata nu părea să conștientizeze că aveam și așa ceva. Să îl dezamăgesc... să îl rănesc... era brutal să mă gândesc la așa ceva.

— Buna, tată. Cum ești?

— Asta e întrebarea mea, scumpo. Eu sunt la fel ca întotdeauna. Dar tu? Ce se petrece?

M-am dus la cea mai apropiată masă și m-am așezat pe un scaun pentru a mă liniști puțin.

— Ți-am spus că nu e nimic de rău, și totuși pari îngrijorat. Te-am trezit?

— E treaba mea să-mi fac griji, spuse el, vocea lui profundă trădând un amuzament cald. Și mă pregăteam să ies la alergat înainte să-mi încep ziua, așa că nu, nu m-ai trezit. Spune-mi ce vești ai.

— Ăăă.... Înecându-mă cu lacrimi, am înghițit un nod. Iisuse, e mai greu decât mi-am imaginat că va fi. I-am spus lui Gideon că pentru mama îmi făceam griji, că tu vei reacționa bine, și uite că totuși...

— Eva.

Am inspirat adânc.

— Eu și Gideon ne-am căsătorit în secret.

La celălalt capăt al firului se lasă o tăcere sinistră.

— Tată?

— Când?

Tonul aspru al vocii lui m-a dat gata.

— Acum câteva săptămâni.

— Înainte să vii în vizita?

Mi-am dres vocea.

— Da.

Tăcere.

Ah, Doamne! Absolut brutal. Cu doar câteva săptămâni în urmă îi povestisem despre abuzul lui Nathan, iar mărturisirea aproape îl frânsese. Acum veneam cu asta...

— Tată... mă bagi în sperieți. Ne aflam pe o insulă și era superb, atât de frumos. În stațiunea în care eram cazați se organizează mereu nunți, fac ca totul să fie atât de ușor... ca în Las Vegas. Există un preot oficiant disponibil tot timpul și cineva care se ocupă de documente. A fost pur și simplu un moment perfect, știi. Ocazia perfectă. Vocea mi s-a frânt. Tată... te rog, spune ceva.

— Nu... nu știu ce să spun.

O lacrimă fierbinte mi-a alunecat pe față. Mama mea alesese bogăția în defavoarea iubirii, iar Gideon era un exemplu desăvârșit al tipului de bărbat pe care mama îl alesese în locul

tatălui meu. Eram conștientă că dădusem naștere unei prejudecăți pe care tata trebuia să o depășească, iar acum aveam și acest obstacol.

— Vom organiza oricum și o nuntă, i-am spus. Vrem să avem prietenii și familia alături când ne rostim jurămintele...

— La asta mă așteptam și eu, Eva. La naiba, mârâi el. Mă simt ca și cum Cross mi-ar fi furat ceva! Ar fi trebuit să te conduc la altar, mă pregăteam sufletește pentru asta, iar el a venit și mi te-a luat? Iar tu nu mi-ai spus nimic? Ai fost aici, în casa mea, și nu mi-ai spus nimic? Asta mă doare, Eva. Mă doare.

Nu aveam cum să mai opresc lacrimile odată ce țâșniseră într-un torent fierbinte, întunecându-mi vederea și punându-mi un nod în gât.

Am tresărit când ușa sălii de recreere s-a deschis și a intrat Will Granger.

— E probabil aici, începu colegul meu. Și uite-o...

Vocea i se pierdut când mi-a văzut fața, iar din ochii lui dispăru zâmbetul din spatele ochelarilor dreptunghiulari.

Un braț îmbrăcat în ceva de culoare închisă se năpusti înăuntru și îl împinse deoparte.

Gideon. Apăru în prag, umplând cadrul ușii, cu privirea ațintită asupra mea și înghețată ca un vânt arctic. Devenise brusc un înger răzbunător, costumul lui elegant făcându-l să arate în același timp capabil și periculos, cu fața împietrită într-o masca superbă.

Am clipit, creierul meu încercând să înțeleagă cum și de ce se afla acolo. Înainte să se întâmple acest lucru, m-am trezit cu Gideon în fața mea care mi-a luat telefonul, coborând privirea spre ecran înainte de a-l duce la ureche.

— Victor. Rostise numele tatălui meu pe un ton de avertizare. Se pare ca ai supărat-o pe Eva, deci vei discuta cu mine acum.

Will se retrase cu spatele și închise ușa în urma lui.

În ciuda tonului tăios al cuvintelor lui Gideon, degetele care m-au atins fin pe obraz erau infinit de blânde. Privirea lui era concentrată asupra mea, din albastrul ochilor lui răzbătând o furie de gheață care aproape m-a făcut să mă înfior.

Sfinte Sisoe, dar știu că Gideon era furios. Și la fel era și tatăl meu. Îl auzeam țipând de unde stăteam.

L-am prins pe Gideon de încheietură, clătinând din cap, cuprinsă brusc de panică la gândul că cei doi bărbați pe care îi iubeam cel mai mult aveau să sfârșească prin a se antipatiza — sau poate chiar detesta — reciproc.

— E în regulă, i-am șoptit eu. Sunt bine.

El îngustă ochii și îmi aruncă mut: "Nu, nu e".

Când i se adresă din nou tatălui meu, vocea lui Gideon era fermă și controlată — ceea ce o făcea cu atât mai înspăimântătoare:

— Ai tot dreptul să fii furios și rănit, asta recunosc. Dar nu voi permite ca soția mea să fie chinuită cu asta... Nu, evident că, neavând copii, nu îmi pot imagina.

Am ciulit urechile să aud mai bine, sperând că reducerea volumului însemna că tatăl meu începuse să se calmeze, în loc să se agite și mai tare.

Gideon încremeni brusc, retrăgându-și mâna de pe mine.

— Nu, nu aș fi fericit dacă sora mea s-ar căsători în secret. Acestea fiind zise, nu pe ea mi-aș descărca nervii...

M-am crispat. Soțul meu și tatăl meu aveau acest lucru în comun: erau amândoi incredibil de protectori față de cei pe care îi iubeau.

— Eu sunt disponibil oricând, Victor. Ba chiar voi veni eu la tine, dacă așa dorești. Când m-am căsătorit cu fiica ta, am acceptat să îmi asum pe deplin răspunderea atât pentru ea, cât și pentru fericirea ei. Dacă există consecințe care trebuie înfruntate, nu mă deranjează să le înfrunt.

Ochii i se îngustară în timp ce asculta.

Apoi Gideon se așeză pe scaunul din fața mea, puse telefonul pe masă și comută pe difuzor. Vocea tatălui meu umplu aerul:

— Eva?

Am inspirat adânc, tremurător, și am strâns mâna pe care mi-a întins-o Gideon.

— Da, sunt aici, tata.

— Scumpo... Inspiră adânc și el. Nu fi supărată, bine? Sunt doar... trebuie să-mi las puțin răgaz să procesez vestea. Nu mă așteptam la asta și... trebuie să mă lămuresc ce și cum. Putem discuta mai târziu diseară? După ce ies de la muncă?

— Da, desigur.

— Bun.

Facu o pauză

— Te iubesc, tată.

Sunetul lacrimilor mele se reflectă și în voce, iar Gideon își trase scaunul mai aproape, prinzându-mi coapsele între ale lui. Era uluitor cât de multă forța găseam în el, ce ușurare era să mă pot sprijini pe el. Era diferit de susținerea pe care mi-o oferea Cary. Cel mai bun prieten al meu era o ureche mereu dispusă să

mă asculte, cineva care mă încuraja și care îmi lua apararea. Gideon era un scut.

Și trebuia să fiu suficient de puternică pentru a recunoaște atunci când aveam nevoie de unul.

— Și eu te iubesc, fetițo, spuse tata, cu o notă sfâșietoare de durere și tristețe care mi se înfipse în inimă. Te sun mai târziu.

— În regulă. Eu... Ce altceva aș fi putut să spun? Habar nu aveam cum să repar lucrurile. Pa, pa.

Gideon închise conversația, apoi îmi prinse mâna tremurătoare într-a lui. Ochii lui erau ațintiți pe ai mei, gheața din ei topindu-se într-o expresie de tandrețe.

— În nici un caz nu îți va fi rușine din pricina asta, Eva. Ne-am înțeles?

Eu am încuviințat din cap.

— Nu mi-e.

Îmi prinse fața în palme, degetele lui mari ștergându-mi lacrimile.

— Nu suport să te văd plângând, îngeraș.

Mi-am alungat restul de migrenă, împingând-o într-un colț, unde aveam să mă ocup de ea mai târziu.

— Ce cauți aici? De unde ai știut?

— Am venit să-ți mulțumesc pentru flori, îmi murmură el.

— Oh. Îți plac? Am reușit să zâmbesc. Voiam să te fac să te gândești la mine.

— Tot timpul. Clipă de clipă.

Mă prinse de șolduri și mă trase mai aproape.

— Ai fi putut să îmi trimiți doar un bilețel.

— Ah. Umbra de zâmbet de pe buzele lui mi-a făcut pulsul să tresară. Dar nu ar fi cuprins și asta.

Gideon m-a tras în poala lui și m-a sărutat până m-a lăsat fără suflare.

"Mai mergem acasă diseară?" mi-a scris Cary într-un mesaj în timp ce așteptam liftul să cobor înapoi în hol la amiază. Mama mă aștepta deja acolo, iar eu încercam să îmi adun gândurile. Aveam multe de discutat.

Doamne, speram că avea să mă poată ajuta să le rezolv pe toate.

"Ăsta e planul", i-am răspuns eu îndrăgitului și uneori sâcâitorului meu coleg de apartament, tastand în timp ce urcam în lift. "Dar am o programare după muncă, apoi cina cu Gideon. S-ar putea să ajung târziu."

"Cină? Trebuie să mă pui la curent."

Am zâmbit. "Desigur."

"M-a sunat Trey."

Am răsuflat ușurată, ca și cum mi-aș fi ținut respirația. Cred că, într-un fel, chiar asta făcusem.

Nu îi puteam reproșa partenerului lui Cary, cu care era când împreună, când despărtit, că făcuse un pas mare înapoi când aflase că tipa la care mergea uneori Cary pentru sex rămăsese însărcinată. Trey avusese dintotdeauna dificultăți în a accepta bisexualitatea lui Cary, iar acum apariția unui copilaș însemna că în permanență avea să existe o tertă persoană în relația lor.

Nu încăpea nici o îndoială că într-adevar Cary ar fi trebuit să i se dedice exclusiv lui Trey și să aleagă mai repede, în loc să-și păstreze și alte opțiuni, însă înțelegeam teama din spatele acțiunilor lui Cary. Cunoșteam mult prea bine gândurile care îți goneau prin minte când supraviețuiai unor experiențe precum cele prin care trecuserăm eu și Cary, dar dădeai totuși peste o persoană fantastică și care te iubea.

Când era prea frumos pentru a fi adevărat, cum oare ar fi putut să fie real?

Îl înțelegeam și pe Trey, iar dacă acesta ar fi decis să se retragă din relație, i-aș fi respectat decizia. Dar era cel mai bun lucru care i se întâmplase lui Cary de mult timp. Aș fi fost extrem de dezamagită dacă nu ar fi reușit să o scoată la capăt împreună.

“Ce-a zis?”

“Îți spun când ne vedem.”

“Cary! Asta e o cruzime.”

Am apucat să trec prin turnichetul holului până să îmi răspundă: “Da, mie îmi spui?”

Mi s-a strâns inima, căci nu aveam cum să interpretez cuvintele lui ca fiind de bun augur. Dându-mă la o parte pentru a-i lăsa pe alții să treacă pe lângă mine, i-am scris: “Te iubesc la nebunie, Cary Taylor”.

“Și eu te iubesc, fetițo.”

— Eva!

Mama traversă spațiul dintre noi în sandale cu toc delicat, o femeie care nu ar fi avut cum să nu se facă remarcată chiar și în mijlocul mulțimii de oameni ieșiti în pauza de prânz, care intrau și ieșeau din clădirea Crossfire. La cât era de măruntă, Monica Stanton ar fi trebuit să se piardă în oceanul de costume, dar atrăgea prea multă atenție ca acest lucru să se întâmple vreodată.

Charismă. Senzualitate. Fragilitate. Era combinația bombă care o făcuse pe Marilyn Monroe vedetă și care o reprezenta perfect pe mama. Îmbrăcată într-o salopetă bleumarin fără mâneci, Monica Stanton arăta mult mai tânără decât era și mai încrezătoare decât o cunoscusem eu. Panterele Cartier

încolăcite în jurul gâtului și ale încheieturilor ei arătau cunoscătorilor că era o persoană care aprecia luxul.

Veni direct la mine și mă prinse într-o îmbrățișare care m-a luat prin surprindere:

— Mamă.

— Ești bine?

Dându-se în spate, îmi studie fața.

— Poftim? Da. De ce?

— M-a sunat tatăl tău.

— Oh. Am privit-o circumspectă. Nu a primit vestea prea bine.

— Nu, nu prea. Își împleti brațul cu al meu și am pornit spre ieșire. Dar încearcă să se împace cu gândul. Nu era tocmai pregătit să renunțe la tine.

— Fiindcă îi amintesc de tine.

Pentru tata, mama fusese marea iubire pierdută. Încă o iubea, chiar mai mult după mai bine de douăzeci de ani de când se despărțiseră.

— Prostii, Eva! Semănăm într-o oarecare măsură, dar tu ești mult mai interesantă.

M-a surprins suficient cât să mă facă să izbucnesc în râs.

— Gideon susține că sunt interesantă.

Ea zâmbi luminos, făcându-l pe bărbatul care tocmai trecea pe lângă ea să se împiedice în propriile picioare.

— Firește. E cunoscător în materie de femei. Oricât ai fi de superbă, ar fi fost nevoie de mai mult decât frumusețe pentru a-l determina să te ia de soție.

Oprindu-ne lângă ușa turnantă, am lăsat-o pe mama să iasă prima. Un val de căldură sufocantă m-a izbit din plin când am ieșit după ea pe trotuar, făcând să-mi apară instant pe piele o

peliculă fină de transpirație. În unele momente mă îndoiam dacă aveam să mă obișnuiesc vreodată cu umiditatea, dar o consideram parte din prețul plătit pentru a locui în orașul pe care îl iubeam atât de mult. Primăvara fusese superbă, și la fel știam că avea să fie și toamna. Momentul perfect din an pentru a-mi reînnoi jurămintele față de bărbatul care era stăpân peste inima și sufletul meu.

Tocmai îi mulțumeam lui Dumnezeu pentru existența aerului condiționat când l-am observat pe șeful gărzilor de corp ale lui Stanton așteptând pe bordură lângă o mașină neagră.

Benjamin Clancy mă întâmpină cu un salut relaxat și încrezător din cap. Atitudinea lui era perfect profesională, în vreme ce eu simțeam o asemenea recunoștință față de el încât îmi era greu să mă abțin să nu îl prind în brațe și să îl sărut.

Gideon îl omorâse pe Nathan pentru a mă proteja. Clancy se asigurase că Gideon nu avea să plătească niciodată pentru fapta sa.

— Salut, i-am spus eu, văzându-mi zâmbetul reflectat în ochelarii lui de soare, stil aviator, cu lentile oglindă.

— Eva. Mă bucur să te văd.

— Exact la același lucru mă gândeam și eu.

El nu zâmbi fățiș, nu îi stătea în fire. Dar i-am simțit oricum zâmbetul.

Mama urcă prima, apoi am intrat după ea pe bancheta din spate. Chiar înainte ca Clancy să apuce să ocolească portbagajul mașinii, mama mea se întoarse spre mine și se întinse să-mi ia mâna.

— Nu-ți face griji pentru tatăl tau. Are un temperament latin fierbinte, dar furia lui nu durează niciodată prea mult. Nu își dorește decât să fie sigur că ești fericită.

I-am strâns blând degetele.

— Știu. Dar îmi doresc foarte, foarte tare ca tata și Gideon să se înțeleagă.

— Sunt doi barbați foarte încăpățânați, scumpo. Se vor ciocni din când în când.

Nu se înșela. Voiam să visez la ei doi ținându-și reciproc companie așa cum o făceau de obicei bărbații, discutând afectuos despre sport sau mașini, cu toate înțepăturile și palmele peste spate date în joacă și care însoțeau de regulă astfel de interacțiuni. Dar trebuia să înfrunt realitatea, indiferent cum s-ar fi dovedit aceasta a fi.

— Ai dreptate, am admis eu. Sunt amândoi bărbați în toată firea. Vor găsi o soluție.

Speram eu.

— Firește că da.

Oftând, am aruncat o privire pe geamul mașinii.

— Cred că am găsit o soluție în privința lui Corinne Giroux.

Se lăsă tăcerea.

— Eva, trebuie să ți-o scoți din cap pe femeia aceea. Gândindu-te oricât de puțin la ea, îi oferi mai multă putere decât merită.

— Noi i-am permis să devină o problemă, fiind atât de secretoși. M-am uitat din nou la mama. Lumea e teribil de lacomă în tot ce ține de Gideon. E superb, bogat, sexy și genial. Oamenii vor să știe totul despre el, dar el și-a păzit intimitatea, ducând-o la asemenea extreme încât nu se știe mai nimic despre el. Ceea ce i-a oferit lui Corinne oportunitatea de a scrie o carte despre timpul petrecut cu Gideon.

Mama mea îmi aruncă o privire circumspectă.

— La ce te gândești?

Scotocind prin poșetă, am scos o tableta mică.

— Avem nevoie de mai multe astfel de lucruri.

Am întors ecranul, aratându-i o fotografie cu mine și cu Gideon care fusese făcută cu doar câteva ore în urma, în timp ce ne aflam în fața clădirii Crossfire. Felul în care mă ținea el de ceafă era în același timp tandru și posesiv, în timp ce felul în care eu îmi ridicam fața spre el dezvăluia iubirea și adorarea ce le nutream față de el. Mi se întorcea stomacul pe dos văzând un moment atât de intim expus lumii întregi, oferit oamenilor spre a se holba la el, dar trebuia să trec peste acea senzație. Trebuia sa le ofer mai multe astfel de momente.

— Eu și Gideon trebuie să încetăm să ne mai ascundem, i-am explicat eu. Trebuie să ne lăsăm văzuți. Petrecem prea mult timp închiși. Publicul vrea să îl vada pe celibatarul miliardar care se transformă în sfârșit în Făt-Frumos. Oamenii își doresc basme, mamă, și finaluri fericite. Trebuie să le ofer oamenilor povestea pe care și-o doresc și făcând acest lucru am s-o pun pe Corinne și cartea ei într-o lumină jalnică.

Mama mea își îndreptă umerii.

— Asta e o idee oribilă.

— Ba nu e.

— E îngrozitoare, Eva! Nu poți sa dai pe nimic intimitatea câștigată cu atâta trudă. Dacă alimentezi foamea publicului, nu vei face decât să o întețești. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu vrei să ajungi o prezență constantă în ziarele de scandal!

Bărbia mea s-a înălțat într-o expresie hotărâtă.

— Nu se va ajunge la asta.

— De ce ți-ai asuma riscul? Tonul vocii ei urcă și deveni strident. Din cauza lui Corinne Giroux? Cartea ei va apărea și va

dispărea cât ai clipi, dar tu nu vei mai scăpa vreodată de atenție odată ce te bagi în ea!

— Nu te înțeleg. E imposibil să fii căsătorită cu Gideon și să nu atragi atenția lumii! E mai bine să preiau eu controlul și să stabilesc singură contextul.

— Există o diferență între a fi cunoscută și a deveni titlul de senzație în TMZ!

Am mârâit în sinea mea.

— Cred că exagerezi cu dramatismul.

Ea clătină din cap.

— Îți spun, nu e maniera potrivită de a aborda situația. Ai vorbit despre asta cu Gideon? Nu mi-l imaginez acceptând așa ceva.

M-am holbat la ea, sincer surprinsă de reacția ei. M-aș fi așteptat să mă susțină total, având în vedere părerea ei despre importanța de a face o partidă bună și tot ceea ce presupunea acest lucru. Acela a fost momentul în care am văzut teama ce îi împietrise buzele și îi înecase ochii în umbre.

— Mamă. Am adoptat un ton mai blând, mustrându-mă în sinea mea că nu pricepusem mai repede. Nu mai e cazul să ne facem griji din cauza lui Nathan.

Ea mă fixa la rândul ei cu privirea.

— Nu, consimți ea, câtuși de puțin liniștită. Dar să vezi tot ce-ai făcut vreodată... tot ce-ai spus sau decis, disecat de dragul distracției oamenilor, e un coșmar în sine.

— Nu am să permit ca alți oameni din lumea asta să dicteze cum sunt percepută eu și căsnicia mea!

Mă săturasem să mă simt ca... o victimă. Voiam să fiu cea care prelua ofensiva.

— Eva, nu ești...

— Ori îmi oferi o alternativă care să nu presupună să stau degeaba cu brațele încrucișate, ori renunți la subiect, mamă. Mi-am întors capul. Nu vom ajunge la un acord, iar eu nu am să mă răzgândesc fără să am la dispoziție un alt plan.

Ea scoase un sunet de frustrare, apoi tăcu.

Degetele mi s-au flexat sub impulsul de a-i scrie un mesaj lui Gideon pentru a-mi descărca sufletul. Îmi spusese cândva ca aș excela la gestionarea situațiilor de criză. Îmi sugerase să îmi pun talentele în slujba Cross Industries, lucrând ca intermediar. De ce să nu încep în schimb cu ceva mai intim și mai important?

Capitolul 2

— Iar flori? mă întrebă Arash Madani pe un ton tărăgănat, intrând în biroul meu pe ușile duble de sticlă ce stăteau larg deschise.

Avocatul meu principal se apropie de locul în care trandafirii albi ai Evei decorau zona rezervată pentru discuții. Cerusem să fie așezați pe măsuța de cafea, direct sub ochii mei. De acolo reușiseră să îmi distragă atenția de la indicatorii de stoc ce se derulau pe peretele de ecrane plate din spatele lor.

Biletelul care însoțise florile se afla pe sticla fumurie a biroului meu, iar eu îmi făceam de lucru cu el, recitind cuvintele pentru a suta oară.

Arash scoase un trandafir din buchet și îl duse la nas.

— Care e secretul pentru a primi așa ceva?

Eu m-am lăsat pe spetează, remarcând distrat că purta o cravată verde smarald în aceeași nuanță a carafelor ornate cu pietre prețioase care decorau barul. Până la sosirea lui, carafele viu colorate și vaza roșie a Evei fuseseră singurele pete de culoare în întinderea monocromă a biroului meu.

— Femeia potrivită.

El puse floarea înapoi în vază.

— Dă-i bătaie, Cross, răsucește-mi cuțitul în rană.

— Prefer să mă bucur în sinea mea. Ai ceva pentru mine?

Apropiindu-se de masa mea de lucru, îmi rânji într-un fel care îmi arăta că își iubea munca, deși nu mă îndoiesem nici o clipă de acest lucru. Instinctele lui de prădător erau aproape la fel de puternic dezvoltate ca ale mele.

— Contractul cu Morgan începe să se contureze frumos. Aranjându-și pantalonii de firmă, se instală într-unul din cele două scaune din fața biroului meu. Stilul lui era ușor mai țipător decât al meu, dar fără cusur. Am pus la punct aspectele principale. Mai avem de retușat unele clauze, dar ar trebui să fim gata să mergem mai departe săptămâna viitoare.

— Bun.

— Ești genul care nu vorbește mult. Pe un ton nepăsător, mă întrebă: Ai avea chef să ieșim weekendul ăsta?

Eu am clătinat din cap.

— Eva s-ar putea să vrea să iasă. Dacă da, am să încerc să o fac să se răzgândească.

Arash râse.

— Trebuie să recunosc, mă așteptam să te așezi la casa ta la un moment dat — toți o facem, în cele din urmă —, dar am crezut că îmi voi da seama din timp.

— La fel și eu.

Ceea ce nu era complet adevărat. Nu mă așteptasem ca vreodată să îmi împart viața cu cineva. Nu negasem niciodată faptul că trecutul îmi umbrea prezentul, dar înainte de Eva nu simțisem nevoia să împărtășesc acel istoric cu nimeni. Nu mai putea fi schimbat, deci ce rost ar fi avut să îl retrăiesc?

Ridicându-mă, m-am dus la unul din cei doi pereți realizați integral din sticlă care încadrau încăperea și am privit splendoarea urbană ce se întindea dincolo de geamuri.

Nu știusem că Eva era acolo, îmi fusese teamă chiar și să visez că voi găsi unica persoană din lume care să mă accepte și să iubească tot ceea ce ținea de mine.

Cum era posibil să o fi găsit aici, în Manhattan, exact în clădirea pe care o construisem în pofida sfaturilor înțelepte și

asumându-mi un risc imens? Era prea scumpă, mi se spusese, și deloc necesară. Dar eu simțisem nevoia ca numele de Cross să devină memorabil și menționat într-un alt fel. Tatal meu târâse numele nostru prin noroi; eu îl ridicasem pe culmile celei mai importante metropole din lume.

— Nu ai dat absolut nici un semn că ai fi fost tentat de așa ceva, zise Arash din spatele meu. Dacă bine țin minte, ai agățat două femei când ne-am dat în stamba de Cinco de Mayo, apoi câteva săptămâni mai târziu mi-ai cerut să redactez un contract prenupțial nebunesc.

Eu am studiat orașul, lăsându-mi răgazul rar de a mă bucura de perspectiva cuprinzătoare pe care mi-o asigurau înălțimea și poziția biroului meu din clădirea Crossfire.

— Când m-ai știut să amân încheierea unui contract?

— Una e să îți extinzi portofoliul, cu totul alta să îți transformi radical viața peste noapte. Chicoti. Deci care sunt planurile tale, atunci? Să inaugurezi noua casă de pe plajă?

— O idee excelentă.

Planul meu era să-mi duc soția înapoi la Outer Banks. Să o am doar pentru mine fusese un adevărat paradis. Momentele mele de fericire supremă erau când mă găseam undeva singur cu ea. Mă revitaliza, mă făcea să aștept cu nerăbdare să trăiesc într-un fel în care nu o mai făcusem niciodată până atunci.

Îmi construisem un imperiu mereu cu gândul la trecut. Acum, grație ei, aveam să continui să îl construiesc pentru viitorul nostru.

Becul telefonului de pe birou începu să pâlpâie. Era Scott, pe linia unu. Am apăsat butonul, iar vocea lui răsună în difuzor:

— Corinne Giroux se află la recepție. Susține că are nevoie doar de câteva minute pentru a vă lăsa ceva. Fiind ceva privat, vrea să vi-l înmâneze personal.

— Firește că da, interveni Arash. Poate e un alt buchet de flori.

Eu i-am aruncat o privire scurtă.

— E femeia nepotrivită.

— Ce bine ar fi dacă și femeile mele nepotrivite ar arăta precum Corinne.

— Gândește-te la asta și în timp ce pornești spre recepție ca să preiei orice o fi adus.

El ridică din sprâncene.

— Serios? Au!

— Dacă vrea să vorbim, n-are decât să vorbească direct cu avocatul meu.

Arash se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă.

— Am priceput, șefu'.

Am aruncat o privire la ceas. Cinci fără un sfert.

— Sunt sigur că ai auzit asta, Scott, dar ca să fie clar, se va ocupa Madani de ea.

— Da, domnule Cross.

Prin peretele de sticlă care separa biroul meu de restul etajului, l-am privit pe Arash cotind după colț în drum spre recepție, apoi mi-am alungat din minte întreaga poveste. Eva avea să ni se alăture în scurt timp, exact ceea ce așteptasem să se întâmple de când începuse ziua de muncă.

Dar, desigur, nu putea fi atât de ușor.

Doar câteva clipe mai târziu, o străfulgerare de roșu aprins întrezărită cu colțul ochiului m-a făcut să îmi îndrept din nou privirea spre spațiul de lucru și am văzut-o pe Corinne venind

hotărâtă spre biroul meu, urmată îndeaproape de Arash. Bărbia i se înălță când îmi întâlni privirea. Zâmbetul ei crispat deveni mai larg, transformând-o dintr-o femeie frumoasă într-una năucitoare. Puteam să o admir așa cum admiram orice în afară de Eva — obiectiv, neutru.

Acum că eram implicat într-o căsnicie fericită, puteam înțelege pe deplin ce greșeală oribilă ar fi fost dacă m-aș fi căsătorit cu Corinne. Era regretabil pentru noi toți că ea refuza să vadă acest lucru.

M-am ridicat și am ocolit masa de scris. Privirea pe care am ațintit-o atât asupra lui Arash, cât și a lui Scott i-a împiedicat pe amândoi să mai facă vreun pas. Dacă totuși Corinne insista să aibă de-a face direct cu mine, aveam să îi ofer o ultimă ocazie de a face ceea ce era corect.

Se strecură în biroul meu în vârful tocurilor roșii. Rochia fără bretele pe care o purta era de aceeași nuanța ca pantofii și îi punea în evidență atât picioarele lungi, cât și pielea albă. Își purta părul despletit, șuvițele negre alunecându-i pe umerii goi. Era opusul absolut al soției mele și o replică fidelă a tuturor celorlalte femei care trecuseră prin viața mea:

— Gideon. Sunt sigura că îți poți găsi câteva minute pentru o prietenă veche?

Sprijinindu-mă cu spatele de masa de lucru, mi-am încrucișat brațele.

— Și să-ți fac favoarea de a nu chema paza. Spune rapid ce-ai de spus, Corinne.

Ea zâmbi, dar ochii ei, de culoarea acvamarinelor, erau triști.

Ținea sub braț o micuță cutie roșie. Când ajunse lângă mine, Corinne mi-o oferi.

— Ce-i asta? am întrebat eu, fără a întinde mâna dupa ea.

— Astea sunt fotografiile care vor apărea în carte.

Am arcuit o sprânceană. M-am trezit cedând și acceptând cutia, mânat de curiozitate. Nu trecuse prea mult timp de când fuseserăm împreună, dar aproape nu-mi mai aminteam deloc detaliile. Nu îmi rămăseseră decât impresii, momente importante și regrete. Fusesem atât de tânăr și periculos de lipsit de conștiință de sine.

Corinne își puse poșeta pe masa mea de lucru, mișcându-și mâna într-un gest care făcu ca brațul să i se atingă ușor de al meu. Prudent, m-am întins și am acționat butonul care controla opacitatea peretelui de sticlă.

Dacă voia să se dea în spectacol, aveam să mă asigur că o lăsam fără spectatori.

Îndepărtând capacul cutiei, am dat peste o fotografie cu mine și Corinne îmbrățișați în fața unui foc de tabără. Capul ei era cuibărit în scobitura umărului meu, fața ridicată astfel încât să pot depune un sărut pe buzele ei.

Amintirea m-a asaltat imediat. Făcusem o excursie de o zi la casa unui prieten din Hamptons. Vremea fusese răcoroasă, de sfârșit de toamnă mergând pe iarnă.

În poză arătam fericiți si îndrăgostiți și, într-un fel, presupun că așa și fuseserăm. Dar eu refuzasem invitația de a rămâne peste noapte, în ciuda dezamăgirii evidente a lui Corinne. Date fiind coșmarurile mele, nu puteam să dorm lângă ea. Și nu puteam nici să i-o trag, deși știam că era ceea ce își dorea, deoarece camera de hotel pe care o rezervasem în acest scop era la kilometri buni distanță.

Atât de multe blocaje emoționale. Atât de multe minciuni și eschivări.

Am inspirat adânc și m-am desprins de trecut:

— Eu și Eva ne-am căsătorit luna trecută.

Corinne încremeni.

Punând cutia pe masa de scris, m-am întins după smartphone-ul meu și i-am arătat poza pe care o țineam pe fundalul ecranului — eu și Eva prinși în sărutul care ne pecetluise jurămintele.

Întorcând capul, Corinne își feri privirea. Apoi băgă mâna în cutie, răsfoind printre cele câteva fotografii din vârful teancului pentru a scoate una cu noi doi la plajă.

Eu stăteam cufundat până la brâu în valuri. Corinne era încolăcită în jurul meu din față, cu picioarele strânse peste talia mea, cu brațele trecute peste umerii mei și mâinile în părul meu. Capul îi era dat pe spate și râdea, bucuria ei radiind din poză. Eu o țineam strâns, cu fața ridicată pentru a o privi. Am văzut recunoștință în ochii mei și uluire. Afecțiune. Dorință. Necunoscătorii ar fi văzut acea poză și ar fi crezut că era iubire.

Acesta fiind și scopul lui Corinne. Eu negam că mai iubisem vreodată pe cineva înainte de Eva, ceea ce era perfect adevărat. Corinne era hotărâtă să îmi demonstreze că mă înșelam și voia să o facă în cel mai public mod posibil.

Aplecându-se în față, studie poza, apoi pe mine. Speranța ei era palpabilă, ca și cum s-ar fi așteptat să mă lovească brusc o revelație monumentală. Își făcu de lucru cu lănțișorul de la gât și mi-am dat seama că era unul pe care i-l oferisem eu, o micuță inimă de aur pe un lanț simplu.

Ce mama naibii! Nici măcar nu mai țineam minte cine făcuse nenorocita de poză sau unde ne aflam în momentul acela și nici nu conta.

— Ce crezi că vei demonstra prin aceste poze, Corinne? Am fost împreună. S-a terminat. Tu te-ai căsătorit, iar acum am făcut-o și eu. Nu a mai rămas nimic.

— Atunci de ce îți sare atât de tare țandara? Nu ești indiferent, Gideon.

— Nu, sunt iritat. Pozele astea nu fac decât să mă determine să apreciez și mai mult ceea ce există între mine și Eva. Și faptul că știu că o vor răni nu mă face câtuși de puțin sentimental în privința trecutului. E ultima dată când ne luăm adio, Corinne. I-am sustinut privirea, având grijă să vadă cât eram de hotărât. Dacă mai vii pe aici, cei de la pază nu te vor lăsa să intri.

— Nu voi mai veni. Va trebui să...

Telefonul îmi semnaliza un apel de la Scott și am ridicat receptorul:

— Da?

— A venit domnișoara Tramell să va vadă.

M-am aplecat din nou peste masa de lucru, apăsând butonul care deschidea ușile. O clipă mai târziu Eva intră.

Avea să vină vreodată și ziua în care să o văd și să nu simt pământul fugindu-mi de sub picioare?

Ea se opri brusc, oferindu-mi plăcerea de a o studia îndelung. Eva era blondă natural, cu șuvițe palide încadrând o față delicată și accentuându-i ochii cenușii ca norii de furtună, ochi în care aș fi putut să mă pierd ore întregi — după cum o și făcusem. Era mică de înălțime, dar cu rotunjimi periculos de plăcute, cu un corp moale pe care era delicios să îl rostogolești în așternuturi.

Poate că aș fi considerat-o de o frumusețe angelică dacă nu ar fi existat acea senzualitate desăvârșită care mă făcea

întotdeauna să mă gândesc și să poftesc la o partidă de sex pervers de brutală.

Fără voia mea, mintea mi-a fost inundată de amintirea parfumului ei și de felul cum o simțisem sub mâinile mele. Râsul gutural care îmi stârnea bucuria și mânia aprigă și iute care mă doborau la pământ erau amintiri viscerale. Totul în mine se trezea vibrând la viață, într-o explozie de energie și conștiința de sine pe care nu o simțeam decât atunci când eram cu ea.

Corinne vorbi prima:

— Bună, Eva.

M-am enervat. Nevoia de a apăra și a proteja cel mai de preț lucru din viața mea se dovedi mai puternică decât orice alt gând.

Îndreptându-mă, am aruncat poza înapoi în cutie și m-am dus la soția mea. Față de Corinne, era îmbrăcată cuminte, într-o fustă neagră cu dungi subțiri și o bluza de mătase fără mâneci care scânteia ca o perlă. Valul de căldură care m-a năpădit a fost suficient pentru a-mi arăta care dintre femei era mai sexy.

Eva. Acum și pentru totdeauna.

Atracția pe care o simțeam m-a purtat până în celălalt capăt al încăperii cu pași mari și rapizi.

Îngerul meu.

Nu am rostit cuvintele cu voce tare, nu voiam să le audă Corinne. Dar îmi dădeam seama că Eva le simțise. I-am luat mâna și am simțit o furnicătură de înțelegere profundă care m-a făcut să i-o strâng mai tare.

Ea se întoarse să privească dincolo de mine și să ia act de prezența femeii care nu putea rivaliza cu ea.

— Corinne.

Eu nu m-am întors să o privesc.

— Trebuie să fug, rosti Corinne din spatele meu. Copiile astea îți rămân ție, Gideon.

Incapabil să îmi iau ochii de la Eva, i-am aruncat peste umăr:

— Ia-le cu tine. Nu le vreau.

— Ar trebui să te uiți peste ele până la capăt, replică ea, apropiindu-se.

— De ce? Iritat, i-am aruncat o privire lui Corinne care se oprise lângă noi. Dacă mă va interesa vreodată să le văd, pot oricând să îți răsfoiesc cartea.

Zâmbetul ei deveni crispat.

— La revedere, Eva. Gideon.

Dupa ce Corinne a ieșit, eu am făcut încă un pas spre soția mea, anulând și mica distanță rămasă între noi. I-am luat și cealaltă mână, aplecându-mă spre ea să îi inhalez parfumul.

M-a cuprins o senzație de calm.

— Mă bucur că ai venit, am șoptit eu, cu buzele lipite de fruntea ei, având nevoie de orice legătură pe care aș fi reușit să o stabilesc. Mi-e atât de dor de tine.

Închizând ochii, ea se sprijini de mine cu un oftat. Simțind mâhnirea ce încă nu se risipise din ea, i-am strâns mai tare mâinile.

— Ești bine?

— Da. Sunt în regulă. Doar că nu mă așteptam să o vad.

— Nici eu.

Oricât de mult uram să mă desprind de lângă ea, uram și mai mult gândul la acele fotografii.

Întorcându-mă la birou, am pus capacul înapoi pe cutie și am aruncat-o cu totul în coșul de gunoi.

— Mi-am dat demisia, spuse ea. Mâine este ultima mea zi.

Decizia era una pe care sperasem că avea să o ia singura. Consideram că era cel mai bun și cel mai sigur pas pe care îl putea face. Dar știam cât de dificilă fusese probabil pentru ea aceea încheiere. Eva își iubea munca și oamenii alături de care muncea.

Știind cât de bine putea să mă citească, mi-am păstrat tonul neutru:

— A, da?

— Da.

Am studiat-o.

— Ce vei face mai departe, atunci?

— Am de organizat o nuntă.

Ah. Gura mi s-a curbat într-un zâmbet. După câteva zile în care mă temusem că era încercată de îndoieli și voia să se retragă din căsnicia noastră, era o ușurare să aflu că nu era cazul. E bine de știut.

Am chemat-o lângă mine îndoindu-mi degetul spre ea.

— Vino și tu spre mine, îmi aruncă ea, cu o scânteiere de sfidare în ochi.

Cum aș fi putut să îi rezist? Ne-am întâlnit în mijlocul încăperii.

Acesta era motivul pentru care aveam să trecem și peste obstacolul de acum și peste oricare altele ne-ar fi apărut în drum. Eram mereu dispuși amândoi să ne întâlnim la jumătatea drumului.

Eva nu avea să fie vreodată soția docilă pe care și-ar fi dorit-o pentru mine prietenul meu Arnoldo Ricci. Era prea independentă, prea aprigă. Avea o vână de gelozie care nu

putea fi ignorată. Era solicitantă și încăpățânată și mă sfida doar pentru a mă scoate din minți.

Iar acea tensiune dintre noi funcționa într-un fel în care nu ar fi funcționat cu nici o altă femeie, fiindcă Eva îmi fusese sortită mie. Credeam acest lucru cum nu credeam nimic altceva.

— Asta e ceea ce-ți dorești? am întrebat-o eu încet, scurtându-i chipul în căutarea unui răspuns.

— Tu ești ceea ce-mi doresc. Restul ține doar de logistică.

Gura mi s-a uscat brusc, iar inima a început să-mi bată prea repede. Când ea a ridicat o mână ca să-mi dea părul deoparte, am prins-o de încheietură și i-am lipit palma pe obraz, închizând ochii în timp ce absorbeam atingerea ei.

Săptămâna care tocmai se încheiase mi-a dispărut complet din minte. Zilele pe care le petrecusem despărțiți, orele de tăcere, teama paralizantă... Îmi arătase toată ziua că era pregătită să meargă mai departe, că procedasem corect luând decizia de a discuta cu doctorul Petersen. De a discuta cu ea.

Nu doar că nu mă respinsese, ci mă voia cu atât mai mult. Și spunea că eu sunt miraculos?

Eva oftă. Am simțit ultimele rămășițe ale tensiunii ei risipindu-se. Stăteam acolo, restabilind legăturile dintre noi, absorbind forța de care aveam nevoie. Mă zguduia până în adâncul ființei mele gândul că îi puteam oferi o oarecare pace sufletească.

Și ce îmi oferise ea?

Totul.

Felul în care Angus se lumină la față când o văzu pe Eva ieșind din clădirea Crossfire m-a tulburat în feluri pe care nu aș putea să le explic vreodată. Angus McLeod era tăcut și din fire și

prin pregătire. Rareori trăda vreo urmă de emoție, însă făcea o excepție pentru Eva.

Sau poate nu se putea abține. Dumnezeu îmi era martor că eu nu puteam.

— Angus. Eva îi oferi zâmbetul ei luminos și deschis. Arăți deosebit de elegant azi.

L-am privit pe bărbatul pe care îl iubeam ca pe un tată ducându-și scurt mâna la borul șepcii de șofer și zâmbindu-i Evei cu o urmă amuzantă de stinghereală.

După sinuciderea tatălui meu, întreaga mea viață fusese dată peste cap. În anii haotici care urmaseră, singurul punct de stabilitate fusese Angus, un bărbat angajat drept șofer si gardă de corp, dar care se dovedise în schimb a fi un adevărat colac de salvare. Într-o perioadă când mă simțisem izolat și trădat, când chiar și propria mea mamă refuzase să creadă că fusesem în mod repetat violat de către terapeutul care ar fi trebuit să mă ajute să mă adaptez, Angus fusese cel de care mă agățasem.

El nu se îndoise niciodată de mine. Iar când devenisem independent, el mă urmase.

Când picioarele subțiri si tonifiate ale soției mele dispărură pe bancheta din spate a Bentley-ului, Angus mi s-a adresat:

— Să n-o dai în bară și de data asta, băiete.

Buzele mele au schițat o grimasă tristă.

— Mulțumesc pentru încredere.

Am urcat lângă Eva, cuibărindu-mă pe banchetă în timp ce Angus ocolea mașina pentru a ajunge la volan. Mi-am pus mâna pe coapsa ei și am așteptat să mă privească.

— Vreau neapărat să te duc la casa de pe plajă în weekendul ăsta.

Ea își ține respirația pentru o clipă, apoi expiră șuierător.

— Mama mea ne-a invitat la Westport. Stanton i-a chemat pe nepotul lui, Martin, și pe prietena lui Martin, Lacey — e colega de cameră a lui Megumi, nu știu dacă mai ții minte... Cary va fi și el acolo, desigur. Oricum, am promis că vom veni.

Luptându-mă cu dezamăgirea, mi-am cântărit opțiunile.

— Aș vrea să facem activități în familie, continuă ea. Plus că mama vrea să discute cu tine despre un plan al meu.

Am ascultat-o în timp ce mi-a relatat conversația ei de la prânz cu Monica. Eva mi-a studiat fața în timp ce încheia:

— Ea a spus că nu o să-ți placă deloc ideea, dar tu te-ai mai folosit și altădată de paparazzi, când m-ai luat în brațe pe trotuar și m-ai sărutat până nu am mai putut gândi limpede. Ai vrut ca poza aceea să fie făcută publică.

— Da, dar ocazia a apărut pur și simplu, nu am căutat-o eu. Mama ta are dreptate — există o diferență.

Buza ei de jos se râsfrânse într-o expresie bosumflată, iar eu mi-am regândit strategia. Voiam ca Eva să fie implicată și să participe direct. Ceea ce însemna să o încurajez și să țin cont de ea, nu să îi pun piedici.

— Dar și tu ai dreptate, îngeraș. Dacă există un public pentru cartea lui Corinne, există un gol pe piață care trebuie umplut și e ceva de care ar trebui să ne ocupăm.

Zâmbetul radios pe care mi-l adresă a fost o recompensă în sine.

— Mă gândeam că l-am putea ruga pe Cary să ne facă niște poze spontane weekendul acesta, continuă ea. Câteva momente mai personale și mai relaxate decât fotografiile de covor roșu. Am putea să le alegem pe cele care ne plac cel mai mult și să le vindem mass-mediei, ca apoi să donăm veniturile către Crossroads.

Fundația de caritate pe care o înființasem avea finanțări suficiente, dar înțelegeam că o strângere de fonduri era un beneficiu colateral al planului Evei de a atenua din impactul cărții de dezvăluiri senzaționale a lui Corinne. Fiindcă regretam suferința pe care situația produsă avea să i-o provoace inevitabil soției mele, eram dispus să o susțin în orice mod și-ar fi dorit ea, însă acest lucru nu însemna că nu aveam să mă lupt pentru a obține un weekend doar cu ea.

— Putem face o excursie de o zi, am sugerat eu, demarând negocierile de la o extremă, pentru a avea spațiu să mai reduc din pretenții. Am putea petrece noaptea de vineri și prima parte din dimineața de sâmbătă în Carolina de Nord, apoi să ne petrecem duminica în Westport.

— Să mergem din Carolina de Nord în Connecticut și apoi în Manhattan într-o zi? Ești nebun?

— Atunci de vineri noaptea până sâmbătă noaptea.

— Nu putem rămâne singuri așa, Gideon, rosti ea încet, punându-și mâna peste a mea. Trebuie să urmăm o vreme sfaturile doctorului Petersen. Cred că avem nevoie să petrecem ceva timp ieșind la întâlniri, lăsându-ne văzuți în public, găsind modalități de a rezolva... problemele fără a ne folosi de sex drept sprijin.

M-am holbat la ea.

— Doar nu vrei să spui ca nu putem face sex.

— Doar până ne căsătorim. Nu va fi...

— Eva, suntem deja căsătoriți. Nu-mi poți cere să-mi țin mâinile departe de tine.

— Ți-o cer.

— Nu.

Buzele ei tresăriră.

— Nu poți spune nu.

— Ba tu nu poți spune nu, am replicat eu, inima începând să îmi bubuie. Palmele mi s-au umezit și o panică abia simțită a început să se instaleze. Era irațională, enervantă. Mă dorești la fel de mult cum te doresc și eu.

Ea mă atinse pe obraz.

— Uneori cred că te doresc mai mult și nu mă deranjează asta. Dar doctorul Petersen are dreptate. Ne-am mișcat atât de repede și am trecut peste toate limitatoarele de viteză cu două sute de kilometri la oră. Simt că avem această mică fereastră de timp în care am putea să încetinim. Doar pentru câteva săptămâni, până la nuntă.

— Câteva săptămâni? Dumnezeule, Eva!

M-am desprins de lângă ea, trecându-mi mâna prin păr. Întorcând capul, m-am uitat pe geam. Gândurile îmi goneau. Ce însemnau toate acestea? Ce urma să îmi ceară?

Cum naiba aveam s-o fac să se răzgândească?

Am simțit-o strecurându-se mai aproape de mine, apoi ghemuindu-se lângă mine.

Își coborî vocea până la o șoaptă:

— Nu tu ai fost cel care mi-ai descris avantajele amânării plăcerii?

Eu i-am aruncat o privire tăioasă.

— Și cât de bine a funcționat ideea aia?

Noaptea aceea a fost una dintre greșelile cele mai mari pe care le făcurăm în relația noastră. Seara începuse în forță, apoi apariția neașteptată a lui Corinne dăduse totul peste cap, stârnind una dintre cele mai urâte certuri pe care le avusesem vreodată cu Eva — o ceartă care fusese cu atât mai aprinsă din

cauza tensiunii sexuale clocotitoare pe care o creasem intenționat și pe care amânasem să o satisfac.

— Eram alți oameni atunci. Eva se trase înapoi, ochii ei cenușii rămânând limpezi când se ațintiră într-ai mei. Tu nu mai ești același bărbat care m-a ignorat atunci la cină.

— Nu te-am ignorat.

— Iar eu nu mai sunt aceeași femeie, insistă ea. Da, faptul că am văzut-o pe Corinne azi m-a făcut cam agitată, dar știu că nu reprezintă o amenințare. Știu că ești loial... Că suntem *amandoi* loiali. De asta și putem să o facem.

Picioarele mele s-au deschis mai larg si m-am întins după ea.

— Nu vreau s-o fac.

— Nici eu. Dar cred că e o idee bună. Gura ei se îndulci într-un zâmbet. E de modă veche și romantic să aștepți până în noaptea nunții. Gândește-te cât de palpitant va fi sexul când o vom face.

— Eva, nu e cazul să ne facem viața sexuală mai palpitantă decât e deja.

— Avem nevoie să o transformăm în ceva ce facem de plăcere, nu să ne bazăm pe sex să ne țină laolaltă.

— E și una, și alta și nu e nimic în neregulă cu asta.

Era ca și cum mi-ar fi cerut să nu mai mănânc, ceea ce aș fi fost mai tentat să accept, dacă mi s-ar fi dat de ales.

— Gideon... Între noi doi există ceva fantastic. Merită să facem un efort pentru a ne construi o căsnicie de piatră din toate punctele de vedere.

Am clătinat din cap. Mă scotea din sărite faptul că mă simțeam neliniștit. Era o pierdere a controlului și nu puteam accepta așa ceva cu ea. Nu era ceea ce-i trebuia ei.

Aplecându-mă în față, mi-am lipit buzele de urechea ei:

— Îngeraș, dacă nu ți-e dor să-mi simți scula în tine, trebuie să-mi îmbunătățesc tehnica, nu să mă abțin.

Fiorul ei m-a făcut să zâmbesc în sinea mea. Chiar și așa, îmi șopti:

— Te rog, încearcă. De dragul meu.

— La dracu'! M-am trântit din nou pe banchetă. Oricât de mult aș fi vrut să-i spun nu, nu puteam. Nici măcar în legătură cu așa ceva. La naiba!

— Nu te supăra. Nu ți-aș cere asta dacă nu aș considera că e important să încercăm. Și e un timp atât de scurt.

— Eva, cinci minute ar însemna un timp scurt. Tu vorbești de câteva săptămâni.

— Iubitule... Râse încet. Te-ai bosumflat. Ești atât de adorabil. Aplecându-se în față, își lipi buzele de obrazul meu. Și foarte flatant. Mulțumesc.

Eu mi-am îngustat privirea.

— Nu accept să-ți fac situația mai ușoară.

Ea își coborî degetele pe cravata mea.

— Firește că nu. Vom încerca să facem să fie distractiv. O provocare. Să vedem cine cedează primul.

— Eu, am bombănit eu. Nu am naibii nici o motivație să câștig cursa.

— Ce-ai zice de mine? Legată doar cu o fundă — și nimic altceva — drept cadou de ziua ta?

M-am posomorât. Nimic nu putea să facă situația mai ușor de îndurat. Nici măcar gândul la ea ieșind pe neașteptate, goală pușcă, din mijlocul unui tort, nu putea să îndulcească lucrurile.

— Ce legătură are ziua mea de naștere cu toate astea?

Eva m-a năucit cu zâmbetul ei, ceea ce nu a avut darul decât să mă facă să o doresc și mai mult. Era soare și căldură în orice moment, dar când o aveam sub mine, zvârcolindu-se de plăcere și gemând să intru mai tare... mai adânc...

— E ziua când ne căsătorim.

A durat o clipă până am procesat informația în creierul meu adormit de dorință.

— Nu știam asta.

— Nici eu nu am știut, până azi. În ultima mea pauză am intrat pe internet și am încercat să aflu dacă se petrece ceva anume în septembrie și octombrie, ceva care să trebuiască luat în considerare la alegerea datei. Cum nunta o vom face pe plajă, e de dorit să nu fie prea frig, deci trebuie să rezolvăm sau luna asta, sau următoarea.

— Slavă Domnului că vine iarna, am mormăit eu.

— Obsedatule! În fine... am obținut o alertă Google legată de tine...

— Încă mai există așa ceva?

— ... și mai era și o postare despre noi pe un site creat de fani. Conținea...

— Site creat de fani?

— Da. Există site-uri și bloguri care îți sunt dedicate în întregime. Cu ce te îmbraci, cu cine ești într-o relație, la ce evenimente participi.

Doamne sfinte!

— Cel pe care l-am accesat eu conținea toate datele tale: înălțime, greutate, culoarea ochilor, data nașterii... totul. Sinceră să fiu, m-a îngrozit puțin gândul că cineva complet străin cunoaște despre tine alte detalii pe care eu nu le știu,

motiv în plus pentru care consider că ar trebui să ieșim oficial la întâlniri și să vorbim mai mult...

— Pot să-ți recit date în timp ce ne-o tragem. Cu asta am rezolvat problema.

Rânjetul ei era unul de încântare.

— Mă omori. În fine, e o idee bună să organizăm nunta de ziua ta, nu crezi? Nu vei uita niciodată aniversarea.

— Aniversarea nunții noastre e în unsprezece august, i-am amintit eu sec.

— Vom avea două de sărbătorit. Își trecu mâna prin părul meu, făcându-mi pulsul să o ia razna. Sau, și mai bine, o vom ține tot într-o sărbătoare de la una la cealaltă.

Din 11 august până în 22 septembrie — o lună jumătate zdravănă. Gândul la așa ceva era aproape suficient pentru a face următoarele câteva săptămâni suportabile.

— Eva. Gideon. Doctorul Lyle Petersen se ridică în picioare și ne zâmbi când am intrat în cabinetul lui. Era un bărbat înalt, iar privirea lui coborî vizibil până să se oprească asupra mâinilor noastre strânse. Arătați bine amândoi.

— Eu mă simt bine, spuse Eva, pe un ton ferm și convins.

Eu nu am zis nimic, întinzând mâna pentru a o strânge pe a lui. Doctorul știa despre mine lucruri pe care sperasem să nu le împărtășesc niciodată nimănui. Din acest motiv, nu mă simțeam complet în largul meu cu el, în ciuda combinației liniștitoare de culori neutre și a mobilierului confortabil care îi alcătuiau cabinetul. Doctorul Petersen era el însuși un om plăcut, care se simțea bine în propria piele. Părul grizonant aranjat cu grija îi îndulcea în mare măsură înfățișarea, dar nu putea ascunde cât era de incisiv și de perspicace.

Îmi venea greu să mă bazez pe cineva care îmi cunoștea atât de bine punctele vulnerabile, dar mă descurcam cât de bine puteam fiindcă nu aveam de ales — doctorul Petersen era o piesă esențială în căsnicia mea.

Eu și Eva ne-am așezat pe canapea, în timp ce doctorul Petersen s-a instalat în obișnuitul lui fotoliu cu spătar înalt. Își lasă tableta și stylus-ul pe brațul acestuia și ne studie cu ochii lui de un albastru-închis ce scânteiau de inteligentă.

— Gideon, începu el, spune-mi ce s-a întâmplat de când ne-am întâlnit marți.

Eu m-am lăsat pe spate și am trecut la subiect:

— Eva a decis să îți urmeze recomandarea de a se abține de la sex până nu ne căsătorim în mod public.

Eva izbucni în râsul ei grav și răgușit. Se sprijini de mine, prinzându-mă de braț.

— Ai surprins tonul de acuzare? îl întrebă ea pe doctor. E doar vina ta că nu va avea deloc parte de sex timp de vreo două săptămâni.

— Sunt mai mult de două săptămâni, am susținut eu.

— Dar mai puțin de trei, mi-a replicat ea. Îi zâmbi doctorului Petersen. Ar fi trebuit să știu că despre asta va pomeni prima dată.

— Tu cu ce ai fi început, Eva? o întrebă el.

— Gideon mi-a povestit detalii din coșmarul lui de noaptea trecută. Îmi aruncă o privire scurtă. A fost ceva impresionant. E cu adevărat un punct major de cotitură pentru noi.

Nu aveam cum să nu observ iubirea din ochii ei în timp ce vorbea, nici recunoștința și speranța. Mi s-a pus un nod în gât văzându-le. A vorbi cu ea despre rahaturile haotice din capul meu a fost cel mai greu lucru pe care am fost nevoit să îl fac

vreodată — chiar și a-i spune doctorului Petersen despre Hugh fusese mai ușor —, însă meritase totul doar pentru a vedea acea expresie pe chipul ei.

Cele mai urâte lucruri din trecutul fiecăruia dintre noi erau și cele care ne apropiaseră. Era o nebunie și era minunat. I-am tras mâna în poala mea, prinzând-o între palme. Simțeam și eu aceeași iubire, recunoștință și speranță ca ea.

Doctorul Petersen își lua tableta.

— Săptămana asta ți-a adus destul de multe revelații, Gideon. Ce anume le-a determinat?

— Știi ce.

— Eva a refuzat să se mai vadă cu tine.

— Și să îmi mai vorbească.

El se uită la Eva.

— Asta a fost din cauză că Gideon l-a angajat pe șeful tău, luându-l de la agenția pentru care lucrezi?

— Acela a fost catalizatorul, confirmă ea, dar ne apropiam de ceva vreme de un punct de conflict. Era inevitabil să se întâmple ceva. Nu puteam să ne tot învârtim în cerc, prinși în aceleași certuri.

— Așa că te-ai retras. Ceea ce ar putea fi considerat șantaj emoțional. Asta a fost intenția ta?

Ea strânse din buze, reflectând la întrebare.

— Aș zice că am fost disperată.

— De ce?

— Fiindcă Gideon începuse… să traseze linii care să ne definească relația. Și nu mă puteam vedea trăind între acele linii pentru tot restul vieții mele.

Doctorul Petersen își notă câteva lucruri.

— Gideon, tu ce părere ai despre cum a gestionat Eva situația asta?

Mi-a luat un minut până să răspund:

— Am avut impresia că sunt prins naibii într-o bulă temporală, doar că de o sută de ori mai rea.

El îmi aruncă o privire.

— Țin minte că atunci când ai venit prima dată la mine, tu și Eva nu mai vorbiserăți de câteva zile.

— El mi-a tăiat macaroana, spuse ea.

— Ea mi-a întors spatele și a plecat, am replicat eu.

Din nou, fusese o noapte când ne deschiseserăm mult unul față de celălalt. Ea îmi povestise despre atacurile lui Nathan, îmi dezvăluise sursa a ceea ce ne atrăsese inconștient unul spre celălalt. Apoi eu avusesem un coșmar despre propriul meu abuz, iar ea insistase să vorbesc despre el.

Nu am putut să o fac, iar ea mă părăsise.

Eva se enervă:

— A rupt-o cu mine folosind mesageria internă a biroului! Cine ar face așa ceva?

— Nu am rupt-o cu tine, am corectat-o eu. Te-am provocat să te întorci. Tu întorci spatele situației atunci când lucrurile nu...

— Asta e șantaj emoțional. Își desprinse mâna dintr-a mea și se întoarse spre mine. Tu mă îndepărtezi anume pentru a mă face să accept starea ta de fapt. Nu-mi place cum stau lucrurile? Prea bine, atunci, ai să mă ții la distanță până nu mai rezist.

— Nu tocmai asta mi-ai făcut tu mie? Fălcile mi s-au încleștat. Și tu pari să reziști excelent. Dacă eu nu mă schimb, tu nu te clintești.

Ceea ce mă omora. Îmi dovedise de atâtea ori că era capabilă să mă părăsească fără a privi în urma ei, în timp ce eu nu puteam să respir fără ea. Acest lucru reprezenta un dezechilibru fundamental în relația noastră, care plasa întotdeauna mingea în terenul ei.

— Pari chinuit de resentimente, Gideon, interveni doctorul Petersen.

— Și eu nu par? întrebă Eva, încrucișându-și brațele.

Eu am clătinat din cap.

— Nu sunt resentimente. E... frustrare. Eu nu pot sa îi întorc spatele, dar ea, da.

— Asta nu e drept! Și nu e adevărat. Singura armă la care pot să apelez e să te fac să-ți fie dor de mine. Încerc să discut cu tine, dar, în final, tu oricum faci ce vrei. Nu îmi spui nimic, nu te consulți cu mine.

— Mă străduiesc să îndrept asta.

— *Acum* o faci, dar am fost nevoită să mă îndepărtez de tine pentru a te aduce în punctul ăsta. Fii sincer, Gideon, când am apărut eu, ți-ai dat seama că există în viața ta un gol pe care eu puteam să îl umplu, dar tu voiai să mă pui acolo și să lași restul vieții tale așa cum era.

— Ceea ce voiam era ca tu să permiți ca relația noastră să decurgă firesc. Să ne bucurăm pur și simplu unul de celălalt o vreme.

— Dreptul meu de a decide, de a spune da sau nu, e al dracului de important pentru mine! În nici un caz nu poți să-mi iei asta sau să te enervezi când nu îmi convine!

— Iisuse! M-am trezit brusc la realitate. Mă simțeam ca și cum aș fi încasat un pumn în stomac. Având în vedere trecutul ei, faptul că o făcusem să se simtă — chiar și pentru o clipă —

ca și cum i-aș fi răpit orice libertate de a alege, era o lovitură brutală. Eva...

Știam de ce avea nevoie, înțelesesem de la bun început. Îi oferisem un cuvânt de siguranță pe care îl respectam în orice împrejurări, în public sau în privat. Ea rostea cuvântul, iar eu mă opream. Îi aminteam adesea, aveam grijă să știe întotdeauna că alegerea de a se opri sau a continua se afla în întregime în mâinile ei.

Însă nu reușisem să mă prind de acest lucru și când venise vorba de munca ei. Era impardonabil.

M-am întors spre ea.

— Îngeraș, nu am vrut să te fac să te simți neputincioasă. Nu aș face-o niciodată. Absolut niciodată. Nu am privit situația din perspectiva asta. Îmi... Îmi pare rău.

Cuvintele nu erau suficiente; nu erau niciodată. Voiam să fiu pentru ea un nou început, o nouă viață. Cum aș fi putut să o fac dacă mă purtam ca ticăloșii din trecutul ei?

Ea mă privi cu ochii aceia care vedeau tot ce aș fi preferat să țin ascuns. De data asta m-am bucurat că putea să vadă.

Postura ei combativă se relaxă, și privirea îi fu îmblânzită de iubire.

— Poate că nu m-am explicat bine.

Stăteam acolo, incapabil să exprim gândurile care mi se zvârcoleau prin minte. Când discutaserăm despre faptul că eram o echipă și trebuia să ne împărțim poverile, nu făcusem legătura cu nevoia ei de a-și da sau nu acordul. Crezusem că o puteam apăra de problemele cu care ne confruntam și să fac lucrurile mai ușoare pentru ea. Eva merita acest lucru.

Ea mă împinse în umăr.

— Nu ți-a făcut bine, chiar dacă doar puțin, să vorbești cu mine despre visul de noaptea trecută?

— Nu știu. Am răsuflat adânc. Știu doar că ești încântată de mine că am făcut-o. Dacă de asta e nevoie... atunci asta voi face.

Ea se lăsă din nou pe pernele canapelei, cu buzele tremurându-i, și se uită la doctorul Petersen.

— Iar acum mă simt vinovată.

Se lăsă tăcerea. Eu nu știam ce să zic. Doctorul Petersen se mulțumea să aștepte cu acea răbdare înnebunitoare a lui.

Eva inspiră adânc, tremurător.

— Mă gândeam că dacă ar fi dispus să încerce și abordarea mea, și-ar da seama cât de mult s-ar putea îmbunătăți lucrurile între noi. Dar dacă nu fac decât să îl împing într-un colț.... dacă doar îl șantajez... O lacrimă îi alunecă pe obraz, spintecându-mă ca o lamă. Poate avem concepții diferite despre cum ar trebui să fie căsnicia noastră. Dacă asta nu se va schimba?

— Eva.

Mi-am petrecut brațul pe după ea și am tras-o mai aproape, recunoscător când ea s-a lipit de mine și și-a pus capul pe umărul meu. Nu în semn de predare. Mai degrabă un armistițiu de moment.

Era suficient.

— Asta e o întrebare importantă, afirmă doctorul Petersen. Deci haideți să o explorăm. Ce se întâmplă dacă nivelul de deschidere pe care ți-l dorești din partea lui Gideon nu e ceva ce el să-ți poată oferi vreodată într-un mod confortabil pentru el?

— Nu știu. Își șterse lacrimile. Nu știu ce s-ar alege de noi.

Toate speranțele pe care le avusesem când intrasem în cabinet s-au spulberat. Dezmierdându-i părul, am încercat să

găsesc ceva ce aș fi putut să îi spun pentru a readuce lucrurile în punctul în care fuseseră atunci când sosisem.

Pierdut, i-am spus:

— Tu ai renunțat la locul tău de muncă pentru mine, deși nu voiai să o faci. Eu ți-am povestit despre visul meu, deși nu voiam să o fac. Nu așa funcționează? Facem amândoi un compromis?

— Ai renunțat la locul tău de muncă, Eva? întrebă doctorul Petersen. De ce?

Ea se ghemui lângă mine.

— Începuse să provoace prea multe probleme și nu merita să-mi mai bat capul. În plus, Gideon are dreptate — a cedat și el puțin, deci mi se pare corect să cedez și eu puțin.

— N-aș descrie nici unul din aceste compromisuri ca fiind mărunte. Și amândoi ați ales să dați startul acestei ședințe cu alte aspecte, ceea ce sugerează că nici unul din voi nu e complet mulțumit de sacrificiu. Se lăsă pe spetează, punându-și tableta în poală. V-ați întrebat vreunul din voi de ce vă grăbiți atât de tare?

Ne-am uitat amândoi la el. El ne zâmbi.

— Vă încruntați amândoi, deci presupun că asta înseamnă nu. Ca pereche, aveți o mulțime de puncte forte. Chiar dacă nu vă împărtășiți totul, comunicați și o faceți într-un mod productiv. Există doze de furie și de frustrare, dar le exprimați și vă validați reciproc sentimentele.

Eva își îndreptă spatele.

— Dar...?

— Dar în același timp insistați fiecare pe obiectivele personale și vă manipulați reciproc pentru a le aduce la îndeplinire. Ceea ce mă îngrijorează e că acestea sunt probleme

și schimbări care s-ar produce în mod firesc și s-ar rezolva în timp, dar nici unul din voi nu vrea să aștepte. Amândoi împingeți relația voastră înainte într-un ritm accelerat. Nu au trecut decât trei luni de când v-ați întâlnit prima dată. Acesta ar fi momentul în care majoritatea cuplurilor ar decide să devină monogame, dar voi doi sunteți căsătoriți de aproape o lună.

Mi-am simțit umerii dându-se în spate.

— Ce rost ar fi avut să mai amânăm inevitabilul?

— Dacă e inevitabil, răspunse el cu o privire blândă, de ce să vă grăbiți? Dar nu la asta vreau să ajung. Vă puneți amandoi în pericol căsnicia forțându-vă reciproc să acționați înainte de a fi pregătiți. Aveți fiecare mecanisme de gestionare a situațiilor dificile. Gideon, tu apelezi la disociere, așa cum ai făcut cu familia ta. Eva, tu te învinovățești singură pentru faptul că relația nu funcționează și începi să-ți subminezi propriile nevoi, așa cum ai demonstrat în cazul relațiilor tale romantice anterioare, autodistructive. Dacă veți continua să vă împingeți reciproc în situații în care vă simțiți amenințați, veți declanșa în cele din urmă unul din aceste mecanisme de autoapărare.

În timp ce pulsul meu a luat-o la goană, am simțit-o pe Eva crispându-se lângă mine. Îmi spusese și ea aceste lucruri, dar știam că acea confirmare din partea unui psihiatru nu avea decât să îi valideze îngrijorarea. Am tras-o mai aproape, inspirându-i parfumul pentru a mă calma. Ura pe care o simțeam în clipa aceea față de Hugh și Nathan era feroce. Erau amândoi morți si îngropați, dar încă ne distrugeau viețile.

— Nu o să-i lăsăm sa câștige, mi-a șoptit Eva.

Am depus un sărut pe creștetul ei, teribil de recunoscător pentru existența ei. Gândurile ei erau ca ale mele, ceea ce mă umplea de uluire.

Capul i se lăsă pe spate, vârfurile degetelor ei alunecând pe obrazul meu, ochii ei cenușii scânteind blânzi și tandri.

— Nu pot să rezist în fața ta, să știi. Doare prea tare să stau departe. Doar fiindcă tu ești primul care trece peste granița conflictului nu înseamnă că eu am mai puțin de pierdut. Înseamnă doar că sunt mai încăpățânată.

— Nu vreau să mă lupt cu tine.

— Atunci să nu o facem, zise ea simplu. Azi am început ceva nou — prin faptul că tu ai vorbit, iar eu mi-am dat demisia. Hai să facem asemenea lucruri o vreme și să vedem ce se alege de noi.

— Asta pot să o fac.

Inițial intenționasem să o duc pe Eva la cină într-un local liniștit și discret, dar am optat în schimb pentru Crosby Street Hotel. Restaurantul era popular, iar hotelul avea reputația de a fi vânat de paparazzi. Nu eram pregătit să iau măsuri extreme, dar după cum discutaserăm cu doctorul Petersen, eram deschis la ideea de a-i ieși în întampinare. Aveam să găsim o soluție de compromis.

— Cât e de frumos, zise ea în timp ce o urmam pe șefa de sală la masa noastră, lăsându-și privirea să cuprindă pereții de un albastru-deschis și lumina discretă ce se revărsa din tavan.

Când am ajuns la masa noastră, mi-am plimbat privirea prin încăpere în timp ce îi trăgeam scaunul. Atrăgea atenția, așa cum se întâmpla întotdeauna. Eva era năucitor de frumoasă, după orice standarde, însă senzualitatea ei era ceva ce trebuia descoperit de aproape. Era trădată de felul în care se mișca, de felul în care se purta, de zâmbetul ei.

Și era a mea. Privirea pe care le-am aruncat-o celorlalte persoane din restaurant arăta acest lucru cât se poate de limpede.

M-am așezat pe scaunul din fața ei, admirând felul în care lumina lumânării de pe masă îi poleia tenul și părul auriu. Luciul de pe buzele ei ispitea la săruturi prelungi și profunde, la fel și expresia din ochii ei. Nimeni nu mă privise vreodată așa cum o făcea ea, cu acceptare și înțelegere depline, adăugându-se iubirii și dorinței.

Aș fi putut să-i spun orice, iar ea m-ar fi crezut. Un dar atât de simplu, dar atât de rar și de prețios. Doar tăcerea mea ar fi putut să o alunge, niciodată adevărul.

— Îngeraș. Am luat-o de mână. O să te întreb din nou, apoi o să închid subiectul. Ești sigură că vrei să renunți la locul tău de muncă? Nu o să mi-o reproșezi peste douăzeci de ani? Nu există nimic ce să nu putem repara sau anula, e suficient doar să-mi ceri.

— Peste douăzeci de ani s-ar putea să fii tu cel care lucrează pentru mine, asule. Râsul ei răgușit umplu aerul, stârnindu-mi foamea de ea. Nu-ți face griji, bine? La drept vorbind, a fost o oarecare ușurare. Am multe pe cap: împachetatul, mutatul, planificatul. După ce terminăm cu toate astea, o să decid ce să fac mai departe.

O cunoșteam bine. Dacă ar fi avut vreo urmă de îndoială mi-aș fi dat seama. Ceea ce am perceput însă la ea era ceva diferit. Ceva nou.

Se aprinsese o flacără în ea.

Nu am reușit să îmi desprind ochii de la ea nici măcar în timp ce comandam vinul.

După ce chelnerul s-a îndepărtat, m-am lăsat pe spate, savurand plăcerea simplă de a-mi studia îndelung superba soție.

Eva își umezi buzele, trecându-și ispititoare limba peste ele, apoi se aplecă în față.

— Ești atât de sexy că înnebunesc.

Gura mi-a zvâcnit într-un zâmbet.

— Acum sunt?

Gamba ei se frecă de a mea.

— Ești — de departe — cel mai atrăgător bărbat din încăpere, ceea ce face întreaga experiență foarte distractivă. Îmi place să fac paradă cu tine.

Eu am lăsat să-mi scape un oftat exagerat.

— În continuare mă dorești doar pentru corpul meu.

— Clar. Cui îi pasă de miliardele tale? Ai tu comori mai prețioase.

I-am prins piciorul explorator între glezne.

— Cum ar fi soția mea. Ea e cel mai de preț lucru pe care îl dețin.

Sprâncenele ei se ridicară într-o expresie amuzată.

— Pe care o deții, deci?

Îi zâmbi chelnerului când acesta sosi să ne aducă sticla de vin. În timp ce el turna, piciorul Evei alunecă în sus pentru a mă tachina, fixându-mă cu ochii ei încinși, cu pleoapele grele. Am împins paharul spre ea, am privit-o plimbând prin pahar vinul roșu-închis, ridicându-l la nas, apoi luând o înghițitură. Murmurul de plăcere pe care l-a scos în semn că îmi aproba alegerea mi-a stârnit un fior de fierbințeală, ceea ce fusese, fără îndoială, și intenția ei. Dezmierdările ei lente pe piciorul meu mă scoteau din minți. Deveneam tot mai tare cu fiecare clipă, deja mai mult decât pregătit după zile întregi de privare.

Nu știusem că sexul putea să potolească o sete mai profundă până nu o întâlnisem pe Eva.

Sorbind din paharul proaspat umplut, am așteptat plecarea chelnerului.

— Te-ai răzgândit în privința așteptării?

— Nu. Vreau doar să-ți mențin interesul.

— Sunt perfect capabil să-ți fac jocul, am avertizat-o eu.

Ea îmi rânji încântată.

Mă și bazam pe asta.

Capitolul 3

— Tu unde te duci după aceea? l-am întrebat eu pe Gideon când m-a condus în holul de la intrare al clădirii mele. Upper West Side era casa mea — deocamdată. Apartamentul de lux al lui Gideon se afla în Upper East. Vasta întindere verde a Central Park ne separa, unul dintre obstacolele dintre noi care era ușor de traversat.

I-am făcut cu mâna lui Chad, unul dintre paznicii de noapte de la intrare. El îmi zâmbi și îl salută politicos din cap pe Gideon.

— Vin sus cu tine, mi-a răspuns Gideon, apăsându-și blând mâna la baza spatelui meu.

Eram extrem de conștientă de acea atingere. Transmitea posesiune și control fără cel mai mic efort și mă stârnea atât de tare. Ceea ce a făcut să îmi fie cu atât mai greu să refuz ceea ce ne doream amândoi atunci când am ajuns la lift.

— Trebuie să ne luăm la revedere aici, asule.

— Eva...

— Nu am suficientă voință, i-am mărturisit eu, simțind magnetismul dorinței lui. Fusese dintotdeauna capabil să mă seducă prin simpla forță a voinței lui. Era unul dintre lucrurile pe care le adoram la el, unul dintre semnele care îmi arătau că fuseserăm sortiți unul altuia. Legătura care exista între noi ajungea până în suflete. Noi doi cu un pat prin apropiere e o idee proastă.

El își aținti privirea asupra mea, curbându-și buzele într-un zâmbet strâmb care era sexy ca naiba.

— Mă și bazam pe asta.

— Mai bine numără zilele rămase — până la nunta noastră. Eu asta fac. Minut cu minut.

Și era sfâșietor de greu. Legătura fizică dintre mine și Gideon era la fel de vitală pentru mine ca și cea emoțională. Adoram să îl ating, să îl liniștesc, să îi ofer ceea ce avea nevoie... Dreptul de a o face însemna totul pentru mine.

L-am prins de antebraț, strângând blând mușchii tari ca piatra de sub materialul mânecii.

— Și mie mi-e dor de tine.

— Nu e nevoie să-ți fie dor de mine.

Trăgându-l deoparte, am coborât vocea:

— Tu decizi când, tu decizi cum, am murmurat eu, repetând principiul-cheie al vieții noastre sexuale. Și o parte din mine își dorește foarte mult ca tu să decizi să fie acum. Dar e ceva ce îmi doresc chiar mai mult de atât. Am să te sun mai târziu în seara asta, după ce discut puțin cu Cary, și am să-ți spun despre ce e vorba.

Zâmbetul lui pali, și privirea îi deveni avidă.

— Poți să vii pur și simplu în apartamentul vecin și să-mi spui acum.

Eu am clatinat din cap. Când Nathan fusese o amenințare, Gideon se instalase în apartamentul aflat lângă al meu, supraveghindu-mă și având grijă să fiu în siguranță, deși eu nu știusem. Putea face așa ceva deoarece era proprietarul întregii clădiri, una dintre multele din oraș care îi aparțineau.

— Tu trebuie să mergi la apartamentul tău, Gideon. Relaxează-te pur și simplu și bucură-te de locuința aia superbă pe care vom ajunge în scurt timp să o împărțim.

— Nu e la fel fără tine acolo. Îmi pare goală.

Cuvintele lui m-au lovit dureros. Înainte să apar eu, Gideon își organizase viața astfel încât să poată fi singur din toate punctele de vedere — munca era presărată cu tăvăleli ocazionale și eforturi de a-și evita familia. Eu îi schimbasem acel stil de viață și nu voiam ca el să ajungă să îl regrete.

— Acum ai șansa să te descotorosești de toate lucrurile pe care nu vrei să le găsesc după ce mă mut cu tine, l-am tachinat eu, încă încercând să dau un ton lejer conversației.

— Tu îmi știi toate secretele.

— Mâine vom fi împreună în Westport.

— Mâine e prea departe.

Ridicându-mă pe vârfuri, l-am sărutat pe obraz.

— O parte din timp o să-ți treacă dormind, iar restul muncind. Apoi i-am șoptit: Am putea să ne trimitem mesaje sexy. Poți vedea cât de creativă sunt capabilă să fiu.

— Prefer originalul în locul reproducerilor.

Eu am coborât vocea până a devenit un tors:

— Video, atunci. Cu sunet.

El întoarse capul și îmi captură buzele, răpindu-mi gura într-un sărut prelung și profund.

— Asta înseamnă să iubești, murmură el. Să accepți așa ceva.

— Știu. I-am zâmbit și m-am dat în spate, apăsând butonul pentru a chema liftul. Ai putea și tu să-mi trimiți poze obraznice, să știi.

El își îngustă ochii.

— Dacă vrei poze cu mine, îngeraș, va trebui să le faci singură.

Intrând cu spatele în lift, am fluturat un deget spre el.

— Trișorule!

Ușile au început să se închidă. Am fost nevoită să mă prind de balustrada interioară pentru a mă stăpâni să nu mă năpustesc înapoi afară la el. Fericirea ți se oferea în atât de multe forme. A mea era Gideon.

— Să-ți fie dor de mine, îmi porunci el.

Eu i-am trimis o bezea.

— Întotdeauna.

Când am deschis usa apartamentului meu m-au izbit două lucruri deodată: mirosul de mâncare proaspăt gătită și acordurile lui Sam Smith.

Mă simțeam acasă. Dar m-a lovit brusc tristețea că acel loc nu avea să mai însemne acasă pentru mult timp. Nu că m-aș fi îndoit de viitorul pe care îl acceptasem când mă căsătorisem cu Gideon, fiindcă nu o făcusem. Eram atât de încântată de ideea de a locui cu el, de a fi soția lui în privat și în public, de a-mi împărți zilele — și nopțile — cu el. Chiar și așa, schimbarea era mai greu de realizat când erai deja fericită și în versiunea de viață pe care o trăiseși înainte de schimbare.

— Scumpule, m-am întors! am strigat eu, lăsându-mi poșeta pe unul dintre scaunele de bar din lemn de tec de lângă măsuța de mic dejun.

Mama decorase întregul apartament într-un stil tradițional modern. Eu probabil nu aș fi făcut aceleași alegeri în unele privințe, dar îmi plăcea rezultatul.

— Sunt aici, păpușă, răspunse Cary tărăgănat, făcându-mă să-mi îndrept atenția spre celălalt capăt al spațiului deschis, unde se lăfăia pe canapeaua din living, îmbrăcat în pantaloni scurți și fără tricou.

Era zvelt și bronzat, cu abdomenul la fel de frumos definit ca al lui Gideon. Chiar și în timpul liber arăta ca un manechin supersexy, ceea ce și era. Cum a fost la cină?

— Bine.

M-am dus lângă el, descotorosindu-mă pe drum de pantofii cu toc. Mă gândeam să savurez acea neglijență cât încă mai puteam. Nu mă vedeam lăsând pantofi aruncați prin toate părțile în apartamentul de lux al lui Gideon. Probabil l-ar cam fi scos din minți. Și cum eram sigură că existau alte lucruri cu care urma să-l scot din minți, probabil era mai bine să îmi aleg cu grijă viciile.

— A ta cum a fost? După miros se pare că ai gătit.

— Pizza. Semi făcută în casă. De asta i-a fost poftă lui Tat.

— Cui nu-i e poftă de pizza? am spus eu, trântindu-mă fără urmă de grație pe canapea. E încă aici?

— Nu. Își luă privirea de la televizor pentru a o ținti asupra mea, cu o expresie serioasă în ochii lui verzi. A plecat turbată de furie. I-am spus că nu intenționez să ne mutăm împreună.

— Oh.

Sinceră să fiu, nu îmi plăcea Tatiana Cherlin. Precum Cary, era și ea un manechin de succes, deși nu devenise încă la fel de cunoscută ca el.

Cary o cunoscuse la un proiect. Relația lor pur sexuală se modificase dramatic când ea descoperise că era însărcinată. Din nefericire, descoperise că rămăsese gravidă aproximativ în aceeași perioadă în care Cary găsise un tip grozav, cu care ar fi vrut să își construiască o relație.

— O decizie importantă, am spus eu.

— Și nu sunt sigur că e cea corectă. Își trecu o mână peste chipul superb. Dacă nu ar exista Trey în ecuație, aș face ceea ce ar fi corect față de Tat.

— Cine spune că nu o faci? Pentru a fi un părinte bun nu e neaparat nevoie să locuiți împreună. Uită-te la mama și tatăl meu.

— La naiba, gemu el. Am impresia că mă pun pe mine pe primul loc, în detrimentul copilului meu, Eva. Ce înseamnă asta dacă nu că sunt un ticălos egoist?

— Nu e ca si cum i-ai întoarce spatele. Știu că vei avea grijă și de ea, și de copil, doar că nu în felul acela. Întinzându-mă spre el, am răsucit o șuviță din părul lui ciocolatiu în jurul degetului meu. Prietenul meu cel mai bun îndurase atât de multă suferința în viață. Felul bolnav în care descoperise sexul și iubirea îi lăsase o mulțime de sechele și de obiceiuri proaste. Deci Trey va rămâne cu tine?

— Încă nu a decis.

— Te-a sunat?

Cary clătină din cap.

— Nu. Am cedat eu și l-am sunat înainte să uite cu totul de mine.

Eu l-am îmbrâncit ușor.

— De parcă s-ar putea întampla asta vreodată. Tu, Cary Taylor, ești absolut imposibil de uitat.

— Ha! Se întinse oftând. Nu a părut prea încântat că l-am sunat. Mi-a spus că încă analizează niște chestii în minte.

— Ceea ce înseamnă că încă se gândește la tine.

— Da, se gândește că a scăpat ca prin urechile acului, bombăni Cary. Mi-a spus că relația dintre noi nu o să funcționeze nicicum dacă mă mut cu Tat, dar când i-am spus că

voi rezolva asta, replica lui a fost că s-ar simți ca un ticălos pentru că ne-a stat în cale. E o situație în care toată lumea are de pierdut, dar oricum i-am expus-o clar lui Tat, fiindcă trebuie să încerc.

— Te afli într-o situație dificilă. Personal, nici nu mi-o puteam imagina. Încearcă doar să iei cele mai bune decizii posibile. Ai dreptul să fii fericit. Este cel mai bun lucru pentru toți cei din jurul tău, inclusiv pentru copilaș.

— Asta dacă se va naște. Cary închise ochii. Tat susține că nu e dispusă să treacă prin asta singură. Dacă nu rămân lângă ea, nu vrea să ducă sarcina la capăt.

— Nu cumva e cam târziu ca să spună așa ceva?

Nu am reușit să îmi ascund furia din voce. Tatiana era o persoană manipulatoare. Mi-era imposibil să nu mă gândesc la viitor și să-mi imaginez cum acest lucru avea să devină o sursă de nefericire pentru un copil nevinovat.

— Nici măcar nu pot să mă gândesc la asta, Eva. Îmi ies din minți. Întreaga situație e atât de încâlcită. Lăsă să-i scape un hohot de râs lipsit de umor. Și când mă gândesc că la un moment dat susțineam că este ușor de trăit cu ea. Nu i-a păsat niciodată că sunt bisexual și nu i-a păsat dacă mă culc și cu alții... O parte din mine e încântată că acum îi pasă suficient cât să își dorească o relație monogamă, dar nu am cum să îmi înăbuș ceea ce simt față de Trey.

Își abătu privirea tulburată. Mă durea inima să îl văd atât de mâhnit.

— Poate ar trebui să discut eu cu ea, i-am sugerat.

El își lăsă capul pe spate ca să mă privească.

— Și cum ar trebui să mă ajute asta? Voi două nu vă înțelegeți.

— Nu sunt încântată de ea, am recunoscut eu. Dar pot să trec peste asta. O discuție ca între femei — purtată corect — ar putea ajuta. Chiar nu ar avea cum să înrăutățească și mai mult lucrurile, nu?

Am ezitat înainte de a merge mai departe. Îi doream binele, însă intențiile mele bune păreau într-adevăr naive.

El pufni în râs:

— Întotdeauna e loc de mai rău.

— Da' știu că te pricepi să vezi partea bună a lucrurilor! l-am mustrat eu. Trey știe că ai vorbit cu Tatiana și nu se va muta la tine?

— I-am trimis un mesaj. Nu am primit nici un răspuns. Dar nici nu mă așteptam, la drept vorbind.

— Mai lasă-i puțin timp.

— Eva, în fond și la urma urmei, el și-ar dori să fiu în întregime homosexual. În mintea lui, faptul că sunt bisexual înseamnă că trebuie neapărat să mă culc și cu alții. Nu înțelege că, doar pentru că sunt atras și de barbați, și de femei nu înseamnă că nu pot fi fidel unei singure persoane. Sau poate pur și simplu nu vrea să înțeleagă.

Am răsuflat prelung.

— Cred că eu nu prea te-am ajutat la capitolul ăsta. Trey a deschis o dată subiectul și nu i-am explicat prea bine cum stau lucrurile.

Era ceva ce mă măcinase o vreme. Trebuia să iau legătura cu Trey și să lămuresc situația. Cary fusese în spital, refăcându-se după un atac sălbatic, când mă abordase Trey. Mintea mea nu fusese tocmai limpede la momentul respectiv.

— Nu poți să rezolvi tu totul pentru mine, fetițo. Se întoarse pe burtă și mă privi. Dar te iubesc foarte mult pentru că încerci să o faci.

— Ești o parte din mine. M-am chinuit să îmi găsesc cuvintele. Am nevoie să știu că ești bine, Cary.

— Lucrez la asta. Își strânse părul de pe față, dându-l la o parte. Am să folosesc weekendul ăsta petrecut în Westport pentru a reflecta la posibilitatea ca Trey să fi dispărut complet din ecuație. Trebuie să fiu realist în privința asta.

— Tu n-ai decât să fii realist, eu voi rămâne optimistă.

— Distracție plăcută cu asta! Se ridică în fund și își sprijini coatele pe genunchi, plecându-și capul. Ceea ce readuce discuția la Tatiana. Cred că în privința ei mi-e clară treaba. Nu putem fi împreună. Cu sau fără copil, relația dintre noi doi nu ar funcționa.

— Îți respect decizia.

Îmi venea greu să nu mai spun nimic altceva. Aveam să îi ofer întotdeauna celui mai bun prieten al meu susținerea și alinarea de care avea nevoie, dar avea de învățat câteva lecții usturătoare din întreaga poveste. Trey, Tatiana și Cary sufereau acum cu toții — și în scurt timp avea să li se alăture și un copilaș — din cauza alegerilor pe care le făcuse Cary. Prin faptele lui, îi alunga pe cei pe care îi iubea, sfidându-i să rămână. Era un test care invariabil dădea greș. Poate că dacă înfrunta acum consecințele avea să fie nevoit să se schimbe în mai bine.

Cary îmi rânji strâmb, deschizând un superb ochi verde din spatele perdelei de șuvițe lungi de păr.

— Nu pot să tot aleg și să selectez bazându-mă strict pe ceea ce aș avea de câștigat eu. E nasol, dar... trebuie să mă maturizez și eu la un moment dat.

— Nu e valabil pentru toți? I-am zâmbit încurajator. Eu mi-am dat demisia azi.

De fiecare dată când o spuneam cu voce tare îmi venea din ce în ce mai ușor să accept că o făcusem.

— Pe bune?

Ridicând privirea spre tavan, am replicat:

— Pe bune.

El fluieră.

— Să scot sticla de bourbon și două pahărele?

Eu m-am cutremurat.

— Uh! Știi că nu suport bourbonul. Și, la drept vorbind, demisia mea ar trebui mai degrabă întâmpinată cu șampanie si pahare de cristal.

— Serios? Vrei să sărbătorești?

— Nu am de înecat nici un necaz, asta-i sigur. Mi-am întins brațele deasupra capului, scuturându-mă și de ultimele rămășițe de tensiune. Dar m-am gândit la asta toată ziua.

— Și?

— Sunt bine. Poate ca dacă Mark ar fi reacționat diferit când i-am dat vestea, aș fi stat apoi pe gânduri, dar și el pleacă, iar el e acolo de mult mai mult timp decât cele trei luni pe care le-am petrecut eu acolo. Nu ar avea logică să sufăr eu mai mult pentru plecare decât suferă el.

— Fetițo, lucrurile nu trebuie neapărat să fie logice pentru a fi adevărate.

Luând telecomanda, dădu mai încet volumul boxelor.

— Ai dreptate, dar l-am cunoscut pe Gideon în acelaşi timp în care am început să lucrez la Waters Field & Leaman. Practic vorbind, nu se poate compara un loc de muncă pe care l-ai avut trei luni cu un soţ cu care îţi vei petrece tot restul vieţii.

El îmi aruncă o privire.

— Ai trecut de la a fi rezonabilă la a fi practică. E din ce în ce mai rău.

— O, taci odată!

Cary nu mă lăsa niciodată să scap doar cu o explicaţie de suprafaţă. Cum mă pricepeam adesea să mă mint singură, politica lui de neacceptare a gogoşilor era o oglindă de care aveam nevoie.

Zâmbetul meu a pălit.

— Vreau mai mult.

— Ce anume mai mult?

— Mai mult din toate. Mi-am aţintit din nou privirea asupra lui. Gideon are o anumit prezenţă, ştii? Când intră într-o încăpere, toată lumea îşi îndreaptă spatele şi devine atentă. Îmi doresc asta.

— Te-ai căsătorit cu asta. Te alegi cu asta în mod inevitabil, odată cu numele şi contul din bancă.

M-am ridicat.

— Vreau asta pentru că mi-am câştigat-o, Cary. Geoffrey Cross a lăsat în urma lui o mulţime de oameni care vor să se răzbune cumva pe fiul lui. Iar Gideon şi-a făcut propriii inamici, cum ar fi soţii Lucas.

— Cine anume?

Eu am strâmbat din nas.

— Anne Lucas cea nebună de legat şi soţul ei la fel de ţăcănit. Apoi mi-am dat seama de ceva. O, Doamne, Cary! Nu

ți-am spus. În legătura cu roșcata cu care ți-ai făcut de cap la cina aceea de acum câteva săptămâni. Era Anne Lucas.

— Ce naiba tot spui acolo?

— Mai ții minte când te-am rugat să îl verifici pe doctorul Terrence Lucas? Anne e soția lui.

Confuzia lui Cary era evidentă.

Nu puteam sa îi dau detalii despre faptul că Terry Lucas îl examinase pe Gideon în copilărie și mințise în privința faptului că nu găsise urme ale unei traume sexuale. O făcuse pentru a-l feri pe cumnatul lui, Hugh, de a fi pus sub acuzare. Nu aveam să reușesc să înțeleg vreodată cum fusese în stare să facă așa ceva, indiferent cât de mult și-ar fi iubit soția. Cât despre Anne, Gideon se culcase cu ea pentru a se răzbuna pe soțul ei, însă asemănarea fizică dintre ea și fratele ei dusese la o depravare sexuală care acum îl bântuia pe Gideon. O pedepsise pe Anne pentru păcatele fratelui ei, reușind prin aceasta să se distrugă psihic și pe el, și pe ea.

Ceea ce însemna că Gideon și cu mine aveam de înfruntat doi inamici foarte periculoși.

I-am explicat atât cât puteam:

— Soții Lucas au un istoric foarte întortocheat cu Gideon, o poveste pe care nu o pot discuta, dar nu este o coincidență că voi doi ați sfârșit împreună în noaptea aia. A fost planul ei.

— De ce?

— Fiindcă este nebună și știe că o să mă zăpăcească de cap.

— De ce naiba ți-ar păsa ție cu cine mă încurc eu?

— Cary... îmi pasă întotdeauna. Mi-am auzit telefonul mobil începând să sune. Tonul de apel din piesa *Hanging by a Moment* mi-a arătat că cel care mă suna era soțul meu. M-am ridicat în picioare. Dar în acest caz, e vorba de intenția ei. Tu nu

ai fost un simplu flirt sexy, ales la întâmplare. A pus ochii anume pe tine pentru că ești cel mai bun prieten al meu.

— Nu înțeleg ce obține cu asta.

— Îi dă cu tifla lui Gideon. Îi atrage atenția, ceea ce ea își dorește mai mult decât orice.

Cary arcui o sprânceană.

— Toată povestea pare cam bizara, dar cum zici tu. Am dat întâmplător peste ea nu demult.

— Poftim? Când?

— Săptămâna trecută, poate. Ridică din umeri. Tocmai terminasem o ședință foto și mă aștepta mașina în fața studioului. Ea atunci ieșea dintr-o cafenea, însoțită de o prietenă. A fost complet neașteptat.

Am clătinat din cap. Telefonul meu se opri din sunat.

— În nici un caz. Ți-a spus ceva?

— Sigur. A cam flirtat puțin, ceea ce nu mă surprinde, având în vedere ce s-a întâmplat ultima dată când ne-am văzut. Eu am respins-o, i-am spus că am o relație la care lucrez. A reacționat calm. Mi-a urat noroc, mi-a multumit din nou pentru distracție. A luat-o în jos pe stradă. Și cu asta-basta.

Telefonul meu început din nou să sune.

— Dacă o mai vezi vreodată, întoarce-i spatele și sună-mă. Bine?

— Bine, dar nu mi-ai spus suficient cât să înțeleg ce se petrece.

— Lasă-mă să vorbesc cu Gideon. M-am dus în grabă la telefon și am răspuns. Bună.

— Erai la duș? murmură Gideon. Ești goală și udă, îngeraș?

— O, Doamne. Stai o clipă. Am lăsat telefonul pe umăr și m-am întors la Cary. Purta o perucă atunci când ai văzut-o?

Sprâncenele lui Cary se ridicară brusc.

— De unde naiba să știu?

— Avea părul lung când ai întâlnit-o prima dată?

— Da. La fel.

Am dat din cap cu un aer sumbru. Anne își purta părul tuns scurt și nu văzusem niciodată vreo fotografie cu ea în care să arate altfel. Purtase o perucă atunci când îl sedusese pe Cary la cină, ceea ce mă indusese în eroare și o ascunsese de ochii lui Gideon.

Poate era un stil nou pentru ea.

Sau poate era un indiciu că avea planuri speciale în ceea ce îl privea pe Cary.

Mi-am dus telefonul la ureche.

— Am nevoie să te întorci, Gideon. Și adu-l pe Angus cu tine.

Ceva din tonul meu probabil îmi trădase îngrijorarea, căci Gideon apăru însoțit atât de Angus, cât și de Raul. Am deschis ușa și i-am găsit pe cei trei bărbați umplând holul, cu soțul meu în față și în mijloc și cele două gărzi de corp flancându-l. Să spun că alcătuiau împreună o priveliște impresionantă ar fi fost prea puțin.

Gideon își lărgise cravata și își descheiase gulerul și vesta, dar era în rest îmbrăcat la fel ca mai devreme, când ne despărțiserăm. Vagul aer răvășit era al naibii de sexy, stârnindu-mi instantaneu în sânge furnicături de excitație. Era o ispită, o invitație să mă ocup eu să îl dezbrac mai departe de acele straturi scumpe și elegante și să dau la iveală masculul puternic și primitiv de dedesubtul lor. Oricât de ucigător de chipeș ar fi fost Gideon îmbrăcat, nimic nu se compara cu a-l vedea pur și simplu gol.

Privirea mea s-a ațintit în ochii lui Gideon și mi-a trădat gândurile. Una dintre sprâncenele lui negre se arcui în sus, iar colțul gurii i se ridica într-o expresie amuzată.

— Bună și ție, mă tachină el, drept răspuns la privirea mea aprinsă.

Cei doi bărbați din spatele lui contrastau puternic cu el, îmbrăcați în costume negre făcute la comandă, dar extrem de simple, cămăși albe și cravate negre fără nici un ornament, toate perfect aranjate.

Nu mai observasem până acum cât de inutili păreau Angus și Raul când stăteau lângă Gideon, un bărbat care în mod evident s-ar fi descurcat fără ajutor într-o înfruntare față în față.

Raul avea o expresie împietrită, ca de obicei. Angus era și el stoic, însă privirea poznașă pe care mi-o aruncă mi-a arătat că mă văzuse dezbrăcându-l din priviri pe șeful lui.

Am simțit cum mă încing la față.

Dându-mă în spate și eliberând cadrul ușii, i-am poftit să intre. Angus și Raul porniră spre living, unde îi aștepta Cary. Gideon rămase lângă mine când am închis ușa.

— Mi-ai aruncat privirea aia, îngeraș, dar mi-ai cerut să îl aduc pe Angus. Explică-mi.

Cuvintele lui m-au făcut să râd, ceea ce s-a dovedit perfect pentru a spulbera tensiunea.

— Cum aș fi putut să mă abțin când lași impresia că tocmai făceai striptease când te-am sunat?

— Pot să termin aici.

— Ești conștient ca s-ar putea să fiu nevoită să îți ard toate hainele după nuntă. Ar trebui să fii în permanență gol.

— Asta ar face ședințele de la birou mult mai interesante.

— Hm... atunci poate că nu. Doar pentru ochii mei. M-am sprijinit de ușă și am inspirat adânc. Anne l-a căutat din nou pe Cary după cina aceea.

Toată căldura și relaxarea din ochii lui Gideon dispărură imediat, locul lor fiind luat de o răceală care nu prevestea decât lucruri rele.

Porni spre living. Am luat-o la fugă să îl ajung din urmă, prinzându-l de mână pentru a-i aminti că eram vărâți împreună în povestea asta.

Știam că era o idee cu care nu aveam să ne obișnuim decât în timp. Gideon luptase singur atât de mult timp, purtându-și singur și bătăliile proprii și pe cele ale oamenilor pe care îi iubea.

Asezându-se pe masuța de cafea, se întoarse spre Cary și îi spuse:

— Povestește-mi ce i-ai spus Evei.

Gideon arăta gata să intre în acțiune pe Wall Street, în timp ce Cary arăta gata să tragă un pui de somn, dar acest lucru nu păru să îl afecteze câtuși de puțin pe soțul meu.

Cary repovesti totul, privirea alunecându-i ocazional spre Angus și Raul, care așteptau în picioare nu departe de noi.

— Asta-i tot, încheie el. Nu vă supărați, băieți, dar păreți o forța exagerat de mare pentru o roșcată care nu cred că are mai mult de cincizeci și cinci de kilograme cu tot cu haine.

Eu aș fi estimat greutatea lui Anne pe la șaizeci de kilograme, dar era prea puțin relevant.

— Paza bună trece primejdia rea, am spus eu.

Cary îmi aruncă o privire.

— Ce poate să facă? Serios. De ce sunteți toți atât de neliniștiți?

Gideon se foi agitat.

— Am avut o... aventură. Nu e cuvântul potrivit. Nu a ieșit bine.

— I-ai tras-o, rosti Cary fără menajamente. De-atâta mi-am dat și eu seama.

— I-a tras-o de nu s-a văzut, am explicat eu, venind mai aproape pentru a putea să îmi sprijin mâna pe umărul lui Gideon.

Îmi susțineam soțul, deși nu puteam fi de acord cu ceea ce făcuse. Și, la drept vorbind, acea parte din mine care era obsedată de Gideon o compătimea pe Anne. Existaseră unele momente în care crezusem că îl pierdusem pe Gideon pentru totdeauna și începusem să îmi pierd și eu puțin mințile.

Chiar și așa, ea era periculoasă într-un fel în care eu nu aș fi putut fi vreodată, iar amenințarea se îndrepta asupra oamenilor pe care îi iubeam.

— Nu tolerează prea bine faptul că Gideon e acum cu mine.

— Poftim? Te referi la chestii ca în filmul *Atracție fatală*?

— Ei bine, ea e psiholog, deci ar fi mai corect să spunem că e o combinație între *Atracție fatală* și *Instinct primar*. E ca un maraton cu Michael Douglas ascuns sub masca unei femei.

— Nu glumi, Eva, spuse Gideon încordat.

— Cine glumește? i-am aruncat eu. Cary a văzut-o cu peruca aia lungă pe care a purtat-o la cină. Mă gândesc că a vrut ca el s-o recunoască, pentru a putea să schimbe câteva vorbe cu el.

Cary pufni în râs:

— Deci îi lipsește o doaga. Ce vrei să fac? Să te anunț dacă mai dau peste ea?

— Vreau să fii păzit de gărzi de corp, am spus eu.

Gideon încuviință din cap.

— De acord.

— Uau! Cary își frecționa obrazul, umbrit de începutul de barbă de după-amiază. Sunteți puși pe treburi serioase cu povestea asta.

— Tu ai destule pe cap, i-am amintit eu. Dacă Anne urmărește ceva anume, nu-ți lipsește să te complici și cu asta.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet strâmb.

— Nu pot să te contrazic.

— O să ne ocupăm noi, interveni Angus.

Raul încuviință din cap, apoi ambii bărbați părăsiră apartamentul. Gideon rămase cu noi.

Cary își plimbă privirea de la mine la el, apoi se ridică în picioare.

— Nu cred că voi doi mai aveți nevoie de mine, așa că mă retrag. Vorbim dimineață, mi-a spus mie, înainte de a porni vioi pe coridor, îndreptându-se spre dormitorul lui.

— Ești îngrijorat? l-am întrebat eu pe Gideon când am rămas singuri.

— Ești tu. Asta e suficient.

M-am așezat pe canapea exact în fața lui.

— Nu e neapărat îngrijorare. Mai degrabă curiozitate. Ce crede că poate obține folosindu-se de Cary?

Gideon oftă obosit.

— Încearcă doar să te dea peste cap, Eva. Atâta tot.

— Eu nu cred. S-a exprimat foarte concret în comentariile pe care mi le-a făcut la cina aceea, avertizându-mă să stau departe de tine. Ca și cum nu te-aș cunoaște și nu te-aș mai vrea dacă te-aș cunoaște.

Obrazul i se crispă, și mi-am dat seama că atinsesem o coardă sensibilă. Nu îmi împărtășise niciodată cu adevărat ce

discutaseră când se dusese el la cabinetul ei. Era posibil ca ea să îi fi spus și lui ceva similar.

— Am de gând să discut cu Anne, l-am anunțat eu.

Gideon mă străpunse cu privirea de gheață a ochilor lui albaștri.

— În nici un caz.

Am râs încet. Bietul meu soț! Era atât de obișnuit ca tot ceea ce spunea el să fie lege, iar acum alesese să își ia de soție o femeie ca mine.

— Știu că am vorbit despre multe în cursul relației noastre, dar printre toate astea am discutat și despre a lucra în echipă.

— Și sunt dispus să o fac, replică el netulburat, dar Anne nu e un punct de pornire potrivit. Nu poți aborda rațional o persoană care e complet irațională.

— Eu nu vreau să o abordez rațional, asule. Se leagă de prietenii mei și consideră că sunt un punct slab pentru tine. Trebuie să afle că nu sunt neajutorată, și că dacă te atacă pe tine ne atacă pe amândoi.

— Anne e problema mea. Mă ocup eu de ea.

— Dacă tu ai o problemă, Gideon, e și problema mea. Ascultă-mă. Operațiunea "Gideva" e în plină desfășurare acum. Lipsa mea de acțiune nu face decât să înrăutățească situația cu Anne. M-am aplecat în față. Ea își imaginează că fie știu ce se petrece, dar sunt prea slabă pentru a lua măsuri, fie îmi ascunzi tu totul, ceea ce sugerează că sunt prea slabă pentru a face față situației. Oricum ar fi, faci din mine o țintă și nu ai vrea să se întâmple asta.

— N-ai de unde să știi ce își imaginează ea, rosti el tensionat.

— Lucrurile sunt cam sucite în treaba asta, cu siguranță. Dar e femeie. Crede-mă, are nevoie să afle că am și eu gheare și sunt dispusă să le folosesc.

El mă privi cu ochii îngustați.

— Ce i-ai spune?

O ușoară tresărire de triumf m-a făcut să îmi înăbuș un zâmbet.

— Sincer, cred că e suficient dacă apar la un moment dat undeva unde nu se așteaptă. Ca într-o ambuscadă, cum ar veni. Asta o s-o zdruncine puțin, să mă găsească stând la pândă. Va trece în defensivă sau va trece la atac? Vom învăța ceva din reacția ei și avem nevoie de asta.

Gideon clătină din cap.

— Nu îmi place.

— Nici nu mă așteptam să-ți placă. Mi-am întins picioarele între ale lui. Dar știi că am dreptate. Nu strategia mea e ceea ce te sâcâie, Gideon. Mai degrabă faptul că trecutul tău refuză să rămână în urmă, iar tu nu vrei să îmi stea în gât.

— Va rămâne în urmă, Eva. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

— Trebuie să privești situația dintr-o perspectivă mai analitică. Fac parte din echipa ta, la fel ca Angus și Raul, doar că, evident, nu îți sunt angajată și în mod cert nu depind de tine — sunt partenera ta de viață. Nu mai ești doar tu, Gideon Cross. Nici măcar doar Gideon Cross și soția. Suntem împreună Gideon și Eva Cross, și trebuie să mă lași să mă ridic la înălțimea noului nostru statut.

El se aplecă în față, fixându-mă cu o privire fierbinte și intensă.

— Nu ai nimic de demonstrat nimănui.

— Chiar așa? Fiindcă eu am impresia că trebuie să-ți demonstrez ceva ție. Dacă nu consideri că sunt suficient de puternică...

— Eva. Palmele lui Gideon se închiseră peste partea din spate a genunchilor mei, trăgându-mă mai aproape. Ești cea mai puternică femeie pe care o cunosc.

Rostise cuvintele, dar îmi dădeam seama că nu fuseseră cu adevărat sincere. Nu așa cum aveam eu nevoie să fie. El mă vedea ca pe o supraviețuitoare, nu ca pe o luptătoare.

— Atunci încetează să-ți mai faci griji, am replicat eu, și lasă-mă să fac ce am de făcut.

— Nu sunt de acord că ai avea ceva de făcut.

— Atunci va trebui să accepți că nu suntem de acord.

M-am sprijinit de el, drapându-mi brațele pe după umerii lui lați și apăsându-mi buzele pe colțul gurii lui severe.

— Îngeraș...

— Ca să fie clar, nu îți ceream permisiunea, Gideon. Doar te informam ce fac. Poți fie să participi, fie să te dai la o parte — tu alegi.

El scoase un sunet de frustrare.

— Unde e compromisul pe care insiști mereu?

Dându-mă în spate, i-am aruncat o privire.

— Compromisul e să mă lași să încerc așa cum vreau eu de data asta. Dacă nu funcționează, vom încerca în felul tău data viitoare.

— Mulțumesc.

— Nu fi așa. Vom sta și vom pune împreună la punct detaliile logistice privind locul și momentul. Vom avea nevoie de Raul pentru a ne informa în privința rutinei ei zilnice. Prin definiție, o ambuscadă e ceva neașteptat, dar ar trebui totuși să

se întâmple undeva unde ea se simte confortabil și în siguranță. Să o zdruncine zdravăn. Am ridicat din umeri. Ea a stabilit regulile. Noi doar îi urmăm exemplul.

Gideon inspiră adânc și prelung. Aproape că îl vedeam gândind, mintea lui agilă încercând să găsească o soluție pentru a obține rezultatul pe care și-l dorea.

Așa că i-am distras atenția:

— Ții minte azi-dimineață, când ți-am promis că îți voi explica de ce am decis să le spun părinților mei despre căsătoria noastră?

Atenția lui se îndreptă instant asupra mea, privirea devenindu-i concentrată și alertă.

— Firește.

— Știu că ai avut nevoie de mult curaj pentru a-i spune doctorului Petersen despre Hugh, mai ales având în vedere ce părere ai tu despre psihologi.

Și cine ar fi putut să îl învinovățească pentru acea lipsă de încredere? Hugh apăruse în viața lui Gideon sub masca unui ajutor terapeutic și se dovedise a fi de fapt un abuzator.

— Tu m-ai inspirat să fiu la fel de curajoasă.

Trăsăturile lui superbe se înmuiară într-o expresie de tandrețe.

— Azi am auzit cântecul acela, îmi murmură el, aducându-mi aminte de momentul când îi cântasem imnul Sarei Bareilles.

I-am zâmbit.

— Aveai nevoie ca eu să îi spun, îmi zise el încet.

Cuvintele fuseseră formulate ca într-o afirmație, dar puse de fapt ca întrebare.

— Da, așa e.

Mai mult, și Gideon avusese nevoie de acest lucru. Abuzul sexual era o experiență privată și personală, dar, într-un fel, trebuia să i se dea glas. Nu era un secret murdar și rușinos de îndesat într-o cutie. Era un adevăr urât, iar adevărurile — prin natura lor — aveau nevoie să fie date la iveală.

— Iar tu ai nevoie să o înfrunți pe Anne.

Eu am ridicat din sprâncene.

— La drept vorbind, nu încercam să întorc din nou conversația spre asta, dar da... așa e.

De data aceasta Gideon încuviință din cap.

— În regula. O să ne descurcăm. Mi-am permis să mă răsfăț cu un gest de triumf în mintea mea. Unu-zero pentru Gideva. Spuneai și că există ceva ce îți dorești chiar mai mult decât a face sex cu mine, îmi aminti el sec, expresia din ochii lui acuzându-mă că mințeam.

— Ei bine, nu aș pune problema chiar așa. Mi-am trecut degetele prin părul lui. Să mi-o trag cu tine e efectiv activitatea mea favorită. Din toate timpurile.

El rânji.

— Dar?

— O să crezi că sunt caraghioasă.

— Voi crede oricum că ești sexy.

L-am sărutat pentru acele cuvinte.

— La liceu, majoritatea fetelor pe care le cunoșteam aveau prieteni. Știi cum e, furtuni hormonale și povești de dragoste epice.

— Așa am auzit, răspunse el ironic.

Cuvintele mi s-au poticnit în gât. Ce prostie din partea mea să uit cât de greu trebuie să fi fost pentru Gideon! El nu avusese pe nimeni până nu o cunoscuse pe Corinne la facultate, fiind

prea traumatizat de abuzurile lui Hugh pentru a se bucura de angoasele normale ale poveștilor de dragoste adolescentine la care mă gândeam eu.

— Îngeraș?

Am înjurat în sinea mea.

— Las-o baltă. E patetic.

— Știi că asta nu o să țină.

— Nici măcar de data asta?

— Nu.

— Te rog?

El clătină din cap.

— Zi tot.

Eu am strâmbat din nas.

— Bine. Adolescenții povestesc la telefon ore întregi fiindcă au școală și părinți și nu pot fi împreună. Fetele își petrec toată noaptea discutând cu iubiții lor despre... orice. Eu nu am avut niciodată parte de așa ceva. Nu am avut niciodată... Mi-am înăbușit stânjeneala. Nu am avut niciodată un astfel de prieten.

Nu era nevoie sa explic. Gideon știa cum fusesem. Cum sexul fusese la un moment dat felul meu sucit de a mă simți iubită. Tipii cu care mi-o trăsesem nu mă sunaseră. Nici înainte, nici după.

— În fine, am încheiat eu cu vocea răguşită. Îmi trecuse prin minte că am putea să ne bucurăm de asta deocamdată... cât așteptăm. Telefoane până târziu în noapte, discuții purtate doar de dragul de a ne auzi unul altuia vocea.

Gideon mă fixă cu privirea.

— Sună mai bine în mintea mea, am bombănit eu.

Gideon rămase tăcut timp de o clipă prelungă. Apoi mă sărută. Apăsat.

Eram încă ameţită de sărut când se desprinse de mine şi îmi vorbi cu o voce considerabil răguşită:

— Eu sunt acel tip pentru tine, Eva.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Fiecare punct de cotitură. Fiecare rit de trecere... Totul. Mi-a şters lacrima care mi se scurgea din colţul ochiului. Şi tu eşti fata aceea pentru mine.

— Doamne! Am râs cu lacrimi în glas. Te iubesc atât de mult.

Gideon îmi zâmbi.

— O să mă duc acasă acum, fiindcă asta e ceea ce îţi doreşti. Iar tu o să mă suni şi o să-mi spui asta din nou, fiindcă asta e ceea ce îmi doresc eu.

— De acord.

* * *

M-am trezit înaintea alarmei a doua zi. Rămânând în pat câteva minute, mi-am lăsat creierul să se trezească atât cât avea de gând să o facă fără cafea. M-am forţat să mă concentrez pe faptul că era începutul ultimei mele zile la locul de muncă.

În mod surprinzător, eram mai mult decât încântată de idee. Mă simţeam... nerăbdătoare. Chiar era timpul să mă scutur puţin de monotonie.

Iar acum urma întrebarea cu adevărat importantă: Ce să port?

M-am dat jos din pat şi m-am dus la dulap. După ce am răsfoit cam toate hainele pe care le aveam, m-am oprit asupra unei rochii-tunică verde smarald, care avea un decolteu şi un tiv asimetric. Dezvăluia ceva mai mult din piciorul meu decât aş fi ales în mod normal pentru o ţinută de muncă, dar de ce să

închei la fel cum începusem? De ce să nu profit de ocazie pentru a face trecerea de la trecut la viitor?

Azi era ultima zi a Evei Tramell. De luni avea să își facă debutul Eva Cross. Mi-o puteam imagina. Minionă și blondă, în contrast cu silueta înaltă și întunecată a soțului ei, dar la fel de primejdioasă ca el, într-un mod foarte similar.

Sau poate că nu. Eventual aș fi putut pune accentul pe diferențe. Laturi opuse ale aceleiași lame tăioase...

Aruncând o ultimă privire în oglinda mea cu picior, am pornit spre baie pentru a mă machia.

La scurt timp după aceea, Cary băgă capul pe ușă. Și fluieră admirativ.

— Arăți bine, păpușă.

— Mulțumesc. Mi-am pus pensula pentru ruj lichid înapoi în suport. Pot să te conving să mă ajuți să-mi fac un coc?

Cary intră vesel, îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri Grey Isles, arătând în foarte mare măsură la fel ca în panourile publicitare care îl înfățișau și care îmbrăcau chioșcuri de telefoane și stații de autobuz de peste tot din oraș.

— Traducere: Să ți-l fac eu. Desigur.

Prietenul meu cel mai bun se apucă de treabă, periindu-mi expert părul și răsucindu-l într-un coc subțire și elegant.

— A fost destul de intensă experiența de noaptea trecută, spuse el, după ce își scoase și ultima agrafă de păr din gură. Să mă trezesc în sufragerie cu atâtea costume negre.

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui în oglindă.

— Trei costume.

— Două costume și Gideon, îmi replică el, care e suficient el singur să umple o cameră.

Nu îl puteam contrazice în această privință.

Cary îmi aruncă zâmbetul lui ultraluminos.

— Dacă prinde cineva de veste că am propria gardă de corp, vor crede fie că sunt mai important decât știau ei, fie că am un simț exagerat al propriei importanțe. Ambele fiind explicații valabile.

Ridicându-mă în picioare, m-am înălțat pe vârfuri și l-am sărutat pe obraz.

— Nici măcar nu vei ști că sunt prin preajmă. Vor fi superdiscreți.

— Pun pariu că pot să îi identific.

— Pe cinci dolari, am spus eu, trecând pe lângă el pentru a-mi lua o pereche de pantofi din dormitor.

— Poftim? Ce-ai zice de cinci sute, doamnă Cross?

— Ha! Mi-am înhățat telefonul când acesta a sunat, anunțându-mă că aveam un mesaj nou. Gideon tocmai urcă.

— De ce nu a rămas peste noapte?

I-am răspuns peste umăr, ieșind în grabă pe coridor:

— Practicăm abstinența până la căsătorie.

— Îți bați naibii joc de mine? Pașii lungi ai lui Cary m-au ajuns cu ușurință din urmă, chiar dacă el mersese agale, iar eu mă grăbisem. Credeam că perioada lunii de miere durează mai mult de atât. Nu e tipic pentru majoritatea soților să aiba parte de cel puțin câțiva ani înainte sa li se taie porția?

— Taci, Cary!

Mi-am luat poșeta și am deschis ușa în forță.

De cealaltă parte a acesteia se afla Gideon, cu mâna ridicată și cheia pregătită.

— Îngeraș.

Cary se întinse pe după mine și deschise ușa mai larg.

— Îmi pare rău pentru tine, omule. Cum i-ai pus inelul pe degete, pac, ea și-a închis picioarele.

— Cary! L-am privit furioasă. Îți dau un pumn.

— Cine o să-ți facă bagajele pentru diseară dacă faci asta? Mă cunoștea mult prea bine. Nu-ți face griji, fetițo, voi fi gata și cu bagajul tău, și cu al meu. Își îndreptă privirea spre Gideon. Nu te pot ajuta, mă tem. Stai până o s-o vezi în costumul de baie La Perla albastru pe care i-l pun în geantă. Boașele tale vor fi de aceeași culoare.

— Și eu o să-ți dau un pumn, rosti Gideon tărăgănat. Vei avea vânătăi de aceeași culoare.

Cary mă îmbrânci ușor peste prag și trânti ușa în urma mea.

Era aproape amiază când Mark se aplecă peste peretele separeului meu și îmi dărui zâmbetul lui strâmb.

— Ești gata pentru ultimul nostru prânz la muncă?

Eu mi-am încleștat o mână în dreptul inimii.

— Mă omori.

— Cu mare drag ți-aș da înapoi demisia.

Clătinând din cap, m-am ridicat, lăsându-mi privirea să alunece peste biroul meu. Încă nu îmi strânsesem cele câteva lucruri personale. Când se făcea ora cinci, mă așteptam să am un sentiment de finalitate. Dar deocamdată nu eram complet pregătită să renunț la pretențiile mele asupra acelui birou și la visul pe care îl reprezentase cândva.

— Vom mai lua și altădată prânzul. Mi-am scos poșeta din sertar și am pornit cu el spre lifturi. Nu te las să scapi așa ușor.

Eram pregătită să îi fac cu mâna lui Megumi când treceam pe lângă recepție, dar ea plecase deja la prânz, iar persoana care o înlocuia era ocupată să răspundă la telefoane.

Avea să îmi lipsească să îi văd pe ea, pe Will și pe Mark în fiecare zi a săptămânii de muncă. Ei alcătuiau propria mea bucățică din New York, o parte din viața mea care îmi aparținea în exclusivitate. Era încă un lucru la care mă temeam că urma să renunț odată ce îmi părăseam locul de muncă — cercul meu social personal.

Aveam să fac eforturi considerabile pentru a-mi păstra prietenii, desigur. Aveam să îmi fac timp pentru a-i suna și a planifica activități pe care să le facem împreună, dar știam cum decurgeau lucrurile — trecuseră deja câteva luni de când nu mai luasem legătura cu amicii mei din San Diego. Iar viața mea nu avea să mai semene cu cea a prietenilor mei. Obiectivele noastre, visurile și provocările aveau să fie cât se poate de diferite.

În liftul în care am urcat eu și Mark nu se aflau decât alte câteva persoane, dar spațiul se umplu rapid pe măsură ce a oprit și la alte etaje. Mi-am notat în minte să îi cer lui Gideon una dintre cheile lui magice de lift care îi permiteau să urce și să coboare fără întreruperi. În fond, intenționam să trec în continuare pe la clădirea Crossfire, doar că destinația mea avea să fie la un alt etaj.

— Cum rămâne cu tine? am întrebat eu, apropiindu-mă de el pentru a face loc și altora. Ai decis dacă rămâi sau pleci?

El dădu din cap și își îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor:

— Mă iau după tine.

Mi-am dat seama din expresia bărbiei lui că era ferm în privința deciziei.

— Asta e grozav, Mark. Felicitări.

Am coborât din lift la parter și am trecut de turnichetele de securitate.

— Am discutat cu Steven, continuă el în timp ce traversam marmura cu vinișoare aurii a holului de la intrare. Să te angajez pe tine a fost un pas important pentru mine. A fost un semn că, profesional, mă îndreptam în direcția potrivită.

— Nu încape îndoială în privința asta.

El zâmbi.

— Să te pierd e un alt semn — e timpul să merg mai departe.

Mark îmi făcu semn să trec eu prima prin ușa turnantă. Am simțit fierbințeala soarelui chiar înainte să termin rotația care m-a scos în stradă. Nu mai aveam răbdare să vină toamna. De-abia așteptam schimbarea anotimpului. Mi se parea corect să existe și o schimbare exterioară care să o marcheze pe cea care se petrecea în interiorul meu.

Privirea mi-a alunecat peste limuzina neagră și elegantă a lui Gideon, parcată lângă bordură, apoi m-am întors cu fața spre șeful meu când acesta mi s-a alăturat pe trotuar.

— Unde mergem?

Mark îmi aruncă o privire amuzată înainte de a începe să caute un taxi disponibil în marea vastă de mașini.

— E o surpriză.

Eu mi-am frecat palmele laolaltă.

— Grozav.

— Domnișoară Tramell.

M-am întors când mi-am auzit numele și l-am văzut pe Angus stând lângă limuzină. Îmbrăcat în obișnuitul lui costum negru și șapca tradițională de șofer, arăta fercheș și scump, însă

se pierdea atât de bine în peisaj încât doar un observator cu experiența ar fi putut să îi bănuiască istoricul din MI6.

Eram întotdeauna încântată când mă gândeam la acel istoric. Aducea atât de mult a James Bond. Sunt sigură că romanțam eu povestea mult prea mult, dar în același timp găseam alinare în a ști acest lucru. Gideon era pe cele mai bune mâini posibile.

— Salutare, l-am întâmpinat eu pe Angus, lăsând afecțiunea să îmi coloreze tonul.

Nu puteam să nu simt o recunoștință specială față de el. Trecutul lui cu Gideon se întindea pe câțiva ani, și nu aveam să aflu niciodată tot ceea ce se petrecuse între ei, dar știam că fusese singurul punct de sprijin din viața lui Gideon după ceea ce îi făcuse Hugh. Iar Angus fusese singura persoană din viețile noastre de zi cu zi care fusese martor la căsătoria noastră secretă. Expresia de pe chipul lui când discutase apoi cu Gideon... lacrimile care scânteiaseră în ochii ambilor bărbați... Exista între ei o legătură imposibil de rupt.

Ochii lui albaștri-deschis mă priviră luminoși când îmi deschise portiera limuzinei.

— Unde doriți să mergeți amândoi?

Sprâncenele lui Mark se înălțară brusc.

— Pentru asta m-ai părăsit? Drace! Nu am cum să țin pasul.

— Nici nu a fost cazul vreodată. Am ezitat înainte de a mă strecura pe bancheta din spate și i-am aruncat o privire lui Angus. Mark nu vrea să știu încotro mergem, așa că o să urc și o să mă străduiesc să nu trag cu urechea.

Angus își duse degetele la borul pălăriei în semn de confirmare. Câteva minute mai târziu porniserăm.

Mark se așeză pe bancheta din fața mea, studiind interiorul.

— Uau! Am mai închiriat limuzine, dar nu aratau niciodată așa.

— Gideon are gusturi excelente.

Nu conta care era stilul — modern și contemporan, precum biroul lui, sau clasic și vechi, precum apartamentul lui de lux — , soțul meu știa cum să își prezinte bogăția în stil mare.

Privindu-mă, Mark rânji.

— Ești o doamnă norocoasă, draga mea.

— Sunt, am consimțit eu. Toate astea — am fluturat din mână — sunt fantastice, firește. Dar el e cel mai de preț lucru pe care îl dobândesc. E pur și simplu un om cu adevărat grozav.

— Știu cum e să ai așa ceva în viața ta.

— Da. Firește că știi. Cum merge cu organizarea nunții?

Mark gemu.

— Steven mă omoară. Vreau albastru sau saschiu? Trandafiri sau crini? Satin sau mătase? Dimineață sau seara? Am încercat să îi spun că poate să aleagă el ce își dorește, eu îl vreau doar pe el, dar mi-a tocat nervii. A zis că aș face bine să mă implic naibii, fiindcă nu am nici o șansă să mă mai căsătoresc vreodată. Nu pot decât sa îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Eu am râs.

— Dar tu? ma întrebă el.

— Încep să mă apuc de treabă. În lumea asta nebună, populată de miliarde de oameni, am reușit să ne găsim unul pe altul. După cum ar spune Cary, asta e ceva ce merită sărbătorit.

Am discutat despre primul dans și aranjarea oaspeților la mese în timp ce Angus ne purta prin traficul ce părea să sufoce în permanență centrul. Privind dincolo de Mark pe geamul mașinii, am privit un taxi oprind la semafor lângă noi. Pasagera

din spate ținea un telefon între umăr și ureche, mișcându-și buzele cu o viteză fulgerătoare, în timp ce mâinile îi răsfoiau furioase printr-un carnețel. În spatele ei, la colțul străzii, un vânzător ambulant de hotdog servea în ritm alert un rând de cinci persoane.

Când am ajuns în cele din urmă și am pășit pe trotuar mi-am dat seama imediat unde ne aflam.

— Hei!

Ascuns sub nivelul străzii, restaurantul mexican era unul în care mai mâncasem. Și întâmplarea făcea să aibă printre angajați o chelneriță la care țineam mult.

Mark izbucni în râs.

— Ai demisionat atât de rapid încât Shawna nu a mai apucat să-și ia ziua liberă.

— Of, omule.

Mi s-a strâns inima în piept. Începeam să mă simt în fața unui sfârșit pentru care nu eram pregătită.

— Haide.

M-a prins de cot și m-a condus înăuntru, unde am observat rapid masa la care se afla un grup de chipuri familiare și baloane din Mylar pe care scria "Bravo" și "Numai bine" și "Felicitări".

— Uau!

Ochii au început să mă usture, inundați brusc de lacrimi. Megumi și Will erau așezați lângă Steven la o masă pregătită pentru șase persoane. Shawna stătea în spatele scaunului fratelui ei, părul ei roșcat făcând-o imposibil de ratat.

— Eva! strigară ei în cor, atrăgând atenția tuturor celor aflați în încăpere.

— O, Doamne, am șoptit eu, simțindu-mi inima gata să se frângă. Am fost cuprinsă brusc de tristețe și de nesiguranță, văzând acum la ce renunțam, chiar dacă doar dintr-un singur punct de vedere. Să știți că în nici un caz nu vă descotorosiți de mine!

— Firește că nu. Shawna se apropie de mine și mă îmbrățișă, brațele ei subțiri închizându-se puternic și apăsat în jurul meu. Avem de organizat o destrăbălare ca între burlacițe!

— Hopa!

Megumi m-a prins și ea într-o îmbrățișare în clipa în care Shawna s-a dat la o parte.

— Poate ar trebui să sărim peste tradiția asta, interveni o voce caldă și profundă din spatele meu.

Întorcându-mă surprinsă, am dat ochii cu Gideon. Stătea lângă Mark, ținând în mână un singur trandafir roșu perfect.

Mark afișa un zâmbet larg.

— Ne-a contactat mai devreme să vadă dacă organizăm ceva și a zis că vrea să vină și el.

Am zâmbit printre lacrimi. Nu îmi pierdeam prietenii și câștigam mult mai mult. Gideon îmi era întotdeauna alături atunci când aveam nevoie de el, chiar înainte de a-mi da seama că el era piesa esențială care îmi lipsea.

— Te provoc să guști din sosul lor diablo, l-am sfidat eu, întinzând mâna să îmi iau trandafirul.

Buzele lui se curbară ușor într-un zâmbet subtil, cel care mă dădea gata de fiecare dată — pe mine și pe orice altă femeie aflată în încăpere, ceea ce nu puteam să nu observ. Însă expresia din ochii lui, înțelegerea și susținerea față de ceea ce simțeam... acelea erau doar pentru mine.

— E petrecerea ta, îngeraș.

Capitolul 4

Casa de două etaje care se lăfăia pe coastă scânteia în căldură aurie ce se revărsa din fiecare fereastră. Luminile presărate pe aleea curbată străluceau ca un pat de stele în amurg, în timp ce tufele de hortensii de dimensiunea unor mașini mici explodau de petale în jurul marginilor peluzei întinse.

— Nu-i așa că e frumos? mă întrebă Eva, cu spatele spre mine, îngenunchind pe bancheta îmbrăcată în piele neagră și uitându-se pe geamul mașinii.

— Năucitor, am răspuns eu, deși mă referam la ea.

Vibra de emoție și de încântare copilărească. I-am studiat reacția, încercând să o înțeleg și ce anume o provocase. Fericirea ei era vitală pentru mine. Era izvorul propriei mele satisfacții, greutatea care mă ținea în echilibru și nu mă lăsa să mă destabilizez.

Ea îmi aruncă o privire peste umăr când Angus încetini, apoi opri limuzina în fața treptelor de la intrare.

— Te uiți la fundul meu?

Privirea mi-a coborât asupra feselor ei, prinse atât de perfect în pantalonii scurți în care se schimbase după muncă.

— Acum că ai pomenit de asta...

Ea se aruncă pe banchetă cu un hohot de râs.

— Ești incorigibil, știai?

— Da, am știut că sunt fără speranță de prima dată când m-ai sărutat.

— Sunt destul de sigură că tu m-ai sărutat pe mine.

Mi-am înăbușit un zâmbet.

— Așa au stat lucrurile?

Ea mă privi cu ochii îngustați.

— Sper că glumești. Momentul acela ar trebui să-ți fie întipărit pentru totdeauna în minte.

Întinzându-mă spre ea, am coborât cu mâna pe coapsa ei goală.

— Dar în mintea ta e întipărit? am murmurat eu, încântat de idee.

— Hei, gata, ne întrerupse Cary, scoțându-și căștile din ureche. Nu uitați că sunt lângă voi.

Colegul de apartament al Evei stătuse fără să ne deranjeze, urmărind un film pe tableta lui, în cele aproape două ore cât durase drumul nostru prin traficul de seară, dar nu îmi permisesem nici o clipă să uit de existența lui. Cary Taylor era o prezență nelipsită din viața soției mele și îl acceptam, chiar dacă nu îmi plăcea. Deși eram convins că o iubea pe Eva, eram convins și că făcea alegeri proaste care o puneau pe ea în situații dificile și chiar presupuneau anumite riscuri.

Angus deschise portiera. Eva ieși și urcă în fugă scările chiar înainte să îmi pun tableta deoparte. Monica deschise ușa de la intrare exact în clipa în care fiica ei păși pe ultima treaptă.

Surprins de entuziasmul soției mele, având în vedere că de cele mai multe ori abia dacă își tolera mama, am fixat-o cu o privire curioasă.

Cary râse și, strângându-și lucrurile, le îndesă într-o mică geantă de umăr.

— O singură adulmecare e suficientă.

— Poftim?

— Monica pregătește de obicei niște fursecuri nebunesc de bune, cu unt de arahide. Eva se asigură că apucă să își pună câteva deoparte înainte să intru și eu și să le mănânc pe toate.

Notându-mi în minte să fac rost de rețetă, mi-am îndreptat din nou privirea spre cele două femei de pe verandă, surprinzându-le când tocmai se prefăceau a se săruta pe obraz, înainte de a se întoarce amândouă să se uite la mine. În momentul acela, în care Monica era îmbrăcată în pantaloni trei sferturi și o cămașă casual, asemănările dintre ele erau izbitoare.

Cary sări din mașină și urcă treptele câte două odată, năpustindu-se direct în brațele larg deschise ale Monicăi și ridicând-o de la pământ. Râsul lor răsună în amurgul ce se făcea simțit din ce în ce mai tare.

L-am auzit pe Angus vorbindu-mi de lângă portiera pe care mi-o ținea deschisă.

— Nu poți să-ți petreci tot weekendul în limuzină, băiete.

Amuzat, mi-am lăsat tableta pe banchetă și am coborât. El îmi rânji.

— Îți va prinde bine să ai o familie.

Mi-am pus mâna pe umărul lui și i l-am strâns.

— Am deja una.

Ani la rând, Angus fusese singura mea familie. Și fusese suficient.

— Haide, leneșule!

Eva se întoarse la mine, luându-mă de mână și trăgându-mă în sus pe trepte după ea.

— Gideon.

Monica mă întâmpină cu un zâmbet larg și călduros.

— Monica.

I-am întins mâna și am fost surprins când ea a preferat să mă prindă strâns în brațe.

— Ți-aș cere sa-mi spui mamă, spuse ea, desprinzându-se din îmbrățișare. Dar mă tem că m-aș simți bătrână.

Stinghereala se transformă într-un fior de emoție care mi-a coborât înțepător pe șira spinării. Mi-am dat seama în clipa aceea că mă înșelasem amarnic în calculele mele.

Căsătorindu-mă cu Eva o făcusem a mea. Și în același timp mă făcuse și pe mine al ei și mă legase de oamenii pe care îi iubea ea, într-un mod foarte personal.

Eu și Monica ne cunoșteam de ceva vreme, căci drumurile ni se intersectaseră ocazional datorită diverselor fundații caritabile pentru copii pe care le susțineam amândoi. Stabiliserăm anumiți parametri pentru interacțiunile noastre, exact așa cum fiecare asociere se realiza după protocoale cunoscute.

Pe neașteptate, toate acestea se duseseră pe apa sâmbetei.

M-am trezit aruncându-i o privire peste umăr lui Angus, neștiind ce să fac. Aparent ananghia în care mă aflam era amuzantă pentru el, având în vedere că mi-a făcut cu ochiul și m-a lăsat să mă descurc singur. El ocoli portbagajul pentru a-l saluta pe Benjamin Clancy, care aștepta lângă limuzină în dreptul portierei șoferului.

— Garajul e acolo, spuse Monica, arătând spre clădirea de două etaje aflată pe cealaltă parte a drumului și care era o mică replică a casei propriu-zise. Clancy va avea grijă ca șoferul vostru să fie instalat la locul lui și să vi se aducă toate bagajele înăuntru.

Eva mă trase de mână, conducându-mă înăuntru. Cary ghicise corect. Am fost năpădit de mirosul de vanilie untoasă. Nu de la lumânări. Fursecuri. Aroma confortabilă și alinătoare

m-a făcut să ard de dorința de a mă răsuci pe călcâie și a ieși din casă.

Nu eram pregătit. Venisem în calitate de oaspete, de partener al Evei. A fi întâmpinat ca ginere, ca adevărat membru al familiei, era o posibilitate la care nu mă așteptasem.

— Ador casa asta, zise Eva, conducându-mă pe sub arcada care încadra intrarea în living.

Am văzut ceea ce mă așteptasem să văd. O casă de plajă luxoasă, cu scaune și canapele îmbrăcate în alb și accesorii cu tematică nautică.

— Nu te încântă parchetul de lemn de culoarea cafelei? mă întrebă ea. Eu aș fi optat pentru stejar alb, dar asta e atât de previzibil, nu-i așa? Și accentele de verde, portocaliu și galben peste albastrul obișnuit? Mă face să vreau să mă dezlănțui când ne întoarcem la Outer Banks.

Habar nu avea cât de mult mi-aș fi dorit să ne întoarcem acolo în momentul acela. Acolo, cel puțin, aș fi avut la dispoziție mai mult de o secundă doar pentru mine până să fiu nevoit să înfrunt o casa plină de rude nou-nouțe.

Suprafața întinsă a livingului se revărsa direct în bucătăria deschisă, unde Stanton, Martin, Lacey și Cary erau adunați în jurul unei mese uriașe, puse pentru șase persoane. Întregul spațiu se bucura de vedere la apă grație unui șir de panouri de sticlă glisante ce dădeau spre o verandă largă.

— Hei, protestă Eva. Ar fi bine să-mi păstrezi și mie niște fursecuri!

Stanton rânji și porni spre noi. Îmbrăcat în blugi și tricou polo, arăta ca o versiune mai tânără a barbatului pe care îl cunoscusem în interacțiunile noastre din New York. Se

dezbracase de aerul de corporatist când își dăduse jos costumul, iar eu aveam impresia că mă aflam în fața unui străin.

— Eva. Stanton o săruta pe Eva pe obraz, apoi se întoarse spre mine. Gideon.

Obișnuit ca oamenii să mi se adreseze pe numele mic, nu eram pregătit sufletește pentru îmbrățișarea care a urmat.

— Felicitări, continuă el, bătându-mă ferm pe spate înainte de a-mi da drumul.

Am început să clocotesc de iritare. Unde era evoluția firească? Trecerea treptată de la colegi de afaceri la persoane din același cerc social. Iar de acolo de la prieten la membru al familiei?

M-am gândit brusc la Victor. El înțelesese ce presupunea căsătoria mea, într-un mod care mie îmi scăpase. În timp ce eu stăteam încremenit, Stanton îi zâmbi soției mele.

— Cred că mama ta ți-a pus deoparte câteva fursecuri în sertarul termic.

— Da!

Se năpusti în bucătărie, lăsându-mă singur cu tatăl ei vitreg.

Cu socrul meu vitreg.

Privirea mea a urmat-o. În clipa aceea l-am văzut pe Martin Stanton fluturând din mână spre mine în chip de salut și am dat din cap ca răspuns. Dacă încerca să mă îmbrățișeze, avea să se aleagă cu un pumn în față.

Îi spusesem cândva că se putea aștepta să mă vadă la reuniunile de familie. Mi se părea ireal acum când chiar se întâmpla. Ca și cum mi s-ar fi făcut o farsă.

Râsul răgușit al Evei străbătu încăperea până la mine, atrăgându-mi atenția. Îi întinsese mâna ei stângă blondei care

stătea lângă Martin și se lăuda cu inelul pe care i-l oferisem când o făcusem soția mea.

Monica ni se alătură mie și lui Stanton, strecurându-se lângă soțul ei. Frumusețea ei tinerească îl făcea pe el să pară mai în vârstă, atrăgând atenția asupra albului sever al părului lui și asupra ridurilor ce îi erau întipărite pe față. Era evident însă că lui Stanton nu îi păsa de cei câțiva zeci de ani care îl separau de soția lui. Se lumina la chip când o privea, ochii lui albastru palid devenind calzi de afecțiune.

Am căutat ceva potrivit de spus în situația dată. Într-un final nu am reușit să scot decât atât:

— Aveți o casă foarte frumoasă.

— Nu arăta la fel de bine înainte să pună Monica mâinile pe ea. Stanton își petrecu un braț pe după talia ei subțire. Același lucru se poate spune și despre mine.

— Richard. Monica clătină din cap. Pot să-ți ofer un tur al casei, Gideon?

— Să-i dăm omului ceva de băut mai întâi, sugeră Stanton, aruncându-mi o privire. A petrecut ceva timp în mașină.

— Vin? îmi oferi ea.

— Eventual scotch, interveni Stanton.

— Un scotch ar fi grozav, am răspuns eu, mâhnit că stinghereala mea era aparent evidentă.

Nu eram deloc în elementul meu, o stare cu care ar fi trebuit să mă obișnuiesc de când o cunoscusem pe Eva, dar ea fusese un fel de ancoră pentru mine, chiar și atunci când mă doborâse de pe picioare. Câtă vreme mă țineam de ea, puteam supraviețui oricărei furtuni. Sau cel puțin așa credeam.

Căutându-mi soția, m-am întors și am fost năpădit de ușurare când am văzut-o venind spre mine cu un pas vioi ce făcea să i se legene părul prins în coadă.

— Gustă asta, îmi porunci ea, ridicându-mi un fursec la buze.

Am deschis gura, dar apoi am închis brusc dinții o secundă prea devreme, intenționat mușcând-o ușor de degete.

— Au!

Se încruntă, dar durerea mușcăturii reale avu efectul scontat, făcând-o să își concentreze atenția asupra mea.

Încruntarea păli când înțelegerea a ceea ce se petrecea făcu să se stingă puțin din lumina din ochii ei. M-a văzut și a văzut ce se petrecea în mine.

— Vrei să ieșim? murmură ea.

— Într-un minut.

Am arătat cu bărbia spre barul din camera de zi, unde Stanton tocmai îmi turna de băut. În același timp am prins-o de încheietură pentru a o ține aproape.

Mă enerva faptul că o țineam departe de grup. Nu voiam să fiu unul dintre acei bărbați care își sufocă femeile care îi iubesc. Dar aveam nevoie de timp pentru a mă adapta la toate acestea. Distanța pe care de regulă o mențineam față de restul oamenilor, inclusiv de Cary, nu ar fi fost acceptabilă cu Monica sau cu Stanton. Nu după ce văzusem cât de multă bucurie îi provoca Evei compania celor pe care îi considera familia ei.

Familia era pentru ea un loc în care se simțea în siguranță. Era mai relaxată și mai în largul ei decât o văzusem vreodată. Pentru mine astfel de adunări de familie îmi trezeau semnale de alarmă.

Mi-am impus să mă calmez când Stanton s-a întors cu băuturile noastre. Dar nu am lăsat complet garda jos.

Martin se apropie și îmi făcu cunoștință cu prietena lui, ambii oferindu-ne felicitări. Momentul se desfășură așa cum mă așteptasem, ceea ce m-a liniștit puțin, deși nu la fel de mult ca doza dublă de scotch pe care am dat-o pe gât dintr-o singură înghițitură.

— Mă duc să îi arăt plaja, zise Eva, luându-mi paharul gol și punându-l pe o măsuță pe lângă care am trecut în drum spre ușile de sticlă.

Era mai cald afară decât în casă, anul acesta vara zăbovind chiar până la capăt. Am fost înconjurați din toate părțile de briza puternică, mirosind a sare, care mi-a spulberat părul pe față.

Am pornit spre marginea țărmului lins de valuri, ținându-ne de mână.

— Ce se petrece? mă întrebă ea, întorcându-se spre mine.

Îngrijorarea din vocea ei m-a făcut să mă enervez:

— Știai că asta e un fel de sărbătorire în familie a faptului că ne-am căsătorit?

Ea se dădu înapoi în fața tonului meu răstit.

— Nu m-am gândit din perspectiva asta. Iar mama nu i-a spus așa, deși presupun că e destul de logic.

— Nu și pentru mine.

I-am întors spatele și am pornit în direcția vântului, lăsându-l să îmi dea la o parte părul de pe fața încinsă.

— Gideon! Eva porni în grabă după mine. De ce ești furios?

M-am întors pregătit să o atac.

— Nu mă așteptam la asta!

— Ce anume?

— Rahatul ăsta cu integratul în familie.

Ea se încruntă.

— Păi, da. Ți-am spus că sunt la curent.

— Asta nu ar trebui să schimbe nimic.

— Ăăă... Atunci de ce le-am mai spus? Tu ai vrut ca ei să știe, Gideon. Mă privi țintă când eu nu am spus nimic. Ce credeai că se va întâmpla?

— Nu m-am așteptat niciodată să mă căsătoresc, Eva, așa că iartă-mă dacă nu m-am gândit la asta.

— Bine. Ridică ambele mâini în aer într-un gest de predare. Sunt derutată.

Iar eu nu știam cum să lămuresc situația.

— Nu pot... nu sunt pregătit pentru asta.

— Pregătit pentru ce anume?

Am fluturat iritat din mână în direcția casei.

— Pentru aia.

— Poți să detaliezi? mă întrebă ea prudentă.

— Nu... nu pot.

— Mi-a scăpat mie ceva? Din vocea ei răsună o notă tăioasă de furie. Ce ți-au spus, Gideon?

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că îmi sărea în apărare. Ceea ce nu a făcut decât să mă stârnească și mai tare:

— Am venit aici să fiu cu tine. Întâmplarea face ca tu să îți petreci timpul cu familia ta...

— Care e și familia ta.

— Nu am cerut asta.

Sub ochii mei, am văzut o expresie de înțelegere alunecându-i pe față. Când a fost urmată de una de milă, mâinile mi s-au încleștat în pumni pe lângă corp.

— Nu te uita așa la mine, Eva.

— Nu știu ce să zic. Spune-mi de ce ai nevoie.

Am expirat zgomotos.

— De mai mult alcool.

Gura ei se curbă într-un zâmbet.

— Sunt sigură că nu vei fi primul ginere care simte nevoia să bea când e în preajma socrilor lui.

— Am putea să nu le spunem așa, te rog?

Zâmbetul ei vag pali.

— Și ce s-ar schimba cu asta? Poți să le spui domnul și doamna Stanton, dar...

— Nu eu sunt cel care e confuz despre care e locul meu aici.

Ea strânse din buze.

— Nu sunt sigură că sunt de acord cu asta.

— Acum două zile mi-ar fi strâns mâna și mi-ar fi spus Cross. Acum mă întâmpină cu îmbrățișări și "spune-mi mamă" și zâmbete care așteaptă ceva!

— De fapt ți-a zis să nu-i spui mamă, dar pricep. Ești fiul lor prin căsătorie și asta te înspăimântă. Și totuși, e chiar atât de îngrozitor că sunt fericiți cu asta? Ai prefera să fie ca tatăl meu?

— Da.

Știam cum să mă descurc cu furia și cu dezamăgirea.

Eva făcu un pas în spate, ochii ei devenind întunecați și largi în lumina unei luni palide.

— Nu, mi-am retras eu cuvintele, trecându-mi o mână prin păr. Nu știam cum să mă descurc când o vedeam dezamăgită. La naiba! Nu știu.

Ea mă țintui cu ochii timp de o clipă prelungă. Eu mi-am abătut privirea, îndreptând-o spre apă.

— Gideon. Străbătu distanța pe care o crease între noi. Sincer, înțeleg. Mama mea s-a căsătorit de trei ori. De fiecare dată a apărut instant o altă figură paternă pe care eu...

— Am și eu un tată vitreg, am întrerupt-o eu tăios. Nu e același lucru. Nu-i pasă nimănui dacă un părinte vitreg te place sau nu.

— Despre asta e vorba? Veni lângă mine și mă îmbrățișă strâns. Ei deja te plac.

Am strâns-o cât mai aproape de mine.

— Ei nu mă cunosc câtuși de puțin.

— O vor face. Și te vor iubi. Ești visul oricărui părinte.

— Scutește-mă de gogoși, Eva.

Ea mă îmbrânci deoparte, cuprinsă de enervare.

— Știi ce? Dacă nu-ți doreai socri, ar fi trebuit să te căsătorești cu o orfană.

Și porni furioasă înapoi spre casă.

— Întoarce-te aici, m-am răstit eu.

Ea îmi arătă degetul mijlociu peste umăr.

Am ajuns-o din urmă din trei pași mari, prinzând-o de braț și răsucind-o pe călcâie.

— Nu am terminat.

— Eu da. Se ridică pe vârfuri pentru a se băga în fața mea, fiind însă oricum nevoită să își dea capul pe spate pentru a mă fixa cu o privire mânioasă. Tu ești cel care a dorit să ne căsătorim. Dacă te chinuie îndoielile, e în întregime treaba ta.

— Nu face din asta problema mea!

Sângele îmi clocotea de furie, intensificându-mi frustrarea.

— Îmi pare rău dacă nu ți-ai dat seama că angajamentul presupunea ceva mai mult decât o tăvăleală convenabilă!

— Convenabil indisponibilă, i-am replicat eu, simțind tresărirea unui mușchi în obraz.

— Să ți-o trag!

— O idee excelentă.

Am trântit-o pe spate în nisip înainte să apuce să se dezmeticească. Am țintuit-o acolo, apăsând-o cu forța, cu gura pe a ei pentru a o face să tacă. Ea se arcui, împotrivindu-se, și am prins-o de coada de cal pentru a o ține nemișcată.

Dinții ei se înfipseră în buza mea de jos, și m-am dat în spate înjurând.

— Îți bați joc naibii de mine în momentul ăsta? Picioarele ei se împletiră cu ale mele și m-am trezit sub ea, ridicând privirea spre chipul ei superb și furios. Exact *ăsta* e motivul pentru care nu ai parte de acțiune, asule. Sexul e soluția ta imediată pentru orice problemă.

— Trebuie să faci să merite efortul meu, am tachinat-o eu, încercând să stârnesc o ceartă.

— *Eu* merit efortul tău, dobitocule! Nu vaginul meu. Se împinse cu mâinile în umerii mei. Îmi pare rău că te simți încolțit. Îmi pare *foarte* rău că a fi primit cu brațele deschise te face să îți ieși naibii din minți. Dar va trebui să te obișnuiești cu toate astea fiindcă fac parte din pachetul cu care te-ai ales când m-ai vrut pe mine.

Știam acest lucru. Știam că trebuia să fac relația să funcționeze, fiindcă trebuia neapărat să o am. Iubirea pe care o nutream față de ea mă ținea prizonier.

Mă împingea în colțuri din care nu mă puteam retrage. Mă forța să accept o familie când eu mă descurcasem foarte bine și fără.

— Nu îmi doresc asta, am spus eu tensionat.

Eva încremeni. Se lăsă din nou pe genunchi, coapsele ei încălecându-mi șoldurile.

— Gândește-te la ce spui, mă avertiză ea.

— Nu știu cum să joc rolul ăsta, Eva.

— Dumnezeule! Întreaga ei furie se risipi cu un oftat. Doar fii tu însuți.

— Sunt ultimul lucru pe care și l-ar putea dori pentru fiica lor.

— Chiar crezi asta? Mă studie. Chiar da. Doamne, Gideon...

Am prins-o de coapse, ținând-o nemișcată. Acum nu mai putea să mă părăsească. Orice s-ar fi întâmplat, nu aveam să o las să mă părăsească.

— În regulă. În ochii ei apăru o expresie calculată care m-a făcut circumspect. Atunci fii tu însuți. Dacă descoperă ce tip îngrozitor ești și ajung să te urască, ție oricum ți-ar plăcea mai degrabă așa, nu?

— Te rog, lasă jocurile psihologice în seama psihiatrilor, Eva.

— Eu doar mă folosesc de ceea ce îmi pui la dispoziție, asule.

O fluierătură ne-a atras privirile spre locul în care Martin, Lacey și Cary tocmai pășeau pe nisip de pe marginea curții interioare acoperite cu dale.

— Se vede clar că voi doi sunteți proaspăt căsătoriți, strigă Lacey, aproape prea de departe pentru a se face auzită.

Râse, străduindu-se să își țină echilibrul pe nisipul mișcător și vărsând între timp jumătate din conținutul paharului de vin.

Eva își îndreptă din nou privirea asupra mea.

— Vrei să ne certam în fața lor?

Eu am inspirat adânc. Apoi am expirat.

— Nu.

— Te iubesc.

— Dumnezeule!

Am închis ochii.

Era nu nenorocit de weekend. Câteva zile. Eventual puteam pleca mai devreme duminica...

Buzele ei le atinseră ușor pe ale mele.

— Putem face asta. Doar încearcă.

Aveam de ales?

— Dacă începe să te scoată din minți, continuă ea, imaginează-ți vreo chestie teribil de perversă pe care vrei să mi-o faci în noaptea nunții drept răzbunare.

Degetele mele se înfipseră în carnea ei. Îmi era rușine să recunosc că sexul cu soția mea — chiar și gândul de a face sex cu soția mea — devenea instant o prioritate în fața a aproape orice.

— Poți chiar să-mi descrii în mesaje toate planurile tale păcătoase, mi-a sugerat ea. Să mă faci să sufăr și eu.

— Păstrează-ți telefonul la tine.

— Ești malefic. Se aplecă și își apăsă buzele peste ale mele într-un sărut scurt și dulce. Ești atât de ușor de iubit, Gideon. Chiar și atunci când ești imposibil. Într-o bună zi ai să înțelegi.

Am ignorat cuvintele ei. Ceea ce conta era să o văd pe ea, să știu că era acolo lângă mine chiar și după ce dădeam grav cu bâta în baltă.

Cina a fost o masă simplă — salată și spaghete. Monica a gătit și a servit, iar Eva a radiat. Vinul a curs liber, sticlă după sticlă fiind deschisă și golită. Toată lumea s-a relaxat. A râs. Chiar și eu.

Prezența lui Lacey se dovedi o distragere bine-venită. Era cea mai nouă membră a grupului și avea parte de cea mai mare atenție. Ceea ce mi-a lăsat puțin spațiu să respir. Și, pe măsură ce se scurgea timpul, Eva devenea tot mai roșie la față și cu ochii scânteietori sub efectul alcoolului. Și-a tras scaunul tot mai aproape e al meu până a ajuns lipită de coastele mele, cu tot corpul moale și cald.

Pe sub masă mâinile și picioarele ei erau ocupate, atingându-mă frecvent. Vocea i-a devenit mai răgușită, râsul mai plin de dorință. Eva îmi mărturisise la un moment dat că alcoolul o făcea să se excite, dar chiar și fără a ști acest lucru aș fi recunoscut oricând semnele.

Se apropia de ora două noaptea când căscatul lui Lacey ne-a făcut pe toți să ne gândim să punem capăt nopții. Monica ne-a condus până la scări.

— Lucrurile voastre se află deja în camera voastră, spuse ea, adresându-ni-se atât Evei, cât și mie. Haideți să pornim de la premisa că vom dormi până târziu și ne vom întâlni la un prânz luat devreme.

— Ăăă...

Soția mea se încruntă.

Am prins-o de cot. În mod evident Eva nu se gândise că urma să împărțim o cameră și un pat, însă acest fapt inevitabil fusese aproape în permanență prezent în mintea mea.

— Mulțumim, Monica. Ne vedem mai târziu, tot azi.

Ea râse și îmi prinse fața în mâini, sărutându-mă pe obraz.

— Sunt atât de fericită, Gideon. Ești exact ceea ce îi trebuie Evei.

Eu am reușit să zâmbesc, conștient că sentimentele ei s-ar fi schimbat dacă ar fi știut exact cât de periculos era pentru fiica

ei să împartă patul cu un bărbat ale cărui coşmaruri violente presupuneau un risc serios de rănire.

Eu şi Eva am început să urcăm scările.

— Gideon...

Eu am întrerupt-o:

— Unde mergem?

Ea îmi aruncă o privire piezişă.

— Până sus.

Camera Evei se afla într-adevăr la ultimul nivel, ocupând în întregime spaţiul a ceea ce fusese cândva, cel mai probabil, un pod mare. Acoperişul înclinat şi jos asigura un plafon de o înălţime confortabilă şi probabil oferea o privelişte impresionantă spre Long Island Sound la lumina zilei.

Patul uriaş se afla în mijlocul camerei, îndreptat spre peretele de geamuri. Tăblia de alamă a acestuia forma un fel de zid despărţitor scund, de spatele căruia era lipită o canapea care alcătuia o mică zonă de relaxare. Baia integrată umplea cealaltă parte a spaţiului.

Eva se întoarse spre mine.

— Cum o să funcţioneze asta?

— Lasă-mă pe mine să îmi bat capul cu asta.

Eu eram obişnuit să îmi fac griji în privinţa posibilităţii de a împărţi patul cu soţia mea; era ceva ce făceam zilnic. Dintre toate lucrurile care puneau în pericol relaţia noastră, parasomnia mea sexuală atipică — aşa cum o numea doctorul Petersen — se afla în capul listei. Nu aveam cum să mă apăr în faţa minţii mele sucite atunci când dormeam. În nopţile agitate eram un pericol fizic pentru cei pe care îi iubeam cel mai mult.

Eva îşi încrucişă braţele.

— Nu știu de ce am impresia că nu ești la fel de interesat ca mine să aștepți până la nuntă.

M-am holbat la ea, dându-mi seama că ne gândeam la două lucruri complet diferite.

— Mă culc pe canapea.

— Te culci cu mine pe canapea, adică. Ai...

— Ți-aș trage-o acolo, dacă aș avea ocazia, am spus eu tensionat, dar nu dorm cu tine.

Deschise gura să îmi dea replica, dar o închise la loc când înțelese.

— Oh.

Întreaga ei dispoziție se transformă. Sfidarea din ochii și din vocea ei se schimbară într-o prudență calmă. Mă omora să văd acest lucru, să știu că puteam fi sursa unei asemenea nefericiri în viața ei.

Și totuși eram prea egoist pentru a-i întoarce spatele. Într-o bună zi familia ei urma să înțeleagă acest lucru despre mine și avea să mă urască.

Iritat, mi-am căutat geanta de voiaj și am găsit-o pe un raft pentru bagaje aflat lângă baie. M-am dus la ea, simțind nevoia să fac altceva în afară de a vedea dezamăgirea și regretul Evei.

— Nu vreau să dormi pe canapea, strigă ea din urma mea.

— Nu intenționam să dorm.

Mi-am luat trusa de toaletă și am intrat în baie. Luminile se aprinseră imediat ce am intrat, dezvăluind o chiuvetă cu picior și o cadă neîncastrată. Am deschis robinetele la cabina de duș din sticlă float și m-am dezbrăcat de cămașa.

Ușa se deschise și Eva intră. Eu i-am aruncat o privire, oprindu-mă cu mâna pe fermoarul pantalonilor sport. Privirea

ei aprinsă mă măsură din cap până în picioare, fără a rata nimic, atingându-mă peste tot. Inspiră adânc.

— Trebuie să vorbim.

Eram excitat de admirația ei și furios de propriile mele cusururi; o discuție era ultimul lucru de care aș fi avut nevoie.

— Du-te la culcare, Eva.

— Nu până nu spun ce-am de spus.

— Eu fac un duș.

— În regulă.

Își ridică maieul și și-l scoase peste cap. Tot ceea ce clocotea în mine se concentră într-o singură dorință oarbă.

M-am îndreptat, simțindu-mi fiecare mușchi din corp tensionat și încordat.

Eva duse mâna la spate pentru a-și desface sutienul.

Mădularul mi s-a întărit dureros când sânii ei generoși și fermi mi-au sărit sub ochi. Nu fusesem niciodată pasionat de sâni până să o cunosc pe Eva. Acum...

Doamne! Mă făceau să-mi pierd mințile.

— În nici un caz nu o să ajungem să discutăm dacă te dezbraci, am avertizat-o eu, cu mădularul pulsând.

— O să mă asculți, asule, fie aici, fie la duș. Tu alegi.

— În noaptea asta nu este o idee bună să-mi forțezi mâna.

Ea se dezbrăcă de pantalonii scurți.

Eu mi-am descheiat pantalonii și i-am aruncat pe podea înainte ca ea să apuce să se dezbrace și de triunghiul de mătase pe care îl purta drept lenjerie.

În pofida umidității crescânde care umpluse încăperea de aburi, sfârcurile ei se strânseră în două puncte tari. Privirea îi căzu asupra mădularului meu. Ca și cum și-ar fi imaginat cum ar fi fost să mă guste, limba îi alunecă peste buza de jos.

Foamea mea de ea îmi izbucni surd din piept în ceva ce aproape aducea a mârâit. Eva se înfioră auzindu-mă. Voiam să o ating... să îmi pun mâinile și gura pe tot corpul ei...

În schimb am lăsat-o să mă privească după pofta inimii.

Respirația i se acceleră. Să vadă efectul pe care îl aveam asupra ei era dureros și indubitabil erotic. Ceea ce simțeam când mă privea... mă tulbura.

Eva rămăsese lângă ușă. Aburul începu să alunece peste partea de sus a dușului, urcându-se pe marginile oglinzii și presărându-mi picături fine pe piele. Ochii ei coborâră asupra gâtului meu.

— Nu am fost complet sinceră cu tine, Gideon.

Mâinile mi se strânseră în pumni din reflex. Nu putea să îmi adreseze acele cuvinte fără a-mi distrage atenția.

— La ce te referi?

— Chiar acum, când eram în dormitor. Te-am simțit retrăgându-te și am fost cuprinsă de panică...

Se cufundă în tăcere preț de o clipă prelungă. Eu am așteptat, inspirând adânc pentru a-mi ține dorința în frâu.

— Decizia de a ne abține până la nuntă... nu are legătură doar cu sfaturile doctorului Petersen despre cum gestionăm certurile. Înghiți un nod. Are legătură și cu mine. Știi cum am fost — ți-am povestit. Sexul a fost o experiență foarte bolnavă pentru mine, multă vreme.

Își mută greutatea de pe un picior pe altul, plecându-și capul rușinată. Mi se făcea rău să o văd astfel. Mi-am dat seama că fusesem prea prins cu propriile mele reacții la evenimentele de săptămâna trecută și nu mă gândisem prin ce trecea soția mea.

— La fel a fost și pentru mine, i-am amintit eu posac. Dar între noi doi nu e niciodată așa.

Ea îmi prinse privirea.

— Nu. Niciodată.

Pumnii pe care îi țineam încleștați se relaxară.

— Dar asta nu înseamnă că nu pot și acum să sucesc lucrurile în mintea mea, continuă ea. Ai intrat în baie și primul meu gând a fost că ar trebui să ți-o trag. Ca și cum dacă am face sex asta ar rezolva totul. Tu nu vei mai fi furios, iar eu voi avea din nou dragostea ta.

— O ai întotdeauna. Și o vei avea.

— Știu asta. Și, judecând după expresia hotărâtă a bărbiei ei, îmi dădeam seama că așa era. Însă asta nu a împiedicat vocea din capul meu să îmi spună că risc prea mult. Că am să te pierd dacă nu îți ofer sex. Că ești prea sexual pentru a te lipsi atât de mult de asta.

— Doamne! În câte feluri și de câte ori puteam să dau greș? Felul în care am vorbit cu tine pe plajă... Sunt un ticălos, Eva.

— Uneori. Îmi zâmbi. Ești în același timp și cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Vocea aia mi-a tot jucat feste ani la rând, dar nu mai are acum la fel de multă putere. Datorită ție. Tu m-ai făcut mai puternică.

— Eva.

Nu am reușit să îmi găsesc cuvintele.

— Vreau să te gândești la asta. Nu la coșmarurile tale sau la părinții mei sau la orice altceva. Ești exact ceea ce am nevoie, exact așa cum ești și te iubesc atât de mult.

Am pornit spre ea.

— În continuare vreau să așteptăm, continuă ea încet, chiar dacă ochii o trădau cât era de afectată de mine.

Mă prinse de încheietură când am întins mâna spre ea, privirea ei susținând-o pe a mea.

— Lasă-mă să fiu doar eu cea care atinge.

Eu am inspirat șuierat.

— Nu pot să fiu de acord cu așa ceva.

Gura ei se curbă într-un zâmbet.

— Ba poți. Ești mai puternic decât mine, Gideon. Ai mai mult control. O voință mai puternică.

Cealaltă mână a ei se ridică să mă zgârie ușor pe piept. I-am prins-o și am lipit-o de pielea mea.

— Asta e ceea ce vrei să-ți demonstrez? Capacitatea mea de autocontrol?

— Tu te descurci bine. Depuse un sărut în dreptul inimii mele care bubuia cu putere. Eu sunt cea care are nevoie să se lămurească.

Tonul vocii ei era blând, aproape gângurit. Eu clocoteam pe dinăuntru, mistuit de dorință și de iubire, iar ea încerca să mă ia cu binișorul. Aproape am râs dându-mi seama cât era de imposibil.

Apoi păși spre mine și își lipi strâns trupul senzual de al meu, brațele ei strângându-mă cu atâta forță încât nu mai rămăsese deloc spațiu între noi.

Am zdrobit-o într-o îmbrățișare de fier, plecându-mi capul peste al ei. Nu știusem până în momentul acela cu câtă disperare avusesem nevoie să o simt astfel. Tandră și tolerantă, dezgolită în toate modurile posibile.

Ea își sprijini obrazul de pieptul meu.

— Te iubesc atât de mult, îmi șopti ea. O simți?

Am fost copleșit. De iubirea ei față de mine, de iubirea mea fața de ea. De fiecare dată când rostea cuvintele, mă izbeau ca niște lovituri.

— Ai spus o dată, murmura ea, că există un moment în timp ce facem dragoste când mă deschid și eu și te deschizi și tu și suntem împreună. Vreau să-ți ofer asta tot timpul, Gideon.

Sugestia că era ceva ce lipsea din relația noastră mi-a împietrit șira spinării.

— Chiar contează când și cum o simțim?

— Ai putea susține asta. Își lăsă capul pe spate. Nu te-aș contrazice. Dar dacă tu te afli la celălalt capăt al pământului într-un moment când ai nevoie de o alinare din partea mea, eu trebuie să știu că ți-o pot oferi.

— Vei fi și tu cu mine, am bombănit eu frustrat.

— Nu întotdeauna. Palma ei se închise peste obrazul meu. Vor fi situații când va trebui să te afli în două locuri în același timp. La un moment dat vei avea suficientă încredere în mine cât să mă lași să-ți țin locul.

Am studiat-o, căutând fisuri în hotărârea ei. Dar nu am văzut decât fermitate. Nu înțelegeam complet ce spera să obțină, dar nu voiam să îi stau în cale. Dacă avea să se schimbe sau să evolueze, eu trebuia să fac parte din acel proces dacă speram să o păstrez.

— Sărută-mă.

Cuvintele îmi ieșiră din gât pe un ton grav de poruncă, dar ea probabil ghici dorința nerăbdătoare din spatele lor.

Îmi oferi gura, iar eu am posedat-o feroce, prea feroce, pradă foamei mele violente și lacome. Am ridicat-o de la podea, dorindu-mi ca ea să își încolăcească picioarele în jurul meu, să se deschidă spre mine pentru a putea să mă împing în ea.

Însă ea nu o făcu. Rămase nemișcată, lăsându-și mâinile să îmi dezmierde părul, cu trupul tremurând sub efectul aceleiași dorințe de nepotolit pe care o simțeam și eu. Tresăririle limbii ei peste a mea erau înnebunitoare, torturându-mă cu amintirea aceleiași limbi dezmierdându-mă pe tot restul corpului.

Am făcut un efort să mă desprind din îmbrățișare când totul din mine mă împingea să merg mai departe.

— Trebuie să fiu în tine, am spus eu aspru, urând faptul că trebuia să exprim ceva atât de evident.

De ce mă făcea să implor?

— Dar ești. Își frecă obrazul de al meu. Și eu te doresc. Sunt atât de udă pentru tine în momentul ăsta. Și mă simt atât de goală pe dinăuntru încât e dureros.

— Eva... Dumnezeule! Picături de transpirație îmi alunecau pe spate. Lasă-mă să te am.

Buzele ei le atinseră pe ale mele și își trecu degetele prin părul meu.

— Lasă-mă să te iubesc într-un alt fel.

Puteam face față acelei experiențe? Pe toți dracii! Nu aveam încotro. Jurasem să îi ofer orice ar fi avut nevoie, să fiu începutul și sfârșitul a toate pentru ea.

Am pus-o jos și m-am dus la duș, oprind robinetele. Apoi m-am dus la cadă, i-am pus dopul și am lăsat apa să o umple.

— Ești furios? mă întrebă ea pe o voce atât de subțire încât de-abia am auzit-o peste zgomotul apei.

Am privit-o, i-am văzut brațele încrucișându-se peste piept și trădându-i vulnerabilitatea. I-am spus adevărul:

— Te iubesc.

Buza ei de jos începu să tremure, apoi se curbă într-un zâmbet superb care mă lăsă fără suflare.

Îi spusesem cândva că aș fi vrut-o oricum mi s-ar fi oferit. Ceea ce era cu atât mai adevărat acum decât fusese atunci.

— Vino încoace, îngeraș.

Ea își lăsă brațele să îi cadă pe lângă corp și se supuse.

M-a trezit mișcarea patului. Clipind, am observat lumina soarelui ce se revărsa în încăpere. Apoi sub ochi mi-a apărut chipul Evei, înconjurat de un halo de lumină și radiind în jurul unui rânjet larg:

— Bună dimineața, somnorosule, îmi spuse ea.

Amintirile nopții precedente m-au năpădit. Baia lungă și mâinile înspumate ale soției mele trecându-mi prin păr și peste piele. Vocea ei în timp ce povestea despre nuntă. Râsul ei senzual când o gâdilasem în pat. Gemetele și suspinele ei când ne sărutaserăm până când buzele noastre deveniseră vinete și umflate, destrăbalându-ne ca doi adolescenți care nu erau pregătiți să meargă până la capăt.

Nu voi minți — sexul ar fi dus lucrurile la un alt nivel. Însă noaptea fusese memorabilă chiar și așa. Fusese la același nivel cu alte nopți pe care le petrecuserăm în întregime împreună.

Apoi mi-am amintit unde mă aflam și ce însemna acest lucru.

— Am dormit în pat.

Revelația a fost ca o galeată de apă rece aruncată peste mine.

— Da. Țopăi ușor, fericită. Așa e.

Faptul că o făcusem era iresponsabil în cel mai grav mod cu putință. Nici măcar nu luasem medicamentul prescris pentru a mă ajuta să reduc riscurile.

— Nu te posomorî așa, mă mustră ea, aplecându-se să mă sărute în punctul dintre sprâncene. Ai dormit adânc. Când a fost ultima dată când ai dormit bine peste noapte?

M-am ridicat în capul oaselor.

— Asta nu e relevant, și o știi prea bine.

— Ascultă, asule. Avem destule probleme cu care sa ne stresăm. Nu-i cazul să ne ambalăm și pentru lucrurile care merg bine. Se ridică în picioare. Dacă vrei să te enervezi pe ceva, enervează-te pe Cary că mi-a pus în bagaj asta.

Se dezbrăcă de halatul alb scurt pe care îl purta, dezvăluind un costum de baie minuscul, albastru-închis, care se mula pe puțina carne pe care reușea să o acopere.

— Dumnezeule!

Tot sângele din corp mi se năpusti în mădular, care își înălță capul pe sub cearșaf, profund impresionat.

Eva râse, coborând privirea spre locul în care erecția mea făcuse să se ridice bumbacul luxuriant de gros.

— Îți place.

Întinzându-și brațele în lateral, se răsuci pe călcâie, arătându-mi croiul brazilian al slipului. Fundul soției mele era la fel de voluptuos ca sânii ei. Știam că ea se considera prea rotundă, dar eu nu eram câtuși de puțin de acord. Nu fusesem niciodată genul căruia să îi placă formele excesiv de generoase la o femeie, însă Eva schimbase acest lucru la mine, la fel cum schimbase atât de multe altele.

Habar nu aveam din ce fel de material era făcut costumul de baie, dar era lipsit de cusături și se mula pe pielea ei atât de perfect încât părea pictat pe ea. Bretelele înguste din dreptul gâtului, ale șoldurilor și al spatelui îmi stârneau în minte gânduri despre cum ar fi fost să o leg și să îmi iau ceea ce aveam nevoie.

— Vino încoace imediat, i-am poruncit, întinzându-mă după ea.

Ea țopăi până unde nu o mai puteam ajunge. Aruncând cearșaful deoparte, m-am ridicat în picioare.

— Stai jos, băiete, mă tachină ea, țâșnind pe după canapea.

Mi-am prins mădularul în pumn, frecându-l zdravăn de la un capăt la celălalt, în timp ce am pornit după ea în zona de relaxare.

— Asta nu o să funcționeze.

Ochii îi scânteiau de amuzament.

— Eva...

Ea smulse ceva de pe spătarul scaunului și o luă la fugă spre ușă.

— Ne vedem jos!

M-am întins după ea și am ratat-o, trezindu-mă în schimb în față cu dosul unei uși trântite în nas.

— La naiba.

M-am spălat pe dinți, mi-am luat costumul de baie și un tricou și am coborât după ea. Am fost ultimul care și-a făcut apariția, descoperind restul grupului deja așezat în jurul mesei din bucătărie și mâncând cu poftă. O privire rapidă spre ceas mi-a arătat că era aproape amiază.

Am căutat-o pe Eva și am gasit-o așezată în curtea interioară, cu un telefon la ureche. Se acoperise cu ceva ce aducea cu o fustă albă fără bretele. Am observat că atât Lacey, cât și Monica erau îmbrăcate la fel, în costume de baie parțial acoperite de niște haine sumare. La fel ca mine, Cary, Stanton și Martin purtau slip de baie și tricou.

— Întotdeauna îi dă un telefon tatălui ei în zilele de sâmbătă, mă informă Cary, urmărindu-mi privirea.

Mi-am privit soția timp de o clipă prelungă, căutând eventuale semne de mâhnire. Încetase să mai zâmbească, dar nu părea supărată.

— Poftim, Gideon. Monica îmi puse în față o farfurie cu gofre și bacon. Dorești cafea? Sau poate un cocktail cu vin și fructe?

I-am aruncat din nou o privire Evei înainte de a răspunde:

— O cafea — neagră — ar fi excelentă, mulțumesc.

Monica porni spre cafetiera de pe bufet. Am urmat-o.

Ea îmi zâmbi, cu buzele rujate în aceeași nuanță de roz precum panglica petrecută pe după gât a costumului ei de baie.

— Ai dormit bine?

— Tun.

Ceea ce era adevărat, deși fusese o pură întâmplare, întreaga casă ar fi putut fi trezită de o luptă între mine si Eva, dacă ea s-ar fi chinuit să mă țină la distanță, în timp ce eu, în visele mele, mi-aș fi imaginat că e altcineva.

Aruncând o privire peste umăr în direcția lui Cary, am surprins expresia lui sumbră. El văzuse ce se putea întâmpla. Nu avea încredere să mă lase singur cu Eva la fel cum nu aveam nici eu.

Am luat încă o cană din dulapul în care tocmai băgase Monica mâna.

— O iau eu, i-am spus.

— Prostii.

Nu i-am opus rezistență. Am lăsat-o să îmi toarne cafeaua, apoi i-am urmat exemplul, turnând o ceașcă și pentru soția mea. După ce am adăugat cantitatea de lapte pentru cafea preferată de Eva, am luat mânerele ambelor căni într-o singură

mână. Apoi cu cealaltă am luat farfuria pe care mi-o servise Monica și am ieșit în curtea interioară.

Eva ridică privirea spre mine când am pus totul pe masa de lângă ea și m-am așezat pe cealaltă parte. Își lăsase părul despletit. Șuvițe blonde subțiri îi fluturau în jurul feței nemachiate, ciufulite de briză. Adoram să o văd așa, pură și naturală. În acel moment era propria mea bucățică de paradis pe pământ.

"Mulțumesc", îmi spuse ea mut, înainte de a înșfăca o felie de bacon. O rontăi rapid în timp ce Victor spunea ceva ce nu am reușit să aud.

— În cele din urmă mă voi concentra pe Crossroads, zise ea, care este fundația de caritate a lui Gideon. Sper să fiu activă în cadrul ei. Și mă gândeam eventual să mă întorc la școală.

Eu am ridicat din sprâncene.

— Mi-ar plăcea să fiu un sfătuitor de nădejde pentru Gideon, a continuat ea, uitându-se drept la mine. Evident, s-a descurcat suficient de bine și fără mine și are o echipa grozavă de consilieri, dar aș vrea să poată discuta afaceri și cu mine și cel puțin să înțeleg ce spune.

Eu m-am bătut cu mâna în piept. "Te învăț eu."

Ea îmi aruncă o bezea.

— Între timp voi fi teribil de ocupată încercând să organizez o nuntă în mai puțin de trei săptămâni. Nici măcar nu am ales invitațiile încă! Știu că va fi greu pentru o parte din familie să își ia liber. Ai putea să trimiți tu un e-mail între timp? Doar cât să punem lucrurile în mișcare?

Eva mușcă din bacon în timp ce tatăl ei vorbea.

— Nu am discutat subiectul, răspunse ea, grăbindu-se să înghită, dar nu intenționez să îi invit. Și-au pierdut dreptul de a

face parte din viața mea atunci când au dezmoștenit-o pe mama. Și oricum nu au încercat nici ei să se apropie de mine, deci nu cred că le pasă.

Am ridicat privirea peste întinderea de nisip, oprind-o asupra apei de dincolo de ea. Nici eu nu eram interesat să îi cunosc pe bunicii materni ai Evei. O respinseseră pe Monica pentru că rămăsese însărcinată cu Eva fără a fi căsătorită. Oricine care era oripilat de existența soției mele ar fi făcut mai bine să nu îmi iasă în cale.

Am ascultat jumătatea de conversație a Evei timp de alte câteva minute, apoi ea își luă la revedere. După ce puse telefonul pe masă scoase un oftat adânc ce aducea a ușurare.

— E totul bine? am întrebat-o eu, studiind-o.

— Da, azi e mai bine. Aruncă o privire în casă. Nu ai vrut să mănânci cu familia?

— Mă port ca cineva antisocial?

Ea îmi zâmbi strâmb.

— Clar. Dar nu pot să ți-o reproșez.

I-am aruncat o privire întrebătoare.

— Mi-am dat seama că nu am inclus-o pe mama ta în planurile de nuntă, îmi zise ea.

Cuibărindu-mă mai adânc în scaun pentru a ascunde rigiditatea bruscă a spatelui meu, i-am spus:

— Nu e nevoie să o faci.

Ea strânse din buze. Întinse mâna după o altă bucată de bacon, apoi mi-o dădu mie. Iubire adevărată!

— Eva. Am așteptat până s-a uitat la mine. E ziua ta. Nu te simți obligată să faci nimic altceva în afară de a te simți bine. Și de a face sex cu mine, ceea ce ar trebui să intre la categoria simțitului bine.

Cuvintele mele o făcură din nou să zâmbească.

— Va fi minunat, orice s-ar întâmpla.

Am dat glas completării pe care ea o lăsase nerostită:

— Dar?

— Nu știu. Își dădu părul după ureche și ridică din umeri. Gândul la părinții mamei mele mă face să mă gândesc la bunici, iar mama ta va fi bunică pentru copiii noștri. Nu vreau ca situația să devină dificilă.

Mi-a sărit țandăra. Gândul de a-i permite mamei să se apropie în orice fel de un copil creat de mine cu Eva mă umplea de o furtună de emoții pe care nu le puteam gestiona în momentul acela.

— Hai să ne batem capul cu asta când chiar va fi cazul.

— Nu tocmai de la nunta noastră ar trebui să începem?

— Ție nu-ți place de mama, m-am răstit eu. Nu te preface că da doar de dragul unor copii care nu există încă.

Eva se trase ușor în spate. Clipi spre mine, apoi întinse mâna după cana ei de cafea.

— Ai gustat din gofre?

Știind că soției mele nu îi stătea în fire să evite subiectele sensibile, am lăsat-o totuși să o facă. Dacă trebuia să discutăm subiectul mamei mele, puteam să o facem mai târziu.

Ea își puse jos cana și rupse o bucată dintr-o gofră, pe care mi-a întins-o. Eu am văzut în acel gest exact ceea ce trebuia să văd: un semn de pace.

Apoi m-am ridicat și am luat-o de mână, ducând-o la o plimbare pe plajă pentru a-mi limpezi gândurile.

— Cu plăcere.

Întorcând capul, l-am văzut pe Cary rânjindu-mi de unde stătea întins pe nisip, la câțiva metri distanță.

— Știu ca ești recunoscător că i-am pus în bagaj costumul ăla de baie, precizează el, arătând cu bărbia spre Eva, care stătea cufundată până la coapse în valuri.

Părul îi era umed și dat la o parte de pe față, lipit de cap. O pereche de ochelari de soare tip aviator, uriași, îi protejau ochii în timp ce arunca un disc zburător între Martin și Lacey.

— Tu ai ajutat-o să îl aleagă? întrebă Monica, zâmbind de sub o elegantă pălărie cu bor larg.

O privisem întinzând loțiune de protecție solară pe tot corpul Evei, o sarcină pe care mi-aș fi dorit-o pentru mine, dar nu insistasem. Uneori Monica o cocoloșea pe Eva ca și cum ar fi fost tot copil. Deși în fața mea soția mea își dăduse ochii peste cap, vedeam că savura atenția ce îi era oferită. Era o relație foarte diferită de cea pe care o aveam eu cu propria mamă.

Nu puteam spune că mama nu mă iubea, fiindcă nu era cazul. Mă iubea în felul ei — cu anumite limitări. Iubirea Monicăi, pe de altă parte, nu avea limite, ceea ce Evei i se părea sufocant uneori.

Cine ar fi putut spune cum era mai bine sau mai rău? Să fii iubit prea mult sau prea puțin?

Dumnezeu îmi era martor că o iubeam pe Eva mai presus de rațiune.

O pală brusc de briză m-a smuls din gândurile mele. Monica își prinse pălăria în timp ce Cary întoarse capul spre ea.

— Eu am făcut-o, răspunse Cary, întorcându-se pe burtă. Era tentată de costume dintr-o bucată și am fost nevoit să intervin. Costumul ăla a fost făcut pentru ea.

Da. Pe toți dracii, da. Stăteam cu brațele încrucișate peste genunchii îndoiți pentru a putea să o privesc în voie. Era udă și aproape goală și mă aprinsesem după ea.

Ca și cum ar fi ghicit că vorbeam despre ea, Eva îndreptă un deget îndoit spre mine, chemându-mă să merg lângă ea. Am încuviințat din cap, dar am mai așteptat câteva minute înainte să mă ridic de unde stătusem așezat în nisip.

Apa rece a mării m-a făcut să inspir șuierat, dar am fost recunoscător pentru răceală o clipă mai târziu când Eva porni spre mine și se lipi cu tot corpul de mine. Picioarele i se încolăciră în jurul taliei mele, gura ei zâmbitoare încreștindu-se într-un sărut fierbinte pe buzele mele.

— Nu te plictisești, nu? mă întrebă ea.

Apoi se răsuci într-un fel care ne făcu pe amândoi să cădem în apă. I-am simțit mâna închizându-se peste mădularul meu și strângând blând. Zbătându-se, se retrase de lângă mine când am ieșit la suprafață să respir, râzând și dându-și jos ochelarii de soare pentru a încerca să fugă pe plajă.

Eu am prins-o de talie și am tras-o după mine în jos, absorbind cu spatele căzătura pe nisip. Am fost recompensat de țipătul ei de surpriză și de atingerea corpului ei răcoros și zvelt zvârcolindu-se peste al meu.

Întorcându-mă, am țintuit-o la pământ. Părul îmi atârna în jurul feței, picurând apă pe chipul ei. Ea scoase limba la mine.

— Ce lucruri ți-aș face dacă nu am avea public, i-am spus eu.

— Suntem proaspăt căsătoriti. Poți să mă săruți.

Ridicând ochii, am văzut toate privirile ațintite asupra noastră.

Și i-am observat totodată pe Ben Clancy și Angus apropiindu-se de o casă aflată două loturi mai jos de noi. Chiar și de la distanța aceea scânteierea din curtea interioară trăda lentila unei camere foto.

Am dat să mă ridic, dar picioarele Evei se împletiră cu ale mele, ținându-mă jos.

— Sărută-mă ca și cum m-ai iubi, asule, mă sfidă ea. Te provoc.

Mi-am amintit când îi adresasem eu acele cuvinte și cum mă sărutase până mă lăsase fără suflare.

Plecându-mi capul, mi-am lipit gura de a ei.

Capitolul 5

Eram mai mult ațipită decât adormită când am auzit ușa dormitorului meu deschizându-se. După ce petrecusem un weekend pe plajă, sunetele vibrantului Manhattan ce se strecurau până în apartament reușeau în același timp să mă liniștească și să mă stârnească. Mai era mult până aveam să mă pot considera newyorkeză, dar deja mă simțeam ca acasă în acest oraș.

— Trezirea, fetițo! strigă Cary.

O clipă mai târziu, sări pe patul meu, aproape dându-mă jos.

Ridicându-mă în capul oaselor, mi-am dat părul la o parte de pe față, apoi l-am îmbrâncit.

— Voiam să dorm până târziu, în caz că nu ai observat.

— E trecut de nouă, leneșo, rosti el tărăgănat, întinzându-se pe burtă și ridicând călcâiele la spate. Știu că nu mai ai un loc de muncă, dar nu ai de făcut o tonă de chestii?

În starea intermediară dintre somn și trezire mă tot gândisem la ceea ce aveam trecut pe lista de sarcini. Erau atât de multe lucruri de îndeplinit încât mă simțeam copleșită.

— Da.

— Cât entuziasm!

— Am nevoie de cafea pentru asta. Dar tu? L-am privit, observând ca era îmbrăcat în pantaloni cargo de culoare oliv și un tricou en coeur, negru cărbune. Tu ce ai de făcut azi?

— Teoretic ar trebui să mă odihnesc, pentru a fi gata să ies pe podium mâine. Deocamdată îți stau în întregime la dispoziție.

Ducând mâna la spate, mi-am ridicat pernele și m-am cuibărit pe ele.

— Trebuie să-mi sun organizatorul de nunți, designerul de interior, și să rezolv problema cu invitațiile.

— Ai nevoie și de o rochie.

— Știu. Mi-am încrețit nasul. Dar asta nu e pe lista mea de azi.

— Glumești? Chiar dacă ți-ai cumpăra o rochie gata făcută — ceea ce știm amândoi că nu poți — dacă are nevoie de orice fel de ajustări, Domnișoara Sâni Mari și Fund Voluptuos, ești la limită cu timpul.

Cary avea dreptate. Îmi dădusem seama că trebuia să găsesc ceva făcut anume pentru mine după ce duminică internetul fusese inundat de poze cu mine și Gideon sărutându-ne pe plajă. Numărul de articole de blog de genul "fură-i stilul" era năucitor. Cum costumul de baie pe care îl purtasem fusese scos din producție, prețurile pentru cele second-hand disponibile pe site-urile de vânzări atinseseră cote uluitoare.

— Nu știu ce să fac, Cary, am recunoscut eu. Nu e ca și cum aș fi prietenă la cataramă cu vreun designer.

— Din fericire pentru tine, e Săptămâna Modei.

Replica lui mă trezi complet, punându-mi gândurile în mișcare accelerată.

— Vorbești serios? Cum de am ratat asta?

— În cea mai mare parte a timpului te-ai lăfăit în nefericirea ta, îmi aminti el sec. Știi că mama ta va merge la cateva prezentări, socializând și cheltuind câteva mii de dolari. Du-te cu ea.

M-am frecat la ochi pentru a-mi alunga și ultimele urme de somn.

— Nu îndrăznesc să discut cu ea despre nimic după criza pe care a făcut-o ieri.

Cary se strâmbă.

— Da, a avut o cădere nervoasă marca Monica în toată regula.

— Jur că tocmai discutaserăm despre a-mi transforma nunta într-o manevră de publicitate, iar acum se poartă ca și cum orice mențiune în presă ar fi un adevărat coșmar.

— Ei bine, la drept vorbind, s-a referit anume la aparițiile în presa de scandal.

— Există și alt fel în ziua de azi? Am oftat, știind că mă aștepta o nouă discuție cu mama. Ceea ce nu avea să fie plăcut. Nu știu de ce e atât de supărată. Nici să fi vrut nu aș fi putut obține o poză mai bună cu mine și Gideon. E perfectă pentru a o face pe Corinne Giroux să pară disperată.

— E drept. Rânjetul îi păli. Și, sincer, mă bucur să îl văd pe Gideon atât de pasionat de tine. Am avut impresia că a stat cu un băț înfipt în fund în cea mai mare parte a timpului weekendul. Începeam să cred că i-a mai trecut din entuziasm.

— E prea târziu pentru asta. Mi-am păstrat tonul relaxat, dar fusesem sfâșiată când văzusem cât de mult îl stingherea pe Gideon orice manifestare de afecțiune. Prietenia părea a fi cea mai apropiată legătură pe care o putea tolera în afara căsniciei noastre. Nu a fost ceva personal, Cary. Ții minte cum s-a purtat la petrecerea Vidal Records din casa părinților lui?

— Vag. Ridică din umeri. Nu e problema mea, oricum. Vrei să iau legătură cu niște prieteni și să văd dacă nu pot da de veste în timp ce expunem creațiile noastre săptămâna asta? Costumul tău de baie a aruncat în aer internetul. Nu-mi

imaginez că vreun designer ar refuza șansa de a-ți crea rochia de mireasă.

Eu am gemut. Cât de fantastic ar fi fost să îl dau pe spate pe Gideon cu o rochie scânteietoare, creată anume pentru mine?

— Nu știu. Ar fi nasol rău dacă s-ar afla cât de repede se va produce evenimentul. Nu vreau un circ mediatic. E și așa destul de rău că nu putem pleca din oraș peste weekend fără să fim urmăriți de vreun fotograf obsedat.

— Eva. Trebuie să faci ceva.

Crispându-mă, i-am mărturisit:

— Nu i-am spus mamei mele că data e douăzeci si doi septembrie.

— Fă-o. Acum.

— Știu.

— Fetițo — își suflă șuvițele de pe față — ai putea avea cel mai bun organizator de nunți din lume, dar mama ta e singura care poate să o scoată la capăt cu o nuntă epică — o nuntă demnă de tine, Eva — în doar câteva zile.

— Nu reușim să ne punem de acord asupra stilului!

Cary sări de pe pat.

— Nu-mi place să-ți amintesc, dar mama ta se pricepe mai bine. Ea ți-a decorat apartamentul și îți cumpără hainele. Stilul ei e stilul tău.

L-am privit mânioasă.

— Ei îi plac cumpărăturile mai mult decât mie.

— Sigur că da, dulceață. Îmi aruncă o bezea. Mă duc să-ți fac o cafea.

Dând la o parte așternuturile, m-am ridicat din pat. Prietenul meu cel mai bun avea dreptate. Oarecum. Dar eu îmi construiam ținutele în felul meu.

M-am întins după telefonul de pe noptieră pentru a o suna pe mama, când ecranul acestuia s-a luminat, afișându-mi fața lui Gideon.

— Bună, am răspuns eu.

— Cum ți-e dimineața până acum?

M-a încântat să îi aud tonul rece, de om de afaceri. Mintea soțului meu era deja la munca, dar tot se gândea la mine.

— Tocmai m-am dat jos din pat, deci n-aș ști să-ți spun. Ție cum îți merge? Ai terminat de cumpărat tot Manhattanul?

— Nu tocmai. Trebuia să mai las ceva și pentru concurență. Altfel unde ar mai fi plăcerea?

— Tu chiar îți iubești provocările. Am intrat în baie, privirea alunecându-mi peste cada de baie înainte de a se opri asupra dușului. Simplul fapt de a mă gândi la soțul meu gol și ud mă făcea să mă încing. Ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă nu ți-aș fi rezistat la început? Cum ar fi fost dacă aș fi căzut direct în patul tău atunci când mi-ai cerut-o?

— M-ai fi scos din minți de plăcere, așa cum ai și făcut-o. Era inevitabil. Ia prânzul cu mine.

Am zâmbit.

— Teoretic am de organizat o nuntă.

— Aud un da în răspunsul tău. E un prânz de afaceri, dar o să-ți facă plăcere.

Privindu-mă în oglindă, am văzut un păr teribil de ciufulit de somn și urme pe obraji lăsate de pernă.

— La ce oră?

— Doisprezece. Raul te va aștepta jos cu puțin timp înainte.

— Ar trebui să fiu responsabilă și să spun nu.

— Dar nu o vei face. Îmi lipsești.

Respirația mi se poticni în gât. Aruncase acele cuvinte cu nonșalantă, așa cum unii bărbați ar fi spus “te sun”.

Dar Gideon nu era genul de bărbat care să spună ceva fără a vorbi serios.

Chiar și așa, tânjeam să simt emoția din spatele acelor cuvinte.

— Ești prea ocupat să-ți lipsesc.

— Nu este același lucru, zise el. Urmă o pauză. Simt că ceva nu e în regulă dacă nu ești aici, în clădirea Crossfire.

M-am bucurat că nu mă putea vedea zâmbind. Tonul lui trădase o notă inconfundabilă de perplexitate. Nu ar fi trebuit să conteze pentru el faptul că nu lucram la câteva etaje sub biroul lui, unde oricum nu ar fi putut să mă vadă. Dar conta.

— Cu ce ești îmbrăcat? l-am întrebat eu.

— Cu haine.

— Logic. Un costum din trei piese?

— Există și alt fel?

Nu și pentru el.

— De ce culoare?

— Negru. De ce?

— Mă încing gândindu-mă la asta. Ceea ce era adevărat, dar nu era motivul pentru care îl întrebasem. Ce culoare e cravata?

— Albă.

— Cămașa?

— Tot albă.

Închizând ochii, mi l-am imaginat. Îmi aminteam combinația aceea.

— Cu dungi subțiri.

Ar fi ales un costum cu dungi subțiri pentru a păstra aspectul oficial dacă purta acea combinație de cămașă și cravată.

— Da. Eva... Coborî vocea: Habar nu am de ce conversația asta îmi provoacă o erecție, dar se întâmplă.

— Fiindcă știi că mi te imaginez. Întunecat și primejdios și al naibii de sexy. Știi cât de mult mă excită să te privesc, chiar dacă doar în amintire.

— Hai să ne întâlnim aici. Mai devreme. Vino acum.

Eu am râs.

— Cei care așteaptă au doar de câștigat, domnule Cross. Oricum voi fi cam la limită.

— Eva...

— Te iubesc.

Am închis și m-am privit atent în oglindă. Având imaginea lui Gideon proaspăt formată în minte, am constatat că fața ciufulită și somnoroasă care mă privea nu era nicidecum adecvată. Făcusem o schimbare de look atunci când crezusem că Gideon mă părăsise pentru Corinne. Poreclisem rezultatul "Noua Eva". De atunci părul îmi crescuse mai lung de umeri, cum fusese în trecut, iar șuvițele îmi dispăruseră odată cu acea creștere.

— Ești cât de cât îmbrăcată? îmi strigă Cary din dormitor.

— Da. M-am întors spre el când a intrat în baie aducându-mi cafeaua. M-am răzgândit.

— Oh?

Se sprijini de blatul chiuvetei și își încrucișă brațele.

— Intru repede la duș. Iar tu o să-mi găsești un salon de coafură fabulos care să mă poată primi în aproximativ treizeci de minute de acum.

— În regulă.

— Apoi o sa ies la prânz, iar tu o să dai câteva telefoane în locul meu. Drept răsplată te scot la cină diseară. Alegi tu unde.

— Știu ce înseamnă expresia asta a ta, spuse el. Ai pornit într-o misiune.

— Ba bine că nu.

Am făcut duș rapid, având în vedere că nu mi-am spălat părul. Apoi m-am dus în grabă la dulap, căci timpul petrecut în baie mi-l investisem în a decide ce voiam să port. Mi-a luat câteva minute să găsesc rochia potrivită. Alb intens, cu sutien încorporat și o fustă-lalea mulată pe corp, care se drapa superb peste bust și coapse. Grație culorii și țesăturii de bumbac nu era prea pretențioasă, dar croiul era în același timp elegant și sexy.

Mi-a luat ceva mai mult să găsesc perechea potrivită de pantofi. Am fost tentată mult timp de ceva în culoarea pielii. În cele din urmă am optat pentru o pereche de sandale cu toc și barete, albastru acvamarin, în aceeași nuanță cu ochii lui Gideon. Aveam o poșeta mică de aceeași culoare și un set de cercei de opal care scânteiau în același ton albastru intens.

Am întins totul pe pat pentru a mă asigura că elementele se potriveau între ele, dându-mă în spate îmbrăcată doar în halat pentru a studia cu grijă ținuta.

— Drăguț, zise Cary, venind din spatele meu.

— Singură mi-am cumpărat pantofii, i-am amintit eu. Și poșeta, și bijuteriile.

El râse și își petrecu un braț pe după umerii mei.

— Da, da. Ți-a sosit stilistul. Am anunțat la recepție să îl trimită sus.

— Serios?

— Nu mi te imaginez intrând în vreun salon prăfuit oarecare fără ca lumea să se agite. Va trebui să găsești un om de încredere care să te aranjeze în ședințe private, între timp, Mario îți poate face o tunsoare trăsnet.

— Ce-ai zice de niște culoare?

— Culoare? Își lăsă brațul să cadă și se întoarse spre mine. La ce te gândești?

L-am luat de mână și am ieșit din cameră.

— Stai pe lângă mine, puștiule.

Mario era un pachet compact de energie, cu o coamă stilată de bucle mov la capete. Mai scund decât mine și plin de mușchi tari, se instala în baia mea în timp ce bârfea cu Cary despre oamenii pe care îi cunoșteau, pomenind nume pe care uneori le recunoșteam.

— O blondă naturală, izbucni el entuziasmat când își băgă pentru prima dată mâinile în părul meu. Tu, draga mea, ești o specie rară.

— Fă-mă și mai blondă, i-am cerut eu.

Făcând un pas în spate, Mario își mângâie gânditor barbișonul.

— Cât de mult mai blondă?

— Care e opusul negrului?

Cary fluieră.

Mario lăsă câteva șuvițe din părul meu să îi alunece printre degete.

— Ai deja șuvițe decolorate blond platină.

— Hai să mergem un pas mai departe. Vreau să păstrez lungimea, dar să facem ceva îndrăzneț. Mai multe straturi. Ușor țepos la vârfuri. Eventual puțin breton să îmi încadreze ochii.

Mi-am îndreptat spatele. Sunt obraznică, sexy și suficient de deșteaptă să mă mândresc cu asta.

El îi aruncă o privire lui Cary.

— Îmi place de ea.

Cel mai bun prieten al meu își încrucișă brațele și încuviință din cap.

— Și mie.

Îndepărtându-mă de oglindă, am studiat efectul complet. Adoram ceea ce făcuse Mario cu părul meu. Cădea în straturi ondulate, asimetrice, în jurul umerilor și feței mele. Îmi făcuse o mulțime de șuvițe decolorate în creștetul capului și în jurul feței, creând un aspect general de păr mai deschis la culoare fără a afecta părul auriu-închis de dedesubt. Apoi tapase rădăcinile exact atât cât să îmi ofere puțin volum sexy.

Bronzul dobândit peste weekend nu făcea decât să îmi deschidă și mai mult părul. Îmi făcusem puțin de cap cu un machiaj smoky al ochilor, folosind griuri și tonuri de negru pentru a-mi scoate în evidență irișii gri. Pentru a echilibra acest lucru, păstrasem restul machiajului neutru, inclusiv pe buze, care luceau sub un gloss nude. Când m-am imaginat arătând astfel la brațul lui Gideon, am văzut exact rezultatul pe care mi-l doream.

Soțul meu era o personificare a bărbatului înalt, brunet și primejdios. Părul lui era negru pur, la fel de întunecat precum cerneala și la fel de lucios. De cele mai multe ori purta culori închise, ceea ce atrăgea atenția asupra planurilor sculptate ale feței lui și asupra culorii izbitoare a ochilor lui. Eu reușisem să devin opusul lui complementar. Elementul yang pentru yin-ul reprezentat de el.

Uau! Arătam bine.

— Hei. Sexy. Cary mă măsură cu o privire apreciativă când am traversat în grabă livingul. Ce fel de prânz e ăsta la care mergi?

Am aruncat o privire la telefonul meu, înjurând în sinea mea că trecuseră zece minute de când primisem mesaj de la Raul, anunțându-mă că mă aștepta jos.

— Nu știu. Ceva legat de afaceri, a spus Gideon.

— Ei bine, ești spectaculos de plăcută ochilor.

— Mulțumesc.

Dar voiam să fiu mai mult de-atât. Voiam să fiu o armă în arsenalul lui Gideon. Însă urma să fiu nevoită să îmi câștig acest statut și mă încânta provocarea. Dacă reușeam să contribui cu ceva — cu orice — la conversația de azi, aveam să fiu fericită. Dacă însă se dovedea că era un domeniu ce mă depășea, puteam cel puțin să îl fac să fie mândru că era văzut cu mine.

— O să se împiedice în propriile boașe vinete până să vină ziua nunții, îmi striga Cary din urmă. Nu poți umple o pompă cu aer la nesfârșit fără să explodeze.

— Scârbos, Cary. Am deschis ușa de la intrare. O să-ți trimit un mesaj cu numerele de telefon ale designerului și ale organizatorului de nunți. Și mă întorc în câteva ore.

Am avut noroc că am prins liftul fără să mai aștept. Când am pășit pe trotuar, ieșind din holul clădirii, iar Raul a coborât de la volanul Mercedesului, am știut că eram pe drumul cel bun când acesta m-a măsurat lung din cap până în picioare. Nu și-a pierdut profesionalismul, dar mi-am dat seama că îi plăcea ceea ce vedea.

— Îmi cer scuze că am întârziat, i-am spus eu când mi-a deschis portiera din spate. Nu eram tocmai gata când mi-ai trimis mesaj.

Aproape am văzut umbra unui zâmbet pe chipul lui sever.

— Nu cred că se va supăra.

În timpul drumului i-am trimis lui Cary mesaj cu numărul de telefon al lui Blaire Ash, designerul de interior care lucra le renovarea apartamentului nostru de lux și cu cel al lui Kristin Washington, organizatorul de nunți, rugându-l să stabilească întâlniri cu ei. Pe când am terminat și am aruncat o privire pe geam mi-am dat seama că nu ne îndreptam spre clădirea Crossfire.

Când am ajuns la Tableau One nu am fost complet surprinsă. Restaurantul popular era o afacere comună a lui Gideon cu prietenul său, Arnoldo Ricci. Arnoldo fusese un necunoscut când îl descoperise Gideon în Italia. Acum era un maestru bucătar preferat de celebrități.

Când Raul intră în zona de parcare, am venit mai în față pe banchetă.

— Ai putea să-mi faci o favoare cât timp luăm prânzul?

El întoarse capul pentru a mă privi.

— Ai putea să te interesezi unde se află Anne Lucas în acest moment? Azi e o zi la fel de bună ca oricare alta pentru a o zgudui puțin.

Eram îmbracată la patru ace. Mai bine să profit cât de mult posibil de această oportunitate.

— E posibil, răspunse el prudent. Va trebui să discut întâi cu domnul Cross.

Aproape am dat înapoi. Apoi mi-am amintit că, practic, Raul lucra și pentru mine. Dacă voiam să devin o piesă mai importantă, nu era mai bine să încep de acasă?

— Nu, eu trebuie să fac asta. Și o voi face. Tu doar găsește-o pentru mine. De restul mă ocup eu.

— În regulă. Încă părea să ezite. Ești gata? Vei fi fotografiată imediat ce vei fi observată.

Își smuci bărbia înainte, iar eu am urmărit gestul spre locul unde o jumătate de duzină de paparazzi așteptau lângă intrare.

— Vai de mine. Am inspirat adânc. Mă descurc.

Raul coborî și ocoli mașina pentru a-mi deschide portiera. În momentul în care m-am ridicat, blițurile camerelor foto au luminat ziua deja însorită. Mi-am păstrat fața impasibilă și am intrat cu pas vioi în restaurant.

Localul era ticsit de oameni și zbârnâia de mulțimea conversațiilor zgomotoase care erau în desfășurare. Chiar și așa, l-am găsit pe Gideon aproape imediat. Și el m-a observat. Indiferent ce ar fi început să spună înainte să sosesc eu, cuvintele i-au încremenit pe buze.

Șefa de sală îmi spuse ceva, dar eu nu am auzit-o. Eram prea concentrată pe Gideon, a cărui față năucitoare îmi tăiase respirația — așa cum o făcea întotdeauna —, dar nu trăda cu nimic ce gândea.

Împingându-și scaunul în spate Gideon se ridică în picioare cu o grație puternică. Cei patru bărbați așezați cu el îmi aruncară o privire, apoi se ridicară și ei. Erau însoțiți și de două femei, care se răsuciră amândouă în scaune ca să mă privească.

Mi-am amintit să zâmbesc și am pornit spre masa lor rotundă mare, situată lângă mijlocul încăperii, pășind cu grijă pe parchetul din lemn de esență tare, încercând să ignor privirile holbate pe care le atrăgeam în calitate de punct central al privirii întunecate a lui Gideon.

Mâna îmi tremura ușor când m-am întins după brațul lui.

— Îmi cer scuze că am întârziat.

El își strecură brațul pe după mine și îmi atinse ușor cu buzele tâmpla. Degetele i se strânseră pe talia mea într-o apăsare aproape dureroasă, iar eu m-am dat în spate.

Gideon mă privi cu o asemenea intensitate fierbinte și iubire feroce încât pulsul mi se acceleră. Am fost năpădită de plăcere. Cunoșteam privirea aceea, înțelegeam că îi provocasem un mic șoc pe care se chinuia să îl proceseze. Era plăcut să constat că încă mai puteam să fac acest lucru. Mă făcea să îmi doresc să încerc din răsputeri să găsesc exact rochia perfectă în care să vin în fața altarului.

I-am privit pe toți cei de la masă.

— Bună.

Gideon își smulse privirea de pe fața mea.

— Îmi face plăcere să v-o prezint pe soția mea, Eva.

Surprinsă, am îndreptat ochi mari spre el. Lumea credea că eram doar logodiți. Nu știusem că intenționa să facă public faptul că eram căsătoriți.

Focul din privirea lui se potoli, transformându-se într-un amuzament cald.

— Aceștia sunt membrii consiliului de administrație al fundației Crossroads.

Șocul se transformă în iubire și recunoștință atât de rapid încât mă făcu să mă clatin. Gideon mă ținu în picioare, așa cum o făcea întotdeauna, în toate modurile posibile. Într-un moment când riscam să mă simt ușor ruptă de realitate, el îmi oferea altceva.

Mi i-a prezentat pe toți cei de la masă, apoi mi-a tras un scaun. Prânzul se scurse într-un vârtej de mâncare excelentă și conversații intense. Am fost încântată să aflu că ideea mea de a adăuga fundația Crossroads în biografia lui Gideon disponibilă

pe site-ul lui de internet determinase o creștere spectaculoasă a traficului pe siteul fundației, iar modificările sugerate de mine la site-ul fundației — acum implementate — duseseră la o creștere a solicitărilor de ajutor.

Și adoram cât de aproape stătea Gideon de mine, ținându-mă de mână pe sub masă.

Când mi-au cerut să îmi spun și eu părerea, am clătinat din cap.

— Nu sunt în măsură să sugerez nimic valoros în momentul de față. Voi toți faceți o treabă fantastică.

Cindy Bello, CEO-ul, îmi oferi un zâmbet larg.

— Mulțumim, Eva.

— Mi-ar plăcea să asist la ședințele consiliului de administrație în calitate de observator și să mă pun la curent. Dacă nu pot contribui cu idei, sper să găsesc o altă cale de a vă da o mână de ajutor.

— Dacă tot ai pomenit de asta, începu Lynn Feng, vicepreședinte pentru Operațiuni, mulți dintre beneficiarii noștri vor să poată menționa și mulțumi fundației Crossroads pentru ajutorul oferit. Organizează prânzuri sau dineuri, care au și rolul de evenimente de strângere de fonduri. Le-ar plăcea foarte mult ca Gideon să le accepte în numele fundației, dar programul lui îl împiedică să o facă de cele mai multe ori.

M-am sprijinit o clipă de umărul lui Gideon.

— Ai vrea să îl încurajez mai mult pentru voi.

— De fapt, îmi zâmbi ea, Gideon a sugerat ca ai putea să intervii tu și să te ocupi de aceste lucruri. Ne gândim să vii să reprezinți personal fundația.

Eu am clipit surprinsă spre ea.

— Glumiți.

— Câtuși de puțin.

Privirea mea se îndreptă spre Gideon. El înclină capul în semn de confirmare.

Am încercat să cuprind cu mintea o asemenea idee:

— Eu nu prea mă pretez ca premiu de consolare.

— Eva.

Gideon exprimase un ocean de dezaprobare în acel unic cuvânt.

— Nu fac pe modesta, am replicat eu. De ce ar vrea cineva să mă asculte vorbind? Tu ești un orator desăvârșit, excelent și minunat. Aș putea să te ascult ținând un discurs toată ziua. Numele tău vinde bilete. A mă oferi pe mine la schimb nu face decât să creeze... o obligație. Asta nu ne ajută.

— Ai terminat? întrebă el netulburat.

Eu l-am privit cu ochii îngustați.

— Uită-te la oamenii din viața ta și cum i-ai ajutat. "Așa ca mine." Nu rosti cuvintele, dar nu era nevoie. Odată ce te hotărăști, poți transmite un mesaj cu greutate.

— Dacă îmi dai voie să adaug, interveni Lynn, atunci când Gideon nu are cum să ajungă personal, merge unul dintre noi în locul lui. Arătă spre restul membrilor consiliului de administrație. Prezența în persoană a unui membru al familiei Cross ar fi ceva minunat. Nu ar fi nimeni dezamăgit.

Familia Cross. Cuvintele ei m-au făcut să inspir șuierat. Nu știam dacă Geoffrey Cross lăsase vreun alt membru de familie în urma lui. Ceea ce era indiscutabil era faptul că Gideon era cel mai vizibil vlăstar al abominabilului său tată.

Soțul meu nu și-l mai amintea pe bărbatul care se făcuse cunoscut ca laș și escroc. Ceea ce își amintea era un tată care îl iubise și avusese grijă de el. Gideon muncea atât de mult și

reușise atât de multe în viață, împins de la spate de nevoia de a schimba percepția oamenilor asupra numelui de Cross.

Acum aveam și eu același nume. Într-o bună zi, în viitor, urmau să ni se nască și copii care aveau să îl poarte. Eram la fel de răspunzătoare ca Gideon să fac din numele nostru de familie unul de care copiii noștri să fie mândri.

M-am uitat la Gideon. El îmi susținu privirea, neclintit și concentrat.

— În două locuri în același timp, murmura el.

Am avut impresia ca cineva îmi strânge inima în piept. Era mai mult decât mă așteptasem, mai repede decât mă așteptasem. Gideon trecuse direct la ceva personal, ceva intim și esențial pentru cine era el. Ceva care însemna foarte mult și pentru mine și pe care îmi puteam lăsa amprenta.

Purtase singur lupta de a spăla rușinea de pe numele lui, așa cum fusese nevoit să poarte toate bătăliile lui. Faptul că avea încredere să mă primească drept aliat tocmai în această luptă era o declarație de dragoste la fel de minunată ca inelul de pe degetul meu.

L-am strâns mai tare de mână. Am încercat să îi arăt, doar cu o privire, cât de impresionată eram. El ridică mâinile noastre împreunate la buzele lui, privirea lui spunându-mi același lucru. Te iubesc.

Chelnerul se apropie sa ne ia farfuriile.

— Vom discuta despre asta, spuse el cu voce tare. Apoi se uită la ceilalți. Detest să întrerup atât de brusc masa, dar se apropie o ședință de după-amiază. Aș putea să fiu generos și să v-o las pe Eva, dar nu o voi face.

Zâmbete și hohote de râs izbucniră din toate părțile mesei. Gideon mă privi.

— Ești gata?

— Lasă-mi o clipă, am murmurat eu, așteptând nerăbdătoare oportunitatea de a-l săruta așa cum simțeam nevoia să o fac.

Judecând după scânteierea din ochii lui, bănuiam că știa exact la ce mă gândeam.

Lynn și Cindy se ridicară amândouă în picioare și mă însoțiră la baie.

În timp ce traversam restaurantul, l-am căutat din priviri pe Arnoldo, dar nu l-am văzut. Ceea ce nu m-a surprins, având în vedere proiectele în care era implicat cu Food Network și alte emisiuni. Oricât de mult mi-aș fi dorit să repar acea relație, știam că timpul avea să își spună cuvântul. În cele din urmă Arnoldo avea să înțeleagă cât de mult îmi iubeam soțul, că a-l proteja și a fi totul pentru el era esența vieții mele.

Eu și Gideon ne provocam reciproc. Ne forțam unul pe celălalt să ne schimbăm și să creștem. Uneori ne răneam unul pe celălalt pentru a obține ceva anume sau pentru a demonstra o idee, ceea ce îl îngrijora pe doctorul Petersen, dar, cumva, pentru noi funcționa. Ne puteam ierta unul pe celălalt pentru orice, mai puțin pentru trădare.

Era inevitabil ca toți ceilalți, în special oamenii care ne erau apropiați, să ne privească din exterior și să se întrebe cum și de ce funcționa și dacă ar fi trebuit să funcționeze. Ei nu puteau înțelege — și nu le reproșam acest lucru, fiindcă de-abia începeam și eu să pricep cu adevărat ce se petrecea — că ne forțam pe noi înșine chiar mai mult decât ne forțam unul pe celălalt. Fiindcă ne doream să fim cele mai bune versiuni ale noastre, să fim fiecare suficient de puternic pentru a fi ceea ce avea nevoie celălalt.

Am folosit toaleta, apoi m-am spălat pe mâini, lăsându-mi o clipă de răgaz pentru a mă uita în oglindă după aceea și pentru a-mi înfoia părul. Nu eram sigură cum reusise Mario acest lucru, dar îmi crease o tunsoare care câștiga volum de fiecare dată când o atingeam.

Am surprins zâmbetul lui Cindy în oglindă și m-am simțit ușor stingherită. Apoi ea scoase un tub de ruj roșu aprins, și eu m-am relaxat.

— Eva. Aproape că nu te-am recunoscut. Îmi place la nebunie ce ți-ai făcut la păr.

Prin oglindă m-am uitat la persoana care îmi vorbise. Pentru o fracțiune de secundă am crezut că era Corinne, iar inima mea și-a accelerat brusc bătăile. Apoi m-am concentrat asupra feței ei.

— Bună. Întorcându-mă, am dat ochii cu soția lui Ryan Landon. Când o întâlnisem pentru prima dată pe Angela, ea își purtase părul într-un coc ingenios, care îi ascunsese lungimea părului. Cu el despletit, șuvițele lungi atârnau într-o perdea dreaptă ce îi ajungea până la mijlocul spatelui. Era înaltă și subțire, cu ochii de un albastru cenușiu. Fața ei era mai prelungă decât cea a lui Corinne, iar trăsăturile ceva mai puțin perfecte, dar era oricum o frumusețe năucitoare.

Privirea ei mă cântări cu atâta naturalețe, din cap până în picioare, încât nu aș fi putut jura că asta era exact ceea ce făcuse. Interesant truc. Eu încă nu îl deprinsesem. Mi-a trecut prin minte că aveam să fiu judecată constant, și nu doar de presă, odată ce îmi ocupam locul în noua elită a orașului. Nu eram pregătită. Educația și regulile pe care mi le oferise mama pentru a-mi face debutul în societate nu aveau să mă ajute, de asta eram al naibii de sigură.

Angela îmi zâmbi și veni la chiuveta de lângă mine.

— Mă bucur să te vad.

— Și eu.

Acum că eram înarmata cu informația că Landon încerca să se răzbune pe Gideon, eram în alertă. Dar nu mai încercam să pun mâna pe clientul soțului ei. Eram egale. Ei bine, aproape. Soțul meu era mai tânăr, mai bogat și mai atragător. Iar ea o știa.

Cindy și Lynn terminaseră ce aveau de făcut și porniră spre ieșire. Mi-am potrivit pasul cu al lor.

— Mă întrebam, începu Angela...

M-am oprit și am privit-o întrebătoare. Celelalte două femei plecară, lăsându-ne singure.

— ... dacă vei veni la prezentarea Grey Isles de săptămână asta? Prietenul tău apropiat — cel care locuiește cu tine —, el e imaginea celei mai recente campanii a lor, nu-i așa?

Mi-a fost greu, dar am reușit să îmi păstrez chipul impasibil. De ce mă întreba așa ceva? Ce urmărea? Nu îmi dădeam seama fiindcă chipul ei era deschis și inocent, fără urmă de viclenie. Poate căutam eu un obiectiv ascuns care nu exista. Sau nu aveam încă setul de abilități necesare pentru a juca acest joc al ei la fel de bine ca ea.

Fiindcă era evident că mă urmărea cu atenție. Nu doar în privința relației mele cu Gideon, ci în toate relațiile mele. Urmărea bârfele. De ce?

— Nu mi-am făcut planuri să particip la nici una dintre prezentările din cadrul Săptămânii Modei, i-am răspuns eu circumspectă.

Zâmbetul îi păli, dar ochii i se luminară, făcându-mă și mai atentă.

— Ce păcat! Mă gândeam că poate mergem împreună.

Tot nu reușeam să îi descifrez intențiile, ceea ce mă cam scotea din minți. Păruse destul de agreabilă când o întâlnisem prima dată, dar atunci fusese o prezență discretă, lăsându-l pe soțul ei și restul echipei LanCorp să susțină întreaga conversație. Mi-ar fi spus în față că soțul ei îl detesta pe al meu? Nici ea, nici Landon nu îmi arătaseră prin nimic că ar fi nutrit o oarecare animozitate față de Gideon. Pe de altă parte, nu era un subiect care să fie adus în discuție în timpul unei întâlniri de solicitare a unei oferte.

Sau poate că ea nu știa...? Poate că dorința de răzbunare a lui Landon era ceva ce el păstra doar pentru sine.

— Nu de data asta, am spus eu. Intenționat am lăsat acea ușă deschisă fiindcă era posibil să o pot folosi. Poate că era într-adevăr atât de inocentă și de nevinovată cum părea sau poate că era mai vicleană. Oricum ar fi fost, nu aveam de gând să mă împrietenesc cu cineva al cărui soț îi voia răul lui Gideon, dar exista un motiv pentru care era valabilă zicala cu ținutul dușmanilor aproape.

Ea se uscă rapid pe mâini și mă însoți până la ieșire.

— Poate altă dată.

După relativa liniște din baie, restaurantul mi s-a părut agitat și zgomotos, răsunând de voci și de clinchetul tacâmurilor peste muzica din fundal.

Tocmai trecusem din hol în principala sală de mese când Ryan Landon ieși din separeul lui și se opri în fața noastră. La drept vorbind, nu exista nici o masă mai puțin favorabilă în întregul restaurant, dar totuși cea a lui Landon nu era grozavă. Știuse Gideon că avea să ia și el masa tot la Tableau One? Nu m-ar fi surprins. În fond, soțul meu reușise o dată să dea de mine

pe baza unui card de credit pe care îl folosisem la unul dintre cluburile lui de noapte.

Landon era înalt, deşi nu la fel de înalt ca Gideon. Avea poate cam un metru optzeci, cu păr castaniu ondulat şi ochi de culoarea chihlimbarului. Avea un corp bine lucrat şi era atrăgător, cu un zâmbet relaxat şi oricând gata să izbucnească în râs. Mi se păruse fermecător când îl întâlnisem prima dată şi atent cu soţia lui.

— Eva, mă salută el, lăsându-şi privirea să îi alunece pentru o clipă dincolo de mine, spre locul unde se afla soţia lui, în spatele meu. Ce surpriză plăcută.

— Bună, Ryan.

Mi-aş fi dorit să fi surprins privirea pe care o schimbaseră. Dacă se coalizau împotriva mea, trebuia neapărat să ştiu.

— Tocmai vorbeam de tine mai devreme. Am auzit că ai plecat de la Waters Field & Leaman.

Furnicăturile de alertă care mă năpădiseră în baie se intensificară. Nu eram pregătită să intru în astfel de jocuri sociale periculoase.

Gideon era suficient de abil să înfrunte pe oricine — ce naiba, era rege în acest joc, dar eu nu. A fost nevoie de un efort considerabil pentru a nu-i arunca o privire să văd dacă ne urmărea.

Aflându-mă pe un teritoriu nou, am improvizat:

— Deja îmi lipseşte, iar eu şi Gideon ţinem mult la Mark.

— Da, am auzit lucruri grozave despre el.

— E foarte bun în domeniul lui. Pe Gideon l-am cunoscut în perioada când Mark lucra la campania pentru Kingsman Vodka.

Sprâncenele lui Landon se ridicară brusc.

— Nu aş fi ghicit aşa ceva.

Eu i-am zâmbit.

— Ești pe mâini grozave. Mark e cel mai bun. M-ar întrista mai tare plecarea mea dacă nu aș ști că vom colabora din nou cu el.

Landon se replie vizibil.

— Ei bine... Am decis să dăm frâu liber echipei de specialiști din cadrul LanCorp. Ei sunt ferm convinși că pot obține rezultate nesperat de bune și cum exact pentru asta i-am angajat, m-am gândit că e mai bine să îi las s-o facă.

— Ah. Aștept cu nerăbdare să văd ce vor născoci. M-am dat un pas în spate. Mă bucur că v-am revăzut pe amândoi. Poftă buna la masă.

Cei doi își luară la revedere de la mine, iar eu m-am întors spre masa mea, observând că Gideon era adânc cufundat într-o conversație cu membrii consiliului de administrație. Credeam că nu mă observase apropiindu-mă, dar se ridică chiar înainte să ajung la masă, fără a mă privi măcar.

Ne-am luat rămas-bun și am plecat de la restaurant, Gideon sprijinindu-și mâna pe spatele meu. Adoram când mă atingea acolo cu o apăsare fermă și călăuzitoare. Posesivă.

Angus ne aștepta lângă bordură cu mașina Bentley. La fel și paparazzi, care profitară de oportunitate pentru a ne face o mulțime de poze. M-am simțit ușurată când m-am instalat pe bancheta din spate și ne-am pierdut în trafic.

— Eva.

Timbrul grav al vocii lui Gideon îmi făcu pielea de găină pe tot corpul. I-am aruncat o privire și am văzut focul din ochii lui. Apoi mâinile lui îmi prinseră fața în palme, iar buzele lui se apăsară pieziș peste ale mele. Am icnit, surprinsă de lăcomia lui

bruscă. Limba lui se cufundă adânc în gura mea, stârnindu-mi dorința de a-l avea care îmi fierbea în permanentă în sânge.

— Ești superbă, spuse el, înfigându-și mâinile în părul meu. Ești mereu în schimbare. Nu știu niciodată cu cine mă voi trezi de la o zi la alta.

Eu am râs, sprijinindu-mă de el și răspunzându-i la sărut cu tot ce aveam în mine. Adoram atingerea gurii lui, liniile senzuale ce își pierdeau severitatea obișnuită, îmblânzite atunci când se preda în fața mea, ceea ce îl făcea chiar mai superb.

— Trebuie să te mențin permanent în tensiune, asule.

Gideon mă trase în poala lui, lăsându-și mâinile să îi alunece peste mine.

— Te doresc.

— Sper și eu, i-am șoptit, desenând conturul buzei lui de jos cu vârful limbii. Te-ai pricopsit cu mine pentru tot restul vieții.

— Nu îmi ajunge.

Plecându-și capul, mi-a posedat din nou gura, mâna lui strânsă pe ceafa mea ținându-mă nemișcată în timp ce limba lui se mișca puternică și rapidă. Ca și cum mi-ar fi tras-o. Îi simțeam atingerea limbii peste tot.

M-am zbătut, dureros de conștientă de prezența lui Angus.

— Gideon.

— Hai să mergem la apartament, îmi șopti el, ispititor ca Satana.

Îi simțeam mădularul întărit sub fese, tachinându-mă cu speranțe de sex, păcat și plăcere mai presus de ce aș fi putut îndura.

— Tu ai o ședință, am gâfâit eu.

— Dă-o dracului de ședință.

Mi-am înăbuşit un nou hohot de râs şi l-am îmbrăţişat, îngropându-mi nasul în scobitura gâtului lui pentru a-i inspira parfumul. Mirosea fantastic, ca întotdeauna. Gideon nu folosea apă de colonie. Era doar mirosul curat şi primitiv al pielii lui şi urme vagi ale gelului de duş pe care îl prefera.

— Ador mirosul tău, i-am spus eu, dezmierdându-l blând cu nasul. Era atât de cald, cu trupul atât de fierbinte şi tare, pulsând de viaţă, de energie şi de forţă. E ceva anume în el. Mă atinge în adâncul sufletului. Este unul dintre lucrurile care îmi arată că eşti al meu.

Gideon mârâi.

— Sunt atât de al naibii de întărit, şopti el, cu buzele lipite de urechea mea.

Mă muşcă mărunt de lob, pedepsindu-mă pentru dorinţa lui cu o uşoară străfulgerare de durere.

— Iar eu sunt atât de al naibii de udă, i-am şoptit la rândul meu. M-ai făcut atât de fericită azi.

Pieptul i se ridică într-o răsuflare tremurătoare, în timp ce mâinile îi alergau în sus şi în jos pe spatele meu.

— Bun.

M-am tras înapoi, privindu-l cum încerca să se liniştească. Se întâmpla atât de rar să îşi piardă controlul. Mă încânta să ştiu că puteam avea un astfel de efect asupra lui. Şi mă încânta şi mai mult gândul că îl ţinusem astfel în suspans încă de prima dată când apărusem, iar el nu se trădase nici prin cel mai mic semn exterior în faţa celorlalţi. Stăpânirea de care dădea dovadă mă excita teribil.

Buricele degetelor mele îi atinseră uşor chipul superb.

— Îţi mulţumesc. Nu e suficient pentru ceea ce mi-ai oferit azi, dar îţi mulţumesc.

El închise ochii și își sprijini fruntea de a mea.

— Cu plăcere.

— Mă bucur că îți place tunsoarea mea.

— Îmi place când te simți încrezătoare și sexy.

Mi-am frecat nasul de al lui, inundată de iubirea ce o simțeam pentru el până nu a mai rămas loc de nimic altceva.

— Dar dacă aș avea nevoie de păr mov pentru a mă simți astfel?

Gura lui se curbă într-un zâmbet.

— Atunci am să mi-o trag cu o soție cu părul mov. Mâna lui se opri în dreptul inimii mele — și profită de ocazie pentru a-mi strânge sânul. Câtă vreme interiorul rămâne același, restul e doar ambalaj.

M-am gândit să îi spun că se apropia periculos de mult de a fi romantic, dar am decis să păstrez acest lucru doar pentru mine.

— I-ai văzut pe soții Landon? am preferat să îl întreb.

Gideon se dădu în spate.

— Au vorbit cu tine.

Mi-am îngustat privirea.

— Știai că vor fi acolo, nu-i așa?

— Nu am fost surprins.

— Te pricepi atât de bine să fii evaziv, m-am plâns eu. Toți sunteți așa. Eu nu am reușit să-mi dau seama dacă Angela Landon mă lua peste picior când m-a invitat să o însoțesc la prezentarea Grey Isles din cadrul Săptămânii Modei sau chiar vorbea serios.

— Poate puțin din amândouă. Ce i-ai spus?

— Că nu mă duc. L-am sărutat, apoi m-am retras la locul meu de pe banchetă. El mi-a opus rezistență, dar a renunțat

apoi. Corinne ar fi știut cum să se descurce cu ea. Am oftat. Probabil Magdalene la fel. Mama mea cu siguranță.

— Te-ai descurcat bine. Și Landon?

Am strâns din buze.

— Cât de convins ești că Mark va veni la tine?

Gideon îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Ce-ai făcut?

— Am menționat că suntem foarte legați de Mark, având în vedere că noi doi ne-am cunoscut în timp ce lucrai cu el. Am spus că așteptăm cu nerăbdare să colaborăm cu el și în viitor.

— Vrei să vezi dacă Landon îi va oferi lui Mark un loc de muncă.

— Sunt curioasă să văd cât de departe va merge Landon, da. Nu-mi fac probleme pentru Mark. El e loial și, chiar dacă nu cunoaște detaliile, știe că LanCorp e unul dintre motivele pentru care mi-am dat demisia. Plus că el va lucra direct cu șeful cel mare de la Cross Industries. Lucrând pentru LanCorp nu ar fi decât un simplu instrument. Nu e prost.

Gideon se instală înapoi pe banchetă. Dacă nu l-aș fi cunoscut atât de bine, aș fi putut crede că doar se făcea confortabil.

— Și vrei să vezi dacă am fost sincer cu tine în privința motivelor lui Landon.

— Nu. Mi-am pus mâna pe coapsa lui și am simțit tensiunea din mușchi. Ambii lui părinți îl dezamăgiseră. Știam că exista o parte din Gideon care invariabil se aștepta ca tot restul lumii să facă la fel. Te cred. Te-am crezut când mi-ai spus. Cuvântul tău e singura dovadă de care voi avea nevoie vreodată.

El mă privi timp de o clipa prelungă, apoi mă strânse de mână. Tare.

— Mulțumesc.

— Dar poate ai simțit tu nevoia să mi-o demonstrezi? am întrebat eu blând. Afli că Landon și-a rezervat o masă. Vrei să mă prezinți consiliului de administrație al fundației Crossroads. Stabilind întâlnirea la Tableau One împuști doi iepuri dintr-o lovitură dacă dau peste Landon cât timp sunt acolo. Deși ai lăsat mult în voia sorții șansele să se întâmple asta.

— Nu și dacă masa lui era lângă baie.

— Poate că nu m-aș fi dus la baie.

Gideon îmi aruncă o privire scurtă.

— Nu era o concluzie previzibilă, am argumentat eu.

— Ești femeie, replică el, ca și cum acest lucru ar fi explicat totul.

Mi-am îngustat ochii.

— Uneori îmi vine să te plesnesc.

— Nu am ce face dacă am dreptate.

— Te eschivezi.

Buzele lui se strânseră pentru o clipă.

— M-ai părăsit din cauza lui. Aveam nevoie sa îl întâlnești din nou după asta.

— Asta nu e complet adevărat, dar bine. Înțeleg ce urmărești. Ușor frustrată, mi-am dat la o parte din ochi bretonul proaspăt tuns. Dar tot nu am reușit să le ghicesc intențiile. El e ceva mai ușor de descifrat decât soția lui, dar amândoi joacă foarte bine rolul sincerității. Și formează o echipă.

— Și noi doi formăm o echipă.

— Suntem pe drumul cel bun. Eu trebuie să învăț cum să-mi fac mai bine partea.

— Nu am de ce să mă plâng.

I-am zâmbit.

— Nu am dat-o în bară, ceea ce nu e același lucru cu a mă descurca bine.

Degetele lui mă atinseră ușor pe obraz.

— Nu mi-ar păsa dacă ai da-o în bară, deși sunt sigur că definiția ta pentru ce ar însemna asta e foarte diferită de a mea. Nu mi-ar păsa dacă ai avea părul verde sau mov sau orice altă culoare ai alege, deși recunosc că îmi place blond. Tu ești ceea ce-mi doresc.

Răsucind capul, l-am sărutat în palmă.

— Angela seamănă cu Corinne.

El pufni într-un râs surprins.

— Ba nu seamănă.

— O, Doamne, ba chiar seamănă tare! Adică nu ca și cum ar fi gemene sau ceva de genul ăsta. Doar părul și constituția.

Gideon clătină din cap.

— Nu.

— Crezi că Landon a căutat pe cineva care arată ca femeia ta ideală?

— Cred că te lași dusă de valul imaginației. Își puse degetul peste buzele mele când eu am încercat să mai spun ceva. Iar dacă nu, a ghicit greșit, deci discuția nu își are rostul.

Am strâmbat din nas spre el. Poșeta mi-a vibrat lângă coapsă si m-am întins după ea, scoțându-mi telefonul.

Era un mesaj de la Raul: “E la serviciu”.

I-am aruncat o privire lui Gideon și l-am surprins studiindu-mă.

— L-am rugat pe Raul să dea de urma lui Anne azi, i-am explicat.

El bombăni ceva în barbă.

— Eşti a naibii de încăpăţânată, îmi aruncă el tăios.

— După cum ai remarcat şi tu, mă simt încrezătoare şi sexy. I-am aruncat o bezea. Este o zi bună pentru a o saluta.

Ochii lui se ridicară spre oglinda retrovizoare. Angus îi susţinu privirea şi schimbara un mesaj mut. Apoi soţul meu îşi îndreptă din nou ochii albaştri scânteietori asupra mea.

— Vei face tot ce spune Angus. Dacă el consideră că nu e o idee bună când e să vină vremea să o faci, te vei retrage. Ai înţeles?

Mi-a luat o fracţiune de secundă să răspund fiindcă mă aşteptasem la mai multă împotrivire.

— Bine.

— Apoi vei veni la apartament în seara asta să iei cina.

— Când s-a transformat discuţia în negociere?

Gideon se mulţumi să mă privească, implacabil şi neclintit.

— I-am promis lui Cary că îl voi scoate la cina, asule. S-a ocupat toată ziua să dea telefoane pentru mine cât timp eu am fost cu tine. Eşti bine-venit să ne însoţeşti.

— Nu, mulţumesc. Vino după.

— Vei fi cuminte?

Ochii lui scânteiară poznaş.

— Doar dacă eşti şi tu.

Mi-am spus că dacă putea glumi pe această temă, făceam progrese.

— De acord.

Am oprit în faţa clădirii Crossfire, iar Gideon se îndreptă, pregătindu-se să coboare. Când Angus ocoli maşina pentru a deschide portiera, m-am aplecat în faţă şi i-am oferit gura.

Prinzându-mi faţa în ambele mâini, Gideon mă sărută, cu buze ferme şi posesive. Spre deosebire de sărutul care mă topise

cu totul pe care mi-l dăduse când plecasem de la Tableau One, acesta se dovedi mai dulce.

Și temeinic.

Mi se tăiase respirația pe când se îndepărtă. Mă studie o clipă, apoi dădu din cap satisfăcut.

— Sună-mă pe mobil imediat ce termini.

— Dar dacă ești...

— Sună-mă.

— În regulă.

Gideon coborî de pe bancheta din spate a Bentleyului și intră cu pași mari în clădirea Crossfire.

L-am privit până mi-a dispărut de sub ochi, rememorând prima zi când ne întâlnirăm. Mă aflasem în holul de la intrare atunci, iar el se întorsese după mine. M-am agățat de acea amintire, știind că era ilogic să mă simt abandonată acum, dar nu îmi era niciodată ușor să îl privesc plecând. Acesta era unul dintre defectele mele și ceva ce aveam să fiu nevoită să depășesc.

"Deja mi-e dor de tine", i-am scris într-un mesaj.

El îmi răspunse rapid: "Mă bucur, îngeraș".

Râdeam când Angus se strecură în spatele volanului și mă privi în oglinda retrovizoare.

— Încotro?

— Oriunde e cabinetul lui Anne Lucas.

— S-ar putea să mai stea la muncă încă vreo câteva ore.

— M-am gândit. Sunt câteva lucruri de care mă pot ocupa până aștept. Dacă le termin pe toate, vom încerca din nou altă data.

— Am priceput.

Porni motorul mașinii și intră în trafic. Eu l-am sunat pe Cary.

— Bună, răspunse el. Cum a fost la prânz?

— A fost plăcut.

L-am pus la curent.

— Plin de evenimente, concluzionă el când am terminat. N-aș putea spune că înțeleg întreaga poveste cu Landon, dar pe de altă parte sunt multe lucruri pe care nu le pricep legate de bărbatul tău. Există cineva care să nu fie furios pe el?

— Eu.

— Așa-i, atâta că tu refuzi să ți-o tragi cu el.

— Cary, am să te ucid, ți-o jur.

Chicotul lui grav străbătu în valuri linia telefonica.

— Am luat legătura cu Blaire. Spunea că vă puteți întâlni la apartament mâine dacă dorești. Trimite-i doar un mesaj cu intervalul în care ești disponibilă și va vedea ce poate să facă.

— Excelent. Și Kristin?

— Ajung și acolo, fetițo. Ea e la birou toată ziua azi, deci poți să o suni oricând. Sau trimite-i un e-mail, dacă ți-e mai ușor. Arde de nerăbdare să discute cu tine.

— Am s-o sun. Te-ai hotărât unde mergem la cină?

— Am poftă de bucătărie asiatică. Chineză, japoneză, thailandeză... ceva de genul.

— În regulă atunci. Asiatică să fie. M-am sprijinit de spătarul banchetei. Mulțumesc, Cary.

— Mă bucur că te-am putut ajuta. Când vii acasă?

— Nu sunt sigură încă. Mai am ceva de făcut, apoi mă întorc.

— Ne vedem atunci.

Am încheiat conversația exact când Angus strecură mașina într-un loc de parcare de lângă bordură.

— Acela e cabinetul ei, peste drum, îmi explică el, atrăgându-mi atenția asupra clădirii cu fațadă de cărămidă din lateralul meu.

Construcția avea mai multe etaje și un hol mic și cochet vizibil prin ușile de sticlă.

Am studiat-o scurt, imaginându-mi-o pe Anne înăuntru cu un pacient, cineva care îi dezvăluia cele mai personale secrete fără a ști cu adevărat cu cine vorbea. Așa stăteau lucrurile. Specialistul în sănătate mintală în care ne puneam încrederea știa totul despre noi, în timp ce noi nu știam decât atât cât puteam afla din fotografiile de pe birou și diplomele expuse pe pereți.

Răsfoind printre contactele mele, am găsit numărul lui Kristin și am sunat-o la birou. Asistenta ei mi-a făcut legătura imediat.

— Bună, Eva. Te aveam pe lista cu telefoane de dat, dar a apucat să mă sune prietenul tău primul. Sunt deja câteva zile de când tot încerc să dau de tine.

— Știu. Îmi pare rău pentru asta.

— Nici o problemă. Am văzut pozele cu tine și Cross la plajă. Nu te învinovățesc că nu m-ai mai sunat. Însă trebuie să ne întâlnim și să punem la punct câteva detalii.

— Douăzeci și doi septembrie e data.

Se lăsă o scurtă pauză.

— Bine. Uau.

M-am crispat, știind că voiam multe într-un interval de timp incredibil de scurt. Și că urma să plătesc o sumă frumușică pentru ca totul să fie gata la timp.

— Am decis că mama are dreptate în privința paletei alb, crem și auriu, deci hai să mergem pe opțiunea asta. Mi-aș dori și mici accente de roșu. De exemplu, voi avea un buchet neutru, dar drept bijuterii voi purta rubine.

— Oooh. Stai să mă gândesc. Eventual damasc roșu pe sub fețele de masă albe...? Sau platouri din sticlă de Murano sub farfuriile de cristal... O să îți fac o listă de opțiuni. Răsuflă zgomotos. Trebuie neapărat să văd localul.

— Pot să mă ocup să zburăm până acolo. Când poți veni?

— Cât de repede posibil, spuse Kristin vioaie. Sunt prinsă mâine-seară, dar dimineață ar fi în regulă.

— O să stabilesc detaliile și o să ți le trimit.

— O să stau cu ochii după ele. Eva... ai deja rochia?

— Ăăă... nu.

Ea izbucni în râs. Când vorbi din nou, tensiunea pe care o auzisem mai devreme se risipise.

— Înțeleg perfect că îți dorești să grăbești întreaga poveste cu un bărbat ca al tău, dar mai mult timp ne-ar ajuta să ne asigurăm că totul decurge fără probleme și că te vei putea bucura de o zi perfectă.

— Va fi perfectă indiferent ce ar putea să meargă prost. Mi-am frecat dosul inelului cu degetul mare, găsind alinare în prezența acestuia pe mâna mea. E ziua de naștere a lui Gideon.

— Aha. În regulă atunci. O să punem totul pe roate.

Colțurile gurii mi se ridicară într-un zâmbet.

— Mulțumesc. Ne auzim cât de repede.

Am închis și mi-am îndreptat privirea spre clădirea de peste drum.

În apropiere se afla o cafenea micuță. Aveam de gând să merg până acolo și să îmi iau un latte după ce luam legătura cu designerul.

I-am trimis un mesaj lui Gideon. “Cu cine să vorbesc pentru a zbura cu organizatorul de nunți până la casa din Outer Banks mâine-dimineață?”

Mi se părea ușor bizar să pun acea întrebare. Cine ar fi crezut că aveam să ajung vreodată să am avioane personale la dispoziție? Nu eram sigură dacă avea să se întâmple vreodată să mă simt blazată când le foloseam.

Am așteptat răspunsul timp de un minut. Când nu am primit nimic, l-am sunat pe Blaire Ash.

— Bună, Blaire, am spus eu, când acesta a răspuns. Sunt Eva Tramell, logodnica lui Gideon Cross.

— Eva. Bineînțeles că știu cine ești. Vocea îi era caldă și prietenoasă. Mă bucur să te aud.

— Aș vrea să discut cu tine câteva detalii legate de design. Cary zicea că ne putem întâlni mâine?

— Sigur. La ce oră ar fi convenabil pentru tine?

Gândindu-mă la călatoria până la Outer Banks pe care o aveam de făcut cu Kristin, am răspuns:

— Ar fi în regulă spre seara? Pe la șase?

Gideon avea să fie ocupat cu doctorul Petersen cel puțin până la șapte. Apoi avea să fie nevoit să facă naveta până acasă. Ceea ce îmi lăsa timp suficient să fac câteva schimbări în planurile noastre de design:

— E în regulă pentru mine, confirmă Blair. Ne întâlnim la apartament?

— Da, ne vedem acolo. Mulțumesc. La revedere.

În clipa în care am încheiat conversația mi-a vibrat telefonul. Uitându-mă la ecran, am văzut răspunsul lui Gideon: “Se ocupă Scott”.

Mi-am mușcat buza de jos, regretând că nu apelasem direct la Scott. “Am să-l rog pe el data viitoare. Mulțumesc mult!”

Am inspirat adânc, simțind că ar fi trebuit sa iau legătură cu mama lui Gideon, Elizabeth.

De pe scaunul din față telefonul lui Angus țârâi. Îl luă, apoi se uită la mine.

— Coboară cu liftul.

— Oh!

Surprinderea mi se transformă în nedumerire. De unde știa acest lucru? Am aruncat din nou o privire spre clădire. Oare era și aceasta în proprietatea lui Gideon? La fel cum tot el deținea și clădirea în care lucra soțul ei?

— Poftim, fetițo. Angus întinse mâna spre bancheta din spate și îmi oferi un mic disc negru de mărimea unei monede de douăzeci și cinci de cenți și de trei ori mai groasă. E lipicioasă pe o parte. Bag-o în breteaua rochiei.

Mi-am îndesat telefonul în poșetă și am luat discul, holbându-mă la el.

— Ce-i ăsta? Un microfon?

— Ori îl porți, ori vin cu tine. Îmi zâmbi în semn de scuză. Nu pentru tine ne facem griji, ci pentru ea.

Cum nu aveam nimic de ascuns, mi-am băgat microfonul în sutien și am ieșit prin spate când Angus mi-a deschis portiera. Acesta mă prinse ferm de braț, apoi am traversat în grabă strada.

Îmi făcu semn cu ochiul înainte să se retragă la cafenea.

M-am trezit brusc stând singură pe trotuar, izbită de o furtună de emoţii. Acestea se risipiră o clipă mai târziu când Anne ieşi din hol. Îmbrăcată într-o rochie petrecută cu imprimeu leopard şi pantofi Louboutin negri, arăta aprigă şi plină de viaţă cu părul roşu si ţepos.

Băgându-mi poşeta sub braţ, am pornit spre ea.

— Care erau şansele? am întrebat când am ajuns lângă ea.

Ea îmi aruncă o privire, cu mână ridicata pentru a opri un taxi. Pentru o clipă nu am văzut decât o expresie goală pe faţa ei ca de vulpe, apoi mă recunoscu brusc. Şocul ei făcu să merite efortul. Braţul îi căzu pe lângă corp.

Am măsurat-o din cap până în picioare.

— Ar trebui să renunţi la peruca pe care o porţi în preajma lui Cary. Părul scurt îţi stă mai bine.

Anne se replie rapid:

— Eva. Dar ştiu că eşti frumoasă! Gideon te şlefuieşte cum scrie la carte.

— Da, mă şlefuieşte frecvent. De fiecare dată când i se oferă ocazia. Cuvintele mele îi captară atenţia. Numai nu se mai satură, la drept vorbind. Ţie nu mai are ce să-ţi ofere, aşa că îţi sugerez să-ţi găseşti pe altcineva după care să fii nebună.

Chipul ei se înăspri, şi mi-am dat seama că nu mai văzusem până atunci o expresie autentică de ură. Chiar şi în fierbinţeala verii newyorkeze, am simţit un fior de gheaţă.

— Eşti atât de ignorantă — făcu un pas spre mine — când el probabil şi-o trage cu altcineva chiar în momentul ăsta. Ăsta e el cu adevărat şi asta e ceea ce face.

— Habar n-ai cine e el cu adevărat. Uram că trebuia să-mi las capul pe spate pentru a o privi. Eu nu sunt deloc îngrijorată în privinţa lui. Tu însă ar trebui să fii îngrijorată în privinţa mea.

Fiindcă dacă te mai apropii de Cary vreodată, vei avea de-a face cu mine. Nu va fi plăcut.

I-am întors spatele. Făcusem ceea ce venisem să fac.

— E un monstru! îmi strigă ea. Ți-a spus că face terapie încă de când era copil?

Replica ei mă făcu să mă opresc. M-am întors furioasă spre ea. Ea rânji.

— E defect din naștere. E bolnav și pervers în moduri pe care nu ți le-a arătat încă. Își imaginează că se poate ascunde de tine, fetița lui frumoasă care creează exact basmul care trebuie. Frumoasa și Bestia pentru mase. O acoperire vicleană, dar nu va ține. Nu își poate înfrâna adevărata natură prea mult timp.

Dumnezeule... Știa despre Hugh?

Cum fusese în stare ca, știind că Gideon fusese victima perversiunilor fratelui ei, să facă totuși sex cu el? M-a apucat greața gândindu-mă și am simțit fierea urcându-mi în gât.

Râsul ei se revărsă peste mine ca o ploaie de cioburi.

— Gideon e malefic și crud în adâncul sufletului. Te va distruge până să termine cu tine. Asta dacă nu te va ucide mai întâi.

Mi-am îndreptat spatele și mi-am strâns mâinile în pumni pe lângă corp. Eram atât de furioasă încât tremuram, încercând să îmi stăpânesc impulsul de a o izbi în fața neplăcută și arogantă.

— Cu cine îți imaginezi că se căsătorește un monstru, târfă proastă? M-am întors lângă ea. Cu fetițe plăpânde și ușor de distrus? Sau cu alți monștri? M-am înfipt în fața ei. Ai ghicit partea cu basmul. Dar Gideon e frumosul. *Eu* sunt bestia.

Capitolul 6

— Crezi că Gideon e înspăimântător? Stai să vezi când îți iei porția de la mine.

Am rămas nemișcat ca o piatră preț de o clipă prelungă, în urechi răsunându-mi vocea Evei după ce se termină înregistrarea. Mi-am ridicat privirea de pe birou spre chipul lui Angus.

— Dumnezeule!

Căutasem orice eventuale dosare de caz pe care ar fi putut să le păstreze Hugh în legătură cu mine. Nu găsisem nimic și am presupus că nu notase nimic. Părea logic. De ce să-și documenteze infracțiunile?

— Am să caut din nou, rosti Angus încet. În casele și în cabinetul ei. În biroul soțului ei. Peste tot. Am să le găsesc.

Eu am încuviințat din cap, ridicându-mă de la masă. Am inspirat adanc și m-am chinuit să controlez un val de greață. Nu puteam să fac nimic altceva decât să aștept.

M-am dus la cea mai apropiată fereastra și am studiat clădirea care găzduia birourile LanCorp.

— Eva s-a descurcat bine cu ea, spuse el din spatele meu. I-a băgat frica în oase lui Anne. Am văzut asta pe fața ei.

Evitasem să urmăresc filmarea disponibilă înregistrată de camerele de supraveghere, preferând să ascult înregistrarea audio a întâlnirii lor, dar fusese suficient. Îmi cunoșteam soția, vocea și inflexiunile tonului ei. Îi cunoșteam temperamentul aprig. Și știam că nimic nu îi stârnea mânia mai rapid sau mai feroce decât situațiile în care sărea în apărarea mea.

În puținul timp de când eram împreună, Eva reusise să își treacă în palmares confruntări directe cu Corinne acasa la ea, cu mama mea de mai multe ori, cu Terrence Lucas în biroul acestuia, iar acum cu soția acestuia la cabinetul ei. Știam că soția mea simțise nevoia să o facă, motiv pentru care mă forțasem să mă dau la o parte și să o las să o acționeze.

Nu aveam nevoie să mi se ia apărarea. Puteam foarte bine să am și singur grijă de mine, așa cum o făcusem întotdeauna. Dar era plăcut să știu că nu mai eram de capul meu. Și chiar mai plăcut să știu că Eva era capabilă să înfrunte o femeie nebună și să bage spaima în ea.

— E o tigroaică. M-am întors spre el. Am și eu câteva însemne de onoare de la zgârieturile pe care mi le-a făcut.

Linia tare și tensionată a umerilor lui Angus se relaxă ușor.

— Îți va fi alături.

— Dacă trecutul meu devine public? Da, o va face.

Rostind cuvintele, mi-am dat seama cât erau de adevărate. Existaseră momente în relația noastră când nu fusesem sigur că o puteam păstra pe Eva. Îmi iubeam foarte mult soția și nu aveam dubii că mă iubea și ea la fel de profund, dar oricât ar fi fost de perfectă pentru mine, avea și ea defectele ei. Se îndoia de ea însăși prea des. Credea, uneori, că nu era suficient de puternică pentru a înfrunta anumite situații. Iar când își simțea independența și calmul amenințate, fugea pentru a se proteja.

Privirea mea se îndreptă spre fotografia ei de pe biroul meu. Lucrurile se schimbaseră și doar recent. Eva mă împinsese la limită, refuzându-mi singurul lucru fără de care nu puteam trăi — pe ea. Căzusem de pe buza acelei prăpăstii cu inima strânsă, forțat să o fac pentru a o readuce în viața mea. Rezultatul: Eva nu mai privea căsnicia noastră ca fiind ea și eu, ci noi.

Resentimentele mele inițiale dispăruseră. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, aș fi făcut-o din nou pentru a o păstra, dar acum aș fi făcut-o fără a mai aștepta să fiu forțat.

— O încântă faptul că pot avea grijă de ea și îi pot oferi securitate, am spus eu, vorbind mai mult pentru mine. Dar dacă aș pierde totul, ea tot ar rămâne lângă mine. Pe mine mă vrea, chiar așa sucit cum sunt.

Banii... imaginea publică... Nu erau importante pentru ea.

— Nu esti sucit, băiete. Ești prea chipeș pentru propriul tău bine, asta-i clar. Pe buzele lui Angus se formă un zâmbet strâmb. Și ai făcut niște alegeri dubioase în materie de femei, dar cine nu a făcut-o? E greu să spui nu când te chinuie poftele, iar ele își ridică fustele.

Amuzat de comentariile lui fără perdea, am alungat gândurile despre Anne Lucas. Îngrijorarea nu avea să mă ajute cu nimic. Angus urma să facă munca la care era atât de bun. Eu aveam să mă concentrez pe soția mea și pe viața noastră așa cum era acum.

— Unde e Eva acum? l-am întrebat.

— Tocmai o duce Raul la studioul lui Parker Smith din Brooklyn.

Am dat din cap, înțelegând că Eva avea nevoie să își descarce o parte din nervi prin efort fizic.

— Mulțumesc, Angus.

Acesta pleca, iar eu m-am întors la birou pentru a ma ocupa din nou de ce aveam de făcut în ziua aceea. Reprogramasem o duzină de chestii pentru a-mi face timp să iau prânzul cu Eva și cu membrii consiliului de administrație al fundației Crossroads, iar acum aveam de recuperat.

Telefonul vibra, zgâlțâindu-se pe blatul de sticlă fumurie al biroului meu. I-am aruncat o privire, sperând să văd chipul Evei pe ecran, dar fiind întâmpinat în schimb de cel al surorii mele, Ireland. Am simțit o scurtă tresărire de disconfort, ceva ce aducea puțin a panică, chiar înainte de a răspunde la telefon.

Nu înțelegeam cu ce o ajuta pe sora mea adolescentă implicarea mea în viața ei, dar Eva considera că era important dintr-un motiv sau altul, așa că făceam acest efort de dragul ei.

— Ireland. Cărui fapt îi datorez această plăcere?

— Gideon.

Scoase un sughiț violent, vocea fiindu-i înecată de lacrimi.

Eu m-am tensionat imediat, primul fior de furie urcându-mi deja pe șira spinării.

— Ce s-a întâmplat?

— Am... am venit acasă de la școală și mă aștepta tati. Au hotărât să divorțeze.

Am ocolit masa de lucru și m-am cufundat în scaun. Furia mi se risipi.

Înainte sa apuc să spun ceva, ea se grăbi să continue:

— Nu înțeleg! Izbucni în plâns. Acum câteva săptămâni era totul în regulă. Apoi au început să se certe tot timpul, iar tati s-a mutat la un hotel. S-a întâmplat ceva, dar nici unul din ei nu vrea să îmi spună ce! Mama plânge întruna. Tata nu, dar ochii îi sunt mereu roșii când îl văd.

Stomacul mi se strânse din nou în noduri. Respirația îmi ieșea gâfâită și rapidă.

Chris știa. Despre Hugh și cu mine. Despre minciunile lui Terrence Lucas, despre cum ascunsese abuzul cumnatului său. Despre refuzul mamei mele de a mă crede, de a lupta pentru mine, de a mă salva:

— Ireland...

— Crezi că are cumva o aventură? El e cel care tot instigă certurile. Mama susține că e confuz. Spune că o să-i treacă, dar eu nu cred asta. Se poartă ca și cum ar fi ferm hotărât. Poți să vorbești tu cu el?

Mi-am încleștat prea tare mâna pe telefon.

— Și ce anume să îi spun?

"Bună, Chris. Îmi pare rău că am fost violat, iar soția ta nu poate gestiona situația. Îmi pare rău pentru divorț. Nu sunt șanse să o poți ierta și să trăiți fericiți până la adânci bătrâneți?"

Simplul gând la Chris văzându-și mai departe de viața lui, cu soția lui, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, mă umplea de furie. Cineva știa. Cuiva îi păsa. Cineva nu putea tolera acest lucru așa cum nu îl puteam tolera nici eu. Nu aș fi schimbat acest lucru nici dacă aș fi putut.

Ceva meschin și rece din mine se bucura de această zi a judecății. În sfârșit!

— Nu se poate să nu fie ceva, Gideon. Oamenii nu ajung de la a fi îndrăgostiți nebunește la a înainta hârtiile pentru divorț în mai puțin de o lună!

Doamne! Mi-am frecționat ceafa, de unde porneau ghearele unei dureri de cap sălbatice.

— Eventual consiliere.

Un hohot de râs aspru, fără umor, îmi arse gâtlejul, înăbușit. Un terapeut fusese cel care începuse întreaga poveste. Cât de al dracului de ironic că tocmai eu sugeram să se apeleze la un altul pentru a lămuri problema.

Ireland își trase nasul.

— Mama zicea că tata a sugerat asta, dar ea refuză să meargă.

Hohotul lipsit de veselie îmi scăpă atunci de pe buze. Ce ar fi spus doctorul Petersen dacă ar fi putut să îi descifreze mintea aceea a ei? Ar fi compătimit-o? Ar fi simțit dezgust? Furie? Poate că nu ar fi simțit nimic. Nu eram cu nimic diferit de nici un alt copil molestat, iar ea nu era cu nimic diferită de nici o altă femeie slabă și egocentrică.

— Îmi pare rău, Ireland. Îmi părea mai rău decât aș fi putut să îi spun vreodată. Ce ar fi simțit față de mine dacă ar fi aflat că totul era din vina mea? Poate că m-ar fi urât și ea, la fel ca fratele nostru, Christopher.

Gândul îmi strânse inima în piept ca într-o menghină.

Christopher nu putea să mă sufere, dar o iubea pe Ireland și ținea mult la relația dintre părinții lor. Eu eram cel care nu se integra. Așa fusesem dintotdeauna.

— Ai discutat cu Christopher?

— E la fel de distrus ca mama. Adică și eu sunt dată peste cap, dar ei doi... Nu i-am văzut niciodată atât de tulburați.

M-am ridicat din nou în picioare, prea agitat pentru a sta jos. "Ce ar trebui să fac, Eva? Ce aș putea să spun? De ce nu ești aici când am nevoie de tine?"

— Tatăl tău nu are o aventură, am spus eu, oferindu-i puțină alinare de care eram în stare. Nu e genul.

— Atunci de ce a cerut divorțul?

Eu am expirat aspru.

— De ce pleacă oricine dintr-o căsnicie? Nu funcționează.

— După toți acești ani decide că nu e fericit și cu asta-basta? Pleacă?

— El a sugerat să apeleze la terapie, iar ea a refuzat.

— Deci e vina ei că lui i-a cășunat brusc pe ea?

Vocea era a lui Ireland, dar cuvintele erau ale mamei mele.

— Dacă încerci să găsești pe cineva pe umerii căruia să arunci vina, eu n-o să te ajut la asta.

— Ție nu-ți pasă dacă rămân împreună. Probabil crezi că e o prostie să fiu atât de supărată la vârsta mea.

— Asta nu e adevărat. Ești perfect îndreptățită să fii supărată.

Am aruncat o privire spre ușa biroului când de cealaltă parte a acesteia apăru Scott, dând din cap pentru a-i arăta că înțelesesem când a bătut ușor cu degetele pe fața ceasului de mână. Acesta se întoarse la biroul lui.

— Atunci ajută-i să se împace, Gideon!

— Iisuse! Nu știu de ce îți imaginezi că eu aș putea face ceva.

Ea începu din nou să plângă.

Am înjurat în gând, detestând să aud cât de mult suferea, știind că eu îi provocasem o parte din acea durere.

— Scumpo...

— Poți măcar să încerci să le bagi cât de cât mințile în cap?

Am închis ochii. Eu eram nenorocita de problemă, ceea ce făcea să-mi fie imposibil să fac parte din soluție. Dar nu puteam să-i spun acest lucru.

— Am să-i sun.

— Mulțumesc. Își trase din nou nasul. Te iubesc.

Am scos un icnet ușor, forța cuvintelor ei făcându-mă să mă clatin pe picioare. Ea închise înainte să reușesc să-mi regăsesc vocea, lăsându-mă cu sentimentul că ratasem o ocazie.

Mi-am pus telefonul înapoi pe masă și mi-am stăpânit impulsul de a-l arunca în celălalt capăt al încăperii.

Scott deschise ușa și băgă capul în birou.

— Toată lumea te așteaptă în sala de conferințe.

— Vin.

— Iar domnul Vidal te roaga să îl suni când poți.

Eu am dat scurt din cap, dar am gemut în sinea mea auzind numele tatălui meu vitreg.

— Îl contactez eu.

Era aproape ora nouă seara când Raul mi-a trimis un mesaj să mă informeze ca Eva urca spre apartament. Am ieșit din biroul meu de acasă și m-am dus să o întâmpin în hol, arcuindu-mi sprâncenele a surpriză când ea apăru cu o cutie mare în ambele mâini. Raul era în spatele ei, cărând o geantă de voiaj.

Ea îmi rânji când i-am luat cutia din mâini.

— Mi-am adus câteva lucruri să îți invadez spațiul.

— Invadează după pofta inimii, i-am spus eu, captivat de scânteierea intensă și jucăușă din ochii ei gri.

Raul lăsă geanta de voiaj pe podeaua livingului, apoi se strecură neobservat, lăsându-ne singuri. Am urmărit-o pe Eva din priviri, studiindu-i blugii de culoare închisă care i se mulau pe toate rotunjimile și bluza largă de mătase pe care o băgase în ei. Purta încălțări fără toc, ceea ce o făcea cu aproape treizeci de centimetri mai scundă decât eram eu în picioarele goale. Părul îi cădea în jurul umerilor, încadrându-i fața de pe care curățase orice urmă de machiaj.

Își aruncă poșeta pe scaunul cu spătar înalt aflat cel mai aproape de ușa de la intrare. Când își aruncă pantofii lângă măsuța de cafea, ridică ochii spre mine, privirea ei alunecând peste pieptul meu gol și pantalonii de pijama din mătase neagră.

— Ziceai că vei fi cuminte, asule.

— Ei bine, având în vedere că nici măcar nu te-am sărutat încă, eu cred că sunt foarte cuminte. Am pornit spre masa din salonul bucătăriei și am pus jos cutia, aruncând o privire în ea și văzând o colecție de fotografii înrămate, înfășurate în folie cu bule. Cum a fost cina?

— Delicioasă. Mi-aș fi dorit ca Tatiana să nu fie însărcinată, dar cred că îl forțează pe Cary să își reevalueze viața și să se maturizeze puțin. Asta e bine.

Știam că nu era cazul să îmi dau cu părerea în această privință, așa că m-am mulțumit să încuviințez din cap.

— Să deschid o sticlă de vin?

Zâmbetul ei lumină întreaga încăpere.

— Ar fi grozav.

Când m-am întors în living câteva clipe mai târziu, am găsit polița de deasupra căminului decorată cu o colecție de fotografii. Montajul pe care i-l dădusem să îl păstreze la birou era și el acolo, expunând imagini cu noi doi. Mai erau și poze cu Monica, Cary, Stanton, Victor și Ireland.

Și o poză înrămată cu tatăl meu și cu mine, făcută pe țărm, cu mult timp în urmă, poză pe care i-o arătasem când semnaserăm contractul de cumpărare a casei de pe plajă din Outer Banks.

Am sorbit din pahar, studiind schimbarea. Nu exista nici un alt obiect personal în spațiul livingului, prin urmare transformarea era... profundă. Iar Eva alesese rame de sticlă mozaic, viu colorate, care scânteiau și atrăgeau privirile.

— Încă nu ți-am declanșat alarmele de autoconservare ale burlacului convins? mă tachină ea, luând paharul pe care i-l întinsesem.

Amuzat, i-am aruncat o privire.

— E prea târziu să mă mai pui pe fugă.

— Ești sigur de asta? De-abia încep.

— Era și timpul.

— În regulă, atunci. Ridică din umeri, apoi sorbi din vinul Pinot Noir pe care îl alesesem. Eram dispusă să te împac cu un sex oral dacă începeai să intri în panică.

Mădularul mi se îngroșă și întări.

— Acum că ai pomenit de asta... simt un oarecare fior de teamă...

Un ghemotoc de blană se rostogoli de sub măsuța de cafea, speriindu-mă atât de tare încât aproape am vărsat vin roșu pe covorul Aubuson de la picioarele mele.

— Ce dracu' e aia?

Ghemotocul se scutură și deveni un cățeluș nu cu mult mai mare în dimensiuni decât pantofii mei. Porni spre mine poticnindu-se, pe labe nesigure. În cea mai mare parte cafeniu cu negru și o burtă albă, avea urechi uriașe care fâlfâiau în jurul unei fețe drăgălașe, radiind de bucurie și încântare.

— E al tău, zise soția mea pe un ton din care răsuna amuzamentul. Nu-i așa că e adorabil?

Rămas mut, am privit cățelul minuscul ajungând la picioarele mele și începând să mă lingă pe degete.

— Oooo, îi place de tine.

Își puse paharul pe măsuța de cafea și se lăsă în genunchi, întinzând o mână pentru a mângâia capul mătăsos al cățelușului.

Derutat, m-am uitat în jurul meu și am observat ceea ce nu văzusem până atunci. Geanta de voiaj pe care o adusese Raul avea o plasă de aerisire în partea de sus și în laterale.

— O, Doamne, ar trebui să vezi ce față ai! râse Eva, luând în brațe cățelușul și ridicându-se în picioare.

Apoi îmi luă paharul din mână, împingând cățelușul spre mine.

Eu am luat ghemotocul vioi de blană fiindcă nu aveam încotro, dându-mi capul pe spate când acesta începu să mă lingă nebunește pe față.

— Nu pot să am un cățeluș.

— Ba firește că da.

— Nu vreau un cățeluș.

— Ba firește că da.

— Eva... Nu.

Ea îmi luă paharul de vin și se duse pe canapea, strângându-și picioarele sub ea.

— Acum apartamentul nu o să ți se mai pară la fel de gol până mă mut eu în el.

Eu m-am holbat la ea.

— Nu am nevoie de un câine. Am nevoie doar de soția mea.

— Acum ai și una, și alta. Bău din paharul meu și se linse pe buze. Ce nume o să-i pui?

— Nu pot să am un cățeluș, am repetat eu.

Eva mă privi senină.

— E un cadou de aniversare din partea soției tale, trebuie să-l păstrezi.

— Aniversare?

— Suntem căsătoriți de o lună. Se sprijini de spătarul scaunului și îmi aruncă privirea aceea care mă invita să i-o trag. Mă gândeam că am putea să mergem la casa de pe plajă să sărbătorim.

Am prins mai bine câinele care se zbătea.

— Cum anume să sărbătorim?

— Cu acces deplin.

M-am întărit instant, aspect care nu i-a scăpat. Privirea ei deveni întunecată când coborî mângâietoare spre erecţia mea, în locul în care îmi ridicase pantalonii.

— Mor încet, Gideon, şopti ea, cu buzele şi obrajii colorându-se în trandafiriu. Voiam să aştept, dar nu pot. Am nevoie de tine. Şi e aniversarea noastră. Dacă nu putem face dragoste atunci şi să fim doar tu şi cu mine şi ceea ce există între noi — fără rahaturi —, atunci nu putem face dragoste niciodată, iar eu nu cred că asta e adevărat.

Eu m-am holbat la ea.

Buzele i se curbară într-un zâmbet strâmb.

— Dacă are vreo logică ce spun.

Căţelușul mă lingea frenetic pe faţă, iar eu aproape nu observam, atenţia fiindu-mi concentrată asupra soţiei mele. Mă surprindea în permanenţă, în cele mai bune moduri posibile.

— Lucky.

Ea îşi înclină capul într-o parte.

— Poftim?

— Aşa îl cheamă. Lucky.

Eva râse.

— Eşti un adevărat diavol, asule.

Până când Eva plecă de la mine, aveam câte o cuşcă de câine în dormitor şi în birou şi boluri sofisticate pentru apă si mâncare în bucătărie. În cămara mea se afla mâncare de câine pusă într-un recipient etanş, din plastic, iar în fiecare cameră a apartamentului exista câte un pat moale pentru câini. Exista chiar şi un petic de iarbă falsă, pe care Lucky ar fi trebuit să

urineze — atunci când nu se ușura pe covoarele mele scumpe, așa cum făcuse nu cu mult timp în urmă.

Toate obiectele, inclusiv recompensele, jucăriile și spray-urile cu enzime pentru accidente fuseseră lăsate să aștepte în holul din fața liftului, ceea ce îmi arăta că soția mea complotase cu Raul și cu Angus pentru a-și duce la îndeplinire planul de a mă pricopsi cu un animal de companie.

M-am zgâit la cățeluș, care era așezat la picioarele mele, privindu-mă cu ochi blânzi și întunecați plini de ceva ce aducea a adorație.

— Ce naiba ar trebui să fac eu cu un câine?

Lucky dădu din coadă cu atâta forță încât și fundul i se mișca în același ritm.

Când îi pusesem Evei aceeași întrebare, ea îmi expusese planul ei. Lucky urma să vină cu mine la muncă, apoi Angus avea să îl ducă la o grădiniță pentru câini — cine ar fi crezut că exista așa ceva? — și să îl ia de acolo la timp pentru a mă însoți pe drumul spre casă.

Adevăratul răspuns se găsea în bilețelul pe care îl lăsase pe perna mea.

Iubitul meu întunecat și primejdios,

Câinii se pricep excelent să judece caracterele. Sunt sigurî că adorabilul beagle pe care îl deții acum te va adora aproape la fel de mult ca mine, pentru că va vedea ce văd și eu în tine: o atitudine protectoare intensă, atenție și loialitate. Ești un mascul alfa desăvârșit, deci el ți se va supune atunci când eu nu o fac. (Sunt sigură că îți va plăcea asta!) În timp te vei obișnui să fii iubit necondiționat de el și de mine, și de toți ceilalți din viața ta.

A ta acum și pentru totdeauna,

Doamna X

Ridicându-se pe picioarele din spate, Lucky mă mângâie cu laba pe gambă, scâncind ușor.

— Ești un animăluț cam lipicios, ei?

L-am luat în brațe și am tolerat inevitabilul lins pe față. Mirosea vag a parfumul Evei, așa că mi-am îngropat nasul în el.

Să am un animal de companie nu se numărase niciodată printre dorințele mele. Pe de altă parte, nici să am o soție, și totuși era cel mai bun lucru care mi se întâmplase vreodată.

Ținându-l pe Lucky în fața mea, l-am studiat gânditor. Eva îi pusese o zgardă roșie cu un medalion de alamă gravat cu "Aniversare fericită". Lângă mesaj se afla data nunții noastre, deci nu puteam să dau câinele mai departe.

— Ne-am pricopsit unul cu celălalt, i-am spus eu, ceea ce l-a făcut să latre și să dea din coadă mai tare. Tu s-ar putea să regreți asta mai mult decât mine.

Stând singur în dormitorul meu, o aud pe mami țipând. Tati o roagă ceva, apoi strigă și el. Au pornit televizorul înainte de a trânti ușa dormitorului în urma lor, dar nu e suficient de tare cât să acopere cearta lor.

În ultima vreme se ceartă mereu.

Iau telecomanda mașinuței mele favorite și o fac să se izbească de perete, din nou și din nou. Nu ajută.

Mami și tati se iubesc. Se uită unul la celălalt mult timp, zâmbindu-și, ca și cum ar uita că mai există și altcineva prin preajmă. Se ating mult. Se țin de mână. Se sărută. Se sărută mult. E scârbos, dar e mai bine decât țipetele si plânsetele pe care le-am

tot auzit în ultimele câteva săptămâni. Chiar și tati, care mereu râde și zâmbește, a fost tot trist. Ochii îi sunt roșii tot timpul și nu și-a mai ras părul de pe față de câteva zile.

Mi-e frică să nu se despartă, așa cum au făcut-o părinții prietenului meu, Kevin.

Soarele coboară încet, dar cearta nu se termină. Deja vocea lui mami e aspră si răgușită de lacrimi. Se sparge ceva de sticlă. Ceva greu se izbește de perete, făcându-mă să tresar. A trecut multă vreme de la prânz, iar stomacul îmi chiorăie, dar nu mi-e foame. De fapt, îmi vine să vomit.

Singura lumină din camera mea provine de la televizor, unde rulează un film plictisitor care nu îmi place. Aud ușa de la dormitorul părinților mei deschizându-se, apoi închizându-se. Câteva minute mai târziu, se deschide și se închide și usa de la intrare. Apartamentul nostru se cufundă într-o tăcere care îmi stârnește din nou greața.

Când se deschide în sfârșit ușa dormitorului meu, mami apare în prag ca o umbră, înconjurată din toate părțile de lumină. Mă întreabă de ce stau în întuneric, dar eu nu îi răspund. Sunt supărat pe ea pentru că se poartă atât de urât cu tati. El nu începe niciodată certurile, tot ea o face. Legat de ceva ce a văzut la televizor sau a citit în ziar sau a auzit de la prietenele ei. Toți îl vorbesc de rău pe tati, spunând lucruri care știu că nu sunt adevărate.

Tatăl meu nu e nici mincinos, nici hoț. Mami ar trebui să știe asta. Nu ar trebui să îi asculte pe ceilalți oameni care nu îl cunosc așa ca noi.

— Gideon.

Mami aprinde luminile, iar eu tresar surprins. E mai bătrână. Miroase a lapte stătut și a pudră de bebeluși.

Camera mea e diferită. Jucăriile mi-au dispărut. Mocheta de sub mine e acum un covor pus pe o podea de piatră. Mâinile îmi sunt mai mari.

Mă ridic în picioare și sunt de aceeași înălțime ca ea.

— Ce-i? mă răstesc eu, încrucișându-mi brațele.

— Trebuie să încetezi cu asta. Își șterge lacrimile care i se revarsă din ochi. Nu poți să te porți în continuare așa.

— Ieși.

Greața din măruntaie se întinde, umezindu-mi palmele până le încleștez în pumni.

— Trebuie să încetezi cu minciunile astea! Avem o viață nouă acum, o viață bună. Chris e un om bun.

— Asta nu are nici o legătură cu Chris, îi arunc eu, dorindu-mi să lovesc ceva. Nu ar fi trebuit să spun nimic. Nu știu de ce mi-am închipuit că mă va crede cineva.

— Nu poți...

M-am ridicat brusc în capul oaselor, gâfâind, văzând cearșaful din mâinile mele sfâșiat violent. Dură o clipă până bubuitul din sângele meu se potoli și am devenit conștient de lătratul neîntrerupt care mă trezise.

Frecându-mă pe față, am înjurat, apoi am tresărit când Lucky se cățăra pe plapuma ce atârna la podea și urca în pat. Sări pe mine, izbindu-mă în piept.

— Pentru Dumnezeu, potolește-te!

Câinele scânci și se ghemui în poala mea, făcându-mă să mă simt ca un ticălos.

L-am luat în brațe, lipindu-l de pieptul meu asudat.

— Scuze, am bombănit eu, mângâindu-l pe cap.

Închizând ochii, m-am împins în spate și m-am sprijinit de tăblia patului, impunându-i pulsului meu să încetinească. Mi-a

luat minute bune să mă stabilizez și cam la fel de mult timp să-mi dau seama că mângâierea lui Lucky mă făcea să mă calmez.

Am râs doar pentru mine, apoi m-am întins după telefonul de pe noptieră. Ora, puțin după două dimineața, m-a făcut să ezit. La fel și nevoia de a fi puternic, de a mă ocupa singur de problemele mele.

Dar se întâmplaseră multe de prima dată când o sunasem pe Eva pentru a-i povesti despre un coșmar. Lucruri bune.

— Bună, mi-a răspuns Eva cu o voce somnoroasă și sexy. Ești bine?

— Sunt mai bine acum că îți aud vocea.

— Ai probleme cu cățelușul? Sau un coșmar? Sau poate ai chef de sex?

Am fost cuprins de calm. Fusesem pregătit sufletește pentru o mustruluială. Aparent, ea prefera să mă ia cu binișorul. Motiv în plus să mă străduiesc mai mult să îi ofer ceea ce își dorea, în ciuda primelor mele instincte în această privință. Fiindcă atunci când Eva era fericită eram și eu fericit.

— Poate că toate trei.

— În regulă. Am auzit foșnet de cearșafuri. Ia-o de la început, asule.

— Dacă încui ușa de la cușcă, Lucky face scandal și nu pot să dorm.

Ea râse.

— Ești tu moale. Te are la mână. L-ai pus în birou?

— Nu. Latră acolo și tot nu pot să dorm. Am sfârșit prin a închide pur și simplu ușa cuștii, fără a o încuia, și s-a liniștit.

— Nu o sa învețe să își controleze vezica dacă nu îl dresezi să stea în cușcă.

Am coborât privirea spre cățelușul care dormea ghemuit în poala mea.

— M-a trezit dintr-un coșmar. Cred că a făcut-o intenționat.

Ea tăcu o clipă.

— Povestește-mi.

I-am povestit, iar ea a ascultat.

— Încercase mai devreme să îmi sară în pat și nu reușise, am încheiat eu. E prea mic, iar patul e prea înalt. Dar s-a cățărat până aici ca să mă trezească.

Răsuflarea ei înfioră linia telefonică.

— Presupun că nici el nu poate să doarmă când faci gălăgie.

Mi-a luat o secundă să mă prind, apoi am râs. Ultimele rămășițe de tulburare lăsate de vis se risipiră ca fumul spulberat de briză.

— Simt brusc nevoia să te aplec peste genunchii mei si să te bat la fund, îngeraș.

Din vocea ei răsună un amuzament cald:

— Încearcă, iubitule. Vezi ce se întâmplă.

Știam ce s-ar fi întâmplat. Ea era cea care nu își dădea seama. Încă.

— Întorcându-ne la visul tău... murmură ea, știu că am mai spus-o, dar am s-o spun din nou. Cred sincer că ar trebui să discuți din nou despre Hugh cu mama ta. Știu că va fi dureros, dar consider că e ceva ce trebuie făcut.

— Nu va schimba nimic.

— Nu poți ști asta sigur.

— Ba știu. Mi-am schimbat poziția, iar Lucky mormăi un protest. Nu am apucat să-ți spun mai devreme. Chris a înaintat documentele pentru divorț.

— Poftim? Când?

— Nu sunt sigur. Tocmai am aflat azi de la Ireland. Am vorbit cu Chris după muncă, dar el s-a mulțumit să discute despre contractul lor prenupțial și să mă anunțe că voia să facă niște concesii suplimentare. Nu am vorbit despre motivele care îl fac să își dorească să pună capăt căsniciei.

— Crezi că e din cauză că a aflat despre Hugh?

Am oftat, recunoscător că puteam să vorbesc cu ea despre acest lucru.

— Cred că e o coincidență prea mare pentru a fi complet fără legătură.

— Uau. Își drese vocea. Cred că îl iubesc pe tatăl tău vitreg.

Eu nu aș fi putut să-i spun ce simțeam față de Chris. Nu știam.

— Când mă gândesc la mama supărându-se din cauza asta... mi-o pot imagina, Eva. Am mai văzut-o.

— Știu că așa e.

— Urăsc asta. O uram când era așa. Mă durea să o văd așa.

— O iubești. E în regulă.

Și o iubeam pe Eva. Pentru că nu mă judeca. Pentru devotamentul ei necondiționat. Îmi oferea curajul de a spune:

— Dar sunt și bucuros. Ce fel de ticălos e cel care se simte bine atunci când mama lui suferă?

Urmă o pauză lungă.

— Ea te-a rănit. Încă te rănește. E un instinct animalic natural să vrei să o vezi rănită. Dar cred că ceea ce te bucură e faptul că ai un... apărător. Cineva care îi spune că într-adevăr ți s-a întâmplat chestia asta și nu e în regulă.

Am închis ochii. Dacă aveam un apărător, era în persoana soției mele.

— Vrei să vin înapoi la tine? întrebă ea.

Aproape am spus nu. Rutina mea după un coşmar presupunea un duș lung, urmat de ore întregi în care mă cufundam în muncă. Așa știam eu să reacționez, așa gestionam situația. Dar în scurt timp Eva avea să locuiască alături de mine, împărțind viața cu mine într-un mod de care aveam nevoie, dar pentru care nu eram pe deplin pregătit. Trebuia să încep să iau masuri în acest sens.

Mai mult decât partea de logistică însă conta faptul că o voiam în momentul acela. Voiam să o văd, să îi simt mirosul, să o simt aproape.

— Vin eu după tine, i-am spus. Fac un duș rapid și îți trimit mesaj înainte să ies.

— În regulă. Voi fi gata. Te iubesc, Gideon.

Am inspirat adânc, lăsând cuvintele să curgă prin mine:

— Și eu te iubesc, îngeraș.

M-am trezit din nou deodată cu soarele, simțindu-mă odihnit în ciuda orelor pe care le petrecusem treaz. Întinzându-mă, am simțit ceva cald și blănos mișcându-se lângă brațul meu, apoi atingerea unei limbi prietenoase pe bicepsul meu.

Deschizând un ochi, i-am aruncat o privire lui Lucky.

— Nu poți să-ți ții chestia aia în gură?

Eva se rostogoli pe spate și zâmbi, cu ochii încă închiși.

— Nu pot să nu-l înțeleg. Ești extrem de delicios și bun de lins.

— Atunci ia treci cu limba încoace.

Capul ei se întoarse spre mine și deschise ochii. Părul îi era ciufulit, iar obrajii trandafirii.

L-am luat pe Lucky și l-am lipit de abdomenul meu, rostogolindu-mă pe o parte. Sprijinindu-mi capul într-o mână,

mi-am studiat îndelung soția somnoroasă, simțind o plăcere rară din simplul fapt de a-mi începe ziua cu ea în patul meu.

Adevărul era că nu ar fi trebuit să îmi asum riscul. Eva nu văzuse în ce hal rămăseseră așternuturile mele, căci le schimbasem înainte de a pleca după ea, însă acestea nu erau decât un mic exemplu al distrugerii pe care puteam să o provoc în timp ce dormeam. Nici Lucky, nici soția mea nu erau în siguranță lângă mine cât timp dormeam. Singurul motiv pentru care îmi asumasem acel risc era fiindcă nu aveam niciodată mai multe coșmaruri în aceeași noapte.

Și fiindcă îmi fusese teribil de dor de Eva. Nu era singura care tânjea după noi.

— Mă bucur că m-ai sunat, murmură ea.

Întinzându-mă spre ea, mi-am trecut ușor buricele degetelor peste obrazul ei.

— Nu a ieșit prea rău.

Ea se mișcă ușor spre mine și îmi sărută mâna.

Eva vedea tot ce era mai rău în mine și mă iubea mai mult de fiecare dată. Încetasem să mă mai îndoiesc de acest lucru. Pur și simplu trebuia să fiu demn de ea și urma să devin astfel. Aveam la dispoziție o viață întreagă pentru a face eforturi în acest sens.

— Azi nu mai plănuiești alte ambuscade asupra dușmanilor, nu? am întrebat-o eu.

— Nu. Se întinse, atrăgându-mi atenția spre locul în care sânii ei plini umflau bumbacul reiat al maieului ei. Dar sunt pregătită dacă cineva decide să îmi organizeze mie o ambuscadă.

L-am lăsat pe Lucky pe podea și am tras-o pe Eva mai aproape, rostogolindu-mă peste ea. Picioarele ei s-au îndepărtat

instinctiv, iar eu m-am cuibărit între ele, rotindu-mi șoldurile pentru a-mi freca mădularul de păsărică ei.

Ea icni și mă prinse de umeri, făcând ochi mari.

— Nu la tine mă refeream, asule.

— Eu nu sunt cineva?

Mi-am îngropat fața în căldura gâtului ei, dezmierdând-o cu nasul. Mirosea divin, a ceva blând și cald. Complet sexy. Întărit, m-am frecat de ea, simțindu-i fierbințeala prin chilotul ei și prin mătasea pantalonilor mei. Ea se înmuie pentru mine, se topi în felul acela care mă excita aprig.

— Nu, șopti ea, cu ochii întunecându-i-se. Coborî mâinile și mă prinse de fund, înfigându-și unghiile în carne, încurajându-mă. Tu ești Alesul. Singurul pentru mine.

Oricât de voluptuoasă și de feminină ar fi fost Eva, devenise mai puternică practicând Krav Maga. Și acest lucru mă excita. Am coborât capul, lăsându-mi ușor gura peste a ei. Inima îmi bubuia, chinuindu-se să accepte ce însemna pentru mine. Felul în care mă făcea să mă simt era atât de nou și de inedit, încât nu avea să își piardă farmecul vreodată.

Poate că acesta era motivul pentru care trecusem prin toate câte trăisem, pentru a putea să apreciez odată ce o descopeream pe ea. Nu aveam să ajung vreodată să nu o mai apreciez.

O limbă care nu îi aparținea soției mele mă linse pe coaste, gâdilându-mă. M-am smucit, înjurând, iar Eva izbucni în râs.

I-am aruncat o privire mânioasă peste umăr micuțului neobrăzat, care țopăia entuziasmat, dând nebunește din coadă.

— Ascultă, Lucky. Nu prea te arați demn de numele tău.

Eva chicoti.

— Te ajută pe tine să-ți respecți promisiunea de a fi cuminte.

Mi-am îndreptat privirea mânioasă asupra soției mele, ale cărei unghii erau în continuare înfipte ferm în fesele mele.

— Care venea cu rezerva să fii și tu cuminte.

Retrăgându-și mâinile, Eva și le ridică lângă cap, fluturând din degete. Însă privirea îi era încinsă, iar răsuflarea îi ieșea într-un gâfâit rapid printre buzele întredeschise. Se înfioră sub mine, chiar dacă pielea îi părea fierbinte. Dorința ei pentru mine îmi liniști propria dorința turbată. Iar hotărârea ei de a aștepta, acum că îi cunoșteam motivele, îmi dădu forța de a mă îndepărta.

Era fizic dureros să mă separ de ea. Geamătul ei vag de mâhnire răsună în mine, reflectându-l pe al meu. M-am trântit pe spate și am fost imediat supus unei spălări cu limba, din partea lui Lucky.

— Te iubește mult.

Eva se rostogoli pe o parte și se întinse să îl scarpine în spatele urechilor. Ceea ce avu efectul bine-venit de a-l atrage spre ea. Hohotul ei de râs când Lucky începu să o lingă pe față mă făcu să zâmbesc în ciuda durerii din mădularul meu.

Aș fi putut să mă plâng în privința nenorocitului de câine, a lipsei de somn și a altor lucruri. Dar, la drept vorbind, viața mea era atât de aproape de perfecțiune pe cât aș fi putut să îmi doresc.

Odată ce am ajuns la muncă, am rezolvat fulgerător tot ce aveam de făcut în dimineața aceea.

Lansarea noii console GenTen era iminentă și, chiar dacă speculațiile erau numeroase, reușiserăm să păstrăm secretul asupra componenței de realitate virtuală. Realitatea virtuală era în curs de dezvoltare peste tot, dar Cross Industries era cu ani buni înaintea concurenței.

Știam categoric că sistemul PhazeOne al LanCorp era pur și simplu o îmbunătățire a celui anterior, cu o optică mai avansată și viteză crescută. Putea concura cu vechea consolă GenTen, dar atât.

Cu puțin timp înainte de prânz am luat o pauză pentru a o suna pe mama.

— Gideon. Oftă tremurător. Presupun că ai aflat?

— Da. Îmi pare rău. Îmi dădeam seama că suferea. Dacă ai nevoie de ceva, te rog să mă anunți.

— Chris e cel care brusc nu se mai simte fericit în căsnicia noastră, spuse ea amar. Și e doar vina mea, firește.

Eu mi-am îmblânzit tonul, dar i-am spus ferm:

— Nu vreau să fiu insensibil, dar detaliile nu mă privesc. Cum ești?

— Vorbește cu el. Rugămintea era din inimă. Vocea i se frânse. Spune-i că a făcut o greșeală.

Am dezbătut în gând cum să îi răspund. Ajutorul pe care i-l ofeream era de natură materială, nu personală. Nu mai rămăsese nimic personal în relația cu mama. Chiar și așa, m-am trezit spunându-i:

— Nu o să-ți placă sfatul meu, dar am să ți-l ofer oricum. Poate ar fi bine să te gândești la terapie.

Urmă o pauză.

— Nu-mi vine să cred că tocmai tu sugerezi așa ceva.

— Mă bazez pe exemplul personal. Privirea îmi alunecă spre fotografia soției mele, așa cum se întâmpla frecvent peste zi. Eva a sugerat să apelam la consiliere de cuplu la scurt timp după ce am început să ieșim împreună. Își dorea ceva mai mult de la relația noastră. Eu o voiam pe ea, așa că am acceptat.

Inițial am făcut-o doar mecanic, dar acum pot spune că a meritat cu adevărat.

— Ea a început toate astea, șuieră mama. Tu ești un bărbat atât de inteligent, Gideon, dar nu îți dai seama ce îți face.

— Și aici pun punct discuției, mamă, i-am răspuns eu, înainte să mă scoată din sărite. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Am închis, apoi m-am învârtit cu scaunul, descriind lent o rotație completă. Dezamăgirea și furia care însoțeau întotdeauna interacțiunile cu mama erau acolo, fierbând mărunt, dar eu eram mai conștient de ele decât de obicei. Poate fiindcă o visasem atât de recent, retrăind momentul când îmi dădusem seama că nu avea să își mai revină vreodată, că alegea intenționat să închidă ochii din motive pe care nu aveam să le înțeleg vreodată.

Ani la rând îi găsisem scuze. Fabricasem zeci de motive pentru refuzul ei de a mă proteja pentru a-mi oferi o oarecare alinare. Până mi-am dat seama că făceam același lucru și invers, inventând povești despre motivele mele de a minți în privința abuzului, ca ea să poată fi împăcată cu decizia ei și să pretindă că nu se întâmplase niciodată. Așa că am încetat s-o fac.

Ea mă dezamăgise ca mamă, dar prefera să creadă că o dezamăgisem eu ca fiu.

Și astfel stăteau lucrurile.

Când am ajuns din nou cu fața spre birou, am luat telefonul și l-am sunat pe fratele meu.

— Ce vrei? mi-a răspuns el.

Îmi imaginam expresia posomorâtă de pe chipul lui. Un chip care nu semăna deloc cu al meu. Dintre cei trei copii ai mamei mele, doar Christopher semăna cu tatăl lui mai mult decât cu mama noastră.

Tonul lui acru avu efectul previzibil de a mă face să vreau să îl întărât.

— Plăcerea de a-ți auzi vocea. Ce altceva?

— Scutește-mă de rahaturi, Gideon. M-ai sunat să faci paradă de bucuria ta? Cea mai aprinsă dorință a ta s-a îndeplinit în sfârșit.

Lăsându-mă pe spate în scaun, am ridicat ochii spre tavan.

— Ți-aș spune că îmi pare foarte rău că părinții tăi divorțează, dar nu m-ai crede, așa că nu o să mă obosesc să o fac. În schimb vreau să-ți spun că îți voi fi alături dacă vei avea nevoie de mine.

— Du-te dracului!

Mi-a închis.

Eu mi-am desprins receptorul de la ureche și l-am ținut în aer o clipă. Contrar convingerii lui Christopher, nu îmi fusese antipatic de la bun început. La un moment dat îl primisem cu drag în viața mea. Pentru scurt timp avusesem un camarad. Un frate. Animozitatea pe care o simțeam acum era meritată. Dar orice ar fi fost, aș fi avut grijă de el și m-aș fi ocupat să nu se împiedice prea grav, indiferent dacă îi plăcea sau nu.

Punând telefonul înapoi în furcă, m-am întors la muncă. În fond, nu puteam să las nimic urgent pentru weekend. Intenționam să mi-l petrec cu soția mea, departe de orice formă de comunicare cu exteriorul.

L-am studiat pe doctorul Petersen, care stătea complet relaxat în fața mea. Purta blugi largi, de culoare închisă, cu o cămașă albă băgată în ei și arăta mai în largul lui decât îl văzusem vreodată. M-am întrebat dacă era o decizie conștientă, gândită să îl facă să pară cât mai inofensiv posibil. Cunoștea acum istoricul meu în materie de terapeuți și înțelegea de ce

aveam să îl găsesc întotdeauna amenințător într-o oarecare măsură.

— Cum a decurs weekendul tău în Westport? mă întrebă el.

— Te-a sunat ea?

În trecut, când Eva voia să se asigure că discutam ceva anume la ședințele de terapie, obișnuia să îl sune dinainte pe doctorul Petersen. Eu bombăneam pe această temă și de multe ori nu îmi convenea, dar motivația ei era iubirea pentru mine și nu mă puteam plânge de acest lucru.

— Nu. Îmi zâmbi cu o expresie blândă, aproape afectuoasă. Am văzut fotografii cu tine și Eva.

Cuvintele lui mă surprinseră.

— Nu te-aș fi crezut genul care citește presa de scandal.

— Soția mea o citește. Mi-a arătat pozele fiindcă i s-au părut foarte romantice. Trebuie să îi dau dreptate. Arătați amândoi foarte fericiți.

— Suntem.

— Cum te înțelegi cu familia Evei?

M-am lăsat pe spate, petrecându-mi un braț peste cel al canapelei.

— Pe Richard Stanton îl cunosc de mulți ani, și de câțiva ani și pe Monica.

— Cunoștințele îndepărtate și cele din mediul de afaceri sunt foarte diferite de raporturile de rudenie dobândite prin căsătorie.

Perspicacitatea lui mă irită. Chiar și așa, am răspuns sincer:

— A fost... dificil. Nejustificat de dificil, dar m-am descurcat.

Zâmbetul doctorului Petersen deveni mai larg.

— Cum te-ai descurcat?

— M-am concentrat pe Eva.

— Deci ai păstrat distanța față de ceilalți?

— Nu mai mult decât de obicei.

Doctorul Peterson mâzgăli câteva observații pe tableta lui.

— S-a mai întâmplat ceva de când ne-am văzut ultima dată joi?

Pe buze îmi apăru un zâmbet strâmb.

— Eva mi-a cumpărat un câine. Un cățeluș.

El ridică privirea spre mine.

— Felicitări.

Am ridicat din umeri.

— Eva e încântată de întreaga poveste.

— E câinele ei, deci?

— Nu. A cumpărat toate cele necesare și mi l-a pus în brațe.

— E un angajament serios.

— O să se descurce. Animalele se pricep să se descurce singure. Fiindcă l-am văzut așteptând răbdător, am continuat: Tatăl meu vitreg a înaintat actele de divorț.

Capul doctorului Petersen se aplecă ușor într-o parte în timp ce mă studia.

— Am trecut de la socrii și cumnați la un câine nou și la ruperea căsniciei părinților tăi în decurs de doar câteva minute. E un volum imens de schimbare pentru cineva care se chinuie să păstreze o anumită structură în viața sa.

Nu făcuse decât să exprime ceea ce era evident, așa că nu am adăugat nimic.

— Pari remarcabil de calm, Gideon. Fiindcă lucrurile merg bine cu Eva?

— Excepțional de bine.

Știam că era un contrast formidabil față de sesiunea de terapie de săptămâna precedentă. Atunci fusesem înnebunit de

panică din cauza separării de Eva, înspăimântat și scos din minți de gândul că aș fi putut să o pierd. Îmi aminteam acele sentimente cu o claritate plină de neliniște, dar îmi venea greu să accept cât de repede mă... liniștisem. Nu îl recunoșteam pe acel bărbat disperat, nu îl puteam împăca deloc cu ceea ce știam despre mine însumi.

Doctorul Petersen dădu încet din cap.

— Dintre cele trei lucruri pe care le-ai menționat, cum le-ai clasifica de la cel mai important la cel mai puțin important?

— Asta depinde de cum definești importanța.

— Mi se pare corect. Care consideri că are cel mai mare impact asupra ta?

— Câinele?

— Are și un nume?

Mi-am înăbușit un zâmbet.

— Îl cheamă Lucky.

Doctorul își notă acest lucru, dintr-un motiv știut doar de el.

— Tu i-ai cumpăra Evei un animal de companie?

Întrebarea mă luă prin surprindere. Am răspuns fără a sta prea mult pe gânduri:

— Nu.

— De ce nu?

Am reflectat pentru o clipă.

— După cum ai subliniat și tu, e un angajament.

— Îi porți pică pentru că te-a forțat să-ți asumi un angajament?

— Nu.

— Ai vreo poză cu Lucky?

M-am încruntat.

— Nu. Unde vrei să ajungi cu toate astea?

— Nu sunt sigur. Își puse tableta deoparte și îmi susținu privirea. Mai tolerează-mă puțin.

— În regulă.

— A-ți lua un animal de companie e o responsabilitate însemnată, similară cu adoptarea unui copil. Ambii depind de tine pentru masă și casă, pentru companie și afecțiune. Câinii chiar mai mult decât pisicile sau alte animale.

— Mi s-a mai spus, am replicat eu sec.

— Tu ai familia în care te-ai născut și cea pe care ai dobândit-o prin căsătorie, dar te ții la distanță de ambele. Activitățile și inițiativele lor nu au impact asupra ta într-un mod semnificativ pentru că nu le permiți tu. Îți tulbură ordinea din viața ta, așa ca le ții la o distanță confortabilă.

— Nu găsesc nimic rău în asta. Cu siguranță nu sunt singurul care să susțină că familia sunt oamenii pe care îi alegi.

— Tu pe cine ai ales, în afară de Eva?

— Nu... nu a fost o alegere.

Mi-am amintit-o așa cum fusese când o văzusem prima dată. Fusese îmbrăcată sport, cu fața complet naturală și fără machiaj, cu trupul ei fantastic strâns în haine de fitness mulate. Exact ca mii de alte femei de pe insula Manhattan, dar mă trăsnise ca un fulger, chiar fără a ști că mă aflam acolo.

— Ceea ce mă îngrijorează e că Eva a devenit un mecanism de apărare pentru tine, spuse doctorul Petersen. Ai găsit o persoană care te iubește și te crede, care te susține și îți dă tărie. Din multe puncte de vedere simți că e singura care te va înțelege vreodată cu adevărat.

— Ea se află într-o poziție unică pentru a o face.

— Nu e chiar atât de unică, zise el blând. Am citit transcrierile câtorva dintre discursurile tale. Eşti la curent cu statisticile.

Da, ştiam că una din patru femei pe care le cunoşteam fuseseră expuse la abuzuri sexuale. Ceea ce nu schimba faptul că nici una dintre ele nu îmi stârnise sentimentele de afinitate pe care mi le trezise Eva.

— Dacă încerci să îmi spui ceva, doctore, mi-ar plăcea să treci la subiect.

— Vreau să fii atent la o potenţială tendinţă de a te izola într-o lume doar a ta cu Eva, din care să excluzi tot restul oamenilor. Te-am întrebat dacă i-ai face cadou un animal de companie fiindcă nu mi te pot imagina făcând-o. Asta i-ar răpi din atenţia şi importanţa pe care ţi-o acordă, chiar dacă foarte puţin, în timp ce atenţia şi afecţiunea ta sunt concentrate exclusiv asupra ei.

Eu am bătut darabana cu degetele pe braţul canapelei.

— Asta nu e neobişnuit în cazul tinerilor căsătoriţi.

— Nu e neobişnuit în cazul tău. Se aplecă în faţă. Ţi-a spus Eva de ce ţi l-a oferit pe Lucky?

Am ezitat, preferând să păstrez doar pentru mine ceva atât de intim.

— Vrea sa am parte de mai multa iubire necondiţionată.

El zâmbi.

— Şi sunt sigur că va fi foarte încântată când te va vedea răspunzând cu aceeaşi monedă. A făcut eforturi uriaşe ca tu să te deschizi spre ea şi spre mine. Acum că faci acei paşi, va dori să te deschizi şi spre alţii. Cu cât este mai mare cercul ei intim, cu atât e mai fericită. Îşi doreşte să te tragă şi pe tine în el, nu să te lase să o tragi din el.

Plămânii mi se dilatară într-o respirație prelungă și adâncă. Avea dreptate, oricât mi-ar fi displăcut să recunosc.

Doctorul Petersen se lăsă din nou pe spate și reîncepu să mâzgălească pe ecranul tabletei, lăsându-mi timp să reflectez la ceea ce spusese.

L-am întrebat ceva ce mă tot sâcâia de o vreme:

— Când ți-am spus despre Hugh....

El îmi acordă întreaga lui atenție:

— Da?

— Nu ai părut surprins.

— Și vrei să știi de ce. Privirea îi era plină de bunătate. Au existat anumite semne. Aș putea spune că am dedus asta, dar nu ar fi complet adevărat.

Mi-am simțit telefonul vibrând în buzunar, dar l-am ignorat, deși știam că doar o mână de oameni erau programați să poată trece peste setarea de "nu deranjați" pe care o foloseam în timpul sesiunilor mele cu doctorul Petersen.

— Am avut o sesiune cu Eva la scurt timp după ce s-a mutat la New York, continuă el. M-a întrebat dacă e posibil ca doi supraviețuitori ai unor abuzuri sexuale să construiască o relație profundă. Nu au trecut apoi decât câteva zile până când m-ai contactat tu și m-ai întrebat dacă aș fi dispus să te primesc și separat, pe lângă sesiunile la care veneai în cuplu cu Eva.

Pulsul mi se accelera.

— Nu îi spusesem încă. Nu am făcut-o decât după ce am venit o vreme la tine.

Dar avusesem coșmaruri, dintre cele foarte urâte care mă chinuiseră mai rar în ultima vreme.

Telefonul vibră din nou și l-am scos din buzunar:

— Scuză-mă.

Era Angus. “Sunt în fata ușii cabinetului”, îmi scrisese prima dată. Iar de data asta: “E urgent”.

Spatele mi-a împietrit. Angus nu m-ar fi deranjat fără un motiv temeinic. M-am ridicat în picioare.

— Va trebui să întrerup sesiunea, i-am spus doctorului Petersen.

Acesta își puse deoparte tableta și se ridică și el în picioare.

— E totul în regulă?

— Dacă nu, sunt sigur că vei afla joi.

I-am strâns scurt mâna, apoi am ieșit din cabinet, trecând prin zona de recepție goală înainte de a ieși în hol.

Acolo mă aștepta Angus cu o expresie sumbră. Nu pierdu timpul.

— Poliția se află la apartament cu Eva.

Sângele îmi îngheță în vene. Am pornit cu pași mari spre lift, urmat îndeaproape de Angus.

— De ce?

— Anne Lucas a depus plângere de hărțuire.

Capitolul 7

Mâna îmi tremura în timp ce am turnat cafea proaspăt făcută în trei căni. Nu îmi dădeam seama dacă era din cauză că eram atât de scoasă din sărite sau fiindcă îmi era teamă.

În mod cert era și una, și alta. Fiind copil de polițist, înțelegeam regulile nescrise urmate de cei care lucrau în spatele zidului albastru al forței polițienești. Și după toate prin câte trecuserăm eu și Gideon privind moartea lui Nathan, eram de două ori mai prudentă acum.

Însă nu ofițerii Graves și Michna de la Criminalistică erau cei care voiau să discute cu mine. Nu mă puteam hotărî dacă acest lucru îmi sporea sau îmi calma neliniștea. Ei erau răul cunoscut, ca să zic așa. Și chiar dacă nu aș fi putut să merg atât de departe încât să o consider pe Shelley Graves o aliată, ea totuși renunțase la caz când încă mai avusese întrebări care nu își găsiseră răspuns.

De data asta la ușa noastra se prezentaseră ofițerii Peña și Williams.

Și veniseră la mine trimiși de Anne Lucas. Cățeaua nenorocită!

Fusesem nevoită să îmi întrerup brusc discuția cu Blaire Ash, știind că era inevitabil ca designerul să dea peste cei doi ofițeri în holul de la intrare, la ieșirea din liftul privat. Nu aveam timp să-mi bat capul cum urma să interpreteze el acest lucru. În schimb, am profitat de puținul timp cât am rămas singură pentru a-l suna pe Raul și a-l ruga să dea de Arash Madani. Aș fi vrut să îl sun pe Gideon, dar el era la doctorul Petersen și consideram acest lucru mai important. Mă descurcam eu cu

poliția. Cunoșteam regulile de bază. Vorbește doar de față cu un avocat și fii succintă. Nu da detalii și nu oferi informații nesolicitate.

Punând trei căni de cafea pe o tavă, am căutat un vas în care să torn laptele pentru cafea.

— Nu ar fi trebuit sa vă deranjați, domnișoară Tramell, zise ofițerul Peña, intrând în bucătărie cu partenera lui, ambii purtându-și șepcile vârâte sub braț.

Peña avea o față de copil care îl făcea să pară mai tânăr decât era în realitate, având, am ghicit eu, aproximativ aceeași vârstă ca mine. Williams era o femeie de culoare, mică de înălțime și cu forme rotunde, cu ochi tăioși de polițist care îmi spuneau că văzuse lucruri pe care eu nu mi-aș fi dorit vreodată să le văd.

Le cerusem să mă aștepte în living, dar ei veniseră după mine în bucătărie. Acest lucru mă făcea să mă simt hăituită, ceea ce sunt convinsă că făcea parte din intenția lor.

— Nu e nici un deranj. Am renunțat la eforturile de a servi elegant laptele pentru cafea, mulțumindu-mă să pun cutia pe tavă. Și aștept să îmi sosească avocatul, deci nu prea am ce altceva să fac până atunci.

Ofițerul Williams mă studie cu răceală, ca și cum s-ar fi întrebat de ce simțeam nevoia de asistență juridică.

Nu eram obligată să mă explic, dar știam că nu mi-ar fi prins rău dacă le spuneam de ce eram atât de prudentă.

— Tata e și el polițist în California. M-ar urechea zdravan dacă nu i-aș urma sfaturile.

Am luat cutia de zahăr pe care o scosesem din cămară și am pus-o pe tavă înainte de a o împinge până la celălalt capăt al insulei din bucătărie.

— Unde anume în California? întrebă Peña, luând o cană și gustând din cafea așa neagră.

— Oceanside.

— Zona San Diego, așa-i? E frumos acolo.

— Da, chiar e.

Williams preferă cafeaua cu un pic de lapte și o grămadă de zahăr, pe care și-l turnă direct din cutie.

— Domnul Cross e aici?

— E într-o ședință.

Ea își păstră privirea ațintită asupra mea în timp ce își duse cana la buze.

— Cine era tipul care tocmai pleca exact când am urcat noi?

Tonul intenționat nepăsător al vocii ei m-a făcut să mă bucur că trimisesem după Arash. Nu am crezut nici o clipă că întrebarea era doar o tentativă de a face conversație:

— Blaire Ash. E designerul de interior care se ocupă de niște lucrări de renovare de care ne-am apucat.

— Locuiți aici? mă întrebă Peña. Am trecut pe la un apartament din Upper West Side despre care auzisem că e al dumneavoastră.

— Sunt în curs de mutare aici.

Acesta se aplecă peste insula din bucătărie și se uită în jur.

— Drăguță locuință.

— La fel cred și eu.

Williams mă privi în ochi.

— De mult timp aveți o relație cu Gideon Cross?

— E căsătorită cu mine, de fapt, răspunse Gideon, apărând în prag.

Peña își îndreptă spatele, înghițind rapid. Williams își puse cana jos cu suficientă forță cât să verse o parte din cafea.

Privirea lui Gideon trecu peste toți cei din încăpere, apoi se aținti în ochii mei. Arăta perfect în costumul impecabil și cu cravata înnodată ireproșabil, cu părul negru conturându-i fața de o frumusețe sălbatică. Avea o umbră foarte vagă de început de barbă în jurul gurii senzuale. Acel detaliu și lungimea sexy a părului lui dădeau o notă periculoasă aspectului lui în rest civilizat.

Nici măcar prezența celor doi polițiști stând între noi nu putea să țină în frâu pofta nebună de el care m-a năpădit la vederea lui.

L-am privit venind spre mine, descotorosindu-se de sacoul costumului ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume să descopere doi dintre cei mai buni polițiști din New York veniți să mă interogheze. Își aruncă haina peste spătarul unui scaun de bar de lângă insulă și veni lângă mine, luându-mi cafeaua din mâini și depunând un sărut pe tâmpla mea.

— Gideon Cross, spuse el, întinzându-le mâna ambilor ofițeri. Iar acesta este avocatul nostru, Arash Madani.

De-abia atunci am observat că Arash intrase în bucătărie în urma soțului meu. Aparent, nici ofițerii nu îl observaseră, fiind atât de concentrați asupra lui Gideon.

Afișând un aer de supremă încredere, cu o frumusețe brunetă și un farmec natural, Arash intră maiestuos în încăpere și preluă controlul asupra situației, prezentându-se cu un zâmbet larg. Diferența dintre el și Gideon era izbitoare. Ambii bărbați erau eleganți, chipeși și calmi. Ambii erau politicoși. Dar Arash era accesibil și te făcea să te simți în largul tău. Gideon era impunător și distant.

Am ridicat ochii spre soțul meu, privindu-l în timp ce bea din cana mea.

— Ai prefera să-ți fac o cafea neagră?

Mâna lui coborî mângâietoare pe spatele meu, privirea lui rămânând ațintită asupra ofițerilor și a lui Arash.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

— Este foarte bine că sunteți aici, domnule Cross, zise Peña. Doctorul Lucas a depus o plângere și împotriva dumneavoastră.

— Ei, dar știu că a fost distractiv, spuse Arash o oră mai târziu, conducându-i pe ofițeri la liftul clădirii.

Gideon îi arunca o privire tăioasă în timp ce deschidea abil o sticlă de Malbec.

— Dacă asta înțelegi tu prin distracție, ar trebui să ieși mai des.

— Exact asta intenționam să fac în seara asta — ba chiar cu o blondă foarte sexy, dacă îmi permiți să adaug — până m-ai sunat tu.

Arash își trase unul dintre scaunele de bar de lângă insulă și se așeză. Eu am strâns toate cănile și le-am mutat în chiuvetă.

— Mulțumesc, Arash.

— Cu mare plăcere.

— Sunt convinsă că nu ajungi prea des în săli de tribunal, dar aș vrea să fiu de față data viitoare când o faci. Ești fantastic.

El râni.

— Voi avea grijă să te anunț.

— Nu-i mulțumi pentru că și-a făcut treaba, bombăni Gideon, turnând vinul întunecat în trei pahare.

— Îi mulțumesc pentru că și-a făcut treaba bine, am replicat eu, încă impresionată de felul în care lucra Arash.

Avocatul era charismatic și dezarmant, știind însă să fie și umil atunci când îi convenea. Îi făcea pe toți să se simtă în

largul lor, lăsându-i pe ei să vorbească în timp ce își calcula cel mai bun unghi de atac.

Gideon mă privi posomorât.

— Pentru ce naiba crezi ca îl plătesc atât de bine? Ca s-o dea în bară?

— Las-o mai moale, asule, i-am spus eu calm. N-o lăsa pe cățeaua aia să te scoată din fire. Și nu vorbi pe tonul ăsta cu mine. Sau cu prietenul tău.

Arash îmi făcu cu ochiul.

— Cred că e gelos că mă placi atât de mult.

— Ha! Apoi am văzut privirea mânioasă îndreptată de Gideon asupra lui Arash și am ridicat brusc din sprâncene. Serios?

— Întoarce-te la subiect. Cum ai de gând să rezolvi asta? îl provocă soțul meu, privindu-și prietenul peste buza paharului de vin cu ochi din care țâșneau pumnale.

— Cum o să rezolv rahatul în care v-ați băgat? întrebă Arash, ochii lui cafenii scânteind a râs mut. Amândoi i-ați oferit lui Anne Lucas muniția necesară pentru a face asta, mergând la locul ei de muncă în două ocazii separate. Aveți al naibii de mult noroc că și-a exagerat relatarea adăugând o mică acuzație de agresiune împotriva Evei. Dacă s-ar fi mulțumit să spună adevărul, ați fi fost amândoi la mâna ei acum.

M-am dus la frigider și am început să scot diverse ingrediente pentru a pregăti rapid ceva la cină. Îmi reproșasem propria prostie toată seara. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte că Anne Lucas ar fi fost dispusă să dezvăluie voluntar sordida ei aventură extraconjugală cu Gideon. Era, în teorie, o membră de seamă a comunității practicienilor din domeniul sănătății mentale, iar soțul ei era un pediatru respectat.

O subestimasem. Și nu îl ascultasem pe Gideon când mă avertizase că era periculoasă. Rezultatul era că avea acum o plângere legitimă, după ce mai întâi Gideon dăduse buzna în cabinetul ei în timpul unei sesiuni de terapie, apoi eu o atacasem din nou la locul de muncă, două săptămâni mai târziu.

Arash acceptă paharul pe care Gideon i-l împinse rapid.

— Procurorul districtual ar putea decide să o pună sau nu sub acuzare pentru falsa raportare a incidentului, dar și-a compromis credibilitatea prin faptul că a acuzat-o pe Eva că ar fi pus mâna pe ea, când înregistrările camerei de supraveghere demonstrează că nu a fost așa. E un mare noroc că ați avut asta, apropo.

Nu fusesem foarte surprinsă să aflu că tot Gideon deținea și clădirea în care lucra Anne Lucas. Soțul meu avea nevoie de control și era tipic pentru el să aibă o asemenea influență asupra locurilor de muncă ale ambilor soți Lucas.

— Nu ar trebui să fiu nevoit să o spun, continuă Arash, dar când ai de-a face cu o nebună, Nu Intra În Luptă.

Gideon ridică o sprânceană spre mine. Era iritant, dar avea dreptate. Mi-o spusese și el.

Avocatul aruncă o privire de avertizare și mie, și lui Gideon.

— Am să mă ocup ca plângerea ei falsă de agresiune să fie respinsă și voi vedea dacă pot folosi asta în avantajul nostru înaintând o contraplângere de hărțuire. Voi încerca și să obțin ordine de protecție atât pentru voi doi, cât și pentru Cary Taylor, dar, oricum ar fi, trebuie să stați toți cât mai departe de ea.

— Absolut, l-am asigurat eu, profitând de ocazie pentru a prinde în palmă fesele delicioase și ferme ale soțului meu când am trecut prin spatele lui.

El îmi aruncă o privire piezișă peste umăr. Eu i-am trimis o bezea.

Mă încânta faptul că simțea oricât de puțină gelozie. Cel mai impresionant lucru la Arash era că nu se intimida în fața lui Gideon; dar cu siguranță nu îl putea depăși. Chiar dacă văzusem că Arash putea fi la fel de amenințător ca soțul meu, nu era atitudinea lui implicită.

Gideon era întotdeauna periculos. Nimeni nu făcea vreodată greșeala de a nu vedea acest lucru. Acest aspect al lui mă atrăgea teribil, deși înțelegeam că nu aveam să îl pot îmblânzi vreodată. Și Doamne cât era de frumos! O știa și el, desigur. Știa cât eram de năucită de el.

Însă tot se lăsa copleșit de monstrul cu ochi verzi al geloziei.

— Rămâi la cină? l-am întrebat pe Arash. Încă n-am habar ce anume voi face, dar ți-am stricat planurile și mă simt prost pentru asta.

— E încă devreme. Gideon sorbi cu poftă din vin. Poate să-și facă alte planuri.

— Mi-ar plăcea foarte mult să rămân la cină, răspunse Arash, rânjind poznaș.

Nu m-am putut abține să nu îl pipăi din nou, așa că m-am întins pe după soțul meu pentru a-mi lua paharul de vin și l-am mângâiat pe coapsă între timp. Apoi mi-am frecat ușor sânul de spatele lui când mi-am retras mâna.

Mișcându-se fulgerător de repede, Gideon mă prinse de încheietură și o strânse, provocându-mi un fior de excitație care m-a străbătut din cap până în picioare.

Ochii lui albaştri se aţintiră asupra mea.

— Vrei să fii rea? mă întrebă el pe un ton ca mătasea.

Am devenit instantaneu disperată să îl am. Fiindcă arăta atât de calm şi violent de civilizat, complet stăpânit, în timp ce mă întreba, practic, dacă voiam să mi-o trag.

Habar nu avea cât de mult.

Am auzit un zbârnâit uşor. Continuând să mă ţină prizonieră cu mâna încleştată pe încheietura mea, Gideon îi aruncă o privire lui Arash, aflat la celălalt capăt al insulei.

— Dă-mi telefonul.

Arash se uită la mine şi clătină din cap, chiar în timp ce se întoarse să scotocească după telefonul lui Gideon în sacoul de costum aflat pe scaunul de bar.

— Nu am să înţeleg niciodată cum de îl suporţi.

— E grozav la pat, iar acolo nu e posac, aşa că...

Gideon mă smuci spre el şi mă muşcă de lobul urechii. Sfârcurile mi se strânseră, devenind două puncte tari. El mârâi aproape inaudibil pe gâtul meu, deşi mă îndoiam că i-ar fi păsat dacă l-ar fi auzit Arash.

Cu răsuflarea tăiată, m-am desprins de lângă el şi am încercat să mă concentrez pe gătit. Era prima oară când mă făceam stăpână în bucătăria lui Gideon şi habar nu aveam ce şi unde se afla sau ce fel de alimente avea la dispoziţie, în afară de puţinul pe care apucasem să îl văd cât pregătisem cafeaua pentru poliţişti. Am găsit o ceapă şi am dat peste un cuţit şi un tocător. Oricât aş fi fost de recunoscătoare pentru că îmi distrăgea atenţia, trebuia să fac şi altceva în afară de a ne tura motoarele la amândoi.

— Bine, spuse Gideon la telefon, vin.

Am ridicat privirea.

— Ai de mers undeva?

— Nu. Urcă Angus să îl aducă pe Lucky.

Am rânjit.

— Cine e Lucky? întrebă Arash.

— Câinele lui Gideon.

Avocatul afișă o expresie satisfăcător de șocată.

— Ai un câine?

— Acum am, răspunse Gideon mâhnit, ieșind din bucătărie.

Când se întoarse o clipă mai târziu, ținându-l în brațe pe Lucky, care se zbătea și îl lingea fericit pe obraz, m-am topit toată. Aveam în fața mea un bărbat în vestă și cămașă, un titan al industriei, un gigant al economiei globale, dar complet neputincios în fața celui mai drăgălaș cățeluș din lume.

Luând telefonul lui Gideon l-am deblocat și am făcut o poză.

Fotografia avea să ajungă într-o ramă cât de repede posibil.

Dacă tot eram cu telefonul în mână, i-am scris un mesaj lui Cary. "Bună, sunt Eva. Vrei să vii la apartament la cină?"

Am așteptat o clipă răspunsul lui, apoi am pus jos telefonul lui Gideon și m-am întors la tocat.

— Ar fi trebuit să te ascult în privința lui Anne, i-am spus eu lui Gideon când ne-am întors în living după ce ne-am luat la revedere de la Arash. Îmi pare rău.

Mâna lui, sprijinită de partea de jos a spatelui meu, alunecă până se închise peste talia mea.

— Să nu-ți pară.

— Fără îndoială e frustrant pentru tine să te confrunți cu încăpățânarea mea.

— Ești grozavă la pat, iar acolo nu ești încăpățânată, așa că…

Am râs când mi-a aruncat în față propriile cuvinte. Eram fericită. Fusese plăcut să îmi petrec seara cu el și cu Arash, să

văd cât de relaxat și în largul lui era în compania prietenului său, să mă pot mișca prin apartament ca și cum aș fi fost acasă la mine...

— Mă simt căsătorită, am murmurat eu, dându-mi seama că era prima oară când mă simțeam cu adevărat astfel.

Aveam verighetele și ne făcurerăm jurăminte, dar acestea erau doar simboluri ale căsătoriei, nu realitatea ei.

— Așa și trebuie, răspunse el, cu o notă familiară de aroganță în voce, având în vedere că ești și vei fi pentru tot restul vieții.

L-am privit în timp ce ne-am instalat pe canapea.

— Tu te simți?

Privirea lui se îndreptă spre țarcul de lângă șemineu unde dormea Lucky.

— Vrei să știi dacă mă simt domesticit?

— Asta nu se va întâmpla niciodată, am spus eu sec.

Gideon mă privi întrebător.

— Vrei să devin?

Eu mi-am trecut mâna peste coapsa lui căci nu mă puteam abține.

— Nu.

— În seara asta... Ți-a făcut plăcere prezența lui Arash.

I-am aruncat o privire tăioasă.

— Doar nu esti gelos pe avocatul tău, nu-i așa? Asta ar fi ridicol.

— Nici mie nu-mi place. Se posomorî. Dar nu la asta mă referam. Ție îți place să ai oaspeți în casă.

— Da. M-am încruntat. Ție nu?

El își abătu privirea, strângând din buze.

— E în regulă.

Eu am încremenit. Casa lui Gideon era pentru el un sanctuar. Înainte să mă cunoască pe mine nu mai adusese niciodată femei în acel apartament. Eu pornisem de la premisa că își primise prietenii bărbați, dar poate că nu...? Poate că apartamentul era locul în care se refugia din fața tuturor.

M-am întins după mâna lui.

— Îmi pare rău, Gideon. Ar fi trebuit să te întreb mai întâi. Nu m-am gândit la asta și ar fi trebuit să o fac. E casa ta..

— Casa noastră, mă corecta el, îndreptându-și din nou atenția asupra mea. Pentru ce-ți ceri scuze? Ești perfect îndreptățită să faci orice dorești aici. Nu e nevoie să-mi ceri permisiunea pentru nimic.

— Iar tu nu ar trebui să te simți invadat în propria ta casă.

— Casa noastră, se răsti el. Trebuie să te familiarizezi cu acest concept, Eva. Rapid.

Eu m-am tras înapoi în fața bruștei lui izbucniri de mânie.

— Ești furios.

Gideon se ridică și ocoli măsuța de cafea, cu tot corpul vibrându-i de tensiune.

— Ai trecut de la a te simți căsătorită la a te purta ca și cum ai fi un oaspete în casa mea.

— Casa noastră, l-am corectat eu. Ceea ce înseamnă că o împărțim și că ai dreptul de a spune când ai prefera să nu primim oaspeți în ea.

Gideon își trecu o mână prin păr, semn clar că devenea din ce în ce mai agitat.

— Mă doare în cot de asta.

— Ba cu siguranță nu așa te porți, am spus eu calm.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Se întoarse spre mine, sprijinindu-și mâinile pe șoldurile înguste. Arash e prietenul meu. De ce mi-ar păsa dacă îi gătești cina?

Ne întorceam cumva înapoi la gelozie?

— Am gătit cina pentru tine și l-am invitat să ni se alăture.

— în regulă. Cum zici tu.

— Nu pare sa fie în regulă, fiindcă ești turbat de nervi.

— Nu sunt.

— Ei bine, eu sunt confuză, iar asta începe să mă scoată pe mine din sărite.

Maxilarul i se încordă. Mi-a întors spatele, pornind spre șemineu și studiind fotografiile de familie pe care le pusesem pe polița acestuia.

Brusc am regretat că o făcusem. Nu aș fi ezitat să recunosc că îl forțasem să accepte schimbarea mai repede decât ar fi trebuit, dar înțelegeam nevoia de a avea un refugiu, o oază de calm în care să poți lăsa garda jos. Voiam să însemn acest lucru pentru el, voiam ca locuința noastră să însemne acest lucru pentru el. Dacă transformam casa într-un loc pe care ar fi preferat să îl evite — dacă ajungea vreodată să îi fie mai ușor sa mă evite pe mine —, atunci aș fi pus efectiv în pericol exact căsnicia pe care o prețuiam mai mult decât orice.

— Gideon. Te rog vorbește cu mine. Poate că făcusem dificil și acest lucru. Dacă am sărit calul, trebuie să-mi spui.

El se întoarse din nou spre mine, încruntându-se.

— Ce naiba tot spui acolo?

— Nu știu. Nu înțeleg de ce ești supărat pe mine. Ajută-mă să înțeleg.

Gideon scoase un oftat adânc de frustrare, apoi îşi aţinti asupra mea privirea cu precizie de laser care îmi dăduse la iveală toate secretele.

— Dacă nu ar exista nimeni altcineva pe pământ, doar tu şi cu mine, nu aş avea nimic împotrivă. Dar pentru tine nu ar fi suficient.

M-am lăsat pe spate, surprinsă. Mintea lui era un labirint în care nu aveam să reuşesc vreodată să îmi găsesc drumul.

— Ai fi mulţumit să exist doar eu şi nimeni altcineva — la nesfârşit? Să nu ai concurenţi pe care să îi zdrobeşti? Să nu ai de pus la punct un plan de dominaţie globală? Am pufnit în râs. Ţi-ai ieşi din minţi de plictiseală.

— Aşa crezi?

— Sunt convinsă de asta.

— Dar tu? mă provocă el. Tu cum te-ai descurca dacă nu ai avea prieteni pe care să îi inviţi pe la tine şi pe nimeni în a cărui viaţă să-ţi bagi nasul?

Eu mi-am îngustat ochii.

— Eu nu-mi bag nasul.

Gideon mă privi răbdător.

— Ţi-aş fi suficient dacă nu ar exista nimeni altcineva?

— Nu există nimeni altcineva.

— Eva. Răspunde-mi la întrebare.

Habar nu aveam ce îl adusese în acest punct, dar astfel îmi era cu atât mai uşor să îi răspund:

— Mă fascinezi de nu-mi pot aduna minţile, ştiai? Nu eşti niciodată plictisitor. O viaţă întreagă doar eu cu tine tot nu mi-ar ajunge să te descopăr.

— Ai putea fi fericită?

— Avându-te doar pentru mine? Ar fi raiul pe pământ. Gura mi se curbă într-un zâmbet. Am o fantezie cu Tarzan. Tu Tarzan, eu Jane.

Tensiunea din umerii lui se risipi vizibil, iar pe buze îi apăru un zâmbet vag.

— Suntem căsătoriți de o lună. De ce abia acum îmi spui despre asta?

— Mă gândeam să-ți las câteva luni până să dau la iveală nebuna din mine.

Gideon îmi aruncă un zâmbet larg și rar, reușind să-mi prăjească toți neuronii.

— Și cum decurge fantezia asta?

— O, știi tu. Am fluturat nepăsătoare dintr-o mână. Casă în copac, o cârpă în jurul șalelor. Vremea suficient de caldă cât să te acopere cu o peliculă de transpirație, dar nu foarte fierbinte. Ai fierbe de nevoia de a ți-o trage, dar ai fi complet lipsit de experiență în domeniu. Ar trebui să-ți arăt eu cum.

Gideon se holba la mine.

— Ai o fantezie sexuală în care eu sunt virgin?

Am făcut un efort considerabil pentru a nu râde de incredulitatea lui.

— Din toate punctele de vedere, am răspuns pe un ton perfect serios. Nu ai mai văzut sâni sau păsărică unei femei înainte de ale mele. Trebuie să-ți arăt cum să mă atingi, ce îmi place. Te prinzi repede, dar apoi mă aleg cu un bărbat înnebunit de dorință. Nu te mai saturi de mine.

— Asta e realitate. Porni înapoi spre bucătărie. Am ceva pentru tine.

— O cârpă de legat peste șolduri?

El îmi răspunse peste umăr:

— Ce-ai zice de ce se află dincolo de ea?

Pe buze mi se așternu un zâmbet. Mă așteptam pe jumătate să se întoarcă aducând vin. Mi-am îndreptat spatele când l-am văzut ținând în mână ceva mic și roșu aprins, o culoare și o formă pe care le-am recunoscând ca aparținând mărcii Cartier.

— Un cadou?

Gideon se apropie de mine cu pasul lui încrezător și sexy.

Încântată, m-am ridicat în genunchi.

— Da-mi, dă-mi.

El clătină din cap, ținându-și mâna depărtată în timp ce se așeză.

— Nu poți avea ceea ce nu ți-am oferit încă.

M-am așezat la loc, sprijinindu-mi mâinile pe coapse.

— Ca să-ți răspund la întrebare... Îșsi trecu ușor buricele degetelor peste obrazul meu. Da, mă simt căsătorit.

Pulsul îmi tresări.

— Să mă întorc acasă la tine, murmură el, cu privirea ațintită asupra gurii mele, să te privesc pregătind cina în bucătăria noastră. Chiar și să îl văd pe afurisitul de Arash aici. E ceea ce-mi doresc. Pe tine. Viața asta pe care o construim.

— Gideon...

Mi-am simțit gâtul arzându-mi de lacrimi.

El coborî privirea spre săculeţul de piele întoarsă roşie din mâna lui. Desfăcu nasturele care îl ținea închis și turnă două semiluni de platină în palma lui.

— Uau!

Mi-am dus mâna la gât.

El îmi prinse încheietura stângă și o trase blând în poala lui, strecurând o jumătate de brăţara pe dedesubt. Cealaltă

jumătate mi-o întinse mie, pentru a-mi arăta că inscripționase ceva pe interiorul ei.

Întotdeauna a mea. Al tău pentru veșnicie — Gideon

— O, uau, am șoptit eu, privindu-mi soțul în timp ce prindea jumătatea de sus a brățării peste cea de jos. Cu asta claaaar te alegi cu o tăvăleală.

Când el râse încet mă făcu să mă îndrăgostesc și mai tare de el.

Brățara avea un motiv în spirală care se întindea pe toată lungimea ei și două șuruburi adevărate care se închideau cu o mică șurubelniță.

— Asta, spuse el, ridicând șurubelnița, e a mea.

L-am privit băgând-o în buzunar, înțelegând că nu aveam să-mi pot scoate brățara fără el. Nu că aș fi vrut să o fac. Deja o apreciam mult — și dovada sufletului lui romantic.

— Iar ăsta, am spus eu, încălecându-l și punându-mi brațele peste umerii lui — e al meu.

Mâinile lui se încleștară pe talia mea, capul dându-i-se pe spate și expunându-i gâtul în fața buzelor mele exploratoare. Nu era abandon. Era indulgență, ceea ce mie îmi convenea de minune.

— Du-mă în pat, i-am șoptit eu, desenându-i cu limba conturul urechii.

I-am simțit mușchii tensionându-se, apoi flexându-se cu ușurință când se ridică ținându-mă și pe mine în brațe ca și cum aș fi fost ușoară ca fulgul. Am scos un tors gutural de apreciere, iar el mă plesni peste fund, ridicându-mă puțin înainte de a mă scoate din living.

Eu gâfâiam, iar inima îmi gonea. Mâinile mele se plimbau în toate direcțiile, alunecându-i prin păr și peste umeri, dezlegându-i cravata. Voiam să ajung la pielea lui, să simt carnea lui lângă a mea. Buzele mele îi cutreierau fața, sărutându-l oriunde puteam ajunge.

Pasul lui era hotărât, dar relaxat. Respirația calmă și uniformă. Deschise ușa dintr-o împingere grațioasă și ușoară cu piciorul.

O, Doamne, mă scotea din minți când era atât de controlat.

Încercă să mă pună jos pe pat, dar eu am rămas agățată de el.

— Nu pot să-ți dau jos hainele dacă nu îmi dai drumul.

Doar asprimea vocii lui îi trăda dorința.

Eu l-am eliberat, atacând nasturii vestei lui înainte de a se îndrepta.

— Dezbracă-te.

El mă plesni peste degete pentru a prelua controlul. M-am uitat la el, ținându-mi respirația, în timp ce începu să se dezbrace.

Vederea mâinilor lui bronzate de soare, scânteind sub inelele pe care i le oferisem, dezlegându-i abil cravata... Cum era posibil să fie atât de erotic?

Șoapta mătăsii când își smulse cravata. Felul neglijent în care o lăsă să cadă pe podea. Fierbințeala din ochii lui când m-a privit privindu-l.

Era cea mai chinuitoare formă de refuz, o autotortură extremă, și m-am forțat să o îndur. Dorindu-mi să îl ating, dar stăpânindu-mă. Așteptându-l chiar în timp ce îl doream. Mă torturasem și pe mine, și pe el cerându-i să aștepte, așa că măcar atât meritam.

Îmi fusese dor de el. Îmi fusese dor să îl am astfel.

Gulerul cămășii lui se deschise tot mai mult pe măsură ce își desfăcea nasturii, expunându-i coloana puternică a gâtului, apoi o bucățică din piept. Se opri la nasturele de sub pectorali, tachinându-mă, trecând la butonii de manșete.

Și îi scoase lent, unul câte unul, așezându-i atent și studiat pe noptieră.

Am lăsat să-mi scape un scâncet ușor. Disperarea se zbătea sălbatic în mine, alunecându-mi prin vene precum cel mai puternic afrodiziac.

Gideon își dădu jos cămașa și vesta scuturând din umeri, apoi lăsându-i să se relaxeze.

Era perfect. Fiecare centimetru din el. Fiecare bucățică tare de mușchi bine lucrat vizibil pe sub mătasea dură a pielii lui. Nimic de brută, oricum l-ai fi privit. Nici o exagerare nicăieri.

În afară de mădularul lui. Doamne.

Coapsele mi se strânseră laolalta când Gideon se descălță, apoi își coborî pantalonii și boxerii peste picioarele lungi și puternice. Sexul mi se umflă dureros, inundat de sânge, crăpătura mea devenind alunecoasă sub efectul dorinței.

Desenul tare al mușchilor lui abdominali se contractă atunci când se ridică. Mușchii coborau în V în dreptul șoldurilor, desenând o săgeată spre penisul gros și lung care se curba în sus între coapsele lui.

— O, Doamne, Gideon.

Capul lat era deja umed. Testiculele atârnau grele, echilibrând greutatea mădularului străbătut de vene groase. Era magnific, superb în cel mai primitiv mod posibil, sălbatic de masculin. Vederea lui stârnea tot ce era feminin în mine.

M-am lins pe buze, căci îmi lăsa gura apă. Voiam să îl gust, să îi aud plăcerea când încă nu eram pierdută în propria mea desfătare, să îl simt tremurând și înfiorându-se când îl împingeam dincolo de marginea prăpastiei.

Gideon își prinse mădularul în pumn, plimbându-și în forță mâna de la rădăcină la vârf, pompând până când în vârf îi apăru o perlă generoasă de umezeală.

— E al tău, îngeraș, rosti el răguşit. Ia-l.

M-am dat jos de pe pat și am vrut să mă las în genunchi. El mă prinse de cot, cu buzele întinse într-o linie tensionată.

— Goală.

Îmi era greu să îmi îndrept picioarele, căci genunchii îmi erau moi de dorință. Și chiar mai greu să mă împotrivesc impulsului de a-mi smulge hainele în grabă. Tremuram când mi-am dezlegat bluza petrecută, fără mâneci, încercând să desfac jumătățile lărgite într-un gest care să aducă puțin a striptease.

Inspirația lui șuierată când mi-am expus dantela sutienului îi trădă controlul ce nu mai atârna decât de un fir. Sânii îmi erau grei și sensibili, sfârcurile tari și încordate.

Gideon făcu un pas spre mine, strecurându-și degetele pe sub bretelele sutienului și trăgându-le în jos până când sânii mei au căzut în palmele lui lacome. Am închis ochii, gemând ușor, când el mă strânse blând, cântărindu-le greutatea înainte de a-mi dezmierda sfârcurile cu buricele degetelor mari.

— Ar fi trebuit să-ți cer să rămâi îmbrăcată, rosti el încordat.

Dar atingerea lui îmi spunea altceva. Că eram frumoasă. Sexy. Că eram tot ce putea vedea.

Se dădu la o parte, iar eu am scâncit, simțind lipsa mâinilor lui.

Ochii îi deveniseră atât de întunecați încât păreau negri.

— Oferă-mi-i.

M-am mutat de pe un picior pe altul, simțindu-mi sexul pulsând. Ridicând din umeri, mi-am lăsat bluza să cadă, apoi am dus mâna la spate pentru a-mi desface sutienul. L-am coborât pe brațe, eliberându-mă pentru a putea să îmi prind sânii în palme și să îi ridic, oferindu-i-i.

Plecându-și capul cu o răbdare frustrantă, Gideon își trecu vârful limbii peste sfârcul meu, lingând lent, fără grabă. Îmi venea să țip... să îl lovesc... să fac ceva. Orice pentru a-i frânge acel control înnebunitor.

— Te rog, l-am implorat nerușinată. Gideon, te rog...

El începu să sugă, *tare*. Trăgând de mine cu gesturi rapide și în forță, limba lui biciuia furioasă sfârcul sensibil. Simțeam mirosul dorinței animalice pe el, feromoni și testosteron, mirosul unui mascul viril excitat feroce. Mă striga, tiranic și posesiv. Simțeam forța de atracție a acelui instinct, forța de atracție a lui Gideon. Îmi simțeam măruntaiele topindu-se în mine în semn de cedare.

M-am clătinat, iar el mă prinse, înclinându-mă pe spate peste brațele lui și trecând la celălalt sân. Obrajii i se adânceau sub forța cu care sugea, miezul cărnii mele încleștându-se în același ritm. Spatele mi se tensiona sub efortul de a păstra poziția care să îi permită să se desfete, ceea ce mă excita până la punctul în care eram gata să-mi pierd mințile.

Luptasem pentru el. El ucisese pentru mine. Exista între noi o legătură primitivă și de dincolo de timp care scăpa oricărei definiții. Putea să mă posede, să mă folosească. Eram a lui. Îl forțasem să aștepte, iar el îmi permisese acest lucru din motive pe care nu eram sigură că le înțelegeam. Dar îmi amintea acum

că puteam să merg departe și puteam să păstrez distanța uneori, însă mâna lui avea să strângă întotdeauna lanțurile care ne țineau laolaltă. Și avea să mă tragă înapoi când avea el chef, fiindcă îi aparțineam lui.

Întotdeauna a mea.

— Nu mai aștepta. Mâinile mele se înfipseră în părul lui. Trage-mi-o! Am nevoie de mădularul tău în mine...

El mă răsuci pe călcâie și mă aplecă peste pat, țintuindu-mă cu o mână înfiptă între omoplați, întinzându-se spre fermoarul de la spate al pantalonilor mei trei sferturi. Smuci cheița acestuia, deschizându-l violent și sfâșiind bumbacul.

— Îmi ești alături? mârâi el, îndesându-și mâna în deschizătură pentru a-mi prinde în palmă una dintre fese.

— Da! O, Doamne, da...

Iar el știa, dar mă întreba oricum. Avea întotdeauna grijă să îmi aducă aminte că eu dețineam controlul, că eu îi ofeream permisiunea.

Îmi distruse complet pantalonii coborându-mi-i până la genunchi, folosind o singură mână în timp ce cealaltă se strânse în pumn în părul meu. Era aspru, nerăbdător. Prinse elasticul bikinilor mei și îl smuci, materialul înfigându-mi-se în piele înainte de a ceda cu o pocnitură.

Își împinse apoi mâna între picioarele mele ținute laolaltă de pantaloni, prinzându-mi sexul în palmă. Spatele mi se arcui și corpul începu să îmi tremure.

— Dumnezeule, cât ești de umedă.

Își împinse un deget în mine, îl scoase și intră cu două.

— Mă întărâți de nu mai știu de mine.

Carnea moale a sexului meu se cutremura în fața degetelor lui invadatoare. Se retrase, desenând cercuri în jurul clitorisului

meu, apoi frecându-l. M-am apăsat spre degetele lui, căutând presiunea de care aveam nevoie, din gât revărsându-mi-se sunete joase de implorare.

— Nu termina până nu intru în tine, mârâi el.

Mă prinse de șolduri cu ambele mâini, trăgându-mă în spate în timp ce cuibărea capul mare al mădularului lui în crăpătura mea.

Ezită o clipă, respirând gâfâit și zgomotos. Apoi se înfipse în mine. Eu am țipat cu gura îngropată în saltea, întinsă larg și mult prea plină, zvârcolindu-mă pentru a-i face loc.

El mă ținu la distanță, ridicându-mi picioarele de la podea. Își roti șoldurile și invadă și ultima fărâmă de spațiu din mine, penisul lui săpând adânc în carnea mea. Eu am strâns fiecare centimetru din el, pulsând în jurul lui pradă unei plăceri frenetice.

— Ești bine? îmi aruncă el tăios în timp ce degetele lui îmi frământau neliniștite carnea.

M-am împins în spate sprijinindu-mă pe brațe, atât de aproape de orgasm încât devenise dureros.

— Mai mult.

Dincolo de vuietul sângelui în urechile mele, l-am auzit gemându-mi numele. Mădularul i se umflă și i se lungi, smucindu-se în zvârcolelile dure ale orgasmului. Mi se păru nesfârșit și poate chiar a fost, fiindcă începu să mi-o tragă încă din timpul orgasmului, pompând în mine o doză uriașă de spermă fierbinte și cremoasă.

Să-l simt terminând declanșă și propriul meu orgasm, care mă năpădi în spasme intense, zguduindu-mi tot trupul în fiori violenți.

Unghiile mi se înfipseră în plapumă, încercând să mă prind de ceva, în timp ce Gideon se izbea în mine, pierdut într-o împreunare furioasă și fierbinte. Umezeala alunecoasă a spermei lui se revărsă peste buzele sexului meu, apoi îmi alunecă pe picioare. El gemu și se înfipse adânc în mine, țintuindu-mă. Se cutremură, terminând din nou, la doar câteva clipe după primul orgasm.

Aplecându-se peste mine, mă sărută pe umăr, răsuflarea țâșnindu-i fierbinte și sacadată peste curbura umedă de transpirație a spatelui meu. Pieptul i se ridica și cobora greoi pe spatele meu, strânsoarea lui dureroasă pe șoldurile mele slăbind puțin. Mâinile lui începură să mă dezmierde, să mă aline. Degetele lui îmi găsiră clitorisul și începură să-l maseze, excitându-mă, frecându-mă până mă aduse la un nou orgasm cutremurător.

Buzele lui se mișcară pe pielea mea. "Îngeraș..." Repetă cuvântul din nou și din nou. Frânt. Disperat. Cu răsuflarea tăiată.

Al tău pentru veșnicie.

Cufundat adânc în mine, rămase erect și pregătit.

Eram întinsă în pat, cuibărită lângă Gideon. Rămăsesem fără pantaloni, iar el era gol pușcă, cu trupul lui magnific încă umed de transpirație.

Soțul meu se lăfăia pe spate, cu unul dintre brațele musculoase arcuit deasupra capului, în timp ce celălalt era îndoit pe sub și pe după mine, cu degetele urcându-i și coborându-i absent pe toată lungimea trunchiului meu.

Stăteam goi pușcă peste așternuturi; picioarele lui erau desfăcute, iar mădularul semierect se curba în sus spre ombilic. Lucea în lumina veiozelor de pe noptieră, ud și de la el, și de la

mine. Răsuflarea lui abia începea să se potolească, bătaia inimii lui răsunând liniștitor sub urechea mea. Mirosea delicios, a păcat și a sex, și a Gideon.

— Nu mai țin minte cum am ajuns pe pat, am murmurat eu, cu vocea guturală și aproape răgușită.

Pieptul lui Gideon hurui de râs. Întorcând capul, își apasă buzele pe fruntea mea.

M-am ghemuit mai aproape de el, petrecându-mi brațul peste talia lui și ținându-l strâns.

— Ești bine? mă întrebă el încet.

Dându-mi capul pe spate, l-am privit. Era roșu la față și transpirat, cu părul lipit de piele pe tâmple și gât. Corpul îi era ca o mașinărie bine unsă, obișnuit cu solicitantele arte marțiale mixte pe care le folosea pentru a se menține în formă. Nu era extenuat după partida de sex; ar fi putut s-o țină așa toată noaptea fără să obosească. Ceea ce îl obosise fusese efortul de a se stăpâni atât cât o făcuse, ținându-se în frâu până ajunsesem și eu la fel de nebună după el pe cât era el după mine.

— Mi-ai tras-o de n-am mai știut de mine. Am zâmbit, simțindu-mă ca drogată. Simt furnicături în degetele de la mâini și de la picioare.

— Am fost brutal. Mă atinse pe șold. Ți-am lăsat vânătăi.

— Hmmm... Am închis ochii. Știu.

L-am simțit foindu-se, ridicându-se, blocându-mi lumina.

— Îți place asta, murmură el.

Am ridicat ochii și l-am văzut aplecat deasupra mea. L-am atins pe față, trasând cu vârfurile degetelor conturul frunții și a obrazului lui.

— Ador cum știi să te controlezi. Mă excită.

El îmi prinse degetele între dinți, apoi mi le eliberă.

— Știu.

— Dar când ți-l pierzi... Am oftat, amintindu-mi. Mă scoate din minți gândul că pot să-ți fac asta, că mă dorești atât de mult.

El își lăsă capul să cadă, sprijinindu-și fruntea de a mea. Mă trase mai aproape, făcându-mă să simt cât de mult se întărise din nou.

— Mai mult decât orice.

— Și ai încredere în mine.

În brațele mele renunța la toate mecanismele de apărare. Ferocitatea dorinței lui nu îi ascundea vulnerabilitatea, ci i-o dezvăluia.

— Mai mult decât în oricine.

Se întinse peste mine, acoperindu-mi corpul de la glezne la umeri, susținându-și cu ușurință greutatea astfel încât să nu mă zdrobească. Apăsarea lui senzuală mă făcu să mă excit din nou.

Ridicând capul, Gideon își trecu ușor buzele peste ale mele.

— Crossfire, murmură el.

Crossfire era cuvântul meu de siguranță atunci când eram copleșită și aveam nevoie să se oprească din orice ar fi făcut. Când îmi spunea el acel cuvânt însă, era și el copleșit, dar nu voia să mă opresc. Pentru Gideon Crossfire exprima o legătură mai profundă decât iubirea.

Gura mi se curbă într-un zâmbet.

— Și eu te iubesc.

Încolăcindu-mă în jurul unei perne, mi-am ațintit privirea asupra dulapului și l-am ascultat pe Gideon cântând. Am zâmbit melancolic. Terminase dușul și se îmbrăca, si era în mod evident plin de energie, deși își începuse ziua trăgându-mi-o până mă dusese la un orgasm după care văzusem stele verzi.

Mi-a luat o clipă să recunosc melodia. Când am recunoscut-o, m-am înfiorat de emoție. *În cele din urmă*. Nu conta dacă versiunea pe care o auzea în minte era cea cântată de Etta James sau de Beyonce. Ceea ce auzeam eu era vocea lui, bogată și nuanțată, cântând despre ceruri albastre și zâmbete ce aruncau o vrajă asupra lui.

Ieși din baie înnodându-și o cravată negru cărbune, cu vesta încă descheiată și sacoul atârnat peste braț. Lucky apăru în grabă din spatele lui, nerămânând nici o clipă prea departe de el. După ce fusese eliberat din țarc în dimineața aceea, cățelușul se ținuse după Gideon ca o umbră.

Privirea lui Gideon se opri asupra mea și îmi aruncă un zâmbet care putea să frângă inimi.

— Și iată-ne, murmura el.

— Sau iată-mă, cel puțin. Extenuată după ore întregi de sex. Nu cred că pot nici măcar să stau în picioare, iar tu ești — am arătat spre el — tu. Nu e corect. Este ceva ce nu fac bine.

Gideon se așeză pe marginea patului răvășit, arătând impecabil. Aplecându-se, mă sărută.

— Adu-mi aminte... De câte ori am terminat noaptea trecută.

Eu i-am aruncat o privire tăioasă.

— Nu de suficiente ori, aparent, din moment ce aveai din nou chef când a răsărit soarele.

— Ceea ce demonstrează că faci ceva foarte bine. Îmi dădu la o parte părul de pe obraz. Sunt tentat să rămân acasă, dar trebuie să las totul în bună regulă ca să putem dispărea o lună întreagă. După cum vezi, sunt extrem de motivat.

— Vorbeai serios în privința asta?

— Credeai că nu vorbesc?

Dând cearșaful la o parte, îmi prinse sânul în palmă. Eu i-am ținut mâna înainte să mă stârnească din nou.

— O lună de miere de o lună întreagă. Am să te aduc la epuizare cel puțin o dată. Sunt hotărâtă.

— A, da? Ochii îi scânteiau de amuzament. O singura dată?

— Ți-o cauți cu lumânarea, asule. Pe când voi termina cu tine, o să mă implori să te las în pace.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, îngeraș. Nici într-un milion de ani.

Încrederea lui mă provoca. Am tras cearșaful înapoi peste mine.

— Mai vedem noi.

Capitolul 8

Când Angus intră în biroul meu, am ridicat privirea de la e-mailul pe care îl citeam. Își ținea pălăria în mâini și se opri în fața mesei mele de lucru.

— Am scotocit biroul lui Terrence Lucas noaptea trecută, spuse el. Nu am găsit nimic.

Nici nu mă așteptasem să găsească, așa că nu am fost surprins.

— E posibil ca Hugh să îi fi spus lui Anne ceea ce știe și să nu existe evidențe de găsit.

Angus încuviință din cap cu un aer sumbru.

— Dacă tot eram acolo, am șters orice urme privind programarea Evei, atât de pe hard diskurile instalate, cât și de pe cele de rezervă. Și am șters și înregistrarea video în care apăreți tu și Eva acolo. Am verificat, și ei nu au cerut niciodată de la firma de pază o copie a înregistrării, deci ar trebui să fiți acoperiți dacă Terrence urmează exemplul soției sale și depune la rândul lui plângere împotriva voastră.

Așa era Angus, luând mereu în calcul toate posibilitățile.

— Nu crezi că asta li s-ar părea interesant polițiștilor? M-am lăsat pe spate. Soții Lucas au la fel de mult de pierdut ca mine.

— Ei sunt vinovați, băiete. Tu nu ești.

— Nu e niciodată atât de simplu.

— Tu ai tot ce ți-ai dorit și ce meriți. Ei nu pot să îți răpească nimic.

În afară de respectul față de propria persoană și de respectul prietenilor și colegilor mei. Muncisem atât de mult pentru a le recâștiga pe amândouă în perioada care urmase căderii foarte

publice în dizgrație a tatălui meu. Cei care voiau să găsească slăbiciuni în mine urmau să fie satisfăcuți. Acest gând nu mă alarma nici pe departe la fel de mult cum o făcuse cândva.

Angus avea dreptate. Îmi croisem un drum de succes în viață și o aveam pe Eva.

Dacă pentru a asigura liniștea ei sufletească era nevoie să mă retrag din ochii publicului, puteam sa o fac. Era ceva ce luasem în considerare pe vremea când Nathan Barker încă mai reprezenta o amenințare. Eva fusese dispusă să ascundă relația noastră de ochii lumii pentru a mă scuti de un posibil scandal născut din trecutul ei. Era un sacrificiu pe care eu nu fusesem dispus să îl fac. Să mă ascund. Să îmi găsesc când și când câte un moment pentru a fi împreună. Să ne prefacem în fața celorlalți că nu ne îndrăgosteam adânc și irevocabil.

Situația era diferită acum. Eva îmi devenise la fel de necesară ca aerul. A-i proteja fericirea era mai important ca niciodată. Știam cum era să fii judecat pentru păcatele altcuiva și nu aș fi lăsat-o niciodată pe soția mea să treacă prin așa ceva. Contrar convingerii ei, puteam trăi și fără a controla cu o mână de fier toate activitățile în care era implicată compania Cross Industries.

Nu aș fi fost dispus să îmi petrec zilele cu o nenorocită de cârpă peste șolduri, jucând rolul lui Tarzan, dar exista o cale de mijloc confortabilă între cele două extreme.

— Tu m-ai avertizat în privința lui Anne. Am clătinat din cap. Ar fi trebuit să te ascult.

Angus ridică din umeri.

— Ce-i făcut e bun făcut. Anne Lucas e femeie în toată firea. E suficient de mare să își asume responsabilitatea pentru deciziile ei.

“Ce faci, băiete?” mă întrebase el când Anne se strecurase pe bancheta din spate Bentley-ului în acea prima noapte. În săptămânile care urmaseră, își exprimase dezaprobarea din ce în ce mai limpede, până într-o bună zi când ridicase vocea la mine. Dezgustat de mine însumi pentru că pedepseam o femeie care nu îmi greșise cu nimic, mă descărcasem pe el, spunându-i să nu își uite lungul nasului.

Expresia fulgerătoare de durere, pe care și-o ascunsese rapid, avea să mă bântuie până la moarte.

— Îmi pare rău, am spus eu, susținându-i privirea. Pentru cum am gestionat situația.

Un zâmbet discret îi încreți ridurile de pe față.

— Scuzele nu sunt necesare, dar le accept.

— Mulțumesc.

Din difuzor răsună vocea lui Scott:

— A sosit echipa PostIT. Și la telefon e Arnoldo Ricci, care vrea cu tine. Susține că nu va dura mult.

M-am uitat la Angus să văd dacă mai avea ceva pentru mine. Acesta își duse mâna la frunte într-un salut relaxat și se retrase.

Vorbind cu Scott, i-am spus:

— Fă-mi legătura.

Am așteptat să se aprindă becul roșu, apoi am deschis linia pe difuzor:

— Unde ești acum?

— Salutare și ție, prietene, mă întâmpină Arnoldo, din vocea lui răsunând accentul Italiei. Aud că te-am ratat pe tine și pe Eva la restaurant săptămâna asta.

— Am luat un prânz excelent.

— Ah, doar astfel de prânzuri și servim. Nu ne descurcăm prea rău nici la cină.

M-am legănat pe spate cu scaunul.

— Ești în New York?

— Da, și îți planific petrecerea de burlac, acesta fiind și motivul pentru care te-am sunat. Dacă ai planuri pe weekendul ăsta, anulează-le.

— Eu și Eva vom fi plecați din oraș.

— Ea va fi plecată din oraș. De fapt, chiar și din țară, din câte am înțeles de la Shawna. Și vei fi și tu plecat din oraș. Restul băieților sunt de acord cu mine. Te vom forța să pleci din New York de data asta.

Am fost atât de luat prin surprindere de prima parte din ceea ce spusese Arnoldo, încât aproape nu am auzit a doua.

— Eva nu pleacă din țară.

— Va trebui să discuți asta cu ea și prietenele ei, răspunse el netulburat. Cât despre noi, vom merge la Rio.

M-am trezit ridicându-mă în picioare. La naiba! Eva nu se afla în clădirea Crossfire. Nu puteam să iau pur și simplu un lift și să merg la ea.

— Am să-i cer lui Scott să se ocupe de zbor, continuă el. Vom pleca vineri seara și intenționăm să ne întoarcem luni dimineața, suficient de devreme cât să poți merge la muncă dacă ești suficient de ambițios.

— Și Eva unde pleacă?

— Habar n-am. Shawna refuză să-mi spună fiindcă nu e cazul să afli. Mi-a spus doar că vor fi plecate peste weekend și că ar fi bine să mă organizez să te țin ocupat, deoarece Cary nu dorește să te bagi.

— Decizia asta nu-i aparține, m-am răstit eu.

El făcu o pauză.

— Nu te va ajuta cu nimic să te enervezi pe mine, Gideon. Iar dacă nu ai încredere în ea, prietene, nu ar trebui să te căsătorești cu ea.

Mâna mi s-a încleștat mai strâns pe telefon.

— Arnoldo, ești cel mai apropiat prieten al meu. Dar asta se va schimba dacă nu-ți revizuiești atitudinea în ceea ce o privește pe Eva.

— M-ai înțeles greșit, se grăbi el să se corecteze. Dacă o închizi într-o colivie pentru propria ta siguranță, o vei pierde. Ceea ce se consideră romantic la un iubit poate fi sufocant la un soț.

Înțelegând că îmi dădea un sfat, am început să număr până la zece. Am reușit să ajung la șapte:

— Nu-mi vine să cred.

— Nu mă înțelege greșit. Arash mă asigură că e cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată. Mi-a spus că nu te-a văzut niciodată mai fericit și că ea te adoră.

— Același lucru ți l-am spus și eu.

Arnoldo expiră zgomotos.

— Bărbații îndrăgostiți nu sunt tocmai obiectivi.

Amuzamentul luă locul iritării:

— De ce discuți cu Arash viața mea personală?

— Asta fac prietenii.

— Prietenele. Voi sunteți bărbați în toată firea. Ar trebui să aveți altceva mai bun de făcut cu timpul vostru. Am bătut scurt cu încheieturile degetelor în tăblia biroului. Și vrei să petrec un weekend în Brazilia cu o grămadă de bărbați bârfitori?

— Ascultă. Tonul îi era enervant de calm. Manhattanul nu e o opțiune. Și eu iubesc orașul ăsta, dar cred că i-am epuizat farmecele. Mai ales pentru o astfel de ocazie.

Mâhnit, m-am uitat pe fereastră la orașul pe care îl iubeam. Doar Eva știa despre camera de hotel pe care mi-o păstrasem în permanență rezervată — "cuibușorul de nebunii", cum o numise ea. Până la ea, acela fusese singurul loc în care dusesem femeile pentru sex. Era sigur. Impersonal. Nu se putea afla nimic despre mine de acolo, în afară de cum arătam gol și cum îmi plăcea să mi-o trag.

Dacă plecam din New York însemna să nu mi-o pun cu nimeni, deci, firește, insistasem întotdeauna ca prietenii mei să organizeze vânătoarea aproape de casă.

— În regulă. Nu am să mă opun.

Aveam de gând să discut cu Eva — și Cary —, dar acest lucru nu era treaba lui Arnoldo:

— Excelent. Te las să te întorci la muncă. Putem să ne auzim mai pe larg în weekend.

Am încheiat convorbirea. M-am uitat la Scott prin peretele de sticlă și am ridicat un deget, spunându-i că mai aveam nevoie de un minut în plus. Luându-mi smartphone-ul, am sunat-o pe Eva.

— Bună, asule, mi-a răspuns ea, pe un ton vesel și pus pe flirt.

Am savurat răspunsul ei, precum și valul brusc de plăcere și fierbințeală care mă inundă. Vocea ei, întotdeauna guturală, era mai răgușită decât fusese în ultima vreme. Mi-a adus aminte de noaptea lungă, de sunetele pe care le scotea când era excitată, de felul în care îmi striga numele când ajungea la orgasm.

Devenise un nou obiectiv pentru mine să îi păstrez acea voce pentru totdeauna, să îi păstrez pielea inundată de sânge și buzele umflate, pasul lent și senzual pentru că încă mă putea simți în ea. Oriunde ar fi mers, trebuia să fie evident că i-o

trăgeam frecvent și temeinic. Asupra mea efectul mi se părea evident. Îmi simțeam toate membrele moi și eram relaxat, iar genunchii îmi tremurau ușor — chiar dacă nu aș fi recunoscut-o niciodată.

— S-au schimbat planurile noastre de weekend? am întrebat-o.

— S-ar putea să îmi cresc doza de vitamine, glumi ea, dar în rest nu. Ba chiar îl aștept cu nerăbdare.

Torsul din vocea ei mă stârni.

— Mi s-a spus că prietenii noștri intenționează să ne țină departe unul de celălalt weekendul ăsta, pentru a avea fiecare parte de petrecerea burlacilor, respectiv a burlăcițelor.

— Oh. Urmă o pauză. Eu speram să uite toată lumea de asta.

Gura mi se curbă într-un zâmbet pe care mi-aș fi dorit să îl poată vedea și ea.

— Am putea fugi undeva unde să nu ne poată găsi.

— Mi-ar plăcea mie. Oftă. Cred că chestiile astea sunt mai mult pentru ei decât pentru noi. E ultima lor șansă de a se bucura singuri de compania noastră în felul în care s-au obișnuit.

— Zilele acelea s-au sfârșit când te-am cunoscut pe tine.

Dar știam că nu se sfârșiseră și pentru Eva. Ea avea să se agațe de independența ei, păstrându-și prieteniile așa cum făcuse întotdeauna.

— E un ritual destul de bizar, nu-i așa? reflectă ea. Doi oameni se dedică unul altuia pentru tot restul vieții, iar prietenii lor îi scot în oraș, îi îmbată și îi încurajează să-și dea în petic pentru ultima dată.

Orice urmă din tonul jucăuș și sexy pe care îl adoptase la începutul conversației dispăruse. Soția mea era o femeie teribil de geloasă. Știam acest lucru și îl acceptam, la fel cum accepta și ea posesivitatea mea.

— Vom mai discuta despre asta diseară.

— Grozav, răspunse ea, pe un ton care numai fericit nu părea.

Am găsit o oarecare consolare în acest lucru. Preferam să mi-o imaginez suferind un weekend întreg în loc să o știu distrându-se de minune.

— Te iubesc, Eva.

Ei i se poticni respirația.

— Și eu te iubesc.

Punând capăt convorbirii, m-am întors să îmi iau sacoul de pe cuier, apoi m-am răzgândit. M-am dus înapoi la birou și l-am sunat pe Cary:

— Care-i treaba? răspunse el.

— Unde intenționezi să o duci pe soția mea weekendul ăsta?

El răspunse atât de rapid încât mi-am dat seama că fusese pregătit sufletește să primească un telefon de la mine.

— Nu e nevoie să știi.

— Ba asta s-o crezi tu.

— Nu am să-ți permit să o controlezi, rosti Cary înțepat, cu gărzi de corp care să castreze psihic orice bărbat care se apropie de ea, așa cum ai făcut în Vegas. E femeie în toată firea. Se poate descurca pe cont propriu și merită să se distreze.

Deci aici era miezul problemei.

— Atunci au existat circumstanțe atenuante, Cary.

— Serios? Sarcasmul răsuna puternic din tonul lui. Cum ar fi?

— Nathan Barker era încă viu, iar tu tocmai organizaseşi o nenorocită de orgie în living. Nu puteam lăsa siguranţa ei în mâinile tale.

Urmă o pauză. Când Cary vorbi din nou, tonul îi era vizibil mai puţin aprins.

— Clancy se ocupă de securitate. Va fi bine.

Am inspirat adânc. Eu şi Clancy eram circumspecţi unul cu celălalt, având în vedere că el ştia ce făcusem pentru a face să dispară ameninţarea reprezentată de Nathan în viaţa Evei. Chiar şi aşa, ne doream amândoi acelaşi lucru — ca Eva să fie fericită şi în siguranţă. Aveam încredere să o las pe mâinile lui, ştiam că era foarte bun în ceea ce făcea, ocupându-se de securitatea lui Stanton şi a Monicăi.

Aveam să discut personal cu Clancy, să îl pun în legătură cu Angus. Trebuia să avem un plan pentru situaţii neprevăzute şi să stabilim linii de comunicare. Dacă Eva avea nevoie de mine, trebuia să pot ajunge la ea cât de rapid posibil.

Stomacul mi se strânse în noduri la acest gând.

— Eva are nevoie de prietenii ei, iar eu vreau să se simtă bine.

— Grozav, spuse el degajat. Suntem de acord.

— Nu am să intervin, Cary, dar ţine minte că nimeni nu ţine atât de mult la siguranţa ei cum ţin eu. Ea doar face parte din viaţa ta. Pentru mine ea e viaţa mea. Nu fi prea încăpăţânat pentru a lua legătura cu mine dacă ai nevoie de mine. E clar?

— Da. Pricep.

— Dacă te ajută să te simţi mai bine, eu voi fi în Brazilia.

El tăcu un minut.

— Eu încă n-am bătut în cuie unde vom merge, dar înclin spre Ibiza.

Am înjurat în gând. Mi-ar fi luat jumătate de zi să ajung la ea din Rio.

Aș fi vrut să mă opun — în mod cert aveam să sugerez câteva destinații alternative în America de Sud —, dar mi-am ținut gura deocamdată, mult prea conștient de comentariile doctorului Petersen despre nevoia Evei de a avea un cerc social larg. În schimb, i-am spus:

— Anunță-mă ce decizi.

— În regulă.

Încheind convorbirea, mi-am luat sacoul și l-am îmbrăcat.

Eram sigur că Eva și doctorul Petersen m-ar fi contrazis, dar prietenii și familia putea fi mai mult pacoste decât orice altceva.

Restul după-amiezii se scurse conform planurilor și programului meu. Era aproape ora cinci când Arash intră relaxat și se așeză confortabil pe cea mai apropiată canapea, întinzându-și larg brațele pe spătarul acesteia.

Eu mi-am încheiat convorbirea cu unul dintre centrele noastre de distribuție din Montreal și m-am ridicat, întinzându-mi picioarele. Mă aștepta o sesiune cu antrenorul personal, dar avea să mă tragă de urechi. Eram sigur că Eva ar fi fost încântată să afle că mă golise de energie.

Nu că acest lucru m-ar fi împiedicat să o posed din nou la sfârșitul zilei.

— Ar fi bine să existe un motiv temeinic pentru care te instalezi ca acasă, i-am spus sec lui Arash, ocolindu-mi biroul.

El îmi aruncă un rânjet arogant.

— Deanna Johnson.

Eu am încetinit, numele luându-mă prin surprindere:

— Ce-i cu ea?

Arash fluieră.

— O cunoşti.

— E jurnalistă liber-profesionistă.

M-am dus la bar şi am scos din frigider două sticle de apă rece.

Deanna era în acelaşi timp o femeie căreia i-o trăsesem, ceea ce se dovedise a fi o greşeală colosală din mai multe puncte de vedere.

— Bun. Ştii blonda aia sexy pe care am lăsat-o baltă ieri-seară?

Eu i-am aruncat o privire nerăbdătoare.

— Treci la subiect.

— Ea lucrează în Departamentul juridic al editurii care a achiziţionat drepturile de publicare pentru cartea lui Corinne. Mi-a spus că persoana care scrie de fapt cartea pentru Corinne e Deanna Johnson.

Eu am expirat brusc, mâinile mele strângând sticlele cu atâta forţă încât făcură să se scurgă apă pe sub capac.

— La naiba!

Soţia mea mă avertizase în privinţa Deannei, iar eu nu o ascultasem.

— Lasă-mă să ghicesc, continua Arash tărăgănat. O cunoşti pe domnişoara Johnson în sens biblic.

Eu m-am întors cu faţa spre el, apropiindu-mă de locul unde era aşezat.

I-am aruncat o sticlă, descriind un arc de picături de apă între noi. Deschizându-mi propria sticlă, am băut cu sete.

Eva avea dreptate. Trebuia să devenim o echipă mai bună şi mai unită. Noi doi urma să fim nevoiţi să învăţăm să avem încredere în mod implicit în sfaturile celuilalt — şi să le urmăm.

Prietenul meu își sprijini coatele pe genunchi, ținând apa cu ambele mâini.

— Acum înțeleg de ce te-ai grăbit atât de tare să pui verigheta pe degetul Evei. Ca să bați palma înainte ca ea să fugă de tine țipând din tot rărunchii.

Arash glumea, dar vedeam îngrijorarea de pe chipul lui. Era ceea ce simțeam și eu. La drept vorbind, cât putea să mai îndure soția mea?

Mi-am luat sticla de apă de la buze.

— Ei bine, asta e o veste drăguță pentru a pune capăt zilei, am bombănit eu.

— Ce anume?

Eu și Arash am răsucit amândoi capetele și am văzut-o pe Eva intrând vioaie pe ușa deschisă a biroului meu, având în mâini doar smartphone-ul. Era îmbrăcată în aceeași ținută sport pe care o purtase și în ziua când o văzusem pentru prima dată. Culoarea cozii de cal era mai deschisă acum, iar părul mai scurt, corpul îi era mai zvelt și mai bine definit. Dar avea să fie întotdeauna fata care mă lăsa fără suflare.

— Eva.

Arash se grăbi să se ridice în picioare.

— Bună. Îi aruncă un zâmbet și veni spre mine, ridicându-se pe vârfuri pentru a-mi depune un sărut pe buze. Salutare, asule. Când se lăsă din nou pe călcâie, se încruntă. Care e problema? Am venit într-un moment nepotrivit?

Eu mi-am petrecut un braț pe după talia ei, trăgând-o aproape. Adoram să îi simt corpul lângă al meu; alina neliniștea pe care o simțeam de fiecare dată când eram separați.

— Niciodată, îngeraș. Vino la mine oricând dorești.

Ochii îi scânteiară.

— Eu și Megumi mergem la sală împreună, dar am ajuns prea devreme așa că m-am gândit să trec pe la tine. Să văd pentru o clipă cât ești de sexy pentru a fi motivată.

Eu am depus un sărut pe fruntea ei.

— Să nu te extenuezi, i-am murmurat eu. Asta e treaba mea.

Am observat o cută de încruntare între sprâncenele ei când m-am ridicat.

— Serios. Ce e în neregulă?

Arash își drese vocea și arată spre ușă.

— Eu mă duc înapoi la biroul meu.

I-am răspuns la întrebare înainte să plece Arash:

— Deanna scrie cartea lui Corinne în locul ei.

Eva încremeni.

— Chiar așa?

— Ea știe despre Deanna?

Arash ne privi pe amândoi cu ochi mari. Soția mea îl țintui cu privirea.

— Tu o cunoști pe Deanna?

El ridică ambele mâini în aer.

— Nu am văzut-o niciodată. Nici măcar nu auzisem de ea până azi.

Desprinzându-se din îmbrățișarea mea, Eva îmi aruncă o privire tăioasă.

— Ți-am zis eu.

— Știu.

— Ce anume i-ai zis? întrebă Arash, îndesându-și mâinile în buzunare.

Eva îmi luă sticla de apă și se trânti într-un fotoliu.

— Că nu se poate avea încredere în ea. Că îi poartă pică pentru că a făcut-o să se dezbrace, apoi i-a tras clapa. Nu că aș

învinovăți-o. Și eu m-aș simți absolut umilită dacă aș prezenta bunurile, apoi nu aș reuși să închei vânzarea.

Arash se așeză înapoi pe canapea.

— Ai probleme în a duce actul la bun sfârșit, Cross?

— Încerci să treci pe ajutor de șomaj, Madani? am replicat eu, așezându-mă în celălalt fotoliu.

— Apucase deja să și-o pună cu Gideon o dată, continuă Eva. Și i-a plăcut foarte mult să și-o pună cu el. Nici la capitolul ăsta nu pot să-i port pică. Ți-am spus ce grozav e la pat.

Arash îmi aruncă o privire, teribil de amuzat.

— Da, mi-ai spus.

— Efectiv te scoate din minți de plăcere. Te înfiori din cap până în picioare și....

— Pentru numele lui Dumnezeu, Eva, am bombănit eu.

Ea mă privi cu un aer inocent.

— Încercam doar să îi explic puțin contextul, iubitule. Și să-ți recunosc meritele atunci când e cazul. În fine, biata Deanna e sfâșiată între a-l urî de moarte și a-și dori să îl călărească sălbatic ca pe un armăsar. Cum cea de-a doua opțiune nu e posibilă, e nevoită să rămână la prima.

Eu am privit-o.

— Ai terminat?

Soția mea îmi aruncă o bezea, apoi luă o înghițitură zdravănă de apă. Arash se lăsă pe spate pe canapea.

— Felicitări că i-ai expus întreaga situație, îmi zise el. Ești o sfântă, Eva, pentru că îl tolerezi și pe el, și dâra de femei furioase pe care a lăsat-o în urma lui.

— Ce pot să spun? Strânse din buze. Cum ați aflat?

— Am un informator în cadrul editurii.

— Oh. Mă gândeam că poate a spus Deanna ceva.

— Nu o va face. Nu se dorește să se afle că nu Corinne scrie cartea, așa că au inclus o clauză de confidențialitate. În prezent se negociaza contractul.

Eva se aplecă în față, degetele ei făcându-și de lucru cu eticheta de pe sticla de apă. Telefonul îi zbârnâi pe scaunul de lângă coapsa ei și îl luă pentru a citi mesajul.

— Am șters-o. Megumi e gata.

Se ridică în picioare. Eu și Arash ne-am ridicat și noi. O clipă mai târziu, Eva era în brațele mele, cu capul dat pe spate pentru un sărut. I l-am oferit, frecându-mi nasul de al ei înainte ca ea să se retragă.

— Ai mare noroc că am apărut eu. Îmi întinse înapoi sticla de apă. Gândește-te cât de multe alte buclucuri ți-ai fi provocat dacă mai rămâneai celibatar.

— Tu ești bucluc suficient cât să-mi ajungă o viață întreagă.

Eva își luă la revedere de la Arash, apoi ieși. Am privit-o plecând, detestând să o văd îndepărtându-se. Îi făcu semn cu mâna lui Scott când trecu pe lângă el, apoi dispăru.

— Nu are cumva vreo soră? întrebă Arash când ne-am așezat amândoi din nou.

— Nu, e unică.

— Hei, stai așa, strigă Eva, revenind în fugă în birou.

Eu și Arash am sărit amândoi în picioare. Ea ni se alătură din nou.

— Dacă se negociază, înseamnă că încă nu s-a semnat nimic, nu-i așa?

— Așa-i, confirmă Arash.

Eva își îndreptă privirea asupra mea.

— Poți să o faci să nu semneze.

Eu am ridicat din sprâncene.

— Și cum ar trebui să fac asta?

— Oferă-i un loc de muncă.

Eu m-am holbat la ea, apoi am spus:

— Nu.

— Nu spune nu.

— Nu, am repetat eu.

Soția mea îl privi pe Arash.

— Contractele tale de muncă includ prevederi care să împiedice dezvăluirile, denigrarea, concurența și așa mai departe, nu?

Arash reflectă un minut.

— Înțeleg unde bați și da, cuprind așa ceva. Dar există anumite limitări în privința a ceea ce acoperă clauzele respective și cum pot fi puse în aplicare.

— E mai bine decât nimic însă, nu? Ține-ți dușmanii aproape și toate alea.

Privirea ei se întoarse asupra mea plină de speranță.

— Nu te uita așa la mine, Eva.

— În regulă. E doar o idee. Trebuie să plec.

Ne făcu cu mâna și ieși în grabă din birou.

Faptul că nu mă sărutase și nu își luase la revedere de la mine mă irită.

Să o văd plecând din nou... Îmi displăcea mai mult acum a doua oară.

Mă forțase să aștept până să fac sex cu ea. Iar acum tocmai îmi sugerase nepăsătoare să seduc o altă femeie.

Eva cea pe care o cunoșteam și o iubeam eu nu ar fi făcut niciodată nici unul dintre aceste lucruri.

— Tu nu vrei să vezi cartea aia publicată, am strigat eu după ea.

Eva se opri în prag și se răsuci pe călcâie. M-a privit, înclinându-și ușor capul.

— Nu, nu vreau.

Privirea ei cercetătoare mă făcu să-mi ies din fire. Vedea limpede în mine, vedea furtuna din mine.

— Știi că s-ar aștepta să îi ofer ceva mai mult decât un simplu loc de muncă.

— Ar trebui să o stimulezi cu ceva, consimți ea, întorcându-se în birou. Ești o momeală delicioasă, Cross. Și știi cum să stai exact suficient de departe cât să nu poți fi atins, asta chiar fără a încerca. Ea trebuie doar să semneze în dreptul numelui ei. După aceea poți s-o transferi în Siberia câtă vreme îi dai de lucru ceva care să corespundă cu fișa postului.

Ceva din vocea ei mă făcu să intru în alertă — tonul ei și felul în care mă privea, precum un îmblânzitor de lei învârtindu-se în jurul unui leu, prudent și atent, dar păstrând complet controlul asupra situației.

Provocat, am sfidat-o:

— Mă scoți la produs ca pe-o târfă ca să obții ceea ce vrei.

— Dumnezeule, Cross, murmurat Arash. Nu fi dobitoc.

Ochii Evei se îngustară, cenușiul limpede al ochilor ei devenind furtunos.

— O măgărie. Ar trebui să-i dai speranțe false, nu să i-o tragi. Îmi doresc să văd cartea aia publicată la fel de mult cum îți dorești să tot auzi și tu la nesfârșit piesa *Fata de aur*, dar dacă tu poți trăi cu nenorocitul ăla de cântec, pot și eu trăi cu nenorocita de carte.

— Atunci de ce ai sugerat să o angajez? am replicat eu, făcând un pas spre ea. Nu vreau s-o știu pe cățeaua aia la mai

puțin de doi kilometri de mine, cu atât mai puțin să lucreze pentru mine.

— Bine. A fost doar o sugestie. Mi-am dat seama că ești tulburat de asta când am ajuns aici și nu îmi place când ești tulburat...

— Pe toți sfinții, pe mine nu mă *tulbură* nimic!

— Așa-i, răspunse ea tărăgănată. Firește că nu. Preferi scos din fire? Posac? Capricios? Sunt cuvinte mai masculine pentru tine, asule?

— Ar trebui să-ți dau două la fund.

— Încearcă și am să-ți sparg buza aia sexy, îmi arunca ea, scoasă la rândul ei din fire. Crezi că mie îmi place ideea să o duci pe cățeaua aia în pragul orgasmului? Doar când mi te imaginez flirtând cu ea, lăsând-o să creadă că ți-ar plăcea să i-o tragi, îmi vine să sparg chestii — inclusiv fața ei.

— Bun.

Obținusem ceea ce îmi dorisem. Eva nu reușea să își ascundă gelozia când era furioasă. Clocotea de gelozie, vibra de furie. Eu însă, mă liniștisem.

— Și poate că retragerea Deannei nu va schimba nimic, continuă ea, încă turbată de nervi. Editorul ar putea să angajeze pe altcineva să scrie în secret gunoiul ăla de carte. Eventual pe cineva care să aibă o perspectivă obiectivă, deși la cum apar pe neașteptate tot felul de foste amante de ale tale, s-ar putea să aibă noroc din nou.

— Ajunge, Eva.

— Nu te-aș scoate la produs ca pe-o târfă doar pentru a împiedica publicarea cărții. Ești partida secolului. Aș putea obține câteva mii de dolari pe oră în schimbul tău, cel puțin.

— Drace!

M-am întins după ea, dar Eva a sărit unde să nu o pot ajunge.

— Hei! interveni Arash, bâgându-se între noi. În calitate de avocat al tău, trebuie să îți atrag atenția că a-ți scoate soția din pepeni te-ar putea costa câteva milioane.

— Lui îi place să scoată femeile din pepeni, mă stârni ea, țâșnind când și când în spatele lui Arash pentru a scăpa de mine. Îl excită.

— Dă-te la o parte, Madani, am mârâit eu.

— Descurcă-te cu el, Arash, aruncă ea, apoi o luă la fugă.

Eu am pornit după ea. Am ajuns-o din urmă când a ieșit pe ușă, prinzând-o de talie și ridicând-o de la podea. Ea se zbătu, mârâind.

Mi-am înfipt dinții în umărul ei, iar ea scânci, făcând o duzină de perechi de ochi să se îndrepte spre noi. Inclusiv cei ai lui Megumi, care tocmai atunci apăruse de după colț.

— Sărută-mă de la revedere, i-am cerut eu.

— N-ai vrea să mă apropii cu gura de tine în momentul ăsta!

Aruncând-o în aer, am răsucit-o înainte să aterizeze și am coborât-o cu fața spre mine, prinzându-i gura într-un sărut apăsat. Unul stângaci și lipsit de grație. Nasurile ni s-au ciocnit. Dar atingerea gurii ei sub a mea, pielea ei caldă sub mâinile mele, erau exact ceea ce îmi trebuia.

Ea mă mușcă mărunt de buza de jos. Ar fi putut să mă rănească, să mă facă să-mi dea sângele. Însă mușcătura fusese doar o mustrare blândă, la fel ca strânsoarea pumnilor ei în părul meu.

— Ești nebun, se plânse ea. Ce dracu' e în neregulă cu tine?

— Nu pleca fără să mă săruți de la revedere.

— Vorbești serios? Mă privi mânioasă. Dar te-am sărutat.

— Prima dată. Nu și a doua sau a treia oară.

— Ei bine, fir-aș a naibii, îmi șopti ea. Prinzându-se mai strâns de gâtul meu, se ridică și își încolăci picioarele în jurul taliei mele. De ce nu mi-ai spus pur și simplu?

— Refuz să cerșesc.

— Nu o faci niciodată. Îmi atinse obrazul. Tu dai ordine. Nu te opri acum.

— Cu ce chestii poți să scapi nepedepsit atunci când tu ești șeful, îi spuse Megumi lui Scott, care era așezat la biroul lui cu privirea ațintită cuminte asupra monitorului.

Scott avu înțelepciunea să nu spună nimic. Arash însă nu a fost la fel de prudent.

— Nebunie temporară cauzată de emoțiile de dinaintea nunții, nu-i așa, Scott? Se apropie de mine. Capacitate mentală redusă. Un fel de rateu de proporții epice al creierului.

Eu i-am aruncat o privire amenintatoare.

— Taci.

— Fii cuminte. Eva mă sărută ușor. Vorbim despre asta mai târziu.

— La tine acasă sau la noi?

Ea îmi zâmbi fără urmă de mânie.

— La noi.

Picioarele i se desfăcură din jurul meu și am pus-o ușor jos.

Acum puteam să o las să plece. Tot nu îmi plăcea, dar nodul din stomacul meu se mai atenuase. Eva nu dădea semne că ar fi fost afectată. Mânia ei se declanșa întotdeauna ca o furtună neașteptată și se risipea la fel de rapid, spălând totul în calea ei.

— Bună, Megumi.

I-am întins mâna.

Ea mi-a luat-o, expunându-și unghiile lăcuite cu lac incolor cu sclipici. Megumi era o femeie atrăgătoare, cu părul negru lung până la umăr și ochi migdalați.

Prietena și fosta colegă de muncă a Evei arăta mai puternică decât ultima dată când o văzusem, ceea ce mi-a făcut plăcere, fiindcă știam cât de multe griji își făcea soția mea în privința ei. Nu o cunoscusem decât superficial înainte de agresiunea sexuală care îi transformase recent viața. Regretam acest lucru. Femeia care se afla acum în fața mea avea o expresie rănită în ochii caprui-închis și un aer de bravadă care îi trăda vulnerabilitatea.

Experiența mă învățase că o aștepta un drum lung. Și nu avea să redevină vreodată persoana care fusese înainte.

I-am aruncat o privire Evei. Soția mea făcuse progrese considerabile, îndepărtându-se atât de fetița care fusese cu mult timp în urmă, cât și de tânara pe care o cunoscusem inițial. Și ea era mai puternică acum. Mă bucuram să văd acest lucru și nu l-aș fi dat pe nimic în lume.

Puteam doar să mă rog ca această forță să nu o facă la un moment dat să îmi întoarcă spatele.

Am plecat de la sala lui James Cho exact cum mă așteptasem — încasând o înfrângere usturătoare. Chiar și așa, reușisem să îmi spăl păcatele la final, învingându-l pe fostul campion în ultima noastră înfruntare.

Angus mă aștepta afară, stând lângă Bentley. Îmi deschise portiera și îmi luă geanta de voiaj, dar nu zâmbi. Pe bancheta din spate, Lucky lătră din cușca lui de transport, băgându-și printre gratii fața entuziasmată.

Oprindu-mă înainte de a urca în mașină, am susținut privirea lui Angus.

Bentley Am informații, rosti el sumbru.

Știind că începuse să caute dosarele lui Hugh, fusesem pregătit sufletește pentru vești proaste.

— Discutăm când ajungem la apartament.

— La biroul tău ar fi mai bine.

— În regulă.

Am urcat pe bancheta din spate, încruntându-mă. Ambele locuri ne ofereau intimitate. Eu sugerasem să mergem acasă pentru a putea să o am pe Eva lângă mine, susținându-mă, când primeam informațiile pe care le obținuse Angus. Faptul că acesta prefera biroul meu nu putea însemna decât că nu o voia pe Eva prin preajmă.

Ce avea să îmi spună de era mai bine să nu ajungă la urechile soției mele?

Lucky dădu cu laba în ușa cuștii de transport, scâncind ușor. Distrat, i-am deschis-o, iar el ieși poticnindu-se și mi se cățără în poală, ridicându-se pe labele din spate pentru a mă linge pe obraz.

— Bine, bine. Ținându-l pentru a nu-l lăsa să cadă de atâta agitație, mi-am dat capul pe spate pentru a evita să fiu lins pe gură. Și eu mă bucur să te văd.

Mângâindu-i cu o mână corpul cald și moale, m-am uitat pe geamul mașinii la orașul prin care treceam. New Yorkul era o privelişte complet diferită pe timpul nopții, un amestec de alei întunecate și zgârie-nori scânteietori, vitrine țipătoare luminate de neoane și terase intime pe trotuar.

În condițiile în care aproape două milioane de oameni locuiau pe o insulă de mai puțin de o sută șaizeci și cinci de kilometri pătrați, intimitatea era atât rară, cât și închipuită. Ferestrele apartamentelor erau față în față, despărțite de o

distanță nesemnificativă. De multe ori acele ferestre rămâneau descoperite, expunând vieți private oricui alegea să privească. Telescoapele erau un obiect popular.

Era tipic pentru un newyorkez să trăiască într-o bulă, văzându-și de propria viață cu speranța că și restul aveau să facă la fel. Cealaltă opțiune era să te simți claustrofob, antiteza spiritului de libertate care constituia fundamentul gândirii newyorkeze.

Am ajuns la clădirea Crossfire și am coborât din mașină cu Lucky. Angus mă urmă pe ușa rotativă și am traversat holul în tăcere. Paznicii se ridicară când ne-am apropiat, salutându-mă scurt pe nume, în timp ce aruncau priviri discrete spre micuțul cățeluș cuibărit sub brațul meu. Am zâmbit în sinea mea când mi-am surprins imaginea în oglindă. Îmbrăcat în pantaloni de trening și un tricou, cu părul umed de la duș, mă îndoiam că cineva care nu mă cunoștea ar fi crezut că eu eram proprietarul clădirii.

Liftul ne duse rapid până sus, și am ajuns în sediul Cross Industries la doar câteva clipe după ce coborâsem din mașină. Majoritatea birourilor și separeurilor erau goale și cufundate în întuneric, dar câțiva angajați ambițioși încă mai aveau de lucru — sau nu aveau motiv să meargă acasă. Îi înțelegeam. Nu cu multă vreme în urmă obișnuisem și eu să petrec mai mult timp la muncă decât la apartament.

Intrând în biroul meu am aprins luminile și am activat mecanismul de opacizare a peretelui de sticlă. Apoi m-am îndreptat spre zona rezervată pentru discuții, instalându-mă pe canapea și lăsându-l pe Lucky pe pernă lângă mine. De-abia atunci am observat că Angus avea în mâini o mapă de piele uzată.

Acesta își trase un fotoliu lângă măsuța de cafea și se așeză. Privirea lui o susținu pe a mea.

Mi se puse un nod în gât când prin minte îmi trecu o altă posibilitate. Angus părea prea sumbru, întâlnirea prea oficială.

— În nici un caz nu te pensionezi, am spus eu, venind în întâmpinarea lui, simțind cuvintele grele pe limbă. Nu te las.

El mă fixă cu privirea o clipă, apoi chipul i se îndulci.

— Ah, băiete. O să mă mai ai pe cap o vreme.

Ușurarea mă izbi cu atâta forță încât m-am lăsat moale pe canapea, cu inima bubuindu-mi. Lucky, întotdeauna cu chef de joacă, îmi sări pe piept.

— Jos, i-am poruncit eu, ceea ce nu făcu decât să îi stârnească și mai mult agitația.

L-am țintuit cu o mână și am dat scurt din cap spre Angus, făcându-i semn să înceapă.

— Mai ții minte dosarul pe care l-am alcătuit când ai cunoscut-o pe Eva, începu el.

Atrăgându-mi atenția din clipa în care rostise numele soției mele, mă făcu să mă îndrept de spate.

— Desigur.

Amintirea zilei în care o cunoscusem pe Eva mă năpădi pe neașteptate. Fusesem așezat în limuzină lângă bordură, la doar câteva clipe distanță de a pleca de lângă clădirea Crossfire. Ea tocmai intrase în clădire. Am privit-o, am simțit atracția ei magnetică. Incapabil să mă abțin, i-am cerut lui Angus să aștepte și m-am dus înapoi înăuntru să o caut, alergând după o femeie — ceva ce nu mai făcusem niciodată.

Ea își scăpase legitimația când mă văzuse, iar eu mă aplecasem să i-o ridic, observându-i numele și compania pentru care lucra. Până la sfârșitul nopții aveam pe biroul de acasă un

dosar subțire care conținea o scurtă verificare a istoricului ei — din nou, ceva ce nu mai făcusem niciodată pentru cineva care mă interesa doar sexual. Cumva, la un nivel pe care nu îl recunoscusem încă, știusem că era a mea. Știusem că oricât aș fi încercat să mă mint singur, avea să devină importantă pentru mine.

În zilele care urmaseră dosarul crescuse în dimensiuni, ajungand să îi includă și pe părinții Evei și pe Cary, apoi și pe bunicii Evei, atât din partea tatalui, cât și din partea mamei.

— De atunci am păstrat în Austin un avocat pentru servicii ocazionale, continuă Angus, cerându-i să ne trimită rapoarte privind orice eventuală activitate neobișnuită legată de Harrison și Leah Tramell.

Părinții Monicăi. Decizia lor de a dispărea din viața fiicei și a nepoatei lor îmi convenea de minune. Mai puține rude cu care să-mi bat capul. Dar în același timp înțelegeam că, deși nu fuseseră câtuși de puțin interesați de Eva cât timp fusese un copil din flori, era posibil să se răzgândească în momentul în care Eva devenea public soția mea.

— Ce au făcut?

— Au murit, răspunse el sec, deschizând fermoarul mapei. Acum aproape o lună.

Cuvintele lui mă făcură să ezit.

— Eva nu știe. Tocmai discutam weekendul ăsta despre invitațiile la nuntă și a pomenit și de ei. Presupun că Monica nu urmărește ce se întâmplă cu ei.

— Ea a scris necrologul care a apărut în ziarul local.

Angus extrase o copie xerox și o puse pe masă.

Luand-o, am aruncat rapid o privire peste ea. Soții Tramell muriseră împreună, într-un accident pe iaht în timpul unui

concediu de vară. Fotografia care însoțea anunțul era veche de zeci de ani, coafurile și hainele datând-o din aproximativ anii șaptezeci. Formau un cuplu atrăgător, bine îmbrăcat și cu accesorii scumpe. Ceea ce nu se potrivea era părul — chiar și în fotografia alb-negru publicată în ziar se vedea că aveau amândoi părul închis la culoare.

Am citit fraza de încheiere: "Harrison și Leah lasă în urma lor o fiică, Monica, și doi nepoți". Ridicând privirea spre Angus, am repetat cu voce tare:

— Doi nepoți? Eva are un frate?

Lucky se zbătu până reuși să scape din strânsoarea mea moale și sări pe podea.

Angus trase adânc aer în piept.

— Acel detaliu și fotografia m-au făcut să cercetez lucrurile mai îndeaproape.

Scoase o fotografie și o puse pe masă. Eu i-am aruncat o privire.

— Cine e asta?

— Monica Tramell — acum Monica Dieck.

Mi-a înghețat sângele în vene. Femeia din fotografie era brunetă, la fel ca părinții ei. Și nu semăna deloc cu Monica pe care o cunoșteam eu, nici cu soția mea.

— Nu înțeleg.

— Încă nu m-am lămurit care e adevăratul nume al mamei Evei, dar adevărata Monica Tramell a avut un frate pe nume Jackson care a fost pentru scurtă vreme căsătorit cu Lauren Kittrie.

— Lauren. Al doilea nume al Evei. Ce știm despre ea?

— Deocamdată nimic, dar asta se va schimba. Căutăm.

Mi-am trecut mâna prin păr.

— E posibil să îi fi confundat pe soții Tramell și să ne fi îndreptat atenția asupra familiei greșite?

— Nu, băiete.

Ridicându-mă, m-am dus la bar. Am luat două pahare de pe raft și am turnat câte două degete de whisky Ardbeg Uigeadail în fiecare.

— Stanton cel mai probabil a verificat-o temeinic pe Monica — pe mama Evei — înainte de a se căsători cu ea.

— Tu nu ai aflat despre trecutul Evei până nu ți-a spus ea, sublinie Angus.

Avea dreptate. Evidențele privind abuzul suferit de Eva, avortul ei spontan, transcrierile depozițiilor din tribunal, înțelegerea la care se ajunsese... toate fuseseră îngropate cu grijă. Când îi cerusem lui Arash să redacteze contractul prenupțial îi verificasem situația financiară și datoriile, dar nimic mai mult. O iubeam. O doream în viața mea. Nici măcar nu îmi trecuse prin minte să o discreditez în vreun fel.

Stanton își iubea și el soția. Averea ei personală, acumulată după două divorțuri financiar avantajoase, îi rezolvase probabil cea mai mare îngrijorare. Cât despre restul, presupun că noi doi am procedat la fel. De ce să căutăm probleme când toate semnele indicau că nu exista nimic? Iubirea alegea intenționat să fie oarbă, transformând barbații în neghiobi.

Am ocolit barul și aproape m-am împiedicat de Lucky când a sărit în fața mea.

— Benjamin Clancy e al naibii de bun. Nu i-ar fi scăpat așa ceva.

— Nouă ne-a scăpat. Luă paharul pe care i l-am întins. Dacă soții Tramell nu ar fi murit acum, tot nu am fi aflat. Verificarea privind trecutul ei nu a dat nimic la iveală.

— Și cum dracu' a fost posibil să nu dea nimic la iveală?

Am dat rapid pe gât paharul de whisky dintr-o singură înghițitură.

— Mama Evei a folosit numele Monicâi, data nașterii ei și istoricul familial, dar nu și-a deschis niciodată o linie de credit, aceasta fiind metoda prin care ies la suprafață majoritatea furturilor de identitate. Contul bancar pe care îl folosește a fost deschis acum douăzeci și cinci de ani și este un cont pe persoană juridică, cu un cod fiscal diferit.

Fără îndoială fusese nevoită să ofere un cod numeric personal atunci când îl deschisese, dar lumea era foarte diferită înainte de apariția internetului.

Îmi venea greu să pricep enormitatea fraudei. Dacă Angus avea dreptate, mama Evei își trăise mai mult din viață în pielea unei alte femei decât în pielea proprie.

— Nu a lăsat nici o urmă, băiete, repetă el, punând jos paharul fără a se fi atins de el. Nu avem nici un indiciu după care să ne luăm.

— Cum rămâne cu adevărata Monica Tramell?

— Soțul ei se ocupă de toate. Din acest punct de vedere aproape că nu exista.

Am coborât privirea spre cățelușul care dădea cu laba pe gamba mea.

— Eva nu știe despre nimic din toate astea, am spus eu sumbru. Mi-ar fi spus.

Chiar în timp ce rosteam acele cuvinte nu am putut să nu mă întreb cum mi-ar fi spus. Cum i-aș fi spus eu așa ceva dacă aș fi fost în locul ei? Ar fi fost în stare să păstreze un secret de asemenea amploare, trăind în minciună atâta timp încât acum să o ia drept adevăr?

— Da, Gideon, rosti Angus pe un ton grav și conciliant. Se întreba și el. Făcea parte din munca lui. Eva te iubește. Mai profund și mai sincer decât am văzut vreodată o femeie să iubească un bărbat.

M-am așezat din nou pe canapea, simțind greutatea delicată a lui Lucky când se urcă lângă mine.

— Trebuie să știu mai multe. Totul. Nu pot să îi prezint Evei astfel de informații bazându-mă doar pe fragmente.

— O să afli, îmi promise el.

Capitolul 9

— E... Crispându-mă în fața schiței detaliate pe care mi-o pusese Cary sub ochi, am clătinat din cap. E frumoasă, dar nu e... potrivită. Nu e cea potrivită.

Cary oftă din greu. De unde stătea pe podea, la picioarele mele, își lăsă capul pe spate și îl sprijini de canapea pentru a mă privi răsturnat.

— Glumești. Îți arat o rochie de mireasă unicat, creată anume pentru tine, iar tu o respingi?

— Nu vreau o rochie fără bretele. Iar asta are un tiv ba înalt, ba jos...

— Aia e o trenă, preciză el sec.

— Atunci de ce se văd pantofii? Nu ar trebui să se vadă pantofii.

E o schiță făcută în cinci minute. Poți să-i spui să facă partea din față mai lungă.

— Aplecându-mă în față, am luat sticla de vin pe care o deschisesem mai devreme și mi-am mai turnat în pahar. Albumul *Greatest Hits* al formației Journey răsuna din sistemul de boxe surround, cu volumul redus. Restul apartamentului era cufundat în liniște și întuneric, livingul fiind iluminat de două lămpi de noptieră.

— Este prea... contemporană, m-am plâns eu. Prea modernă.

— Păi, da. Își înălță capul pentru a privi din nou desenul. Asta o face atât de grozavă.

— E prea avangardistă, Cary. Când voi avea copii se vor uita la ea și se vor întreba ce-a fost în capul meu. Am sorbit din vin

și mi-am trecut degetele prin părul lui bogat. Îmi doresc ceva fără vârstă. Cum a avut Grace Kelly sau Jackie Kennedy.

— Copii, ei? Se aplecă spre atingerea mea, ca o pisică. Dacă te grăbești puțin, putem ajunge să ne plimbăm cărucioarele prin parc împreună și să organizăm întâlniri de joacă.

— Ha! Poate peste vreo zece ani.

Cam așa mă gândeam eu. Zece ani în care să îl am pe Gideon doar pentru mine. Timp suficient să ne mai maturizăm puțin, să ne obișnuim unul cu celălalt și să ne găsim ritmul.

Lucrurile se îmbunătățeau cu fiecare zi, dar rămâneam un cuplu volatil cu o relație furtunoasă. De ce ne certaserăm mai devreme în biroul lui?... Tot nu mă lămurisem. Așa era Gideon, însă. Alunecos, sălbatic și periculos ca un lup. Acum îmi ciugulea din palmă, acum dădea să mi-o muște. După care, de regulă, mi-o trăgea ca un animal, deci... mie îmi convenea.

— Da, spuse Cary posac. Va fi nevoie de zece ani — și concepție imaculată — ca să rămâi gravidă dacă nu începi sa ți-o tragi din nou cu el.

— Uf. L-am tras de păr. Nu că te-ar privi cu ceva, dar l-am dat gata noaptea trecută.

— A, da? Îmi rânji peste umăr. Așa te vreau.

Am rânjit și eu.

— Am de gând s-o fac din nou când se întoarce acasă.

— Sunt gelos. Eu nu am parte deloc de sex. Lipsă totală. Zero. De nici o culoare. O să-mi rămână o urmă permanentă în palmă în locul unde se tot întâlnește cu scula mea singuratică.

Râzând, m-am lasat pe spateaza canapelei.

— E bine să faci pauza o vreme. Pune lucrurile în perspectivă.

— Tu abia dacă ai rezistat o săptămâna, pufni el.

— Zece zile, de fapt. Zece zile oribile, înfiorătoare.

Am sorbit din nou din pahar.

— Așa-i? E nasol. Foarte.

— Nu aș mai trece prin asta vreodată, dar mă bucur că am reușit să scoatem sexul din ecuație pentru scurta vreme. Ne-a făcut să ne concentrăm pe a rezolva problemele prin discuții și să ne bucurăm pur și simplu unul de compania celuilalt. Când ne-am dezlănțuit într-un final a fost... M-am lins pe buze. Exploziv.

— Mă faci să am o erecție.

Am pufnit în râs.

— Dar ce nu are efectul ăsta asupra ta?

El îmi aruncă o privire arogantă.

— Refuz să mă rușinez de libidoul meu sănătos.

— Mai degrabă fii mândru că ți-ai lăsat răgaz să te dumirești încotro o iei. Eu sunt mândră de tine.

— O, mulțumesc, mami. Își sprijini capul pe genunchiul meu. Știi... s-ar putea să te mint.

— Nu. Dacă ți-ai trage-o cu unii și cu alții, ai ține să îmi dai de știre, fiindcă atunci te-aș trage de urechi, ceea ce face parte din distracție.

Nu era distractiv. Dar era o modalitate prin care se folosea de mine pentru a se pedepsi singur.

— Ce va fi cu adevarat distractiv va fi excursia în Ibiza.

— Ibiza? Mi-a luat o secundă să mă prind. Pentru petrecerea mea de luat adio de la burlacie?

— Da.

Spania. La jumătate de lume distanță. Nu mă așteptasem la acest lucru.

— Cât ar trebui să dureze această petrecere?

Cary îmi oferi zâmbetul lui de un milion de dolari.

— Tot weekendul.

— Nu că el ar avea vreun cuvânt de spus, dar lui Gideon nu o să-i placă.

— L-am liniștit eu. E îngrijorat din cauza securității, dar va fi ocupat și el în Brazilia.

Eu m-am ridicat în capul oaselor.

— În Brazilia?

— Ești ca un papagal azi, repeți totul.

Adoram Brazilia. Iubeam muzica acelei țări, clima, natura pasională a oamenilor. Cultura Braziliei emana o senzualitate care nu își mai avea seaman în lume.

Și când mi-l imaginam pe Gideon acolo, cu grupul lui de bărbați sexy și bogați pe care îi considera prieteni, sărbătorind ultimele zile ale unui celibat la care renunțase deja...

Prietenul meu cel mai bun se răsuci pentru a fi cu fața spre mine.

— Cunosc expresia aia. Începi să te agiți doar la gândul de a-l ști înconjurat de costume de baie minuscule, în stil brazilian, și de femei cu sângele fierbinte purtând doar așa ceva.

— Taci odată, Cary.

— Și are și trupa potrivită pentru a da lovitura în stil mare. În special tipul ăla Manuel. E mare crai.

Mi-am amintit când îl privisem pe Manuel Alcoa făcând o cucerire când iesiserăm toți împreună la un bar de karaoke. Precum Arnoldo, Gideon și Arash, Manuel nici măcar nu trebuia să încerce. Nu avea altceva de făcut decât să aleagă din larga selecție de femei care se aruncau asupra lui.

Ce avea să facă soțul meu când prietenii lui se cuplau cu niște păpuși frumoase? Să stea singur și să tot soarbă dintr-un caipirinha? Nu prea credeam.

Gideon nu m-ar fi înșelat. Nici măcar nu ar fi flirtat; nu îi stătea în fire. Nu flirtase nici măcar cu mine, la început, iar eu eram iubirea vieții lui. Nu, ar fi dominat încăperea, aratând întunecat, primejdios și inabordabil, în timp ce un torent nesfârșit de femei superbe s-ar fi revărsat în jurul lui.

Cum ar fi fost posibil să rămână neafectat de toate acestea?

Cary izbucni în râs.

— Pari gata să ucizi pe cineva.

— Tu ești cel mai aproape, l-am avertizat eu.

— Pe mine nu poți să mă ucizi. Cine altcineva îți va împacheta exact ținutele perfecte pentru a-l face pe Gideon la fel de gelos așa cum ești și tu?

— Se pare că am ajuns acasă exact la țanc.

Eu și Cary ne-am îndreptat amândoi privirea spre ușa de la intrare și l-am văzut pe Gideon intrând cu o geantă de voiaj petrecută peste umăr și o cușca de transport animale atârnându-i în mână.

Expresia mea posomorâtă a fost alungată de încântarea care m-a inundat la vederea lui. Nu îmi dădeam seama cum reușea acest lucru, dar Gideon făcea ca până și o ținută alcătuită din pantaloni de trening și tricou să arate nebunesc de sexy.

Gideon își puse lucrurile pe podea.

— Ce ai acolo?

Cary se ridică în picioare și se apropie de cușca de transport.

M-am ridicat și eu și m-am dus la soțul meu, bucurându-mă de plăcerea simplă de a-l întâmpina acasă. Gideon porni și el spre mine, închizându-și brațele în jurul meu. Mi-am băgat

mâinile pe sub partea din spate a tricoului lui, mângâindu-i mușchii tari și calzi. Când se aplecă sa mă sărute, mi-am dat capul pe spate. Buzele lui le atinseră ușor pe ale mele într-un sărut blând și mut.

După ce își înălță capul, se linse pe buze.

— Ai gust de vin.

— Vrei și tu?

— Clar.

M-am dus în bucătărie să mai iau un pahar. În spatele meu i-am auzit pe bărbați salutându-se, apoi Gideon i l-a prezentat pe Lucky lui Cary. Aerul se umplu de lătrat fericit și de râsul bogat al lui Cary.

Încă nu mă mutasem acolo, dar mă simțeam acasă.

Cary plecase deja de o oră când mi-am făcut curaj să îi pun lui Gideon întrebarea care îmi stătea pe creier.

Eram așezați pe canapea. El se lăfăia confortabil, cu genunchii depărtați și un braț petrecut peste umărul meu, cu o mână sprijinită relaxat pe coapsă. Eu eram ghemuită în lateralul lui, cu picioarele ridicate pe canapea, cu capul pe umărul lui, cu degetele jucându-se în tivul tricoului lui. Lucky dormea în țarcul lui de lângă șemineul care nu fusese aprins, scâncind ocazional când visa la ce or fi visat de obicei câinii.

Gideon nu spusese nimic în ultimele treizeci de minute, fiind aproape contemplativ, în timp ce eu îi prezentasem avantajele rochiei de mireasă din schița pe care o luase de pe măsuța de cafea.

— În fine, am spus eu, încheind, simt că îmi voi da seama când o voi vedea, dar încep să intru în criză de timp. Încerc să nu intru în panică. Doar că nu vreau să mă mulțumesc cu ceva nesatisfăcător.

Mâna lui se ridică de pe umărul meu și îmi cuprinse ceafa. Își apăsă buzele pe fruntea mea.

— Ai putea să porți o pereche de blugi, îngerul meu, și tot ai fi cea mai frumoasă mireasă din toate timpurile.

Înduioșată, m-am cuibărit mai aproape de el. Am tras adânc aer în piept, apoi am întrebat:

— Unde anume mergi în Brazilia?

Degetele lui Gideon se plimbară prin părul meu.

— Rio.

— Oh.

Mi-l puteam imagina lenevind pe țărmul cu nisip alb al stațiunii Copacabana, expunându-și fabulosul corp bronzat de soare și ascunzând albastrul scânteietor al ochilor lui în spatele unei perechi de ochelari de soare de culoare închisă.

Femeile frumoase de pe plajă nu ar fi putut să își dea seama dacă le privea sau nu. Ceea ce le-ar fi excitat și le-ar fi făcut îndrăznețe.

Noaptea, el și băieții aveau să se bucure de viața de noapte din Ipanema sau poate aveau să își urmeze instinctele hedoniste și să se îndrepte spre Lapa. Oriunde ar fi mers ar fi fost urmați de femei năucitor de frumoase, pasionale, îmbrăcate sumar. Era inevitabil.

— L-am auzit pe Cary spunând că ești geloasă, murmură el, dezmierdându-mi creștetul capului cu nasul și gura.

Vocea îi trădase o notă arogantă de satisfacție.

— De asta ai ales Brazilia? Ca să mă faci să sufăr?

— Îngeraș. Strânsoarea mâinii lui pe părul meu se intensifică, întorcându-mi blând capul pentru a mă face să îl privesc. Nu am avut nimic de-a face cu alegerea destinației.

Buzele i se ridicară într-un zâmbet sexy. Dar mă bucur că ai să suferi.

— Sadicule!

M-am desprins din brațele lui. Gideon nu mă lăsă să merg prea departe, trăgându-mă înapoi.

— După ceea ce mi-ai sugerat cu Deanna, începusem să cred că poate te-ai cam plictisit de mine.

— Asta e ridicol de caraghios.

— Nu și pentru mine, afirmă el calm, studiindu-mi chipul.

Dându-mi seama că vorbea cel puțin parțial serios, am renunțat la încercarea de a mă îndepărta.

— Ți-am spus ca nu-mi place ideea de a o angaja.

— Nu mi-ai spus asta de la bun început. Mi-ai sugerat să o seduc la fel cum mi-ai fi spus să iau o sticlă de vin pe drum spre casă de la muncă. Cel puțin când am pomenit de Rio te-ai tensionat și te-ai bosumflat.

— Există o diferență...

— Între a seduce intenționat o femeie căreia i-am mai tras-o în trecut și a accepta să merg la o petrecere a burlacilor pe care nu am plănuit-o eu? Fără îndoială. Și nu are logică să accepți senină prima variantă și să te deranjeze cea de-a doua.

L-am privit manioasă.

— Fiindcă una este o tranzacție de afaceri într-un mediu controlat. Cealaltă e o ultimă ocazie de a te bucura de sex ca sport într-unul dintre cele mai sexy orașe din lume!

— Știi că nu e așa.

Vocea îi era gravă și fină, relaxată. Ceea ce însemna că era periculoasă.

— Nu pentru tine îmi fac griji, am insistat eu. Ci pentru femeile care te vor dori. Și pentru prietenii tăi care se vor

îmbăta și vor avea chef de hârjoană și vor dori să intri și tu în jocul lor.

Fața lui rămase impasibilă, iar privirea rece.

— Și crezi că nu sunt suficient de puternic să rezist în fața presiunii amicilor mei?

— Nu am spus asta. Nu îmi pune cuvinte în gură.

— Încerc doar să clarific gândirea ta întortocheată.

— Ascultă. Hai să ne întoarcem la scenariul cu Deanna. M-am zvârcolit până m-am eliberat și m-am ridicat în picioare. Cu fața spre măsuța de cafea, mi-am întins mâinile ca un dirijor. Uite cum mi-am imaginat eu scena înainte să vin cu sugestia asta. Tu ești în birou, sprijinit cu spatele de masa de lucru, în poziția aia a ta care e a naibii de sexy. Sacoul ți-e pe cuier, eventual ai lângă tine un pahar de whisky cu gheață, pentru o notă mai puțin formală. M-am întors spre canapea. Deanna e în fotoliul aflat cel mai departe de tine, așa că te poate vedea în toată splendoarea ta. O măsori încet din priviri, din cap până în picioare, îi arunci câteva replici cu subînțeles despre a face niște chestii împreună. Ei îi vin idei și bate palma, punându-și semnătura unde trebuie. Și cu asta-basta. Tu nu te apropii niciodată de ea mai mult de câțiva metri și nu te așezi nici o clipă. Peretele de sticlă rămâne transparent, ca Deanna să nu încerce nimic.

— Ți-ai imaginat toate astea într-o fracțiune de secundă?

— Ei bine — mi-am bătut cu degetul în tâmplă — am câteva amintiri care îmi zdrăngăne pe aici și care mi-au alimentat focul.

— Amintirile mele privind episodul de seducție din biroul meu nu includ pe nimeni altcineva, spuse el sec.

— Ascultă, asule. M-am așezat pe măsuța de cafea. A fost un gând spontan care mi-a venit fiindcă îmi făceam griji pentru tine.

Chipul lui Gideon se îmblânzi.

— Îngerii nu stau pe gânduri. Pricep.

— Pricepi? Aplecându-mă în față, mi-am pus mâinile pe genunchii lui. Voi fi întotdeauna posesivă, Gideon. Ești *al meu*. Mi-aș dori să îți pot pune un semn pe care să scrie asta.

El ridică mâna stângă, arătându-mi verigheta. Eu am pufnit în râs.

— Știi câte femei vor fi atente la asta când vei ieși la agățat prin Rio cu trupa ta?

— Vor fi atente când le voi atrage eu atenția.

— Apoi unul dintre băieți va lasa să scape că e o petrecere a burlacilor, iar femeile se vor încăpățâna să încerce mai cu foc.

— N-au decât să încerce, nu vor obține nimic.

Privirea mea alunecă peste el.

— Vei fi irezistibil în pantaloni sport gri grafit, și un tricou negru cu anchior...

— Îți amintești noaptea aceea la club.

Era evident că și-o amintea și el. Mădularul i se mări, întinzându-i obscen pantalonii de trening.

Aproape am gemut când excitația lui mi-a confirmat ceea ce bănuisem. Nu purta chiloți pe sub bumbacul moale.

— Nu mi-am mai putut lua gândul de la tine după ce ai plecat de la birou, murmură el. Nu-mi mai puteam scoate din minte imaginea cu tine. Apoi te-am sunat la muncă și tu m-ai tachinat, spunându-mi că voiai să mergi acasă să te joci cu vibratorul, când mădularul meu era tare și pregătit pentru tine.

M-am foit, rememorând fiecare detaliu. Purtase un pulover cu anchior în noaptea aceea în New York, dar ținuta în care mi-l imaginam în Rio ținea cont de clima tropicală și de înghesuiala de trupuri aburinde dintr-un club de noapte.

— În mintea mea mi te imaginam pe pat, continuă el, coborându-și mâna între picioare pentru a-și mângâia erecția. Cu picioarele desfăcute. Cu spatele arcuit. Cu tot corpul gol și lucind de transpirație în timp ce îți împingeai și îți scoteai un mădular gros de plastic în pizdulicea ta udă. Eram pe jumatate scos din minți de idee. Nu mai simțisem niciodată o asemenea dorință. Aveam impresia că sunt în călduri. Nevoia de a mi-o trage era ca o febră în mine.

— Dumnezeule, Gideon. Sexul îmi devenise dureros, îmi simțeam sânii umflați și sensibili, sfârcurile întărite și pulsând ca două răni deschise.

El mă privi cu o expresie indescifrabilă.

— Am ieșit în oraș înainte să stabilesc să mă întâlnesc cu tine. Aveam de gând să găsesc pe cineva care să nu mă refuze așa cum m-ai refuzat tu. Aveam de gând să o duc la hotel, să o întind pe pat și să i-o trag până mă vindecam de nebunie. Nici nu ar fi contat cine era. Urma să fie o persoană fără chip și fără nume. Nu aveam de gând să o privesc în timp ce eram în ea. Era doar un înlocuitor pentru tine.

Un sunet discret de durere îmi zbură de pe buze, gândul la Gideon culcându-se cu altcineva în felul acela fiind prea chinuitor pentru a putea fi îndurat.

— A fost cât pe ce să o fac, de câteva ori. Vocea îi devenise mai răgușită acum. De fiecare dată am băut ceva până așteptam ca tipa respectivă să termine de flirtat și să-mi dea semnalul că era gata de plecare. Mi-am spus că am dat înapoi prima dată din

cauză că tipa pur și simplu nu mă atrăgea suficient. A doua oară mi-am dat seama că nimeni nu mă atrăgea suficient. Nimeni în afară de tine. Am fost furios. Pe tine că m-ai refuzat. Pe ele că îți erau inferioare. Și pe mine că eram prea slab pentru a te uita.

— Așa am simțit și eu, am mărturisit. Toți bărbații pe care îi cunoșteam erau nepotriviți. Nu erau tu.

— Pentru mine așa va fi întotdeauna, Eva. Doar tu. Întotdeauna.

— Nu mi-e teamă că mă vei înșela, am repetat eu, ridicându-mă.

Mi-am dat jos maioul, apoi pantalonii scurți. Acestea au fost urmate de sutienul și bikiniul de dantelă Carine Gilson, de culoarea pielii. M-am dezbrăcat rapid, metodic. Fără a încerca deloc să îl tachinez.

Gideon rămase întins, privindu-mă, nemișcat. Asemenea unui zeu al sexului așteptând să primească plăcere.

Apoi l-am văzut prin ochii altcuiva; soțul meu lăfăindu-se în poziția aceea într-un club brazilian aglomerat, radiind magnetism sexual în valuri de fierbințeală și dorință. Pur și simplu acesta era el, o creatură intens sexuală și nesătulă. Exista vreo femeie care să poată rezista provocării reprezentate de el? Eu încă nu cunoscusem nici una.

M-am dus la el. L-am încălecat. Mâinile mele au alunecat peste umerii lui lați, simțindu-i căldura prin bumbacul tricoului. Mâinile lui s-au oprit pe șoldurile mele, arzându-mi pielea.

— Femeile care te văd vor dori să îți facă asta, am murmurat eu. Să te atingă așa. Își vor imagina.

Ridicând privirea spre mine, Gideon își trecu încet limba peste buza de jos.

— Eu mi te voi imagina pe tine. Exact așa.

— Asta nu va face decât să înrăutățească lucrurile, fiindcă vor vedea cu câta ardoare îți dorești să faci sex.

— Cu câtă ardoare te doresc *pe tine*, mă corectă el, mutându-și mâinile pentru a-mi prinde fesele în palme și a mă trage spre erecția lui.

Buzele sexului meu, întredeschise de poziția coapselor mele, i-au îmbrățișat mădularul prin bumbacul pantalonilor de trening. Clitorisul mi s-a apăsat pe carnea lui întărită și mi-am rotit șoldurile cu un icnet de plăcere.

— Mi le imaginez găsindu-și cel mai bun punct din care să te privească, am continuat cu răsuflarea tăiată, fixându-te cu ochi care imploră sex. Coborând cu degetele în decolteu pentru a te face să le observi sânii. Se mută de pe un picior pe altul, încrucișându-și picioarele când într-o parte când în cealaltă, fiindcă își doresc asta.

I-am prins în mâna penisul tare și gros și l-am mângaiat. Se trezi la viața în palma mea, vibrând de vitalitate și nerăbdare. Buzele i se întredeschisera, singura breșă în autocontrolul lui.

— Tu ești cu gândul la mine, așa că te-ai întărit. Și dacă stai așezat așa, cu picioarele desfăcute, ele pot vedea cât de mare ți-e mădularul și cât ești de pregătit să îl folosești. Ducându-mi mâna la spate, i-am prins încheietura între degete și i-am ridicat brațul stâng, asezându-i-l peste spătarul jos al canapelei. Tu arăți așa. Nu te mișca. I-am mutat celălalt braț în poală. Vei avea un păhărel în mână, cu două degete de cachafa întunecat în el. Vei sorbi din el din când în când, lingându-te pe buze.

M-am aplecat în față și mi-am trecut limba peste curbura senzuală a gurii lui. Avea o gură superbă, sexy. Buzele erau pline, dar ferme. Aveau adesea o expresie severă, trădând prea

puțin din gândurile lui. Nu zâmbea decât rar, dar când o făcea era în stare să afișeze un rânjet jucăuș și copilăresc sau unul de provocare arogant de încrezătoare. Zâmbetele lui lente erau jocuri erotice care tachinau, în timp ce zâmbetele lui strâmbe, vagi, erau ironice atât față de el însuși, cât și de ceilalți.

— Tu vei părea distant și detașat, am continuat eu. Pierdut în propriile gânduri. Plictisit de energia frenetică și muzica bubuitoare. Băieții vin și pleacă în jurul tău. Manuel are în permanentă o frumusețe sexy în poală. E mereu alta, de fiecare dată când te uiți. Din punctul lui de vedere, se poate împărți lejer între toate.

Gideon zâmbi.

— Și are o slăbiciune pentru femeile de origine latină. E foarte încântat de alegerea mea în materie de soții.

— Soție, l-am corectat eu. Prima și ultima.

— Singura, consimți el. Iute la mânie. Cu sânge fierbinte. Singura mea aventura de-o noapte permanentă. Știu exact ce se va întâmpla între noi, apoi tu reușești să mă iei prin surprindere. Mă mănânci de viu, de fiecare dată, iar eu vreau mai mult.

I-am prins obrazul într-o mână și l-am sărutat, continuând să îi dezmierd penisul cu mișcări lungi, relaxate.

— Arash trece pe la tine cu un nou pahar de băutură de fiecare dată când face un tur al încăperii. Îți povestește ce a văzut cât timp s-a învârtit pe acolo, iar tu pari pentru o clipă amuzat, ceea ce le scoate din minți pe femeile care te privesc. Acea mică strălucire de intimitate și căldura nu fac decât să le stârnească și mai mult dorința de tine.

— Și Arnoldo? murmură el, privindu-mă cu ochi încinși și întunecați.

— El e detașat, așa ca tine. A fost rănit și e prudent acum că are inima frântă, dar e accesibil. Flirtează și zâmbește, dar există în permanență în aerul lui o notă de ceva inabordabil. Femeile care sunt prea intimidate de tine vor sări pe Arnoldo. El le va face să uite de tine, chiar în timp ce uită complet de ele.

Umbra unui zâmbet îi apăru pe buze.

— În timp ce eu stau acolo posomorât, fierbând în suc propriu și cu o erecție permanentă, simțindu-ți lipsa atât de tare încât nu mă pot distra deloc?

— Așa îmi imaginez eu lucrurile, asule. M-am așezat pe coapsele lui tari ca piatra. Iar femeile se vor imagina venind la tine și așezându-se în poala ta exact așa cum fac eu acum. Își vor dori să-și bage mâinile pe sub tricoul tău, uite așa. Mi-am strecurat palmele pe sub tivul tricoului lui și le-am apăsat pe desenul rigid al mușchilor lui. Degetele mele urmară șănțulețele dintre ei, desenând conturul fiecărui mușchi la care puteam ajunge. Vor visa la cât de tare e corpul tău dincolo de acele haine, la ce senzații le vor oferi pectoralii tăi când îi vei strânge.

Mi-am exemplificat prin gesturi cuvintele, bătăile inimii mele începând să o ia la goană când l-am simțit sub mâinile mele. Gideon era atât de puternic și frumos sculptat, o mașină sexuală plină de forță. Exista un instinct feminin primitiv care răspundea instantaneu la acest lucru. Tânjea după el. Era un mascul cu care merita să te împerechezi, tânăr și dominator și în vârf de formă. Viguros. Potent. Primejdios și imposibil de îmblânzit, în cel mai înalt grad.

Gideon se mișca, iar eu m-am oprit.

— Nu, stai cuminte, l-am mustrat eu. Tu ai refuza să le atingi.

— Nu le-aș lăsa deloc să se apropie de mine.

Dar își reluă poziția în care îl pusesem eu. Un sultan din vechime, adorat de o cadână entuziastă.

I-am ridicat tricoul. I l-am tras peste cap, imobilizându-i umerii la spate cu materialul întins tare. El roti capul, gura lui încleștându-se pe sfârcul meu și sugând, aplicând o presiune ușoară și blândă pe punctul sensibil. Eu am scâncit și am încercat să mă îndepărtez, prea excitată pentru a putea suporta așa ceva. Dar dinții lui prinseră vârful întărit, ținându-mă.

Eu am aplecat capul, fascinată de felul în care i se scobeau obrajii în timp ce sugea. În fierbințeala gurii lui, limba îmi biciuia sfârcul, gâtul lui zvelt mișcându-se când înghițea. Miezul meu de carne se strânse și se cutremură, reflectând ritmul suptului lui.

Băgând mâna între noi, i-am dezlegat șnurul pantalonilor și am împins betelia elastică în jos suficient cât să îl eliberez. L-am prins în ambele mâini, degetele mele desenând conturul venelor groase care pulsau pe toată lungimea lui brutal de sexy. Era umed în vârf, iar mâinile mele alunecară pe pelicula fină de lichid preseminal.

Gura lui mă eliberă când i-am poziționat mădularul la intrarea în păsărică mea.

— Ia-o încet, îngeraș, îmi porunci el. Bag-o încet. Voi fi în tine toată noaptea și nu vreau să te doară.

Pielea mi se făcu toată de găină.

— Ele nu s-ar imagina băgând-o încet, am protestat eu.

Gideon își ridică ambele mâini, dându-mi la o parte părul de pe față.

— Nu te gândești la alte femei în momentul ăsta, îngeraș. *Tu* ești protagonista fanteziei.

Tresărind, mi-am dat seama că avea dreptate. Femeia care îl călărea nu era vreuna dintre brunetele cu picioare lungi care i-o trăseseră din priviri. Ci eram eu. Eu eram cea care îi dezmierdam adorator mădularul. Eu eram cea care îi dicta cum să stea, care se așeza peste el, lăsându-mi răgaz o clipă să îmi frec vârful lat al penisului lui înainte și înapoi între buzele sexului meu.

Soțul meu gemu când m-a simțit, ridicându-și ușor șoldurile, împingându-se poruncitor în intrarea în corpul meu. Mă prinse de șolduri și mă trase în jos, deschizându-mă larg cu vârful dilatat al mădularului.

— O, Gideon.

Pleoapele îmi deveniră grele când m-am lăsat peste el, primind în mine doi centimetri de carne groasă.

El mă ridică ușor, până nu mai aveam decât capul în mine, apoi mă coborî din nou, făcându-mă să primesc mai mult. Tendoanele din gâtul lui ieșeau puternic în relief.

— Nu semn ar trebui să port. Ci pe tine ar trebui să te port, pe tine și pizdulicea ta strâmtă și mică strângându-mi mădularul. Te imaginezi urcându-te peste mine, în timp ce eu doar stau pe spate și te las să mă iei în tine.

Își întinse brațele pe spătarul canapelei, expunându-și trunchiul magnific de masculin.

— Sau vrei să particip și eu?

Umezindu-mi buzele uscate, am clătinat din cap.

— Nu.

M-am ridicat, apoi am coborât din nou peste el. Din nou și din nou. Luându-l tot mai adânc în mine de fiecare dată, până am ajuns cu fesele peste coapsele lui. Era gros și lung. Am scâncit ușor când l-am simțit pulsând în mine.

Și încă nu era cu totul înăuntru.

Dându-mi capul pe spate, l-am sărutat, savurând alunecarea lentă a limbii lui peste a mea.

— Ele te privesc, nu-i așa? toarse el.

— Te privesc pe tine. Când mă ridic întrezăresc pentru o clipă cât de mare e cu adevărat mădularul tău. Îl doresc, tânjesc după el, dar e al meu. Tu ești cel care mă privește. Nu îți poți lua ochii de la mine. Pentru tine nu mai există nimeni altcineva în încăpere.

— Dar tot nu te ating, așa-i? Pe buze i se formă un zâmbet obraznic când eu am clătinat din cap. Sorb relaxat din cachafa, ca și cum nu aș avea cea mai sexy femeie din lume călărindu-mă sub ochii tuturor. Nu mai sunt plictisit, dar, la drept vorbind, nu am fost niciodată. Doar așteptam. Pe tine. Știind că ești acolo după zumzetul sângelui meu.

Cu mâinile pe umerii lui, l-am călărit ridicându-mi și coborându-mi ritmic șoldurile. Era delicios. Senzația mădularului lui mișcându-se în mine. Uruitul grav și periculos din pieptul lui care trăda cât era de excitat. Pelicula de transpirație de pe pieptul lui. Felul în care i se contractau abdominalii când mă lăsam jos și mădularul i se înfigea adânc în mine. Nu mă mai săturam.

Și felul în care intrase în jocul meu... cât de bine mă cunoștea... cât de mult mă iubea...

Gideon se pierdea în sexul cu mine, dar era în permanență conștient, concentrat asupra mea înaintea propriului orgasm. Recunoscuse fantezia mea de sex exhibiționist înainte să o fac eu și mi-o satisfăcuse. Având în permanență grijă de securitatea mea, fără a risca niciodată cu adevărat să mă expună, dar tachinându-mă cu posibilitatea acestui fapt. Eu nu l-aș fi

împărțit niciodată astfel, eram prea posesivă. Iar el nu ar fi împărtășit nici o fracțiune din mine fiindcă era prea protector.

Dar ne tachinam și ne jucam. Pentru doi oameni care făcuseră cunoștință cu sexul prin durere și rușine, faptul că puteam găsi atâta bucurie și iubire în actul sexual era ceva fantastic.

— Sunt atât de tare în tine, mârâi el, mișcându-se în sexul meu la fel cum făcuse în mâna mea. Muzica e dată tare și nu aude nimeni sunetele pe care le scot, dar tu le simți. Știi foarte bine că mă înnebunești. Faptul că nu ți-o arăt te excită la fel de mult ca gândul de a fi privită.

— Stăpânirea ta, am icnit eu, accelerând ritmul.

— Fiindcă de fapt eu te domin de jos în sus, rosti el pe un ton întunecat. Te prefaci că tu deții controlul, dar nu este ceea ce-ți dorești. Îți știu secretele, Eva. Le știu pe toate. Nu poți ascunde nimic de mine.

Își duse buricul degetului mare la buze și își trecu limba peste el, lingând lent și senzual, fără a-și desprinde o clipă privirea de pe fața mea. Coborând mâna între noi, îmi frecă clitorisul în cercuri rapide și intense, iar eu am terminat țipând, sexul meu mulgându-i mădularul în spasme de extaz.

Gideon se năpusti exploziv în mine, prinzându-mă strâns și ridicându-se, întinzându-mă pe canapea pe spate și împingându-se de la podea cu picioarele, înfigând în mine și ultimii centimetri de mădular gros. Apoi începu să mi-o tragă cu o lăcomie violentă, primitivă, trecând în forță peste spasmele climaxului meu în goana de a atinge propriul orgasm.

Dându-și capul pe spate, îmi strigă chinuit numele și se smuci în mine. Am simțit țâșnind jeturi fierbinți, însoțite de

gemete, șoldurile lui continuând să se legene ca și cum nu s-ar mai fi putut opri.

Clipind, am început să mă dezmeticesc, devenind încet conștientă de lumina lunii pe tavan. Capul mi se sprijinea pe o pernă, iar corpul gol îmi era învăluit în căldura unei plăpumi.

Am întors capul să îl caut pe Gideon, dar locul de lângă mine era gol, așternuturile date la o parte, dar împăturite cu grijă. M-am ridicat în capul oaselor și m-am uitat la ceas. Era aproape trei dimineața.

Îndreptându-mi spatele, m-am uitat spre baie, apoi spre hol. Prin crăpătura ușii parțial închise se strecura puțină lumină. M-am dat jos din pat și m-am dus până acolo, luând din cuier halatul atârnat pe spatele ușii. Am îmbrăcat mătasea albastru păun în timp ce ieșeam din încăpere, legându-mi cordonul în drum spre biroul lui Gideon.

Lumina din camera aceea era cea care se revărsa și în hol și am mijit ochii când am intrat, nefiind obișnuită cu asemenea intensitate. Am studiat scena dintr-o privire rapidă: cățelușul care dormea pe patul lui și bărbatul gânditor așezat la masa de scris. Privirea îi era ațintită asupra colajului de fotografii cu mine care îi decorau peretele, brațele i se rezemau pe mânerele scaunului, iar în mâini ținea un pahar mic cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

Gideon își îndreptă privirea spre mine.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu, traversând desculță încăperea. Doar nu eviți patul, nu?

— Nu. Ar trebui să o fac, adăugă el, dar nu. Nu puteam dormi.

— Vrei să te extenuez?

I-am oferit un zâmbet, care probabil arăta caraghios având în vedere că îmi țineam un ochi închis în fața luminii prea puternice.

Soțul meu lăsă jos paharul și se bătu cu mâna în poala.

— Hai încoace.

M-am dus la el, cuibărindu-mă la pieptul lui cu brațele pe după gâtul lui. Apoi mi-am apăsat buzele pe obrazul lui.

— E ceva ce te sâcâie.

Și îl deranjase toată noaptea, orice ar fi fost.

Dezmierdându-mă cu vârful nasului pe lobul urechii, Gideon îmi șopti:

— Mai e ceva ce nu mi-ai spus?

Eu m-am încruntat și m-am dat în spate, scrutându-i chipul.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi orice. Pieptul i se dilată într-o inspirație profundă. Ți-au mai rămas secrete?

Am reflectat la cuvintele lui, simțind o tresărire bizară în stomac.

— Cadoul de ziua ta. Dar refuz să-ți spun ce e.

Un zâmbet minuscul îi îndulci liniile gurii.

— Și tu, i-am murmurat eu, fermecată de acel zâmbet. Atâtea bucățele din tine pe care doar eu le știu. Tu ești un secret pe care îl voi păstra până la ultima suflare.

El își lăsă capul în jos, părul lui ascunzându-i chipul pentru o clipă.

— Îngeraș.

— S-a întâmplat ceva, Gideon?

Îi luă o clipă prelungă până să răspundă. Mă privi.

— Mi-ai spune dacă cineva dintre cei pe care îi cunoști, cineva apropiat ție, ar comite o ilegalitate?

Tresărirea din stomacul meu se transformă în nod.

— Ce-ai auzit? S-a apucat vreun blog de bârfe să răspândească minciuni?

Gideon deveni încordat.

— Răspunde-mi la întrebare, Eva.

— Nu face nimeni nimic ilegal!

— Nu asta te-am întrebat, spuse el răbdător, dar ferm.

Mi-am amintit întrebarea.

— Da, ți-aș spune. Firește. Eu îți spun totul.

El se relaxă. Ridică mâna și îmi atinse obrazul.

— Poți să ai încredere în mine cu orice, îngeraș. Nu contează despre ce e vorba.

— Am. L-am prins de încheietură. Nu înțeleg de ce vorbești despre asta.

— Nu vreau să existe secrete între noi.

I-am aruncat o privire tăioasă.

— Tu ești cel care s-a făcut cel mai des vinovat de așa ceva. În trecut nu îmi spuneai nimic.

— Lucrez la asta.

— Știu că lucrezi. De asta merg lucrurile atât de bine între noi în momentul de față.

Zâmbetul vag reapăru.

— Chiar merg, nu-i așa?

— Fără îndoială. I-am sărutat gura zâmbitoare. Gata cu fugitul și gata cu ascunsul.

Prinzându-mă mai bine, Gideon se ridică, luându-mă pe sus.

— Ce facem? am vrut eu să știu, cuibărindu-mă lângă corpul lui cald.

El porni înapoi spre dormitor.

— O să te las să mă epuizezi.

— Grozav.

Dimineața următoare se scurse precum cea precedentă, Gideon trezindu-se la ora lui obișnuită, în timp ce eu am rămas tolănită în pat, goală pușcă, precum un leneș.

În timp ce își lega cravata în oglindă, își desprinse ochii din oglindă pentru a mă privi.

— Ce planuri ai pentru azi?

Căscând, am strâns mai tare perna în brațe:

— Mă întorc la somn după ce pleci tu. Doar pentru o oră. La zece trece pe aici Blaire Ash.

— A, da? Își îndreptă din nou privirea spre oglindă. De ce?

— Fac unele schimbări. O să transformăm dormitorul de oaspeți într-un birou, cu un pat Murphy. În felul ăsta vom avea în continuare loc pentru oaspeți, iar eu voi avea un spațiu în care să pot lucra.

Gideon își netezi cravata, apoi începu să își încheie nasturii de la vestă, trecând în dormitor.

— Nu am discutat despre asta.

— E drept. Mi-am mișcat intenționat piciorul astfel încât să îmi alunece cearșaful de pe el. Nu voiam să îmi opui rezistență.

Inițial căzuserăm de acord să transformăm camera de oaspeți în camera mea și să o legăm la baia principală pentru a forma un ansamblu din camerele noastre împreună. Acea dispunere ar fi rezolvat problema parasomniei lui Gideon, dar ne-ar fi forțat în același timp să dormim în camere separate.

— Nu ar trebui să împărțim patul, spuse el încet.

— Nu sunt de acord. Înainte să apuce să argumenteze, am continuat: Am încercat să privesc partea bună a lucrurilor, Gideon, dar nu mă încântă ideea de a fi separați astfel.

Stătea acolo fără un cuvânt, cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor.

— Nu e corect să mă pui să aleg între fericirea ta și siguranța ta.

— Știu. Dar nu te pun să alegi, am decis eu deja. Sunt conștientă că nici asta nu e corect, dar cineva trebuia să ia o hotărâre și am luat-o eu.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am împins perna la spate, dându-mă înapoi pentru a mă putea sprijini de tăblia patului.

— Am luat acea hotărâre împreună. Apoi tu, aparent, te-ai răzgândit fără a mai discuta subiectul. Și faptul că îmi arăți sânii — oricât ar fi de năucitori — nu o să-mi distragă atenția.

L-am privit cu ochii îngustați.

— Dacă voiam să-ți distrag atenția nu aș fi deschis subiectul de la bun început.

— Anulează vizita designerului, Eva, zise el tensionat. Trebuie să discutăm despre asta mai întâi.

— Vizita a avut deja loc. Am fost nevoiți să o întrerupem pentru că a venit poliția, dar Blaire lucrează deja la noua amenajare. Azi îmi va prezenta câteva idei.

Gideon scoase mâinile din buzunare și își încrucișă brațele.

— Deci fericirea ta vine pe primul loc și de a mea poate să se aleagă praful?

— Nu ești fericit să împărți patul cu mine?

Un mușchi al obrazului lui zvâcni nervos.

— Nu-mi pune bețe în roate. Tu nu iei în considerare cum m-aș simți eu dacă te-aș răni.

Brusc frustrarea mea se transformă în rușine.

— Gideon...

— Și nu te gândești ce efect ar avea asupra noastră, îmi aruncă el. Te voi lăsa să experimentezi cu o grămadă de chestii, Eva, dar nimic care să ne afecteze negativ relația. Dacă vrei să adormi lângă mine, voi fi acolo. Dacă vrei să te trezești cu mine lângă tine, pot să fac și asta. Dar orele dintre acele momente, când suntem amândoi adânc cufundați în somn, sunt prea periculoase pentru a ne asuma un asemenea risc dintr-un simplu capriciu.

Am înghițit nodul care mi se pusese în gât. Voiam să îi explic mai mult, să îi spun că mă îngrijora distanța pe care ar fi creat-o dormitul în camere separate. Nu doar fizic, ci și emoțional.

Mă durea când făcea dragoste cu mine, apoi pleca din patul meu. Lua ceva frumos și magic și transforma experiența în altceva. Și dacă rămânea până adormeam eu, apoi se trezea înaintea mea pentru a se întoarce în pat, avea să sufere de lipsă de somn. Oricât de neobosit părea adesea, era totuși om. Muncea din greu, făcea eforturi considerabile la sală, și avea de înfruntat sute de surse de stres zi după zi. Somnul insuficient nu putea să devină rutină.

Însă temerile lui legate de siguranța mea nu aveau să fie risipite într-o singură conversație. Urma să fim nevoiți să o luăm pas cu pas.

— În regulă, am cedat eu. Hai să facem următoarele: îi cer lui Blaire să-mi lase sugestiile lui și le vom analiza împreună mai târziu. Între timp, tu vei accepta să nu dărâmi nici un zid din camera de oaspeți. Cred că asta ar fi exagerat, Gideon.

— Înainte nu ți s-a părut exagerat.

— E o măsură provizorie care ar putea deveni permanentă, și e de dorit să nu se ajungă la asta. Adică nu-ti dorești asta, nu-i așa? Vrei să învățăm să dormim împreună, așa-i?

El își desfăcu brațele și ocoli patul, așezându-se pe margine. Luându-mi mâna într-a lui, o duse la buze.

— Da, vreau asta. Mă ucide că nu pot să-ți ofer ceva atât de elementar în căsnicia noastră. Și știind că asta te face nefericită... îmi pare rau, îngeraș. Nu-ți pot spune cât de mult.

Aplecându-mă în față, i-am prins obrazul în palmă.

— O să lucrăm la asta. Ar fi trebuit să încep prin a discuta cu tine. Presupun că ți-am făcut o fază tipică de Gideon — întâi acționează, apoi explică.

Gura lui se crispă.

— Aici m-ai prins. Mă sărută scurt și apăsat. Ai grijă cu Blaire. Te dorește.

Eu m-am lăsat pe spate.

— Mă găsește atrăgătoare, l-am corectat eu. Și are un talent înnăscut la flirt.

Ochii lui Gideon sclipiră periculos.

— S-a dat la tine?

— Nimic lipsit de profesionalism. Dacă ar sări calul l-aș concedia personal, dar probabil le ia cu zăhărelul pe toate clientele lui femei. Pun pariu că îi prieste afacerii. Am zâmbit. Și-a mai calmat entuziasmul când i-am spus că încep să mă obișnuiesc cu nivelul tău de energie sexuală și nu mai simt nevoia de a avea un pat separat în care să dorm.

Sprâncenele lui se înălțară cu surprindere.

— Doar nu i-ai spus așa ceva.

— Ba chiar da. Pot să dorm după ce mor, i-am spus. Între timp, dacă soțul meu vrea să mi-o pună de câteva ori în fiecare

noapte și e atât de abil la asta precum îl știu, cine sunt eu să mă plâng?

Prima dată când mă consultasem cu Blaire, nu mi-am bătut capul cu ce va crede designerul despre faptul că Gideon se căsătorise cu o femeie cu care nu intenționa să doarmă. Când m-am prins de flirtul subtil al lui Blaire, mi-am dat seama de ce se gândea că s-ar putea să fie bine primit — și am înțeles cât de jenantă era întreaga situație pentru soțul meu. Și totuși, Gideon nu se plânsese niciodată de impresia pe care ar fi putut să o lase cuiva din exterior. El își făcea griji pentru mine, nu pentru reputația lui de mascul de prima mână.

Îmi făcuse plăcere să îl pun pe Blaire la punct.

Mi-am înfoiat părul ciufulit.

— Sunt o blondă cu țâțe mari. Dacă mai chicotesc din când în când, de regulă îmi pot permite să spun orice.

— Isuse! Gideon se prefăcu a ofta îndurerat, dar era vizibil amuzat. Asta e o obsesie de-a ta de a împărtăși cu toată lumea detaliile vieții noastre sexuale?

— Nu. I-am făcut cu ochiul. Dar este cu siguranță distractiv.

Nu m-am culcat înapoi după ce Gideon a plecat la munca. În schimb am pus mâna pe telefon și mi-am sunat antrenorul, pe Parker Smith. Cum era devreme, nu lucra încă, așa că a răspuns.

— Bună, Parker. Sunt Eva Tramell. Cum ești?

— Sunt bine. Vii azi la sală? Ai cam lenevit în ultima vreme.

Eu mi-am încrețit nasul.

— Știu. Și da, vin. De asta te-am sunat. Vreau să lucrez la ceva anume cu tine.

— Da? Ce anume te interesează?

— Am discutat despre conştientizarea situaţională şi ce am de făcut dacă sunt încolţită, cum să fac să scap. Dar dacă sunt complet luată prin surprindere, de exemplu în timp ce dorm?

El reflectă la întrebarea mea.

— Un genunchi înfipt cu forţă în boaşe va scoate orice bărbat din joc. Şi îţi va oferi fereastra de care ai nevoie.

Mai făcusem aşa ceva cu Gideon pentru a-l forţa să se trezească dintr-un coşmar violent. Aş fi fost dispusă să o fac din nou, dacă se ajungea la asta, dar aş fi preferat să mă eliberez din mâinile lui şi să scap fără a-i face rău. Era deja atât de grav rănit în visele lui. Nu voiam să se trezească tot înconjurat de durere.

— Dar dacă... Cum ai face să îi tragi un genunchi cuiva întins peste tine?

— Putem găsi o soluţie. Să exersăm diverse scenarii. Făcu o pauză. E totul în regulă?

— Totul e cât se poate de bine, l-am asigurat eu, apoi am mințit: Doar că e ceva ce am văzut la o emisiune la care mă uitam noaptea trecută şi mi-am dat seama că oricât ai fi de pregătit, nu poti fi conştient de situaţie în timp ce dormi.

— Nu-i nici o problemă. Ajung la sală peste câteva ore şi rămân până la închidere.

— În regulă. Mulţumesc.

Am încheiat convorbirea, apoi m-am dus la duş. Când am ieşit am găsit două apeluri nepreluate de la Cary. L-am sunat înapoi.

— Hei, ce se petrece?

— M-am tot gândit. Spuneai ceva despre o rochie clasică, aşa-i?

Am oftat. Mă crispam de fiecare dată când mă gândeam la acest lucru. Fiindcă oricât mi-aş fi dorit să cred că rochia

perfectă avea să îmi cadă din cer înainte de ziua cea mare, era mai realist să accept că urma să fiu nevoită să mă mulțumesc cu altceva.

Chiar și așa, nu puteam să nu îl iubesc pe Cary pentru că se ținea de capul meu în această privință. Mă cunoștea la fel de bine cum mă cunoșteam și eu.

— Ce-ai zice de una dintre rochiile de mireasă ale Monicăi? îmi sugeră el. Ceva vechi și așa mai departe. Voi două aveți aceeași constituție. Nu ar fi necesare prea multe modificări.

— Uf. Serios? Nu, Carry. Dacă s-ar fi căsătorit cu tatăl meu în ea, poate că da. Dar nu pot să port ceva în care ea a fost mireasă pentru un tată vitreg. Ar fi pur și simplu jenant.

El râse.

— Da, ai dreptate. Și totuși are gusturi excelente.

Eu mi-am trecut degetele prin părul umed.

— Oricum nu cred că își păstrează rochiile de mireasă. Nu e un suvenir prea grozav de ținut la vedere în casa proaspătului tău soț.

— De acord, deci e o idee proastă. Putem căuta ceva de epocă. Un amic de-al meu cunoaște toate consignațiile de creații haute couture și de designer din Manhattan.

Gândul era tentant.

— Grozav! E o idee bună.

— Uneori sunt genial. Azi sunt prins cu prezentarea Grey Isles, dar diseară am putea.

— Eu am consiliere de cuplu diseară.

— Ah, da. Distracție plăcută cu asta. Mâine? Poate luăm și câteva chestii pentru excursia în Ibiza.

Când mi-a amintit de planurile de weekend m-a făcut să mă simt presată de timp. Nu mă puteam abține să nu fiu cuprinsă

de anxietate, chiar și știind cât de distractiv avea să fie să petrec timp cu prietenii mei.

— Mâine e în regulă. Vin eu la apartament.

— Excelent. O să ne tot facem bagajele.

Am închis și am rămas cu telefonul în mână mult timp, cuprinsă de mâhnire. Pentru prima dată de când ne mutaserăm la New York aveam impresia că eu și Cary locuiam în două locuri separate. Eu începusem să mă instalez și să mă simt acasă lângă Gideon, în timp ce pentru Cary tot apartamentul acela însemna acasă.

Aplicația de calendar m-a anunțat că Blaire avea să apară în treizeci de minute. Înjurând în sinea mea, mi-am aruncat rapid telefonul pe pat și m-am grăbit să mă pregătesc.

— Cum vă simțiți amândoi? ne întrebă doctorul Petersen după ce ne-am așezat toți trei la locurile noastre.

Eu și Gideon ne-am așezat pe canapea, ca de obicei, în timp ce doctorul Petersen se instală în fotoliul lui și își luă tableta.

— Suntem mai bine ca niciodată, am răspuns eu.

Soțul meu nu zise nimic, dar se întinse și îmi luă mâna, trăgând-o spre el și așezând-o pe coapsa lui.

— Am primit o invitație la recepția voastră. Doctorul Petersen ne zâmbi. Eu și soția mea așteptăm cu nerăbdare evenimentul.

Nu reușisem să o conving pe mama să adauge nici cea mai mică picătură de roșu pe invitații, dar mi se păruseră frumoase oricum. Ne opriserăm la o invitație pe hârtie pergament, băgată într-un buzunar transparent, cu un plic exterior alb pentru expediere și confidențialitate. Gândul că oaspeții noștri le primiseră deja îmi stârnea fluturi în stomac. Eram cu un pas mai aproape de a lăsa în urma noastră fațada logodnei.

— Și eu aștept.

M-am sprijinit cu umărul de Gideon, iar el își petrecu brațul pe după mine.

— Ultima dată când am discutat, spuse doctorul Petersen, tu tocmai îți dăduseși demisia, Eva. Cum ți-a fost de atunci?

— Mai ușor decât m-am așteptat. Am fost ocupată însă, iar asta ajută.

— La ce anume ajută?

Am reflectat înainte să răspund:

— La a nu mă simți lipsită de țel. Sunt mai ocupată acum. Și lucrez la lucruri care chiar contează în viața mea.

— Cum ar fi?

— Nunta, desigur. Și mutatul în apartamentul penthouse, pe care îl fac în pași mărunți. Și plănuiesc măsuri de renovare, despre care aș dori să discutăm.

— Desigur. Mă studie. Să discutăm mai întâi despre acei pași mărunți. Are vreo importanță acest detaliu?

— Ei bine, e doar faptul că nu o fac deodată. E un proces în curs de desfășurare.

— Îl privești ca pe o modalitate de a-ți asuma treptat angajamentul? În trecut ai luat măsuri foarte ferme. Căsătoria în secret. Separarea. Demisia de la locul de muncă.

Cuvintele lui mă puseră pe gânduri.

— E o tranziție care îi afectează pe Gideon și pe Cary la fel de mult cum mă afectează și pe mine.

— Din punctul meu de vedere, interveni Gideon, cu cât se mută mai repede, cu atât mai bine.

— Încerc doar să fiu atentă, am spus eu ridicând din umeri.

Doctorul Petersen mâzgăli ceva pe ecranul tabletei, luându-și notițe.

— Cary are dificultăți în a se adapta?

— Nu știu, am recunoscut eu. Nu se poartă ca și cum ar avea. Dar eu îmi fac griji. Tinde să îmbrățișeze obiceiuri proaste dacă nu are susținere.

— Tu ce părere ai despre toate astea, Gideon?

El își păstră tonul neutru:

— Știam în ce mă bag când m-am căsătorit cu ea.

— Ceea ce e întotdeauna un lucru bun. Doctorul Petersen zâmbi. Dar asta nu îmi spune multe.

Mâna lui Gideon se ridică de pe umărul meu și urcă în părul meu, jucându-se cu el.

— Fiind și tu căsătorit, doctore, știi că soțul face anumite concesii pentru a păstra pacea. Cary e una dintre concesiile mele.

M-a durut să aud acest lucru, dar știam că Gideon îi acordase lui Cary prezumția de nevinovăție, inițial. Apoi Cary făcuse mai multe greșeli — de exemplu făcuse sex în grup în livingul nostru într-o noapte — care îl puseseră într-o lumină nefavorabilă.

Doctorul Petersen mă privi.

— Deci tu încerci să ții în echilibru atât nevoile soțului tău, cât și cele ale celui mai bun prieten. Nu e stresant?

— Nu e tocmai distractiv, m-am eschivat eu, dar nu e nici un exercițiu de echilibru. Casnicia mea — și Gideon — au prioritate.

Mi-am dat seama că lui Gideon îi făcuse plăcere acest răspuns când mâna lui se strânse blând în părul meu, într-un gest posesiv.

— Dar, am continuat eu, nu vreau să-l copleșesc pe Gideon și nu vreau să-l fac pe Cary să se simtă abandonat. Dacă îmi

aduc câte o geantă mică de diverse chestii în fiecare zi, fac această schimbare treptat.

Odată gândul exprimat, am fost nevoită să recunosc că părea foarte matern. Și totuși, nu mă puteam abține să nu îmi doresc să-i protejez pe cei din viața mea care aveau nevoie de acest lucru și în special să îi protejez de durerea pe care ar fi putut să le-o provoace propriile mele acțiuni.

— Ai pomenit de toată lumea, mai puțin de tine, remarcă el. Tu cum te simți?

— Încep să mă simt acasă în apartamentul penthouse. Singurul lucru care îmi pune probleme e sistemul nostru de dormit. Până acum am împărțit patul, dar Gideon vrea să dormim separat, iar eu nu.

— Din cauza coșmarurilor? întrebă doctorul Petersen, cu privirea ațintită asupra lui Gideon.

— Da, răspunse el.

— Ai mai avut recent?

Soțul meu încuviință din cap.

— Nu dintre cele foarte urate.

— Ce anume e un coșmar foarte urât? Unul în care te manifești fizic?

Pieptul lui Gideon se dilată într-o inspirație profundă.

— Da.

Doctorul își îndreptă din nou privirea spre mine.

— Tu înțelegi riscul, Eva, dar tot vrei să împărți patul cu Gideon.

— Da, desigur.

Inima mea își acceleră bătăile când mi-am adus aminte. Gideon mă imobilizase cu sălbăticie, de pe buzele lui revărsându-se cuvinte oribile de durere și furie concretizate în

amenințări teribile de violență. Când era prins în ghearele unui coșmar, Gideon nu mă vedea pe mine, îl vedea pe Hugh — un bărbat pe care ar fi vrut să îl sfâșie cu mâinile goale.

— Multe cupluri care au o căsnicie fericită dorm separat, remarcă doctorul Petersen. Motivele sunt diverse — soțul sforăie, soția fură plapuma și așa mai departe —, dar aceștia constată că dormitul separat favorizează mai mult armonia conjugală decât dormitul împreună.

M-am desprins de lângă Gideon, simțind nevoia sa îi fac pe amândoi să înțeleagă.

— Mie îmi place să dorm lângă el. Uneori mă trezesc în toiul nopții și îl privesc dormind. Uneori mă trezesc și nici măcar nu deschid ochii, doar îl ascult respirând. Îi simt mirosul, îi simt căldura. Dorm mai bine când e lângă mine. Și știu că și el doarme mai bine.

— Îngerul meu.

Gideon mă dezmierdă pe spate.

Uitându-mă peste umăr, i-am surprins privirea. Fața îi era impasibilă. Superbă. Însă ochii lui erau ca două oceane întunecate de durere. M-am întins după mâna lui.

— Știu că te doare. Îmi pare rău. Vreau doar să știu că vom face eforturi să ajungem la asta. Nu vreau să renunțăm vreodată la a încerca.

— Ceea ce descrii tu, Eva, spuse doctorul Petersen cu blândețe, e intimitate. Și e una dintre bucuriile autentice ale căsniciei. E de înțeles că tânjești după ea. Toată lumea tânjește într-o oarecare măsură. Pentru tine și Gideon însă, probabil pare deosebit de importantă.

— Pentru mine așa e, am consimțit eu.

— Sugerezi că pentru mine ar fi altfel? întrebă Gideon tensionat.

— Nu. M-am întors cu fața spre el. Te rog să nu devii defensiv. Nu e vina ta. Nu te învinovățesc pe tine.

— Ai idee cât de prost mă simt din cauza asta? mă acuză el.

— Mi-aș dori să nu o iei personal, Gideon. E...

— Soția mea își dorește să mă privească dormind, iar eu nici măcar atât nu pot să îi ofer, se răsti el. Cum naiba e asta dacă nu al dracului de personal?

— În regulă, haideți să discutăm, se grăbi doctorul Petersen să intervină, atrăgându-ne atenția asupra lui. La rădăcina acestei conversații se află nevoia de familiaritate intimă. Oamenii, prin natura lor, își doresc intimitate, dar cei care au supraviețuit unor abuzuri sexuale în copilărie găsesc această nevoie deosebit de acută.

Gideon era în continuare tensionat, dar asculta atent.

— În multe cazuri, continuă doctorul, abuzatorul face eforturi considerabile pentru a izola victima, pentru a-i fi mai ușor să își ascundă infracțiunea și a face victima dependentă de el. Victimele însăși se retrag foarte adesea din fața prietenilor și a familiei. Viețile tuturor celorlalți par atât de obișnuite și problemele celorlalți atât de neînsemnate comparativ cu secretul teribil pe care ei se simt forțați să îl ascundă.

M-am strecurat din nou la locul meu lângă Gideon, trăgându-mi genunchii pe canapea pentru a-l îmbrățișa cu tot corpul. Brațul lui se închise din nou strâns pe după mine, cealaltă mână a lui întinzându-se să o prindă pe a mea.

Chipul doctorului Petersen se îmblânzi când ne privi.

— Acea singurătate profundă și-a găsit ușurare când v-ați deschis amândoi unul față de celălalt, dar faptul că ați fost

lipsiți de intimitate autentică atât de mult timp și-a lăsat amprenta asupra voastră. Eu vă recomand să căutați modalitați alternative de a obține acea senzație de apropiere după care tânjești, Eva. Creați semnale și ritualuri care să fie unice pentru relația voastră, care să nu vă facă pe nici unul din voi să se simtă amenințat și care să vă dea ambilor un sentiment de legătură sufletească.

Oftând, am încuviințat din cap.

— O să lucrăm la asta, continuă el. Iar coșmarurile tale, Gideon, cel mai probabil vor continua să se reducă în frecvență și severitate pe măsură ce avansăm. Dar acesta e doar începutul. Am făcut primii câțiva pași dintr-o călătorie lungă.

Dându-mi capul pe spate, am ridicat privirea spre Gideon.

— O viață întreagă, i-am jurat.

Gideon mă atinse pe obraz cu degete blânde. Nu a rostit cuvintele, dar le-am văzut în privirea lui, le-am simțit în mângâierea lui.

Aveam iubirea. Restul urma să vină pe parcurs.

Capitolul 10

— Am ținut legătura cu Benjamin Clancy, spuse Raul, aplecându-se în față și sprijinindu-și coatele pe genunchi. Dumneavoastră și doamna Cross vă veți îndrepta spre aeroport la aceeași oră, deci puteți călători împreună, dacă doriți.

— Firește. Aveam nevoie de acel timp cu Eva înainte ca drumurile noastre să se despartă. Orele zilei de muncă erau un timp prea îndelungat pentru a sta departe de ea. Un weekend întreg avea să fie tortură curată. Am s-o sun să o anunț că o vom lua noi. Vom avea nevoie de limuzină.

Profesionist până în măduva oaselor, Raul nu trădă nici o reacție. Ar fi fost mai logic să folosim limuzina pentru prietenii Evei, nu pentru noi, dar nici Bentley-ul, nici Mercedesul nu ne ofereau intimitatea de care aveam nevoie.

Așezat pe canapeaua din biroul meu, stăteam cu fața atât spre Angus, cât și spre Raul, cei doi instalându-se în fotolii. Hotărâsem ca Angus să nu vină cu noi, în timp ce Raul avea să coordoneze echipa de securitate care urma să mă însoțească în Brazilia.

Angus urma să plece spre Austin pentru a face săpături privind istoricul lui Lauren Kittrie.

Raul dădu din cap în semn de înțelegere.

— Vom organiza separat transportul pentru prietenii ei și ai dumneavoastră.

— Cum va ajunge Eva la Ibiza?

— Cu avion privat, răspunse el, închiriat de Richard Stanton. El a sugerat sa se cazeze la Hotel Vientos Cruzados din Ibiza, iar Clancy a fost de acord. A fost nevoie de ceva efort,

fiindcă hotelul e rezervat în întregime pe tot sezonul de vară, dar managerul a reușit să găsească o soluție. Nivelul de securitate a fost ridicat în așteptarea sosirii doamnei Cross.

— Bun.

Faptul că Eva avea să fie cazată într-un hotel aparținând Cross Industries îmi sporea puțin liniștea sufletească. Aveam în Ibiza și două cluburi de noapte renumite, unul în Ibiza Town și unul în Sant Antoni. Știam fără a fi nevoit să întreb că amândouă îi fuseseră indicate lui Clancy din timp. Mă așteptam să folosească informația. Era un bărbat inteligent și ar fi fost recunoscător pentru ajutorul suplimentar oferit de echipa și personalul de securitate al acestora.

— După cum am discutat anterior, continuă el, vom avea o echipă proprie pregătită la aeroport, iar aceasta o va urmări pe doamna Cross pe tot parcursul weekendului. Oamenii au primit instrucțiuni să rămână îmbrăcați în civil și să se piardă în peisaj, asigurând rezerve pentru echipa lui Clancy și intervenind doar dacă se va dovedi absolut necesar.

Am încuviințat din cap. Clancy era bun, dar le avea în grijă atât pe Eva, cât și pe Monica, iar ele îl considerau pe Cary parte din familie, prin urmare Clancy urma să îl urmărească atent și pe acesta. Atenția lui avea să fie împărțită în trei, Monica având prioritate în calitate de soție a angajatorului lui. Eva nu reprezenta pentru nimeni altcineva o prioritate la fel de ridicată cum era pentru mine. Voiam să existe oameni dedicați care să stea cu ochii pe ea în fiecare clipă pe care o petrecea în afara hotelului.

Slavă Domnului că weekendul acesta era genul de eveniment care se întâmpla doar o dată în viață. Raul se ridică.

— Îl voi contacta pe Clancy pentru a discuta protocolul de transport până la aeroport.

— Mulțumesc, Raul.

Salutând din cap, acesta ieși.

Angus se ridică în picioare.

— Eu îmi iau talpășita să-l duc pe Lucky la sora ta. Îmi scrie mesaj din oră în oră să vadă dacă am plecat.

Cuvintele lui aproape mă făcură să zâmbesc. Ireland fusese foarte încântată când o întrebasem dacă era dispusă să țină câinele pentru mine. Mă gândeam că lui Lucky i-ar fi plăcut mai mult decât la o pensiune canină, iar lui Ireland i-ar fi prins bine ceva care să îi distragă atenția de la depresia în care se cufundase mama noastră din cauza divorțului.

Angus se opri în drum spre ușă.

— Distrează-te, băiete. O să-ți facă bine.

Eu am pufnit în râs.

— Sună-mă dacă afli ceva.

— Desigur.

Plecă și el, lăsându-mă singur să îmi termin săptămâna de muncă.

M-am uitat la ceas pe telefon înainte de a apăsa tasta de apelare rapidă pentru soția mea.

— Bună, asule, mi-a răspuns ea, pe un ton vesel și relaxat. Nu poți să-ți iei gândul de la mine, nu-i așa?

— Spune-mi că te gândeai la mine.

— Întotdeauna.

Mi-am amintit-o așa cum fusese noaptea trecută, întinsă pe pat pe burtă și ținându-și călcâiele ridicate în aer la spate. Mă privise făcându-mi bagajele cu bărbia sprijinită în mâini, comentându-mi ocazional alegerile. Observase că nu îmi

pusesem în bagaj nici pantalonii gri grafit pe care și-i imaginase în fantezia ei, nici un tricou negru cu anchior. Faptul că le omisesem intenționat a fost singurul lucru care o făcuse să zâmbească. În rest fusese în cea mai mare parte a timpului tăcută și capricioasă.

— Noi doi vom merge până la aeroport împreună. Singuri.

— Oh. Reflectă puțin la informație. Asta va fi plăcut.

— Intenționez să fac să fie ceva mai mult decât plăcut.

— Ohhh... Vocea îi coborî, colorându-se în tonul ușor răgușit care îmi arăta că gândurile ei se îndreptaseră spre sex. Ai și tu un mic fetiș legat de transport?

Am fost cuprins de un amuzament cald care a mai atenuat puțin din stresul provocat de gândul la zilele care mă așteptau. Eva m-ar fi lăsat să o posed oriunde, dar mă seducea frecvent când eram pe drum spre undeva. Cum în trecut fusesem limitat la a face sex doar la hotel, ea îmi zguduia întregul univers incitându-mă să fac dragoste cu ea în mașini și avioane, precum și în casa mea și în diverse incinte în care îmi desfășuram munca.

Eu nu aș fi refuzat-o niciodată. Nu eram capabil de așa ceva. Când mă dorea, eram pregătit și mai mult decât dornic.

— Am un fetiș legat de Eva, am murmurat eu, reluând ceva ce îmi spusese ea cândva.

— Bun. Trase aer în piept. Încă nu s-a terminat weekendul?

L-am auzit pe Cary spunând ceva ce nu am reușit să deșlusesc prea bine:

— În curând, îngeraș. Te las să pleci.

— Să nu mă lași vreodată să plec, Gideon.

Din cuvintele ei răzbătu o fervoare care m-a înduioșat, trădând cât era de neliniștită de weekendul ce o aștepta. După

separarea pe care o forțase ea, mă bucuram să știu că nu aștepta cu nerăbdare o alta, nici măcar în circumstanțe mult mai fericite.

— Te las să te întorci la ale tale, m-am corectat eu. Ca să fii gata când vine Raul să te ia.

— Lasă-l pe el. Voi fi gata pentru tine, toarse ea în replică, lăsându-mă chinuit de o erecție dureroasă când am încheiat convorbirea.

Arash intră în biroul meu puțin după ora patru, țopăind cu mâinile în buzunare și fredonând un cântec, îmi rânji când se cufundă într-unul dintre scaunele din fața biroului meu.

— Ești gata pentru weekend?

— Atât de gata cât pot fi.

M-am lăsat pe spate și am bătut darabana cu degetele în brațele scaunului meu.

— Te vei bucura să afli că acuzația de agresiune a lui Anne Lucas va fi respinsă.

Mă așteptasem la acest lucru, dar tot era plăcut să primesc confirmarea.

— Era și normal.

— Nu am auzit dacă va fi acuzată de falsă raportare a unui incident. Între timp, dacă încearcă să ia legătura cu tine, cu Eva sau cu Cary, indiferent prin ce mijloace, eu trebuie să aflu imediat.

Am încuviințat absent din cap.

— Desigur.

El mă studie.

— Unde ți-e capul în momentul ăsta?

Gura mi se schimonosi într-un zâmbet strâmb.

— Tocmai am încheiat o convorbire cu unul dintre membrii consiliului de administrație al Vidal Records. Christopher continuă să strângă capitalul necesar pentru achiziționarea pachetului majoritar.

Sprâncenele lui Arash se înălțară brusc.

— Dacă reușește să îl strângă, ai lua în calcul varianta de a te retrage?

— Dacă el ar fi singura mea sursă de îngrijorare, aș face-o.

Rămânea de văzut dacă Ireland urma să intre în afacerea de familie pe viitor, dar, oricum ar fi fost, era și ea interesată în succesul companiei, iar Christopher lua decizii proaste. Toate ofertele mele de a-l susține și a-l ghida fuseseră respinse. De multe ori refuza să îl asculte chiar și pe Chris, aparent presupunând că înțelepciunea tatălui său provenea parțial de la mine.

— Consiliul de administrație ce părere are?

— Situația e privită ca un conflict de familie și vor să găsesc eu o rezolvare rapidă și fără sacrificii.

— Dar e posibil așa ceva? Tu nu te-ai înțeles niciodată bine cu fratele tău.

Am clătinat din cap.

— Nu are cum să iasă bine.

Știam că Arash nu putea să înțeleagă. Avea și el un frate și o soră, iar familia lui era extrem de apropiată. Arash oftă.

— Îmi pare rău, omule. E greu.

Într-o lume ideală, Christopher ar fi participat la weekendul meu de luat adio de la burlăcie. Am fi fost apropiați. Mi-ar fi fost cavaler de onoare la nuntă...

... ceea ce era o poziție pe care încă nu cerusem nimănui să o ocupe. Arnoldo preluase frâiele cu planificarea weekendului,

dar nu știam dacă o făcuse pentru că presupunea că el avea să stea lângă mine la nuntă. Poate că pur și simplu avea mai multă inițiativă decât restul băieților.

Cu doar câteva săptămâni în urmă mi s-ar fi părut o alegere perfect firească să îl chem pe Arnoldo să îmi stea alături. O parte din mine spera că avea să o facă oricum.

Arash era și el o alegere destul de bună. Spre deosebire de Arnoldo, cu Arash mă întâlneam aproape zilnic. Și în calitate de avocat al meu, știa despre mine — și despre Eva — lucruri pe care nu le știa nimeni altcineva. Puteam să am încredere în el în orice privință, chiar și fără confidențialitatea presupusă de relația avocat/client.

Dar Arnoldo era direct cu mine într-un stil pe care nu și-l permitea nimeni altcineva în afară de soția mea. Îmi spusesem de mult că sfaturile tăioase și fără menajamente ale lui Arnoldo mă împiedicaseră să devin prea cinic și blazat.

Weekendul acesta avea să îmi lămurească alegerea între cei doi bărbați.

Mi se părea... greșit să stau în fața apartamentului Evei și să o aștept. Sprijinindu-mă de peretele din fața ușii, am reflectat la cât de rapid se schimbasera lucrurile și cât de violent m-aș fi opus unei reveniri la vechea situație. Nu știusem că ar fi putut fi astfel între noi. Deschiși, fără nimic de ascuns, atât de profund îndrăgostiți.

Întrezărisem și înainte fragmente dintr-o astfel de viață. Într-unele dintre nopțile pe care le petrecuserăm împreună în apartamentul din vecini. În weekendurile când plecaserăm pe furiș pentru a fi doar noi doi. Dar acele momente existaseră într-un gol. Acum trăiam acele momente complet pe față. Avea să fie și mai bine odată ce știa și lumea că eram căsătoriți, iar

Eva urma să se mute cu totul în apartamentul penthouse cu mine.

Uşa se deschise şi Eva îi trecu pragul, arătând calmă şi sexy într-o rochie roşie fără mâneci şi sandale cu toc. Avea ochelarii de soare ridicaţi pe cap şi trăgea după ea o valiză pe roţi. Data viitoare când îşi făcea bagajele avea să fie pentru luna noastră de miere. Urma să plecăm împreună, aşa cum o făceam şi acum, dar aveam să şi rămânem împreună începând cu acel moment.

— Dă-mi voie, am spus eu, desprinzându-mă de perete pentru a-i lua valiza.

Ea se aruncă spre mine când m-am întins după bagaj, lipindu-şi corpul moale şi cald de al meu. Mi-a tras capul în jos şi m-a sărutat, un sărut scurt şi dulce.

— Ar fi trebuit să intri.

— Tu şi cu mine şi un pat prin preajmă? Am prins-o de talie şi am condus-o spre lift. Aş fi profitat, dacă nu aş fi crezut că o să apară Cary să bată la uşă şi să se plângă că vei pierde avionul.

Eva se desprinse de mine în timp ce coboram spre hol, ducând mâna la spate pentru a se prinde de balustradă şi expunându-şi picioarele sexy. Era un gest de flirt cu tot corpul, iar ochii ei intraseră şi ei în joc. Scânteiau spre mine când îşi linse buza de jos.

— Arăţi supersexy.

Am coborât privirea spre tricoul alb, cu anchior, şi pantalonii kaki în care mă schimbasem înainte de a pleca de la muncă.

— Tu de regulă porţi culori închise, remarcă ea.

— E prea cald pentru asta acolo unde mergem.

— Eşti tu prea fierbinte.

Își ridică un picior de pe podeaua liftului și își frecă lent coapsele laolaltă.

Amuzat și simțind fierbințeala excitației ce creștea în mine, m-am instalat confortabil și am savurat spectacolul.

Odată ce am ajuns în hol, i-am făcut semn să iasă înaintea mea, ajungând-o din urmă din doi pași mari pentru a putea să-mi pun mâna pe spatele ei.

Ea îmi aruncă un zâmbet peste umăr.

— Traficul va fi aglomerat.

— La naiba.

Traficul aglomerat — și timpul care s-ar fi adăugat drumului din cauza acestuia — era exact pe ce mă bazam.

— Pari prea dezamăgit, mă tachină ea, înainte de a-i zâmbi portarului, care îi deschise ușa.

Raul ne aștepta afară lângă limuzină. În câteva clipe porniserăm la drum, dispărând în oceanul de mașini care se chinuiau să traverseze Manhattanul.

Eva se așeză pe bancheta care se întindea pe toată lungimea vehiculului, în timp ce eu m-am instalat pe bancheta din spate.

— Vrei ceva de băut? întrebă ea, studiind barul din fața ei.

— Tu vrei?

— Nu sunt sigură. Strânse din buze. Mai devreme aș fi vrut ceva.

Am așteptat să se hotărască, lăsându-mi privirea să alunece peste ea. Eva era izvorul meu de bucurie, lumina din lumea mea. Aș fi făcut orice pentru a o feri de griji și a o ști fericită tot restul vieții. Mă apăsa gândul că poate aveam să fiu nevoit să o rănesc. Trecuse deja prin atât de multe.

Dacă descoperearn că Monica nu era nicidecum persoana pe care o credea Eva a fi, cum aș fi putut să îi dau o astfel de veste?

Soția mea fusese zdrobită când își dăduse seama că mama ei o urmărea prin intermediul telefonului mobil, a ceasului de mână și a unei oglinzi compacte din poșeta ei. O identitate falsă era o trădare mult mai gravă.

Și ce se ascundea în spatele acelei identități false?

— Nu reușesc să-mi găsesc o rochie, zise ea pe neașteptate, cu gura senzuală strâmbată într-o expresie încruntată.

Îmi luă o secundă să mă desprind din gândurile mele și să îmi dau seama la ce se referea.

— Pentru nuntă?

Ea încuviință din cap cu un aer atât de mâhnit încât îmi venea sa o trag în brațele mele și să îi acopăr cu săruturi fiecare părticică din fața ei frumoasă.

— Vrei să te ajut, îngeraș?

— Nu poți. Mirele nu are voie să vadă rochia de mireasă înainte de ziua cea mare. Ochii ei se făcură mari de șoc și groază. Ai văzut rochia pe care am purtat-o când ne-am căsătorit prima dată!

Așa era. Eu o alesesem.

— Era o rochie simplă atunci când am văzut-o eu, am liniștit-o. Nu a devenit rochie de mireasă până nu ai purtat-o.

— Oh. Zâmbetul îi reapăru pe buze. Își dădu jos sandalele și veni lângă mine, întinzându-se cu capul în poala mea, părul răsfirându-i-se ca un evantai auriu argintiu peste coapsele mele.

Trecându-mi degetele printre șuvițele bogate și mătăsoase, am inspirat adânc, savurând mirosul parfumului ei.

— Tu ce ai să porți? mă întrebă ea închizând ochii.

— Îți imaginezi o ținută anume?

Pe buze îi apăru un zâmbet. Îmi răspunse încet și pe un ton visător:

— Un smoching. Tu ești întotdeauna superb. Dar în smoching pari desprins dintr-o altă lume.

Mi-am trecut ușor degetele peste buzele ei. Existaseră momente în care îmi urâsem chipul, detestasem faptul că frumusețea mea atrăgea un interes sexual intens într-o perioadă în care gândul de a fi ținta dorințelor cuiva îmi stârnea fiori de dezgust pe piele. În cele din urmă mă obișnuisem cu acel nivel de atenție, însă de-abia odată cu Eva începusem să apreciez cine eram strict de dragul meu.

Ea găsea atât de multă plăcere în a mă privi. Îmbrăcat. Dezbrăcat. La duș. Înfășurat într-un prosop. Peste ea. Sub ea. Cam singura dată când nu era cu ochii pe mine era atunci când dormea. Acelea fiind momentele în care îmi plăcea cel mai mult să o privesc, luxuriant de goală, purtând exclusiv bijuteriile pe care i le oferisem eu.

— Atunci smoching va fi.

Ea deschise ochii, dezvăluind cenușiul palid pe care îl adoram.

— Dar e o nuntă pe plajă.

— Am să fac cumva să meargă.

— Da, pun pariu că tu poți.

Întorcând capul, își frecă tandru nasul de mădularul meu. Fierbințeala răsuflării ei se strecură prin pantalonii kaki până la pielea mea sensibilă. M-am întărit pentru ea.

M-am jucat cu părul ei.

— Ce-ți dorești, îngeraș?

— Asta.

Își trecu degetele pe toată lungimea erecției mele.

— Cum ți-o dorești?

Limba ei ieși pentru o clipă să îi umezească buzele.

— În gură, șopti ea, începând deja să descheie nasturele de la betelie.

Am închis ochii un moment și am tras adânc aer în piept. Sunetul fermoarului meu coborând, presiunea dispărând brusc în momentul în care mi-a eliberat cu grijă mădularul...

M-am pregătit sufletește să îi simt fierbințeala umedă a gurii, dar în zadar. Am tresărit violent când m-a luat în gură sugând ușor, fiori de poftă și dorință coborându-mi pe șira spinării. Îi cunoșteam stările de spirit și cum se traduceau în sex. Intenționa să se miște încet, să mă savureze și să mă împingă în pragul nebuniei.

— Eva.

Am gemut când începu să mă dezmierde cu degete blânde, mișcându-și atent gura. ÎșI trecu limba peste capul mădularului meu, lingând lent, savurând.

Deschizând ochii, am coborât privirea spre ea. Să o văd astfel, atât de perfect prezentabilă, concentrată exclusiv pe senzația mădularului meu în gura ei, era în același timp dogoritor de erotic și dureros de tandru.

— Doamne, cât e de bine, am spus eu răgușit, prinzându-i ceafa într-o mână. Ia-l mai adânc... da, așa...

Capul mi-a căzut pe spate, iar coapsele mi s-au tensionat, chinuite de nevoia de a mă împinge în ea. M-am împotrivit impulsului, lăsând-o să își ia ce își dorea.

— Nu o să termin așa, am avertizat-o eu, știind că acesta era obiectivul ei.

Ea scoase un sunet de protest și mă prinse în pumn, plimbându-mi mădularul în strânsoarea ei moale, dar fermă. Provocându-mă să îi rezist.

— Am să ți-o trag în pizdulicea ta perfectă, Eva. Sperma mea o să fie adânc în tine în timp ce-ți petreci weelcendul departe de mine.

Am închis ochii și mi-am imaginat-o în Ibiza, un oraș faimos pentru viața de noapte, dansând cu prietenele ei într-o masă înghesuită de trupuri. Bărbații aveau să o dorească, să se viseze trăgându-i-o. Și în tot acest timp ea avea să fie marcată de mine în cel mai primitiv mod posibil. Posedată, chiar dacă eu nu aveam să fiu acolo.

Am simțit-o gemând pe toată lungimea mădularului meu.

Se retrase, cu buzele deja înroșite și umflate.

— Nu-i corect, se bosumflă ea.

Am prins-o de încheietură și i-am dus mâna la pieptul meu, apăsându-i-o peste inima ce îmi bubuia.

— Tu vei fi aici, îngeraș. Întotdeauna.

— *Mano*, nu poți sa lucrezi acum, se plânse Manuel, aruncându-se pe șezlongul de lângă mine. Ratezi peisajul.

Am ridicat privirea din telefon, cu părul ciufulit de briza oceanului. Azi rămăsesem în Barra Soday, aflată chiar peste Avenida Lucio Costa față de hotelul în care eram cazați. Plaja Recreio era mai puțin zgomotoasă decât Copacabana, mai puțin aglomerată și mai puțin gândită pentru turiști. Pe toată lungimea țărmului era plin de femei în bikini care se jucau în valuri, sânii lor săltând când săreau peste valuri și fundurile aproape goale lucind sub uleiul de plajă. Pe nisipul alb din fața lor, Arash și Arnoldo își tot aruncau un disc zburător. Eu mă retrăsesem în lumea mea când simțisem telefonul vibrând în buzunarul pantalonilor de surf.

L-am privit pe Manuel și am constatat că era roșu la față și lucind de transpirație. Dispăruse cu aproximativ o oră în urmă

și era evident de ce, chiar fără a-l cunoaște atât de bine cum îl cunoșteam eu.

— Peisajul meu e mai plăcut.

Am întors telefonul pentru a-i arăta selfie-ul pe care tocmai mi-l trimisese Eva. Și ea era tot întinsă pe plajă, lăfăindu-se pe un șezlong nu foarte diferit de cel pe care stăteam eu. Costumul ei de baie era alb, iar pielea îi era deja ușor bronzată. Un lănțișor subțire era prins în jurul gâtului ei, cuibărit între sânii ei plini, iar de acolo înfășurat în jurul taliei ei subțiri. Ochii îi erau ascunși în spatele ochelarilor de soare și purta un luciu de buze roșu aprins pe gura strânsă într-o bezea.

"Aș vrea să fii și tu aici..." îmi scrisese.

La fel îmi doream și eu. Număram orele rămase până când urma să ne îmbarcăm în avionul care să ne ducă acasa. Ziua de sâmbătă fusese destul de plăcută, dispărând într-o ceață de alcool și de muzică, dar duminica era deja prea mult.

Manuel scoase un fluierat.

— Ce bucățică!

Am rânjit, căci exclamația lui reda perfect ce părere aveam despre fotografia soției mele.

— Nu ți-e teamă că lucrurile se vor schimba după ce-ți pui pirostriile? mă întrebă el, lăsându-se pe spate cu mâinile prinse pe după cap. Nevestele nu arată așa. Nu trimit astfel de selfie-uri.

Eu am închis poza și am afișat ecranul principal, apoi i-am arătat din nou telefonul.

Manuel făcu ochi mari văzând fotografia de nuntă care îmi servea ca fundal de ecran.

— Nu cred! Când?

— Acum o lună.

El clătină din cap.

— Nu-mi pot imagina. La căsnicie, mă refer, nu la tine și Eva. Cum faci să nu te plictisești?

— De fericire nu te plictisești niciodată.

— Dar nu varietatea dă gust vieții sau ceva de genul? întrebă el, cuprins pe jumătate de o oarecare dispoziție filosofică. O parte din plăcerea de a i-o trage unei femei ține de a descoperi ce o face să reacționeze și de a fi surprins când ea îți arată ceva nou. Dacă o tot repeți, nu devine rutină? Atinge-o aici, linge-o acolo, păstrează ritmul care îi place pentru a o face să se termine... Punct și de la capăt.

— Când îți va veni și ție rândul, vei înțelege.

El ridică din umeri.

— Îți dorești copii? Ăsta e motivul?

— La un moment dat. Dar nu prea curând. Nici măcar nu îmi puteam imagina. Eva ar fi fost o mamă minunată; avea un puternic instinct protector. Dar noi doi împreună ca părinți? Într-o bună zi aveam să fiu pregătit și pentru așa ceva. Într-o bună zi peste mult timp, când urma să pot îndura gândul de a o împărți cu altcineva. Deocamdată o vreau doar pe ea.

— Domnule Cross.

Am ridicat privirea și l-am văzut pe Raul stând în spatele meu cu buzele strânse într-o linie severă. Am încremenit instant, apoi m-am ridicat în fund, trecându-mi picioarele într-o parte pentru a mă înfige cu ele în nisip.

— Ce e?

Teama pentru Eva mi se înfipse ca un pumn în stomac. De-abia îmi trimisese un mesaj acum câteva minute, dar...

— Ar fi bine să vedeți asta, îmi spuse el sumbru, atragându-mi atenția asupra tabletei pe care o ținea în mâini.

Ridicându-mă, am îndesat telefonul în buzunar și m-am apropiat de el. Am întins mâna. Lumina puternică a soarelui făcea ecranul să pară întunecat, așa că mi-am schimbat poziția pentru a-mi proiecta umbra peste sticla acestuia. Fotografia pe care am deslușit-o a făcut să îmi înghețe sângele în vene. Titlul m-a făcut să scrâșnesc din dinți: *Gideon Cross se dezlănțuie în Brazilia la Petrecerea Burlacilor.*

— Ce dracu' e asta? m-am răstit eu.

Manuel își trânti o mână pe umărul meu, venind lângă mine.

— Se pare că distracție în toată regula, *cabron*. Cu două păpuși foarte sexy.

Eu m-am uitat la Raul.

— Clancy mi-a trimis-o, explică el. Am făcut o căutare și s-a răspândit fulgerător.

Clancy. La dracu'! *Eva...*

Împingând tableta în mâinile lui Raul, mi-am scos din nou telefonul.

— Vreau să știu cine a făcut poza aia.

Cine știa că mă aflam în Brazilia? Cine mă urmărise într-un club într-o noapte, într-o zonă privată rezervată VIP-urilor, și făcuse fotografii?

— Mă ocup deja să aflu.

Înjurând în barbă, mi-am sunat soția. Nerăbdarea și furia m-au copleșit sălbatic în timp ce așteptam să răspundă. În schimb intră mesageria vocală și am închis. Apoi am format din nou numărul ei. Eram sufocat de îngrijorare.

Cele mai negre temeri din fanteziile ei erau surprinse în culori vii în fotografia aceea. Trebuia să îi explic, chiar dacă nu

știam cum. Transpirația mi se strânse în picături pe frunte umezindu-mi palmele, dar pe dinăuntru eram înghețat.

Și a doua oară intră tot mesageria vocală.

— Pe toți dracii!

Închizând, am sunat-o din nou.

Capitolul 11

— Se pare că ți-ar mai prinde bine o porție, spuse Shawna așezand două pahare de rebujito pe masuța dintre cele două șezlonguri.

— Doamne. Am râs, ușor beată. Amestecul de sherry sec și suc dulce din băutură te fura pe nesimțite. Și nu era tocmai înțelept să încerc să-mi tratez mahmureala cu și mai mult alcool. O să am nevoie de o cură de detoxifiere după weekendul asta.

Ea îmi rânji și se întinse la loc pe șezlong, pielea ei pistruiată fiind încă palidă și ușor colorată în roz după două zile petrecute la soare. Părul roșcat îi era prins în creștetul capului într-o dezordine sexy, iar vocea îi era ușor răgușită după cât râsese noaptea trecută. Îmbrăcase un costum de baie acvamarin aprins, care atrăgea multe priviri admirative spre ea. Shawna era o pată de culoare veselă, cu un zâmbet facil și un simț al umorului deocheat.

Din acest punct de vedere semăna mult cu fratele ei, pe care îl cunoșteam și iubeam în calitate de logodnic al fostului meu șef, Mark.

Megumi se apropie de mine din cealalta parte, aducând alte două pahare de băutură. Se uită la șezlongul gol pe care se aflase mama.

— Unde e Monica?

— S-a dus să se răcorească în apă. Am căutat-o din priviri, dar nu am văzut-o. Era greu de ratat în costumul de baie de culoarea lavandei, așa că mi-am spus că probabil o ștersese pe undeva. Se va întoarce.

Ne însoțise în permanență, distrându-se cot la cot cu noi oriunde am fi mers. Făcea în mod cert senzație. Bărbați de toate vârstele se înghesuiau în jurul ei. Mama avea o senzualitate de pisicuță care era irezistibilă. Mi-aș fi dorit să o am și eu.

— Uită-te la el cum se dezlănțuie, spuse Shawna, atrăgându-mi atenția spre locul unde Cary se juca în valuri. E un adevărat magnet pentru fete.

— O, da.

Plaja era ticsită de oameni, atât de mulți încât aproape nu se mai vedea nisipul. Zeci de umeri și de capete se ridicau și coborau printre valurile oceanului, dar era ușor de deslușit grupul strâns în jurul lui Cary. El își afișa rânjetul tipic, lăfăindu-se în baia de atenție ca o pisică întinsă la soare. Cu părul ud și dat pe spate, frumusețea chipului lui superb era perfect expusă, în pofida ochelarilor de soare tip aviator pe care îi purta pentru a bloca lumina intensă a soarelui.

Surprinzându-mi privirea ațintită asupra lui, îmi făcu semn cu mâna. Eu i-am aruncat o bezea, doar pentru a agita puțin spiritele.

— Tu și Cary nu v-ați cuplat niciodată? întrebă Shawna. Ți-ai dorit asta vreodată?

Eu am clătinat din cap. Carry era năucitor acum, sănătos și musculos, dar zvelt, un exemplu excelent de mascul perfect. Dar când îl cunoscusem eu fusese tras la față și cu ochii adânciți în orbite, în permanență ascuns sub hanorace cu glugă, chiar și în căldura verilor din San Diego. Își ținuse brațele acoperite pentru a ascunde urmele tăieturilor pe care și le făcea și purta mereu glugă peste capul cu păr tuns scurt.

La sesiunile de terapie în grup stătea mereu în afara cercului și sprijinit de un perete, cu scaunul dat pe spate pentru a se

balansa pe picioarele din spate. Nu comenta decât rar, dar atunci când o făcea umorul lui era întunecat și plin de sarcasm, iar observațiile lui aproape întotdeauna cinice.

Îl abordasem o dată, incapabilă să ignor profunda durere interioară care radia din el. "Nu-mi irosi timpul luându-mă pe ocolite", îmi spusese el senin, cu superbii lui ochi verzi lipsiți de orice urmă de lumină. "Vrei să-mi călărești scula, spune-mi și gata. Nu refuz niciodată o tăvăleală."

Știam că era adevărat. Doctorul Travis avea o mulțime de pacienți dați peste cap, iar mulți dintre ei foloseau sexul ca pe o alinare sau ca pe o formă de autopedepsire. Cary era dispus să se lase folosit de ei toți și mulți profitau frecvent de acea invitație universală.

"Nu, mulțumesc", îi aruncasem eu în replică, agresivitatea lui sexuală stârnindu-mi dezgustul. "Ești prea costeliv pentru mine. Mănâncă un nenorocit de cheeseburger, tampitule."

Îmi regretasem apoi tentativele de a fi drăguță cu el. Cary mă urmărise necruțător, deranjându-mă constant cu avansurile lui sexuale grosolane. La început, îi răspunsesem iritată. Când această metodă nu dăduse rezultate, îl sufocasem cu bunătatea. În cele din urmă Cary își dăduse seama că într-adevăr nu aveam de gând să mă culc cu el.

Între timp începuse să se îngrașe puțin. Își lăsase părul să crească. Renunțase să mai fie jucăria sexuală a oricui dorea, deși devenise pur și simplu mai selectiv.

Eu observasem cât de arătos era, dar nu simțeam nici un fel de atracție față de el. Semăna prea mult cu mine, iar instinctele mele de autoconservare fuseseră puternic în alertă.

— Am fost prieteni, i-am spus eu. Apoi mi-a devenit ca un frate.

— Eu îl ador, spuse Megumi, întinzându-și loțiune de plajă pe picioare. Mi-a spus că situația e nasoală între el și Trey în momentul de față. Mi-a părut rău să aud asta. Formează un cuplu atât de mișto.

Eu am încuviințat din cap, îndreptându-mi din nou privirea spre prietenul meu drag. Cary tocmai ridicase o femeie de talie pentru a o arunca în valuri. Aceasta ieși la suprafață agitându-se și râzând, vizibil încântată de el.

— E patetic să spun că o să se rezolve dacă le este scris să fie împreună, dar asta am de gând să spun.

Încă mai trebuia să-i dau un telefon lui Trey. Și mamei lui Gideon, Elizabeth. Voiam să iau legătura și cu Ireland. Și cu Chris. Cum probabil aveam să fiu epuizată din cauza diferenței de fus orar și a excesului de alcool, îmi propusesem în gând să dau toate acele telefoane cât timp mă refăceam la apartamentul penthouse. Trebuia să îl contactez și pe tata, fiindcă amânasem telefonul programat pe sâmbătă din cauza diferenței de fus orar dintre noi.

— Nu vreau să plec acasă. Megumi se întinse cu un oftat, ținând băutura în mâini. Astea două zile au trecut prea rapid. Nu-mi vine să cred că plecăm peste câteva ore.

Aș fi putut lejer să mai stau o săptămână dacă nu mi-ar fi fost atât de dor de Gideon.

— Eva, scumpo.

Am înclinat capul auzind vocea mamei mele. Venise în spatele meu și aștepta în spatele șezlongului meu învelită în rochia de plajă.

— E deja ora de plecare?

Ea clatină din cap. Apoi am observat că își frângea mâinile. Ceea ce nu era niciodată un semn bun.

— Poți să te întorci la hotel cu mine? mă întrebă ea. Trebuie să discut ceva cu tine.

L-am văzut pe Clancy stând în spatele ei, cu obrazul împietrit și sever. Pulsul începu să îmi gonească. Ridicându-mă, am luat fusta sarong pe care o îmbrăcasem până la plajă și mi-am legat-o în jurul taliei.

— Să venim și noi? întrebă Shawna, ridicându-se în capul oaselor.

— Rămâi aici lângă Cary, răspunse mama, oferindu-i un zâmbet liniștitor.

Mă fascina felul în care reușea să facă acest lucru, părând atât de calmă și de netulburată când eu știam că era neliniștită. Eu eram prea expresivă pentru a-mi ascunde reacțiile, dar mama nu își trăda emoțiile decât prin ochi și mâini, spunând adesea că până și râsul crea riduri pe față. Cum purta ochelari de soare, era camuflată eficient.

Fără un cuvânt, am pornit după ea și Clancy înapoi spre hotel. Odată ce am ajuns în lobby, am avut impresia că fiecare angajat simțea nevoia să ne întâmpine cu un zâmbet sau un fluturat din mână. Știau cu toții cine eram. În fond, eram cazați într-unul dintre hotelurile lui Gideon. Numele Vientos Cruzados însemna Crosswinds.

Gideon mă luase de soție într-un hotel Crosswinds. Nu îmi dădusem seama că formau un lanț global.

Am intrat într-un lift, iar Clancy trecu o cartelă de acces prin fanta corespunzătoare, o măsură de securitate care limita accesul la etajul nostru. Cum existau și alte persoane în lift cu noi, am fost nevoită să aștept în continuare un răspuns.

Aveam o senzație de greață în stomac, iar gândurile îmi zburau în toate direcțiile. I se întâmplase ceva lui Gideon? Sau

tatălui meu? Mi-am dat seama că îmi lăsasem telefonul pe masă lângă paharul de băutură și m-am certat singură. Măcar dacă aș fi putut să îi trimit un mesaj scurt lui Gideon, aș fi simțit că fac ceva în afară de a mă scoate singură din minți.

După trei opriri în lift am rămas doar noi și am continuat să urcăm spre etajul nostru.

— Ce se petrece? am întrebat eu, întorcându-mă cu fața atât spre mama mea, cât și spre Clancy.

Ea își dădu jos ochelarii de soare cu degete tremurătoare:

— E pe cale să izbucnească un scandal, începu ea. Preponderent online.

Ceea ce însemna că scăpase de sub control. Sau urma să scape.

— Mamă. Spune-mi odată!

Ea trase adânc aer în piept.

— Au apărut niște poze...

Se uită spre Clancy ca pentru a-i cere ajutorul.

— Cu ce anume?

Simțeam că îmi venea să vomit. Ieșiseră cumva la iveală fotografiile pe care le făcuse fratele meu vitreg, Nathan? Sau capturi din înregistrarea partidei de sex cu Brett?

— Fotografii cu Gideon Cross în Brazilia au luat cu asalt internetul azi-dimineață, răspunse Clancy.

Folosise un ton neutru, dar era ceva nefiresc de rigid în poziția corpului lui. Atât de multă tensiune era ceva neobișnuit pentru el.

M-am simțit ca și cum aș fi încasat un pumn în stomac. Nu am mai spus nimic. Nu mai aveam nimic de spus până nu vedeam probele.

Am ieșit direct în apartamentul nostru, un spațiu uriaș cu mai multe dormitoare și o zonă centrală ce servea drept living. Cameristele deschiseseră ușile ce dădeau spre balconul care înconjura întregul apartament, iar draperiile transparente fâlfâiau în bătaia brizei, smulgându-se din legăturile care ar fi trebuit să le țină strânse. Scânteind de căldura și culoarea Spaniei, apartamentul mă încântase din clipa în care sosisem.

Acum abia dacă mai observam ceva din el.

M-am dus cu pași tremurători până la canapea și am așteptat până când Clancy introduse codul pe o tabletă și mi-o întinse. Mama se așeză lângă mine, oferindu-mi fără un cuvânt susținerea ei.

Coborând privirea, am inspirat scurt și zgomotos. Mi-am simțit pieptul ca și cum ar fi fost zdrobit într-o menghină. Ceea ce am văzut m-a înspăimântat de moarte... era ca și cum cineva s-ar fi târât în mintea mea și ar fi surprins în fotografie una dintre imaginile din mintea mea.

Privirea mi se ațintì asupra lui Gideon, atât de întunecat și superb, îmbrăcat în întregime în negru. Felul în care îi cădea părul îi ascundea parțial fața, dar era în mod evident soțul meu. Sperasem că nu avea să fie el, încercasem să găsesc ceva care să arate că bărbatul din fotografie era un impostor. Dar cunoșteam trupul lui Gideon la fel de bine cum îl cunoșteam pe al meu. Știam cum se mișca. Cum se relaxa. Cum seducea.

Mi-am smuls privirea de la silueta îndrăgită din mijlocul tabloului obscen, neputand să mai suport.

O canapea modulară în formă de U. Draperii de catifea neagră. O jumătate de duzină de sticle din cele mai scumpe băuturi pe o măsuță joasă.

Un separeu VIP privat.

O brunetă subțire se lăfăia înclinată pe o movilă de perne de canapea. Decolteul generos al bluzei cu paiete era împins deoparte. Corpul lui Gideon era întins parțial peste al ei. Gura lui îi sugea sfârcul.

O a doua brunetă cu picioare lungi. Întinsă peste spatele lui. Cu o coapsă petrecută peste a lui. Cu picioarele desfăcute. Cu gura deschisă într-un oval larg de plăcere. Brațul lui Gideon era întins la spatele lui. Mâna lui sub fusta ei scurtă.

Nu era vizibil, dar degetele lui erau în ea. Știam acest lucru. Era o lamă tăioasă și neregulată înfiptă în inima mea.

Imaginea își pierdu claritatea când am clipit pentru a-mi alunga lacrimile, simțind șuvoiul lor fierbinte pe fața mea. Am deplasat imaginea de pe ecran, alungând fotografia de sub ochii mei. Apoi mi-am văzut numele și am aruncat o privire rapidă peste speculațiile vulgare ale autorului privind posibila mea reacție față de escapadele sexuale ale logodnicului meu acum că își lua adio de la burlăcie.

Am pus tableta pe măsuța de cafea, respirând gâfâit. Mama veni mai aproape și își petrecu un braț pe după mine, trăgându-mă în îmbrățișarea ei. Telefonul din cameră sună zgomotos, făcându-mă să tresar și zgâlțâindu-mi nervii.

— Șșșșt, șopti ea, mâna ei dezmierdându-mi părul. Sunt aici, scumpo. Sunt lângă tine.

Clancy se duse la telefon și răspunse răstit:

— Da? Apoi tonul lui deveni de gheață. Văd că te distrezi.

Gideon.

M-am uitat la Clancy și am simțit mânia radiind fierbinte din el. El îmi susține privirea.

— Da, e aici.

M-am desprins de lângă mama și am reușit să mă ridic în picioare. Luptându-mă cu un val de greață, m-am dus la el și am întins mâna după telefon. Clancy îmi întinse receptorul fără fir și se dădu în spate.

Eu mi-am înăbușit un hohot de plâns.

— Alo.

Urmă o pauză. Respirația lui Gideon se acceleră. Rostisem un singur cuvânt, dar pentru el fusese suficient pentru a-și da seama că știam.

— Îngeraș...

Copleșită brusc de greață, am fugit la baie și am scăpat telefonul, de-abia apucând să ridic capacul toaletei înainte de a vărsa tot conținutul stomacului meu în spasme zguduitoare, violente.

Mama mea dădu buzna înăuntru, iar eu am clătinat din cap spre ea.

— Lăsă-mă în pace, am icnit eu, căzând la podea cu spatele lipit de perete.

— Eva...

— Am nevoie de un minut, mamă. Lasă-mi... doar un minut.

Ea mă fixă cu privirea, apoi încuviință din cap, închizând ușa în urma ei.

Din telefonul căzut pe podea l-am auzit pe Gideon țipând. M-am întins după el, închizându-mi mâna peste receptor și trăgându-l spre mine. L-am ridicat la ureche.

— Eva! Pentru numele lui Dumnezeu, răspunde la telefon!

— Nu mai țipa, am spus eu, simțind că îmi bubuia capul de durere.

— Dumnezeule! Inspiră tremurător. Ți-e rău. La naiba. Eu sunt prea departe... Ridică tonul: Raul! Unde dracu' ești? Vreau

să pregătești nenorocitul de avion acum! Treci naibii la telefon...

— Nu. Nu face asta.

— S-a întâmplat înainte să te cunosc pe tine. Vorbea prea rapid, respira prea rapid. Nu știu când sau... Poftim? Cineva a spus ceva pe fundal. Cinco de Mayo? Pe toți dracii. De ce abia acum iese la iveală?

— Gideon...

— Eva, îți jur că nenorocita aia de poză nu a fost făcută weekendul ăsta. Nu ți-aș face niciodată așa ceva. Știi asta. Știi ce însemni pentru mine...

— Gideon, calmează-te.

Pulsul meu înnebunit începu să se calmeze. Gideon era frenetic. Panicat. Mi se rupea sufletul când îl auzeam. Era atât de puternic, capabil să se descurce și să supraviețuiască și să treacă zdrobitor peste orice.

Eu eram slăbiciunea lui, când tot ce îmi doream era să fiu punctul lui forte.

— Trebuie să mă crezi, Eva. Nu aș face niciodată așa ceva relației noastre. În ruptul capului nu mi-aș...

— Te cred.

— ... bate joc de noi. Poftim?

Închizând ochii, mi-am lăsat capul să cadă pe spate, sprijinindu-l de perete. Stomacul începu să mi se liniștească.

— Te cred.

Răsuflarea lui înfiorată străbătu în forță linia telefonică.

— Doamne.

Tăcere.

Știam cât de mult însemna pentru el faptul că îl credeam fără rezerve. În privința a toate. A orice. Nu era vina lui că găsea

acest lucru aproape imposibil de acceptat, chiar dacă tânjea după încrederea mea mai mult decât, credeam eu, tânjea după iubirea mea. Pentru el faptul că într-adevăr credeam în el era felul în care îmi exprimam iubirea.

Explicația lui era simplă, unii ar fi putut spune chiar prea simplă, dar cunoscându-l așa cum îl știam, era cea mai logică.

— Te iubesc. Vocea îi era slăbită. Istovită. Te iubesc atât de mult, Eva. Când nu mi-ai răspuns la telefon...

— Și eu te iubesc.

— Îmi pare rău. Scoase un sunet scurt din care răzbăteau durerea și regretul. Îmi pare atât de rău că ai văzut poza aia. E atât de aiurea. Toată povestea asta e atât de aiurea.

— Tu ai văzut și mai rele.

Gideon mă văzuse sărutându-l pe Brett Kline, chiar în fața lui. Privise cel puțin o parte din înregistrarea în care apăream făcând sex cu Brett. În comparație cu acestea, o fotografie nu însemna nimic.

— Urăsc că tu ești acolo, iar eu sunt aici.

— Și eu.

Îmi doream alinarea brațelor lui în jurul meu. Mai mult de atât, îmi doream să îl alin și eu. Să îi arăt din nou că nu aveam de gând să dispar din viața lui și că nu avea motive de teamă.

— N-o să mai facem asta niciodată.

— Nu, nu te căsătorești decât de două ori — de fiecare dată tot cu mine. Gata cu petrecerile de burlaci pentru tine.

El lăsă să-i scape un hohot de râs.

— Nu la asta mă referem.

— Știu.

— Spune-i lui Clancy să te ducă acasă acum. Noi ne facem bagajele să mergem la aeroport.

Eu am clătinat din cap, deși el nu putea vedea.

— Ia-ți mâine liber.

— Mâine.... Da. Ți-e rău.

— Nu, sunt bine. Vin la tine. În Rio.

— Poftim? Nu. Nu vreau să stau aici. Trebuie să merg acasă să lămuresc rahatul ăsta.

— E scăpat de sub control, Gideon. Nu poți să faci nimic să schimbi asta. M-am ridicat de pe podea. Poți să vânezi fotograful — sau fotografa — mai târziu. Nu am să las chestia asta să ne distrugă amintirile din weekend.

— Nu le...

— Dacă vor poze cu tine în Brazilia, asule, voi fi și eu în ele.

El reflectă la cuvintele mele.

— În regulă. Am să te aștept.

— Poate e prelucrată în Photoshop, spuse Megumi.

— Sau tipul ăla e cineva care seamănă cu el, sugeră Shawna, aplecându-se aproape de Megumi pentru a se uita la tableta ei. Nu prea se vede mult din el, Eva.

— Nu. Am clătinat din cap. Era limpede ce era. Ăla e clar Gideon.

Cary, care era așezat lângă mine în limuzină, îmi luă mâna într-a lui și își împleti degetele cu ale mele. Mama era așezată pe bancheta aflată imediat în spatele șoferului, examinând mostre de țesături. Picioarele ei subțiri erau încrucișate și bătea agitată în podea.

Atât Megumi, cât și Shawna îmi aruncară priviri pline de milă.

Compătimirea lor îmi irita mândria. Făcusem greșeala de a arunca o privire peste ceea ce apăruse în mass-media. Eram uluită de cât de cruzi puteau fi oamenii. După spusele unora

eram o femeie înșelată. Sau eram pur și simplu prea proastă pentru că nu îmi dădeam seama că mă căsătoream cu un bărbat dispus să îmi ofere numele lui, în timp ce își oferea trupul și atenția oricui ar fi dorit. Eram o femeie materialistă dispusă să accepte umilința în schimbul banilor. Eram o femeie care ar fi putut servi drept model tuturor femeilor... dacă îi întorceam spatele lui Gideon și îmi găseam pe altcineva.

— E o fotografie veche, am repetat.

În realitate, nu trecuse chiar atât de mult timp din mai, dar nu era nevoie să știe nimeni exact data, în afară de faptul că fotografia nu fusese făcută de când avea o relație cu mine.

Gideon se schimbase atât de mult de atunci. Pentru mine. Pentru noi. Iar eu nu mai eram femeia pe care o cunoscuse în acea zi fatidică de iunie.

— E de demult, rosti Shawna pe un ton decisiv. Fără îndoială.

Megumi încuviință din cap, însă părea în continuare nesigură.

— De ce ar fi mințit? am spus eu sec. Nu mi-ar fi foarte greu să aflu clubul din fundal. E fără îndoială unul dintre cele care îi aparțin lui Gideon și pun pariu cu voi că e în Manhattan. Nu avea cum să fie în New York și să aibă o ștampilă în pașaport pusă în Brazilia în aceeași zi.

Îmi luase câteva ore să descopăr acest lucru și eram oarecum bucuroasă. Eu nu aveam nevoie de o dovadă că soțul meu spunea adevărul. Dar dacă reușeam cumva să demonstrăm că acea fotografie fusese făcută într-un local anume, identificabil, ar fi fost plăcut să putem lămuri situația în ochii opiniei publice.

— O, așa-i. Megumi îmi zâmbi larg. Și e nebun după tine, Eva. Nu ar călca strâmb.

Am dat din cap în semn de confirmare, apoi am lăsat deoparte acel subiect. Urma să ajungem curând la aeroport și nu voiam să îmi iau la revedere de la ele gândindu-mă la bârfe stupide în loc de excursia fantastică pe care o făcuserăm.

— Vă mulțumesc că ați venit. M-am simțit excelent.

Mi-ar fi plăcut la nebunie să le iau cu mine și la Rio, dar ele nu aveau vizele necesare pentru a intra în țară. În plus erau amândouă nevoite să meargă la muncă luni. Așa că aveam să ne despărțim, fetele mergând spre casă cu echipa de securitate a lui Clancy, în timp ce Cary, mama și Clancy urmau să mă însoțească în Brazilia într-un avion pe care ni-l pusese la dispoziție Gideon.

Avea să fie o excursie scurtă. Urma să sosim luni dimineață și să plecăm luni seara. De dormit aveam să dormim, atât cât puteam, în avion. Până când terminam cu el, Gideon avea să plece din Brazilia cu un zâmbet pe chip. Nu voiam să rememoreze acel weekend cu sentimente de regret. Avea destule amintiri neplăcute. Pe viitor voiam să își facă doar amintiri frumoase.

— Noi ar trebui să-ți mulțumim. Shawna rânji. Nu aș fi ratat așa ceva pentru nimic în lume.

— Sunt de acord cu Shawna, spuse Megumi. A fost o excursie unică în viață.

Închizând ochii, Shawna își sprijini capul de banchetă.

— Salută-l pe Arnoldo din partea mea.

Știam că Shawna și Arnoldo deveniseră prieteni de când li se făcuse cunoștință în noaptea când fusesem la concertul Six-Ninths. Cred că se simțeau în siguranță unul cu celălalt. Shawna

își aștepta iubitul, Doug, să se întoarcă din Sicilia, unde urma un curs exclusivist pentru maeștri bucătari. Arnoldo încă suferea de inimă frântă, dar era un bărbat care iubea femeile și cel mai probabil aprecia că se putea bucura de compania uneia care nu voia nimic mai mult.

Cary era într-o situație oarecum similară. Îi era dor de Trey și nu îl tenta să și-o pună cu oricine, ceea ce era uriaș pentru el. De regulă atunci când suferea făcea sex pentru a uita. În schimb, își petrecuse weekendul stând pe lângă Megumi, care arata ca o căprioară în lumina farurilor atunci când se apropiau bărbații de ea. Cary fusese protectorul ei, având grijă ca lucrurile să rămână relaxate și distractive pentru amândoi.

Nu doar Gideon făcuse progrese remarcabile.

În ceea ce mă privea, ardeam de nerăbdare să fiu din nou lângă soțul meu. Stresul îi declanșa coșmaruri, așa că mi-am scos telefonul și i-am trimis un mesaj: "Visează la mine".

Răspunsul lui a fost atât de tipic Gideon încât m-a făcut să zâmbesc. "Zboară mai repede."

Și astfel, cât ai clipi, mi-am dat seama că redevenise stăpân pe situație.

— Uau. M-am holbat pe geamul avionului când acesta opri pe un aeroport privat de la periferia orașului Rio. Asta da, priveliște.

Pe pistă ne așteptau Gideon, Arnoldo, Manuel și Arash. Toți în ținute relaxate alcătuite din pantaloni scurți până la genunchi și tricouri. Toți bruneți și înalți. Superb de musculoși. Bronzați.

Erau aliniați ca un șir de mașini sport exotice și scandalos de scumpe. Puternice, sexy, periculos de rapide.

Nu aveam îndoieli în privința fidelității soțului meu, dar dacă aș fi avut vreun dubiu, simplul fapt de a-l privi m-ar fi liniștit. Prietenii lui erau moi și relaxați, cu motoarele calmate după ture lungi și intense. Faptul că se bucuraseră de Rio — și femeile acestui oraș — răzbătea din fiecare fibră a trupurilor lor. Gideon însă era încordat. Atent. Motorul lui mergea, torcând de dorința de a țâșni zgomotos de la zero la o sută în intervalul definit de o singură bătaie de inimă bubuitoare. Nu îmi luase nimeni bărbatul la o tură de test.

Venisem la el cu intenția de a-l liniști, de a discuta o strategie, de a-mi obloji orgoliul rănit. În schimb aveam să fiu șoferul care să îi ardă combustibilul.

Da, te rog.

Am simțit o ușoară hurducătură când scările pe roți au fost lipite de avion. Clancy ieși primul. Următoarea a fost mama. Eu am ieșit după ea, oprindu-mă în capul scărilor pentru a face o poză cu telefonul. Imaginea cu Gideon și prietenii lui avea să ofere comentatorilor de pe internet un alt subiect de conversație.

Am făcut primul pas pentru a coborî, iar Gideon se mișcă de la loc, descrucișându-și brațele în timp ce venea spre mine. Nu îi puteam vedea ochii, doar pe mine reflectată în lentilele lui, dar simțeam intensitatea cu care mă privea. Făcea să mi se taie genunchii, forțându-mă să mă agăț de balustradă pentru a-mi ține echilibrul.

Gideon strânse mâna lui Clancy. Toleră și chiar reuși să răspundă unei îmbrățișări scurte din partea mamei. Dar nu își luă nici o clipă ochii de la mine, nici nu încetini mai mult de câteva secunde.

De dragul lui încăltasem o pereche de sandale roșii cu toc care invitau la sex. O pereche de pantaloni scurți, albi și strâmți, abia îmi acopereau fundul și se închideau cu mult sub ombilic. Maioul era din dantelă roșie, cu bretele subțiri. Spatele tip corset era legat cu o fundă de satin roșu. Îmi prinsesem părul în creștet într-o coafură voit dezordonată. Gideon mă ciufuli și mai tare când mă întâmpină pe ultima treaptă și își înfipse mâna în părul meu.

Gura lui se lipi de a mea ca și cum nu ar fi observat luciul roșu pe care mi-l aplicasem pe buze. Eu am rămas suspendată în îmbrățișarea lui, cu picioarele desprinse de la sol, sub brațul lui încolăcit strâns în jurul taliei mele. Înfășurându-mă în jurul lui, mi-am încrucișat gleznele pe șalele lui, împingându-mă în sus și făcându-l să își dea capul pe spate, în timp ce eu mă încolăceam în jurul lui, cu limba înfiptă adânc în gura lui. Mâna pe care mi-o băgase în păr alunecase în jos, prinzându-mă și sprijinindu-mă, degetele lui frământându-mi fundul în felul acela autoritar și posesiv pe care îl adoram.

— Asta e al dracului de sexy, spuse Cary de undeva din spatele meu.

Manuel scoase un fluierat strident.

Puțin îmi păsa de ce fel de spectacol ofeream. Corpul tare al lui Gideon era delicios, iar gustul lui era îmbătător. Gândurile mi se împrăștiară. Voiam să îl călăresc, să mă frec de el, îl voiam gol și asudat, învăluit în mirosul meu. Pe fața mea, pe mâinile lui, pe mădularul lui.

Soțul meu nu era singurul care voia să își marcheze teritoriul.

— Eva Lauren, mă mustră mama. Stăpânește-te.

Vocea mamei ne calmă instant pe amândoi. Mi-am desfăcut picioarele din jurul șoldurilor lui și l-am lăsat să mă coboare ușor până am ajuns din nou la sol. M-am desprins cu regret din brațele lui, mâinile mele ridicând pentru o clipă ochelarii de soare ai lui Gideon pentru a putea să îl privesc în ochi. Furie... dorință...

I-am șters urmele de luciu de buze de pe gură cu degetele. Buzele lui erau umflate de la sărutul pasional, curbele lui senzuale îndulcite.

Mi-a prins fața în mâini, degetele lui mari trecând ușor peste buzele mele. Împingându-mi capul pe spate, mă sărută pe vârful nasului. Era tandru acum, bucuria feroce de a mă fi văzut fiind temperată de faptul ca mă atinsese.

— Eva, zise Arnoldo, venind lângă mine cu un zâmbet vag pe fața atrăgătoare. Mă bucur atât de mult să te văd.

M-am întors să îl salut, cuprinsă de anxietate. Îmi doream să fim prieteni. Voiam să mă ierte că îl rănisem pe Gideon. Voiam...

Arnoldo mă sărută direct pe gură. Năucită, nu am reacționat nicicum.

— Jos! lătra Gideon.

— Nu sunt câine, îi aruncă Arnoldo în replică și mă privi amuzat. A tânjit întruna după tine. Acum poți pune capăt torturii lui.

Anxietatea mea se risipi. Arnoldo era mai cald fața de mine decât fusese recent, amintindu-mi mai degrabă cum fusese când ne cunoscuserăm inițial.

— Și eu mă bucur mult să te văd, Arnoldo.

Arash a fost următorul. Când ridică ambele mâini să mă atingă pe față, brațul lui Gideon țâșni între noi.

— Nici măcar să nu te gândești, îl avertiză el.

— Nu-i corect.

Eu i-am aruncat o bezea.

Manuel procedă mai viclean. Veni în spatele meu și mă ridică de pe picioare, lipindu-și zgomotos buzele de lateralul feței mele.

— Bună dimineața, frumoaso.

— Bună, Manuel, i-am spus eu râzând. Te distrezi?

— Și încă cum.

Punându-mă jos, îmi făcu cu ochiul.

Gideon părea să se fi calmat într-o oarecare măsura. Strânse mâna lui Cary și îi puse câteva întrebări scurte despre Ibiza.

Prietenii lui făcură cunoștintă cu mama, care își activă instant farmecul, obținând rezultatele scontate — păreau toți captivați.

Gideon mi-a prins mâinile într-ale lui.

— Ai pașaportul?

— Da.

— Bun. Să mergem.

Se îndepărtă în pas vioi.

Grăbindu-mă să țin pasul cu el, am aruncat o privire peste umăr spre grupul pe care îl lăsasem în urma noastră. Aceștia se îndreptau într-o altă direcție.

— Și-au petrecut weekendul cu noi, zise el, răspunzând întrebării mele nerostite. Ziua de azi ne aparține.

M-a trecut rapid prin vamă, apoi ne-am întors pe pistă, unde ne aștepta un elicopter.

Lamele rotorului începură să se învârtă când ne-am apropiat. Raul apăru pe neașteptate și ne deschise portiera din spate. Gideon mă ajută să urc, intrând și el exact în spatele meu.

Am dat să-mi pun centura de siguranță, dar el mi-a dat mâinile la o parte, închizându-mi el rapid centurile înainte de a se instala la locul lui. Îmi întinse o pereche de căști, apoi își puse și el una.

— Să mergem, îi spuse pilotului.

Eram deja în aer până să apuce Gideon să își pună și el centura.

Eram mută de uluire pe când am ajuns la hotel, încă năucită după ce văzusem orașul Rio lăfăindu-se sub noi, cu plajele punctate de clădiri înalte și dealurile acoperite cu favele vopsite în culori intense. Drumurile de sub noi erau ticsite de mașini, traficul impresionant de sufocant chiar și în comparație cu drumurile pe care le făcusem ca navetă în Manhattan. Faimoasa statuie Hristos Mântuitorul scânteia pe muntele Corcovado în depărtare, în dreapta mea, când am trecut pe lângă Sugarloaf și am urmat linia țărmului până la Barra da Tijuca.

Cu mașina ne-ar fi luat câteva ore să ajungem la hotel de la aeroport. În schimb, zborul dură doar câteva minute. Am intrat în apartamentul lui Gideon înainte ca mintea mea chinuită de diferența de fus orar să apuce să priceapă pe deplin că fusesem în trei țări în tot atâtea zile.

Vientos Cruzados Barra era la fel de luxos ca toate proprietățile Crosswinds pe care le văzusem, dar avea o notă de culoare locală care îl făcea unic. Apartamentul lui Gideon era la fel de mare ca acela pe care îl avusesem eu în Ibiza, iar priveliștea lui era la fel de impresionantă.

M-am oprit să admir plaja de pe balcon, observând șirurile nesfârșite de tarabe cu nucă de cocos și corpurile aurii de pe plajă. Aerul răsuna de samba, senzuală și sexy și vioaie. Am făcut o poză, apoi am încărcat-o, alături de cea cu băieții pe

pistă, în contul meu Instagram. *Priveliștea de aici... #RioDeJaneiro*

I-am etichetat pe toți și am descoperit că Arnoldo făcuse o poză cu mine și Gideon sărutându-ne pasional pe aeroport. Era o fotografie excelentă, sexy și intimă. Arnoldo avea câteva sute de urmăritori, iar fotografia avea deja zeci de comentarii și aprecieri.

Prieteni dragi bucurându-se de #RioDeJaneiro și unul de celalalt.

În acel moment telefonul lui Gideon sună, iar el se retrase. L-am auzit vorbind în altă cameră și l-am urmat. Nu ne spuseserăm nici un cuvânt de când plecaserăm de la aeroport, ca și cum ni le-am fi păstrat pentru o conversație intimă. Sau poate că pur și simplu nu aveam nevoie să ne spunem nimic. Lumea n-avea decât să vorbească și să răspândească minciuni. Noi știam ce exista între noi. Nu trebuia explicat, justificat sau exprimat.

L-am găsit pe Gideon într-un birou, stând în fața unei mese de scris în forma de U, acoperită cu fotografii și notițe, dintre care unele se revărsaseră pe podea. Încăperea era întoarsă pe dos, profund diferită de ordinea rigidă pe care o păstra de regulă soțul meu. Mi-a luat o clipă până mi-am dat seama că fotografiile ilustrau interiorul unui club care se potrivea cu fundalul pe care îl văzusem în fotografia în care fusese surprins Gideon cu ocazia Cinco de Mayo.

Mi s-a părut oarecum straniu că ajunseserăm amândoi la aceeași idee. Dar era în același timp și grozav.

M-am întors să plec.

— Eva. Stai.

I-am aruncat o privire.

— Mâine-dimineaţă e mai bine, zise el oricui se afla la celălalt capăt al firului. Trimite-mi un mesaj când ai confirmarea. Gideon închise şi puse telefonul pe modul silenţios, lăsându-l jos lângă ochelarii de soare. Vreau să vezi astea.

Clătinând din cap, i-am spus:

— Nu e nevoie să-mi dovedeşti nimic.

El mă fixă cu privirea. Fără ochelarii de soare i se vedeau cearcănele de sub ochi.

— Nu ai dormit noaptea trecută.

Nu era o întrebare. Ar fi trebuit să ştiu că nu avea să doarmă.

— O să repar lucrurile.

— Nu e nimic stricat.

— Te-am auzit la telefon, rosti el încordat.

M-am sprijinit de cadrul uşii. Ştiam cum se simţise el când îl sărutasem pe Brett — capabil să ucidă. Se bătuseră ca animalele. O confruntare fizică violentă nu fusese o opţiune pentru mine. Corpul meu se descotorosise de gelozie în singurul mod posibil.

— Fă ce trebuie să faci, am murmurat eu. Dar eu nu am nevoie de nimic. Sunt bine. Tu şi cu mine — noi — suntem bine.

Gideon inspiră adânc. Expiră lent. Apoi îşi duse mâinile la spate şi îşi trase tricoul peste cap. Îşi aruncă sandalele din picioare şi îşi desfăcu pantalonii scurţi, lăsându-i să cadă pe podea. Nu purta nimic pe dedesubt.

L-am privit apropiindu-se de mine gol puşcă, observându-i liniile mai întunecate de bronz şi rigiditatea mădularului. Era imposibil de erect, cu testiculele deja ridicate şi strânse. Toţi

mușchii i se flexau când se mișca. Coapsele lui puternice, abdominalii pătrătoși, bicepșii groși.

Eu nu m-am mișcat, aproape nu am îndrăznit să respir, aproape nu am clipit. Mă uluia faptul că îi puteam face față. Era cu aproape treizeci de centimetri mai înalt și cu vreo patruzeci și cinci de kilograme mai greu decât mine. Și puternic. Atât de puternic.

Când făceam dragoste, mă excita să stau întinsă sub el și să simt toată acea forță incredibilă concentrată exclusiv pe a oferi plăcere trupului meu și a se desfăta la rândul lui cu el.

Ajunse la mine și mă trase în brațele lui. Își înclină capul pentru a-mi captura gura într-un sărut pasional și adânc. Savurându-mă și bucurându-se pe îndelete de mine. Lingând ușor și seducându-mă cu buzele. Nu mi-am dat seama că îmi dezlegase maioul până nu mi l-a împins în jos pe brațe. Își strecură degetele mari pe sub betelia pantalonilor mei scurți, trăgându-i dintr-o parte într-alta peste pielea mea sensibilă, până se opri din sărut pentru a se lăsa pe vine și a mă ajuta să ies din haine. Am scâncit, dorindu-mi mai mult.

— Hai să lăsăm sandalele în picioare, murmură el, îndreptându-se complet de spate.

Ochii îi erau atât de scânteietor de albaștri încât îmi aminteau de apa în care făcuserăm baie goi când ne căsătoriserăm.

Mi-am încolăcit brațele în jurul umerilor lui, iar el mă ridică, ducându-mă în dormitor.

— Și câteva chifle cu caşcaval, i-am spus lui Gideon, care a transmis completarea mea în portugheză, făcând comanda pentru room-service.

Stând întinsă pe pat pe burtă, cu fața spre ușile glisante deschise ale balconului, am ridicat călcâiele deasupra fundului, încă purtând sandalele care erau o invitație la sex. Dar nimic altceva. Mi-am sprijinit bărbia pe brațele încrucișate. Briza caldă a oceanului era plăcută pe pielea mea, răcorindu-mi transpirația care îmi acoperea fiecare centimetru din mine. Ventilatorul de deasupra patului, cu palele de mahon sculptate în formă de frunze de palmier, se învârteau leneșe pe tavan.

Am tras adânc aer în piept și am simțit miros de sex și de Gideon.

El închise telefonul, iar salteaua se lasă când veni spre mine, buzele lui trecând ușor peste fundul meu, apoi urcându-mi pe șira spinării până la umăr. Se tolăni lângă mine, sprijinindu-și capul într-o mână. Cu cealaltă mă mângâia în sus și în jos pe spate.

Eu m-am întors să îl privesc.

— Câte limbi știi?

— Puțin din multe și mult din câteva.

— Hmm.

M-am arcuit spre atingerea lui. El mă sărută din nou pe umăr.

— Mă bucur că ești aici, murmură el. Mă bucur că am rămas.

— Ocazional mai am și idei bune.

— La fel și eu.

Sclipirea lascivă din ochii lui îmi arătă exact la ce se gândea.

Nu dormise toată noaptea, apoi își petrecuse aproape două ore trăgându-mi-o superlent. Terminase de trei ori, prima dată cu asemenea intensitate încât mârâise. Tare. Știam că sunetul se auzise probabil prin ferestrele deschise. Eu ajunsesem la orgasm

doar auzindu-l. Și era gata să o facă din nou. Era întotdeauna gata. Norocul meu.

M-am rostogolit pe o parte, cu fața spre el.

— E nevoie de două femei pentru a te epuiza?

Fața lui Gideon se închise instantaneu.

— Refuz să vorbesc despre asta.

Eu l-am atins pe obraz.

— Hei. A fost o glumă, iubitule. Una proastă.

El se rostogoli pe spate și luă o pernă, punând-o între noi. Apoi întoarse capul spre mine cu o cută de încruntare între sprâncene.

— În trecut exista o... senzație de gol. În mine, zise el încet. Tu ai numit-o pustiu. Spuneai că l-ai umplut. Așa e.

Ascultându-l, m-am mulțumit să aștept. Gideon îmi vorbea. Îmi împărtășea ceva. Îi era greu și nu îi plăcea. Dar iubirea față de mine era mai puternică.

— Te așteptam pe tine. Îmi dădu la o parte părul de pe obraz. O duzină de femei nu ar fi reușit ceea ce ai reușit să faci tu. Dar... Dumnezeule! Își trecu ambele mâini prin păr. Distracțiile făceau să-mi fie mai ușor să nu mă gândesc la asta.

— Și eu pot să fac asta, am tors eu, dorindu-mi să îl văd din nou fericit și jucăuș. Pot să te fac să nu te gândești la nimic.

— Pustiul a dispărut. L-ai umplut tu.

Aplecându-mă peste el, l-am sărutat.

— Acum îți umplu și patul.

El își schimbă poziția, ridicându-se în genunchi și luându-mă în brațe, aruncându-mă pe pernă astfel încât să fiu cu fundul ridicat în aer.

— Așa te vreau.

Eu i-am aruncat o privire peste umăr.

— Ții minte că urmează să ni se servească masa în cameră, așa-i?

— Au spus că va dura între patruzeci și cinci și șaizeci de minute.

— Tu ești șeful suprem. Nu le va lua atâta.

Gideon avansă, poziționându-se între picioarele mele.

— Le-am spus să se întindă pe o oră întreagă.

Eu am râs. Crezusem că prânzul avea să fie o pauză. Aparent, doar timpul necesar pentru a suna fusese pauza.

Gideon îmi prinse fesele în ambele mâini și le strânse, frământându-le.

— Doamne, ai cel mai fantastic fund. E reazemul perfect pentru a face asta...

Ținându-mă de șolduri, intră în mine. Alunecând adânc și lent. Gemu de plăcere masculină, iar degetele mele se strânseră de plăcere în sandale.

— Dumnezeule. Mi-am sprijinit fruntea de pat și am gemut. Ești atât de tare.

Buzele lui se apăsară pe umărul meu. Își roti șoldurile, dezmierdându-mă pe dinăuntru, împingându-se suficient de adânc cât să îmi provoace o foarte mică doză de durere.

— Mă exciți, zise el răgușit. Nu pot să îmi blochez reacția asta. Și nici nu vreau.

— Nu o face. Mi-am arcuit spatele, împingându-mă spre mișcarea relaxată și măsurată a șoldurilor lui. Asta era starea lui de spirit azi. Blândă. Generoasă. Făcea dragoste. Nu te opri.

Brațele lui se sprijiniră de o parte și de alta a mea, palmele apăsându-i-se în saltea. Mă dezmierdă cu toată fața.

— Îți propun o înțelegere, îngeraș. O să mă declar epuizat când te declari și tu.

— Uf. M-am studiat în oglindă, rotindu-mă când pe o parte când pe alta. Nu e niciodată o idee bună să te îmbraci în bikini după ce înfuleci ca un porc.

Am tras de sutienul tip bandă al costumului de baie verde smarald pe care Gideon mi-l luase din magazinul din hol, apoi am încercat să rearanjez poziția chilotului.

El apăru din spatele meu, arătând sexy și delicios într-o pereche de pantaloni de surf negri. Brațele lui se încolăciră în jurul meu din spate, ridicând în palme greutatea sânilor mei.

— Arăți fantastic. Vreau să îți smulg costumul de baie cu dinții.

— Fă-o.

De ce să mergeam la plajă? Fuseserăm la plajă weekendul trecut.

— Mai vrei să existe poze cu noi doi aici? Privirea lui o întâlni pe a mea în oglindă. Dacă nu, eu n-am nimic împotrivă să te arunc înapoi în pat și să îmi fac din nou toate poftele cu tine.

Eu mi-am mușcat mărunt buza, dezbătând în sinea mea.

Gideon mă trase din nou lângă el. Când eram fără tocuri își putea sprijini bărbia pe creștetul meu.

— Nu poți decide? În regulă, vom merge la plajă, ca să nu regreți mai târziu că nu ai făcut-o. Treizeci de minute... o oră... apoi ne vom întoarce aici până trebuie să plecăm.

Eu m-am topit. Întotdeauna se gândea la mine și la ceea ce aveam eu nevoie.

— Te iubesc atât de mult.

Expresia care apăru pe chipul lui aproape îmi făcu inima să stea în loc.

— Tu mă crezi, șopti el. Întotdeauna.

Întorcând capul, mi-am lipit obrazul de pieptul lui.

— Întotdeauna.

— Este o poză superbă, șopti mama, vorbind încet pentru că băieții dormeau toți. Luminile din cabina avionului erau scăzute și toți bărbații erau întinși în scaunele lor. Doar că mi-aș dori să nu ți se vadă atât de mult din fund.

Eu am zâmbit cu privirea ațintită asupra tabletei din mâna ei. Vientos Cruzados Barra avea fotografi angajați să se ocupe de numeroasele evenimente, convenții și nunți care aveau loc în superbul hotel. Gideon îi ceruse unuia dintre aceștia să ne fotografieze pe plajă, punându-l să ne facă pozele de la distanță, astfel că eu nici măcar nu știusem nimic.

Fotografiile cu noi doi în Westport care fuseseră făcute publice în trecut îl înfățișau pe Gideon țintuindu-mă sub el, cu valurile de la țărm izbindu-se de picioarele noastre. În noile fotografii eram în soare, cu el lăfăit pe spate și eu întinsă peste el, cu brațele încrucișate peste abdominalii lui și bărbia sprijinită în palme. Discutam, privirea mea fiind ațintită asupra chipului lui, în timp ce el era cu ochii pe mine și își trecea degetele prin părul meu. Da, croiul brazilian al costumului meu de baie îmi expunea fundul, dar ceea ce ieșea cu adevărat în evidență era intensitatea privirii lui Gideon concentrată asupra mea și familiaritatea relaxată și confortabilă dintre noi.

Mama mă privi. Ochii îi erau umbriți de o tristețe pe care nu o puteam înțelege.

— Sperasem că voi doi veți avea o viață normală și liniștită. Dar lumea nu o să vă lase să trăiți așa.

Fotografia luase cu asalt internetul la scurt timp după ce fusese postată pe un site media. Se făceau speculații la greu. Cum puteam să mă aflu cu Gideon în Rio și să nu mă deranjeze

faptul că și-o trăsese cu alte două femei? Chiar atât de perversă era viața noastră sexuală? Sau poate nu era Gideon Cross bărbatul din fotografia făcută în club.

Înainte să adoarmă, Gideon îmi spusese că echipa lui de relații cu publicul lucra non-stop, răspunzând la telefoane și administrând conturile lui de media socială. Îmi spusese că de restul urma să se ocupe personal după ce ajungeam acasă, deși fusese evaziv în privința mijloacelor pe care intenționa să le folosească.

— Ești secretos, îl acuzasem eu, fără a mă supăra.

— Deocamdată, consimțise el cu un zâmbet vag.

Mi-am pus o mână peste cea a mamei.

— O să fie bine. Nu vom fi întotdeauna atât de interesanți pentru alții. Și vom pleca din oraș o lună întreagă după nuntă. Asta înseamnă aproape o viață de om fără vești despre noi. Mass-media își va găsi un alt subiect.

— Așa sper, oftă ea. Te căsătorești sâmbătă. Nu-mi vine să cred. Încă mai sunt atât de multe de făcut.

Sâmbătă. Nu mai erau decât vreo câteva zile. Nu credeam că era posibil ca eu și Gideon să ne simțim mai căsătoriți decât ne simțeam deja, dar avea să fie plăcut să ne rostim jurămintele sub ochii familiilor noastre.

— Ce-ar fi să treci mâine pe la apartamentul penthouse? am sugerat eu. Mi-ar plăcea la nebunie să îl vezi și putem discuta orice mai trebuie încă decis. Luăm prânzul acasă și stăm așa, doar noi două.

Ea se lumină la față.

— Ce idee minunată! Mi-ar plăcea la nebunie, Eva.

Aplecându-mă peste brațul scaunului, am sărutat-o pe obraz.

— Și eu.

— N-ai de gând nici măcar să tragi un pui de somn?

Uluită, l-am privit pe Gideon cercetând în grabă hainele din dulapul lui.

Nu purta decât o pereche de boxeri, iar părul și-l uscase cu prosopul după dușul pe care îl făcuse în clipa când ajunsesem acasă. Eu eram pe pat, simțindu-mă extenuată și stoarsă de energie, deși dormisem în avion.

— Va fi o zi scurtă, spuse el, scoțând un costum gri-închis. Voi ajunge devreme acasă.

— Ai să capeți o răceală dacă nu dormi suficient. Nu vreau să fii bolnav la nunta noastră sau în luna de miere.

El își luă de pe suportul de cravate exact cravata albastră pe care o iubeam.

— N-o să mă îmbolnăvesc.

M-am uitat la ceasul de pe noptiera lui.

— Nu e nici măcar șapte! Tu nu pleci niciodată la muncă atât de devreme.

— Am chestii de făcut. Își încheie rapid nasturii de la cămașă. Nu mă mai cicăli.

— Nu te cicălesc.

Îmi aruncă o privire amuzată.

— Nu ți-ai luat porția cu mine ieri?

— O, Doamne. Dar știu că ești cam îngâmfat.

El se așeză și își puse șosetele.

— Nu-ți face griji, îngeraș. O să-ți mai dau o porție după ce mă întorc acasă.

— Vreau să dau cu ceva în tine în momentul ăsta.

Gideon se îmbrăcase fulgerător de repede și totuși arăta cumva atât de rafinat și perfect. Ceea ce nu făcu decât să îmi strice și mai mult dispoziția.

— Nu mă mai privi atât de posacă, mă mustră el, aplecându-se să mă sărute pe creștet.

— Mie îmi ia o veșnicie să arăt la fel de bine cum arăți tu fără nici un efort, am bombănit eu. Și porți cravata mea favorită.

Îi scotea în evidență culoarea ochilor, făcea să nu mai poți vedea nimic în afară de el și cât de chipeș era.

Gideon îmi zâmbi.

— Știu. După ce mă întorc acasă, ai vrea să ți-o trag în timp ce o port?

Eu mi-am imaginat scena și expresia mea posomorâtă dispăru. Cum ar fi fost dacă și-ar fi deschis pur si simplu șlitul și mi-ar fi pus-o îmbrăcat într-unul dintre costumele lui impozante? Absolut dogoritor. Din mai multe puncte de vedere.

— Transpirăm prea mult. M-am bosumflat la acest gând. Am distruge-o.

— Am o duzină. Se îndreptă de spate. Rămâi acasă azi, așa-i?

— Stai așa. Ai o duzină din cravatele alea?

— E preferata ta, răspunse el simplu, ca și cum acest lucru ar fi explicat totul. Ceea ce presupun că era adevărată. Vei fi acasă, da? repetă el.

— Da, peste câteva ore va veni mama, și am de dat niște telefoane.

Gideon porni spre ușă.

— Trage un pui de somn, îngerul meu ursuz. Visează-mă.

— Da, da, am bombănit eu, strângând o pernă în brațe și închizând ochii.

L-am visat. Firește.

— Majoritatea răspunsurilor la invitații au sosit deja, zise mama, trecându-și degetele peste ecranul tactil al laptopului ei pentru a-mi arăta un tabel în Excel care mi-a împăienjenit privirea. Nu mă așteptam să vină atât de multă lume în condițiile în care au fost anunțați atât de târziu.

— Ăsta e un lucru bun, nu?

Sincer, habar nu aveam. Nici măcar nu știam foarte clar cine erau toți cei care fuseseră invitați la recepție. Știam doar că urma să aiba loc duminică seară, la unul dintre hotelurile din oraș ale lui Gideon.

Altfel nu am fi reușit nici cum să obținem spațiul de care aveam nevoie. Scott nu mi-o spusese niciodată în față, dar nu puteam să nu-mi imaginez ca evenimentul altcuiva fusese reprogramat în ultima clipă. Și numărul de camere pe care le rezervasem pentru a caza rudele din partea tatălui meu... Nici la acest aspect nu mă gândisem când alesesem ziua de naștere a lui Gideon drept dată a nunții.

— Da, e grozav.

Mama mea îmi zâmbi, însă era un zâmbet tensionat. Era stresată la maximum, iar eu mă simțeam prost și pentru acest lucru.

— Va fi minunat, mama. Absolut fantastic. Și vom fi cu toții atât de fericiți încât nu ne va păsa dacă totuși ceva merge prost. Ea se crispă, iar eu m-am grăbit să adaug: Ceea ce nu se va întâmpla. Tot personalul va avea grijă să facă totul cum trebuie. E ziua cea mare a șefului lor.

— Da. Încuviință din cap, părând ușurată. Ai dreptate. Se vor strădui ca totul să fie perfect.

— Și chiar așa va fi.

Cum ar fi putut să nu fie? Eu și Gideon eram deja căsătoriți, însă a-i sărbători ziua de naștere era ceva ce nu mai făcuserăm împreună până acum. De-abia aștepta.

Smartphone-ul meu m-a anunțat că primisem un mesaj. L-am luat și am citit mesajul, încruntându-mă. Apoi m-am întins după telecomanda televizorului.

— Ce e? mă întrebă mama mea.

— Nu știu. Gideon vrea să aprind televizorul.

Stomacul mi se strânse, îngrijorarea împingând deoparte nerăbdarea pe care tocmai o simțisem. Cât de multe mai aveam să fim nevoiți să îndurăm?

Am selectat postul pe care îl indicase el și am recunoscut platoul unui talk-show popular. Spre șocul meu, Gideon tocmai se instala într-un scaun la o masă rotundă, înconjurat de cele cinci gazde femei — într-un ropot de aplauze, țipete excitate și fluierături. Indiferent ce ar fi crezut despre fidelitatea lui, femeile nu îi puteau rezista. Charisma lui și senzualitatea pură erau de un milion de ori mai intense în persoană.

— O, Doamne, șopti mama mea. Ce face?

Am dat volumul mai tare.

După cum era de așteptat, după ce îl felicitară în privința logodnei noastre, gazdele deschiseră direct subiectul excursiei la Rio și a faimoasei fotografii cu un *ménage-à-trois* în club. Desigur, ținură să sublinieze că fotografia nu putea fi arătată în direct deoarece era prea deocheată. Însă spectatorii erau invitați să acceseze site-ul emisiunii, a cărui adresă apărea pe un banner intens colorat care circula în permanență la baza ecranului.

— Vai, câtă subtilitate, se răsti mama. De ce acordă subiectului un plus de atenție?

Eu i-am făcut semn să tacă.

— Are un plan.

Cel puțin, eu așa speram.

Ținând în ambele mâini o cană de cafea marcată cu logo-ul emisiunii, Gideon aștepta cu o expresie gânditoare, în timp ce gazdele spuneau fiecare ce aveau de spus înainte de a-l lăsa pe el să vorbească.

— Mai este cazul să se organizeze petreceri de luat adio de la burlacie? întrebă una dintre gazde.

— Ei bine, ăsta e unul dintre aspectele pe care pot să le lămuresc, interveni Gideon, înainte ca gazdele să înceapă să dezbată subiectul. Cum eu și Eva ne-am căsătorit luna trecută, iar eu nu mai sunt burlac, nu putea fi o petrecere a burlacilor.

În spatele lor, pe un uriaș ecran video, logo-ul emisiunii a fost înlocuit cu o fotografie cu Gideon sărutându-mă după ce ne rostiserăm jurămintele.

Mi s-a oprit respirația exact deodată cu icnetul publicului prezent în direct.

— Uau, am murmurat eu. Ne-a dat de gol.

Am auzit prea puțin din torentul de conversație care a urmat dezvăluirii, prea năucită de ceea ce făcea pentru a procesa totul. Gideon era un bărbat care ținea atât de mult la intimitatea lui. Nu oferea niciodată interviuri personale, doar interviuri pe subiectul Cross Industries.

Fotografia cu noi doi a fost înlocuită cu mai multe cadre surprinse în același club de noapte în care cele două brunete se cocoțaseră pe el. Când Gideon aruncă o privire spre public și

sugeră că unii dintre ei cunoșteau poate clubul respectiv, primi câteva strigăte afirmative.

— Evident, continuă el, îndreptându-și din nou privirea asupra gazdelor, nu puteam să mă aflu și în New York, și în Brazilia în același timp. Fotografia care a făcut senzație pe internet a fost modificată digital pentru a se îndepărta logo-ul clubului. Se poate vedea brodat pe draperiile salonului VIP. Nu a fost nevoie decât de programul potrivit și de câteva operații rapide pentru a-l face să dispară.

— Dar fetele au fost acolo, replică una dintre gazde, iar ceea ce se întampla cu ele era real.

— E drept. Mi-am trăit viața înainte să o cunosc pe soția mea, răspunse el calm, refuzând să își ceară scuze. Nu pot schimba acest lucru, din păcate.

— Și ea și-a trăit viața înainte de tine. Ea e acea Eva despre care se vorbește într-o piesă a formației, ăăă, Six-Ninths. Miji ușor ochii. *Fata de aur*.

Era evident că gazda citea informația de pe un teleprompter.

— Da, ea e, confirmă Gideon.

Tonul îi rămăsese neutru. Părea netulburat. Deși știam că emisiunea nu era niciodată atât de spontană pe cât părea, tot aveam o impresie de irealitate privind cum viețile noastre erau folosite pentru a îmbunătăți spectaculos rating-ul unei emisiuni matinale.

Pe ecran apăru o fotografie cu mine și cu Brett la lansarea videoclipului *Fata de aur* în Times Square și pentru o clipă se difuză un fragment din piesă.

— Ce părere ai despre asta?

Gideon le oferi unul dintre zâmbetele lui rare.

— Dacă aș fi compozitor, și eu aș compune balade despre ea.

Ecranul afișă o fotografie cu mine și cu Gideon în Brazilia. Aceasta a fost urmată în scurt timp de poza cu noi doi în Westport și de o serie de cadre surprinse când păşisem pe covorul roșu la diverse evenimente caritabile.

În toate aceste fotografii privirea lui Gideon era ațintită asupra mea.

— Ooo, e bun la asta, am spus eu mai mult pentru mine. Mama era ocupată să-și închidă laptopul. E sincer, dar totuși suficient de detașat și încrezător cât să pară a fi legendarul Gideon Cross. Și le-a dat o tonă de fotografii cu care să lucreze.

Era totodată o alegere bună să opteze pentru formatul de talk-show cu mai multe gazde femei, interesate să exploreze subiecte care priveau femeile. Acestea nu aveau să închidă ochii la presupusa lui infidelitate, nici măcar să abordeze cu menajamente subiectul. Emisiunea avea să limpezească situația într-un fel în care un interviu cu un prezentator bărbat nu ar fi reușit, poate, să o facă.

Una dintre gazde se aplecă în față.

— Se pregătește o carte despre tine în momentul de față, nu-i așa? Scrisă de fosta ta logodnică?

O fotografie cu Gideon și cu Corinne la petrecerea Kingsman Vodka apăru pe ecran, stârnind un murmur colectiv în public. Eu am scrâșnit din dinți. Arăta răpitor de frumoasă, ca întotdeauna, și completa atât de bine frumusețea brunetă a lui Gideon.

Am ales să cred că realizatorii emisiunii făcuseră singuri rost de imaginea aceea.

— Scrisă de un autor anonim, de fapt, răspunse el. De cineva care are un dinte împotriva mea. Mă tem că doamna Giroux e folosită ca un instrument de răzbunare, iar ea nu-și dă seama.

— Nu știam acest lucru. Cine e autorul anonim?

Își îndreptă privirea spre public și explică rapid ce era un autor anonim.

— Nu-mi permit să spun cine scrie cu adevărat cartea.

Gazda insistă:

— Dar îl cunoști? Sau o cunoști? Și persoana respectivă nu te place.

— Așa e — în ambele privințe.

— E vorba de o fosta prietenă? Un fost partener de afaceri?

Singura gazdă care mai mult ascultase schimba macazul:

— În privința lui Corinne... Ce-ar fi să ne spui care e povestea cu ea, Gideon?

Soțul meu puse jos cana din care tocmai luase o înghițitură.

— Eu și doamna Giroux am avut o relație în facultate. Am fost logodiți o vreme, dar chiar și la momentul respectiv relația nu avea nici un viitor. Eram imaturi și, la drept vorbind, prea imaturi pentru a ști ce ne doream.

— Atâta tot?

— Să fii tânăr și confuz nu e nici prea interesant, nici prea deocheat, nu-i așa? Am rămas prieteni după ce ea s-a căsătorit. Îmi pare rău că simte nevoia să pună pe tarabă acea perioadă anume din viețile noastre acum că sunt căsătorit. Sunt sigur că situația e la fel de penibilă pentru Jean-Francois cum e și pentru mine.

— E vorba de soțul ei, așa-i? Jean-Francois Giroux. Îl cunoști?

Pe ecran apărură Corinne și Jean-Francois în ținute de seară la un eveniment de gală. Formau un cuplu atrăgător, deși contrastul dintre cei doi bărbați nu îl flata pe francez. Nu putea concura cu Gideon, însă, la drept vorbind, cine ar fi putut?

Gideon încuviință din cap.

— Suntem parteneri de afaceri.

— Ai discutat cu el despre asta?

— Nu. E un subiect pe care nu îl discut deloc, de regulă. Zâmbetul acela vag îi apăru din nou pe buze. Sunt proaspăt căsătorit. Am alte lucruri la care să mă gândesc.

Eu am bătut din palme.

— Ura! Asta a fost ideea mea. I-am spus să le reamintească mereu oamenilor că ea e căsătorită și că îl cunoaște pe soțul ei.

Și aruncase cu noroi și în Deanna. Își jucase bine mâna, per ansamblu.

— Tu știai că intenționează să facă asta? mă întrebă mama, părând oripilată.

Eu am privit-o, încruntându-mă când am văzut-o cât de palidă era. Având în vedere bronzul pe care îl dobândise în ultimele două weekenduri, acest lucru mă îngrijora.

— Nu. Habar n-am avut. Am discutat despre problema Giroux cu ceva vreme în urmă. Ești bine?

Ea își apăsă degetele pe tâmple.

— Mă doare capul.

— Mai rezistă până se termină emisiunea și îți aduc ceva pentru asta. Mi-am îndreptat din nou privirea spre televizor, dar începuse o pauză publicitară. Am fugit la dulăpiorul de medicamente din baie și m-am întors zdrăngănind un flacon mic de pastile, surprinsă să constat că mama își strângea lucrurile. Pleci? Cum rămâne cu prânzul?

— Sunt obosită, Eva. Mă duc acasă să mă culc.

— Ai putea să tragi un pui de somn aici, în camera de oaspeți.

Mă gândeam că i-ar fi plăcut acest lucru. În fond, Gideon reprodusese cu exactitate designul dormitorului din apartamentul meu în camera aceea. Un gest atent, chiar dacă greșit orientat, făcut în încercarea de a-mi oferi un colțișor în care să mă simt în siguranță în casa lui, într-un moment al relației noastre în care nu eram sigură dacă să lupt mai departe sau să fug pur și simplu.

Mama clătină din cap și își petrecu peste umăr cureaua genții de laptop.

— Voi fi bine. Am discutat despre ce era mai important. Te sun mai târziu.

Mimă un sărut pe ambii mei obraji, apoi plecă.

Lăsându-mă să cad din nou pe canapea, am pus pastilele pe măsuța de cafea și am urmărit restul interviului cu Gideon.

Capitolul 12

— Domnule Cross. Scott se ridică din spatele mesei de lucru. Veți fi totuși la birou azi?

Eu am clătinat din cap și am deschis ușa biroului, făcându-i semn lui Angus să intre înaintea mea.

— Am doar ceva de rezolvat. Vin mâine.

Îmi eliberasem programul, reîmpărțind ședințele și întâlnirile între celelalte zile ale săptămânii. Nu intenționasem să vin deloc la sediul Crossfire, dar informațiile pe care îl trimisesem pe Angus să le strângă erau prea delicate pentru a risca să le discutăm oriunde altundeva.

Oprindu-mă pentru o clipă să închid ușa și să fac peretele de sticlă opac, l-am urmat pe Angus în zona de discuții și m-am lăsat să cad pe un scaun.

— Ai avut câteva zile aglomerate, băiete, rosti el cu un zâmbet strâmb pe buze.

— Nu apuc niciodată să mă plictisesc. Am expirat zgomotos, luptându-mă cu oboseala. Spune-mi că ai aflat ceva.

Angus se aplecă în față.

— Ceva mai mult decât informațiile de la care am pornit: un certificat de căsătorie cu un oraș natal fictiv și certificatul de deces al lui Jackson Tramell, în care Lauren Kittrie e indicată ca fiind soția lui. A murit la mai puțin de un an după ce s-au căsătorit.

Eu m-am concentrat pe cea mai importantă informație.

— Lauren a mințit în privința orașului ei natal?

Angus încuviință din cap.

— Ceea ce e destul de ușor de făcut.

— Dar de ce? Studiindu-l, am văzut expresia încordată a obrajilor lui. Mai e ceva.

— Modul în care a murit rămâne sub semnul întrebării, răspunse el încet. Jackson a încasat un glonț în tâmpla dreaptă.

Spatele mi-a împietrit.

— Legiștii nu au putut stabili dacă a fost sinucidere sau crimă?

— Da. Nu s-a putut obține un răspuns conclusiv nici într-un sens, nici în celălalt.

Alte întrebări fără răspuns, cea mai mare problemă fiind dacă Lauren avea sau nu vreo relevanță. Poate că nu făceam decât să ne învârtim în jurul propriilor cozi.

— La dracu'! Mi-am trecut o mână peste față. Vreau doar o poză, pentru numele lui Dumnezeu.

— A trecut multă vreme, Gideon. Un sfert de secol. Poate că cineva din orașul ei natal și-ar mai aduce aminte de ea, dar nu știm care e acela.

Lăsându-mi mâna să cadă, l-am privit. Îi cunoșteam inflexiunile vocii și ce însemnau acestea.

— Crezi că cineva a verificat situația și a făcut curățenie.

— E posibil. Dar e posibil și ca raportul poliției privind moartea lui Jackson să fi fost cu adevărat rătăcit în atâția ani.

— Tu nu crezi asta.

Angus îmi confirmă clătinând din cap.

— Am dus cu mine o fată căreia i-am cerut să se dea drept agent al Fiscului care o căuta pe Lauren Kittrie Tramell. A interogat-o pe Monica Dieck, care a susținut că nu și-a mai văzut fosta cumnată de mulți ani și că, din câte știe ea, Lauren e moartă.

Eu am clătinat din cap, încercând să găsesc o logică în toate acestea și nereușind.

— Monica era speriată, băiete. Când a auzit numele lui Lauren a devenit palidă ca o stafie.

Ridicându-mă în picioare, am început să mă plimb agitat prin birou.

— Ce naiba înseamnă toate astea? Nimic din informațiile astea nu mă ajută să mă apropii de adevăr.

— Mai e cineva care s-ar putea să aibă răspunsurile.

M-am oprit brusc.

— Mama Evei.

Angus încuviință.

— Ai putea să o întrebi pe ea.

— Iisuse. M-am holbat la el. Vreau doar să știu că soția mea e în siguranță. Că nimic din toate astea nu o pune cumva în pericol.

Chipul lui Angus deveni mai blând.

— Din ceea ce știm despre mama Evei, a pus întotdeauna pe primul loc protejarea fiicei ei. Nu mi-o imaginez punând-o pe Eva în pericol.

— Atitudinea ei exagerat de protectoare e exact ceea ce mă îngrijorează. Urmărește mișcările Evei de doar Dumnezeu știe cât timp. Am presupus că a făcut-o din cauza lui Nathan Barker. Dar poate că acesta a fost doar unul dintre motive. Poate e ceva mai mult la mijloc.

— Eu și Raul lucrăm deja la implementarea unor protocoale modificate.

Mi-am trecut o mână prin păr. În plus față de sarcinile lor de pază, se ocupau de problema cu Anne și încercau să găsească eventualele evidențe păstrate de fratele ei, ba mai și încercau să

identifice fotograful care făcuse acea fotografie cu mine în club și să lămurească misterul legat de mama Evei. Chiar ajutați de echipe auxiliare, știam că erau la limita puterilor.

Echipa mea de securitate era obișnuită să gestioneze doar problemele mele. Acum exista Eva în viața mea, ceea ce efectiv le dubla sarcinile. Angus și Raul erau obișnuiți să lucreze în ture, dar în ultima vreme lucraseră amândoi aproape non-stop. Aveau instrucțiuni și mână liberă să angajeze orice ajutoare le-ar fi fost necesare, dar ceea ce ne trebuia era încă un set de serviciu de pază — sau poate doi. Experți a căror unică sarcină să fie Eva și în care să pot avea încredere deplină, așa cum aveam în echipa mea din acest moment.

Aveam să fiu nevoit să îmi găsesc timp pentru a rezolva acest aspect. Voiam ca pe când eu și Eva ne întorceam din luna de miere să fie deja totul pus la punct.

— Mulțumesc, Angus. Am răsuflat zgomotos. Hai să mergem la penthouse. Vreau să fiu cu Eva acum. Am să stabilesc următorii pași după ce dorm puțin.

— De ce nu mi-ai spus?

M-am uitat la Eva în timp ce mă dezbrăcăm.

— M-am gândit că o să-ți placă surpriza.

— Păi, da. Dar chiar și așa. A fost ceva uriaș.

Era limpede că interviul o făcuse fericită. Felul în care sărise pe mine când ajunsesem acasă fusese un indiciu concludent. Și vorbea rapid și țopăia de colo-colo. Ceea ce, dacă mă gândeam bine, nu o făcea foarte diferită de Lucky, care tot țâșnea sub pat, apoi ieșea din nou, lătrând fericit.

Ieșind din garderobă îmbrăcat doar în boxeri, m-am dus la pat și m-am tolănit. Doamne, cât eram de obosit! Prea obosit chiar și pentru a-i face avansuri superbei mele soții, care arăta

adorabil într-un fel de salopetă scurtă, fără bretele. Chiar și în aceste condiții, aș fi fost capabil să mă ridic la înălțimea așteptărilor ei dacă mi-ar fi propus ceva.

Eva se așeză pe partea ei de pat, apoi se aplecă peste margine pentru a-l ajuta pe Lucky, care încercase să se cațere și el, dar nu reușise. O clipă mai târziu câinele era pe pieptul meu, scâncind supărat când l-am ținut la distanță pentru a-l împiedica să îmi scalde tot obrazul în salivă.

— Hei, am priceput. Și mie îmi place de tine, dar nu te ling pe față.

Câinele lătră. Eva râse și puse capul pe pernă.

M-a izbit atunci o revelație a ceea ce se petrecea. Asta însemna să fii acasă. Într-un fel pe care nu îl mai cunoscusem niciodată. Nimic nu îmi mai dăduse sentimentul de acasă de la moartea tatălui meu. Dar revenise acum și era mai plăcut ca niciodată.

Lipindu-l pe Lucky de abdomen, m-am întors spre soția mea.

— Cum a decurs întâlnirea cu mama ta?

— Bine, cred. În principiu, suntem pregătite pentru duminică.

— Crezi?

Ea ridică din umeri.

— A apucat-o o durere de cap în timpul interviului tău. Mi s-a părut că a cam băgat-o în sperieți.

Am studiat-o.

— Din ce cauză?

— Fiindcă vorbeai la televizor despre chestiile noastre personale. Nu știu. Uneori nu o înțeleg.

Mi-am amintit că Eva îmi povestise despre cum discutase cu Monica subiectul cărții lui Corinne și sugerase să folosim presa în avantajul nostru. Monica o avertizase să nu o facă, îi recomandase să își păzească intimitatea. La momentul respectiv îi dădusem dreptate mamei Evei și — cu excepția interviului de azi — urma să continui să îi dau dreptate. Dar ținând cont de puținele lucruri pe care le știam despre identitatea Monicăi, mi se părea probabil ca mama Evei să fie îngrijorată și pentru propria ei intimitate. Una era să fii menționată pe scurt în publicațiile locale despre viața societății. Cu totul alta să intri în atenția întregii lumi.

Eva avea înfățișarea mamei ei și unele dintre manierismele ei. Avea totodată și numele de Tramell, ceea ce era o greșeală bizară. Ar fi fost o acoperire mai bună dacă i-ar fi dat numele de familie al lui Victor. Era posibil să o caute cineva pe Monica. Dacă persoana respectivă știa cel puțin la fel de multe ca mine, vederea chipului Evei la o televiziune națională avea să o ajute să identifice exact locul în care se afla.

Inima începu să îmi bubuie. Era soția mea în pericol? Habar nu aveam de ce se ascundea Monica.

— Oh! Eva se ridica brusc în capul oaselor. Nu ți-am spus... am rochie!

— Iisuse! N-a lipsit mult să-mi provoci naibii un atac de cord.

Lucky profită de surprinderea mea și sări pe mine, lingându-mă înnebunit.

— Scuze. Eva lua cățelușul și mă salvă, trăgându-l în poala ei și instalându-se turcește lângă mine. L-am sunat pe tata azi. Bunica mea l-a întrebat dacă aș vrea să port rochia ei de mireasă. Mi-a trimis o poza cu ea, dar fusese pusă deoparte

atâta timp încât nu prea am reușit să o deslușesc. Așa că mi-a scanat o poza cu bunica purtand-o în ziua nunții, și e perfectă! E exact ceea ce nu știam nici eu că îmi doresc!

Eu mi-am frecționat pieptul și am zâmbit strâmb. Cum aș fi putut să fiu altfel decât fascinat de faptul că era atât de încântată să se căsătorească din nou cu mine?

— Mă bucur, îngeraș.

Ochii îi scânteiau de entuziasm.

— Rochia i-a fost confecționată de străbunica mea, ajutată de surorile ei. E un suvenir de familie, cât de tare e asta?

— Excepțional de tare.

— Așa-i? Și suntem cam de aceeași înălțime. Am moștenit fundul și sânii de la acea parte a familiei. S-ar putea ca rochia să nu necesite nici o modificare.

— Îți ador fundul și sânii.

— Obsedatule! Clătina din cap. Mă gândesc că va fi o surpriză plăcută pentru rudele din acea parte a familiei să mă vadă în rochia aia. Îmi făceam griji că se vor simți oarecum stinghere, dar acum voi purta rochia, așa că fără îndoială se vor simți incluse în stil mare. Nu crezi?

— De acord. Mi-am îndoit degetul spre ea. Hai încoace.

Ea mă privi.

— Ai expresia aia.

— A, da?

— Încă te gândești la fundul și la sânii mei?

— Întotdeauna. Dar deocamdată mă voi mulțumi cu un sărut.

— Hmmm.

Aplecându-se spre mine, îmi oferi gura ei.

I-am prins ceafa în palmă și mi-am luat ceea ce aveam nevoie.

— E impresionant, fiule.

Ridic privirea spre cladirea Crossfire de la nivelul străzii, dar vocea tatălui meu mă face să întorc capul.

— Tati.

E îmbrăcat ca mine, într-un costum din trei piese de culoare închisă. Cravata îi e roșu burgund, la fel și batista băgată în buzunarul de la piept. Suntem de aceeași înălțime, ceea ce mă deconcertează pentru o clipă. De ce mă surprinde? Răspunsul plutește undeva în mintea mea, dar nu reușesc să ajung la el.

Brațul lui se închide pe după umerii mei.

— Ai construit un imperiu. Sunt mândru de tine.

Eu trag adânc aer în piept. Nu conștientizasem cât de mult aveam nevoie să îl aud spunând acele cuvinte.

— Mulțumesc.

El își schimbă poziția, întorcându-se spre mine.

— Și ești căsătorit. Felicitări.

— Ar trebui să vii la apartament cu mine și s-o cunoști pe soția mea.

Sunt agitat. Nu vreau să mă refuze. Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să i le spun și nu avem niciodată timp. Doar câteva minute din când în când, fragmente de conversație care nu pot să pătrundă dincolo de suprafața lucrurilor. Și cu Eva de față aș avea curajul să îi spun ceea ce aș avea nevoie să îi spun.

— O s-o adori. E fantastică.

Tata îmi rânjește.

— Și superbă. Mi-ar plăcea un nepot. Și o nepoată.

— Uau. Râd. Să nu ne mișcăm prea rapid.

— Viața se mișcă rapid, fiule. Până să te dezmeticești, s-a terminat. Nu o irosi.

Am înghițit un nod uriaș.

— Ai fi putut să ai mai mult timp.

Nu e ceea ce voiam să spun. Vreau să îl întreb de ce s-a dat bătut, de ce s-a retras din luptă. Dar mi-e teamă de răspuns.

— Tot timpul din lume nu mi-ar fi permis să construiesc așa ceva. Ridică din nou privirea spre sediul Crossfire. Văzută de jos, pare să se înalțe la infinit, o iluzie optică realizată de piramida din vârf. Va fi nevoie de multa muncă să ții asta în picioare. La fel ca în cazul unei căsnicii. La un moment dat va trebui să acorzi prioritate unei sau alteia.

Reflectez la cuvintele lui. E adevărat? Clatin din cap.

— O să o ținem în picioare împreună.

El mă bate cu o mână pe umăr, iar pământul reverberează sub picioarele mele. Senzația începe vag, apoi crește în intensitate, până suntem potopiți de o ploaie de cioburi. Îngrozit, privesc vârful îndepărtat al clădirii explodând spre exterior, apoi explozia coboară, făcând ferestrele să se fărâmițeze sub presiune.

M-am trezit icnind, gâfâind, încercând să dau la o parte greutatea de pe pieptul meu și simțind ceva cald și cu blană. Clipind, l-am găsit pe Lucky urcându-se pe mine, cu pieptul huruind de scâncete discrete.

— Doamne.

M-am ridicat în fund și mi-am dat părul pe spate.

Eva dormea lângă mine, ghemuită cu mâinile strânse sub bărbie. Prin ferestrele de dincolo de ea am văzut că soarele pălea rapid. O privire scurtă spre ceas mi-a arătat că tocmai se făcuse cinci după-amiaza. Alarma mea fusese setată la cinci și un sfert, așa că m-am întins după smartphone să o dezactivez.

Lucky își vârî capul pe sub antebrațul meu. Ridicându-l în brațe, l-am ținut în fața ochilor:

— Ai făcut-o din nou.

Mă trezise dintr-un coșmar. Cine naiba știa dacă o făcea sau nu conștient? Îi eram recunoscător oricum. L-am mângâiat scurt și m-am dat jos din pat.

— Te scoli? mă întrebă Eva.

— Trebuie să merg la sesiunea cu doctorul Petersen.

— O, da. Am uitat de asta.

Mă gândisem să sar peste acea ședință, dar eu și Eva urma să plecăm în luna de miere în curând și nu aveam să îl mai văd pe bunul doctor timp de o lună. Mă gândeam că puteam să mai rezist până atunci.

L-am pus pe Lucky jos pe podea și am pornit spre baie.

— Hei, strigă ea din urma mea. L-am invitat pe Chris la cină diseară.

Eu am încetinit pasul, apoi m-am oprit. Răsucindu-mă pe călcâie, m-am întors spre ea.

— Nu te uita așa la mine. Se ridica în capul oaselor, frecându-se la ochi cu pumnii. Se simte singur, Gideon. E de capul lui, fără familie. E o perioadă dificilă pentru el. Mă gândeam să pregătesc ceva simplu la cină și să ne uităm la un film. Poate i-ar mai lua gândurile de la divorț o vreme.

Eu am oftat. Așa era soția mea. Sărea întotdeauna în apărarea celor pierduți și suferinzi. Cum aș fi putut să îi reproșez că era femeia de care mă îndrăgostisem?

— Bine.

Ea îmi zâmbi. Merita să accept orice idee a ei, doar pentru a-i vedea zâmbetul.

— Tocmai am terminat de urmărit interviul tău, spuse doctorul Petersen, instalându-se în scaunul lui. Soția mea mi-a pomenit de el mai devreme și am reușit să îl văd pe internet. Te-ai descurcat excelent. Mi-a plăcut emisiunea.

Trăgându-mi în sus pantalonii largi, m-am așezat pe canapea.

— Un rău necesar, dar sunt de acord, a mers bine.

— Eva cum e?

— Vrei să știi cum a reacționat la vederea acelei fotografii?

Doctorul Petersen zâmbi.

— Îmi pot imagina reacția. Cum se simte acum?

— E bine. Eram încă zguduit de amintirea momentului când o auzisem chinuită atât de violent de greață. Suntem bine amândoi.

Ceea ce nu schimba faptul că clocoteam de furie de fiecare dată când mă gândeam la acel moment. Fotografia exista de câteva luni. De ce o ținuseră deoparte și o făcuseră publică abia acum? Ar fi stârnit valuri în mai.

Singurul răspuns pe care îl puteam găsi era că persoana respectivă intenționase să o rănească pe Eva. Eventual să stârnească discordie între noi. Intenționase să ne umilească și pe ea, și pe mine.

Cineva avea să plătească pentru acest lucru. Când terminam eu cu ei, aveau să știe ce însemna iadul. Urmau să sufere așa cum suferiserăm eu și Eva.

— Și tu, și Eva susțineți că lucrurile merg bine. Ce înseamnă asta?

Eu mi-am împins umerii în spate pentru a ușura tensiunea acumulată.

— Avem o relație... solidă. Există acum o stabilitate care nu exista în trecut.

Doctorul își puse tableta pe brațul scaunului și îmi susținu privirea.

— Dă-mi un exemplu.

— Fotografia e unul bun. Au existat momente în relația noastră când o fotografie de genul ăsta ne-ar fi sabotat urât de tot relația.

— De data asta a fost diferit.

— Foarte. Eu și Eva am discutat despre organizarea petrecerii burlacilor în Rio înainte să plec. Ea e foarte geloasă. Așa a fost de la bun început, iar pe mine nu mă deranjează. De fapt, îmi place. Dar nu-mi place să se tortureze singură cu asta.

— Gelozia se naște din nesiguranță.

— Să schimbăm termenul, atunci. E teritorială. Eu nu voi mai atinge vreodată o altă femeie, pentru tot restul vieții, iar ea știe asta. Dar are o imaginație bogată. Iar fotografia aceea a transpus în imagini toate temerile ei.

Doctorul Petersen mă lăsa pe mine să vorbesc, dar pentru o clipă nu am fost în stare. Am fost nevoit să îmi alung din minte acea imagine — și furia pe care mi-o stârnea — înainte să pot continua:

— Eva era la mii de kilometri distanță când nenorocita de fotografie a aruncat internetul în aer, iar eu nu aveam nimic prin care să mă pot disculpa. Nu aveam decât cuvântul meu, iar ea m-a crezut. Fără să pună întrebări. Fără să aibă îndoieli. I-am explicat cât de bine am putut, iar ea a acceptat că acela era adevărul.

— Asta te surprinde.

— Da, mă... Am ezitat. Știi, acum că vorbesc despre asta, nu m-a surprins cu adevărat.

— Nu?

— A fost un moment dificil pentru amândoi, dar nu am dat-o în bară. A fost ca și cum am fi știut cum să îndreptăm lucrurile între noi. Și știam că așa va fi. Nu încăpea nici o îndoială în privința asta.

El zâmbi blând.

— Ești foarte sincer. Ai fost și în timpul interviului, ești și acum.

Am ridicat din umeri.

— E uimitor ce poate face un bărbat când se confruntă cu riscul de a o pierde pe femeia fără de care nu poate trăi.

— În trecut ai fost furios din cauza ultimatumului pe care ți l-a dat ea. Plin de resentimente. Mai ești?

— Nu. Răspunsesem fără să ezit, deși nu aveam să uit vreodată cum mă simțisem când Eva îmi impusese acea separare. Dacă vrea să vorbesc, am să vorbesc. Nu contează ce îi arunc pe umeri, în ce stare de spirit sunt atunci când îi spun, cât de oribil se simte atunci când mă aude... Se descurcă. Și mă iubește cu atât mai mult.

Am izbucnit în râs, luat prin surprindere de un val brusc de bucurie.

Doctorul Petersen ridică din sprâncene, iar pe buze îi apăru un zâmbet vag.

— Nu te-am mai auzit niciodată râzând astfel.

Eu am clătinat din cap, rămas fără replică.

— Nu te obișnui cu asta.

— O, nu știu ce să zic. Vorbești mai mult. Râzi mai mult. Există o legătură între cele două, să știi.

— Depinde cine vorbește.

El mă privi cu ochi calzi și plini de compasiune.

— Tu ai încetat să mai vorbești în momentul în care mama ta a încetat să te mai asculte.

Zâmbetul mi-a pălit.

— Se spune că faptele sunt mai grăitoare decât cuvintele, continuă el, dar tot avem nevoie de cuvinte. Avem nevoie să vorbim și avem nevoie să fim ascultați.

M-am holbat la el, pulsul meu accelerându-se inexplicabil.

— Soția ta te ascultă, Gideon. Te crede. Se aplecă în față. Și eu te ascult și te cred. Așa că vorbești din nou și obții o reacție diferită de cea pe care te-ai învățat singur să o anticipezi. Asta deschide puțin lucrurile, nu-i așa?

— Mă deschide pe mine, vrei să spui.

El încuviință din cap.

— Așa e. Spre iubire și acceptare. Spre prietenie. Încredere. O lume complet nouă, la drept vorbind.

Ridicând o mână, mi-am frecționat partea din spate a gâtului.

— Și ce-ar trebui să fac cu asta?

— Să râzi mai mult e un început bun. Doctorul Petersen se lăsa pe spetează și își luă din nou tableta. Restul o să vedem mai încolo.

Am intrat în holul apartamentului înconjurat atât de muzica Ninei Simone, cât și de lătratul lui Lucky, simțindu-mă bine. Cățelușul lătra de după ușa de la intrare, zgâriind înnebunit cu ghearele. Zâmbind fără să vreau, am răsucit clanța și m-am lăsat pe vine, prinzând în brațe corpul mic și agitat când se aruncă peste prag.

— M-ai auzit venind, nu-i așa?

Ridicându-mă, l-am strâns la piept și l-am lăsat să mă lingă pe față în timp ce îl frecționam pe spate.

Am intrat în living și l-am văzut pe tatăl meu vitreg ridicându-se în picioare din locul unde stătuse așezat pe podea. Mă întâmpină cu un zâmbet cald și ochi și mai calzi, înainte de a-și stăpâni reacția, impunându-și o expresie mai puțin... intensă.

— Bună, mă salută el, venind la mine.

Purta blugi și un tricou polo, dar se descălțase de pantofi, dezvăluind șosete albe cusute cu ață roșie la vârfuri. Părul lui ondulat, de culoarea unei monede uzate de un penny, era mai lung decât îl văzusem vreodată, iar obrazul îi era umbrit de o barbă țepoasă de câteva zile.

Eu nu m-am clintit, gândurile mele poticnindu-se unul în altul.

Pentru o clipă, Chris mă privise așa cum mă privea doctorul Petersen. Așa cum mă privea Angus.

Așa cum mă privea tatăl meu atunci când îl visam.

Incapabil să mă uit la el, mi-am lăsat un scurt răgaz să îl pun jos pe Lucky și să trag adânc aer în piept. Când m-am ridicat, l-am găsit pe Chris întinzându-mi mâna.

Simțind un fior familiar, mi-am mutat privirea dincolo de umărul lui Chris și am găsit-o pe Eva stând în pragul ușii de la bucătărie. Privirea ei o susținu pe a mea, blândă și tandră, și plină de iubire.

Ceva se schimbase radical la el. Salutul lui relaxat îmi aminti care fuseseră raporturile noastre cu ani buni în urmă. Existase o perioadă când Chris nu fusese atât de formal cu mine. O perioadă în care mă privise cu afecțiune. Încetase fiindcă i-o cerusem eu. Nu era tatăl meu. Nu avea să fie niciodată tatăl

meu. Știam că eu eram doar complicația inevitabilă pe care și-o asumase iubind-o pe mama. Nu aveam nevoie să se poarte ca și cum i-ar fi păsat câtuși de puțin de mine.

În schimb, se părea, el se prefăcuse a fi indiferent.

I-am strâns mâna, apoi l-am tras într-o îmbrățișare scurtă, bătându-l ferm, dar blând, peste umeri înainte de a-i da drumul. El mă ținu strâns, iar eu am încremenit, aruncându-i o privire Evei.

Ea pretinse că îmi turna într-un pahar imaginar, apoi se retrase în bucătărie pentru a-mi aduce unul adevărat.

Chris îmi dădu drumul, făcând un pas în spate și dregându-și vocea. În spatele ochelarilor cu rame aurii ochii îi erau scânteietori și umezi.

— O zi mai relaxată ca ținută? mă întrebă cu voce răguşită, studiindu-mi blugii și tricoul. Muncești prea mult. Mai ales când acasă te așteaptă un cățeluș atât de drăgălaș și o soție atât de frumoasă.

Soția ta te ascultă, Gideon. Te crede. Și eu te ascult și te cred.

Și tatăl meu vitreg mă credea. Și plătea pentru acest lucru.

Vedeam durerea prin care trecea, o recunoșteam din perioada când la fel mă simțisem și eu. Separarea de Eva fusese aproape ca și cum aș murit pe dinăuntru, iar relația noastră era încă nouă. Chris fusese căsătorit cu mama mai bine de două decenii.

— Am avut programare la psiholog, i-am răspuns.

Cuvintele simple păreau străine în urechile mele, ca un lucru ce ar fi putut fi spus de o persoană instabilă mintal într-un acces de sinceritate exagerată.

I-am văzut mărul lui Adam ridicându-se pentru a înghiți un nod uriaș.

— Deci mergi la cineva. Asta e bine, Gideon. Mă bucur să aud asta.

Eva apăru ținând în mână un pahar de vin. Mi-l întinse, ridicând bărbia pentru a-mi oferi buzele. Am sărutat-o, păstrându-mi buzele peste ale ei preț de o clipă prelungă și dulce.

— Ți-e foame? mă întrebă ea când i-am dat drumul.

— Sunt lihnit.

— Haide, atunci.

Am studiat-o când a pornit înaintea noastră spre bucătărie, admirând felul în care pantalonii ei trei sferturi se mulau pe fundul generos. Era desculță, părul ei blond legănându-i-se moale în jurul umerilor. În afară de un gloss pe buze, fața îi era complet lipsită de machiaj și era răpitor de frumoasă.

Ne pusese masa pe insula din bucătărie, aranjându-ne pe mine și pe Chris pe lateral, pe scaune de bar, în timp ce ea stătea în fața noastră și mânca din picioare. Era atât de relaxată și în largul ei, la fel ca atmosfera pe care o crease.

Trei lumânări cilindrice parfumau aerul cu o aromă citrică și piperată. La cină aveam salată cu mușchi de vită cu gorgonzola, ceapă roșie feliată, ardei grași roșii și galbeni și o vinegretă ușor picantă. Bucăți de pâine crocantă înmuiate în unt cu usturoi stăteau la cald într-un coș învelit în șervete de pânză, iar o sticlă de vin roșu decantat aștepta să umple paharele fără picior.

Am privit-o pe Eva legănându-se în ritmul muzicii în timp ce mânca și povestea cu Chris despre casa de pe plajă din Outer Banks. Mi-am amintit pentru o clipă cum fusese acel apartament înainte să înceapă ea să se mute în el. Aici locuisem, dar nu puteam spune că mă simțisem acasă. La un anumit nivel probabil știusem, atunci când îl cumpărasem, că urma să apară

ea în viața mea. O așteptase și apartamentul, la fel cum o așteptasem și eu, având nevoie de ea pentru a fi adus la viață.

— Sora ta mă va însoți la dineu mâine-seara, Gideon, zise Chris. E foarte entuziasmată.

Eva se încruntă.

— Ce dineu?

Chris ridică din sprâncene.

— Soțul tău va fi onorat pentru generozitatea lui.

— Serios? Făcu ochii mari și țopăi pe loc. O să ții un discurs?

Amuzat, i-am răspuns:

— De regulă așa se face, da.

— Ura! Sări în sus și aplaudă ca o majoretă. Ador să te aud ținând un discurs.

De data asta mi-am spus că s-ar putea chiar să-mi placă să o fac, având în vedere că simplul gând de a mă asculta făcuse să-i apară în ochi o invitație la sex.

— Și de-abia aștept să o văd pe Ireland, continuă ea. E ținută de gală?

— Da.

— De două ori ura! Tu în smoching, ținând un discurs.

Își frecă palmele laolaltă. Chris izbucni în râs.

— În mod evident, soția ta e cel mai mare fan al tău.

Ea îi făcu cu ochiul.

— Ba bine că nu.

Mi-am savurat vinul înainte de a-l înghiți.

— Calendarul nostru de evenimente sociale ar trebui să-ți fie sincronizat cu telefonul, îngeraș.

Zâmbetul Evei păli, fiind înlocuit cu o cută de încruntare.

— Nu cred că e.

— O să arunc eu o privire.

Lăsându-se pe spate în scaun, Chris își duse paharul la piept și oftă.

— A fost excelent, Eva. Mulţumesc.

Ea flutură din mână, respingând complimentul.

— A fost doar salată. Dar mă bucur că ţi-a plăcut.

Privirea mea se mută de la ea la tatăl meu vitreg. Am dezbătut în sinea mea dacă să spun ceva, fierbând în suc propriu. Lucrurile erau în regulă așa cum erau. Uneori schimbarea strica în stil mare lucruri care fuseseră bune până atunci.

— Ar trebui să facem asta mai des.

Cuvintele îmi zburară de pe buze înainte să îmi dau seama.

Chris se holbă la mine, apoi coborî privirea spre pahar. Își drese vocea:

— Mi-ar plăcea asta, Gideon. Îmi aruncă o privire. O să profit de invitație oricând dorești.

Am încuviințat din cap. Coborând de pe scaunul de bar, am luat farfuria mea și a lui și le-am dus la chiuvetă.

Eva mi se alătură, dându-mi farfuria ei. Privirile ni se întâlniră, iar ea zâmbi. Apoi se întoarse spre Chris.

— Să mai deschidem o sticlă de vin.

— Suntem cu două săptămâni în avans față de termen. În afară de cazul în care apare vreun eveniment nefericit, ar trebui să terminăm mai devreme.

— Excelent. Ridicându-mă, am strâns mâna managerului de proiect. Faci o treabă excelentă, Leo.

Faptul că puteam deschide cel mai nou hotel Crosswinds mai repede decât plănuisem îmi oferea o mulţime de beneficii, unul deloc lipsit de importanţă fiindcă puteam combina

inspecțiile finale necesare cu puțină distracție în compania soției mele.

— Mulțumesc, domnule Cross. Își strânse materialele și se îndreptă.

Leo Aigner era un bărbat corpolent, cu păr blond ce începea să se rărească și un zâmbet larg. Muncea din greu și respecta cu sfințenie termenele de predare, devansându-le de fiecare dată când putea.

— Felicitări, dacă tot veni vorba. Am auzit ca v-ați căsătorit recent.

— Așa e, da. Mulțumesc.

L-am condus la ușa biroului, apoi am aruncat o privire la ceas când a plecat. Eva urma să sosească la sediul Crossfire la amiază pentru a lua prânzul cu Mark si cu logodnicul lui, Steven. Voiam să o prind cât era pe aproape. Aveam nevoie de opinia ei înainte de a merge mai departe cu o idee la care reflectasem toată ziua.

— Domnule Cross.

Scott se opri în pragul ușii, interceptându-mă în drum spre masa mea de lucru. I-am aruncat o privire întrebătoare.

— Deanna Johnson așteaptă la recepție de o jumătate de oră. Ce doriți să-i spun lui Cheryl?

M-am gândit la Eva.

— Spune-i să o poftească pe domnișoara Johnson înăuntru.

În timp ce așteptam, i-am scris un mesaj soției mele: “Rezervă-mi puțin timp înainte să pleci din clădirea Crossfire. Trebuie să te întreb ceva”.

“O întâlnire în persoană?” îmi răspunse ea. “Iar te gândești la fundul și la sânii mei?”

“Întotdeauna”, i-am scris eu.

Așa m-a găsit Deanna, zâmbind spre telefon. Am ridicat privirea când a intrat ea, orice urmă de amuzament dispărând fulgerător. Purta un costum cu pantaloni alb, cu un lanț masiv de aur în jurul gâtului; era evident că își aranjase atent ținuta. Părul ei negru se revărsa în valuri în jurul feței și umerilor ei, iar machiajul fusese aplicat astfel încât să creeze un efect dramatic. Se apropie de masa mea de lucru.

— Domnișoară Johnson. Mi-am pus deoparte telefonul și m-am instalat în scaunul înainte să se așeze ea. Nu am prea mult timp.

Gura ei se strânse într-o expresie aspră. Își aruncă poșeta pe cel mai apropiat scaun și rămase în picioare.

— Mi-ai promis drepturi exclusive asupra fotografiilor tale de la nuntă!

— Așa e, da.

Și cum îmi aminteam ce obținusem de la ea în acel schimb, am apăsat butonul care închidea ușa biroului.

Ea își sprijini mâinile pe masa mea de lucru și se aplecă peste ea.

— Ți-am dat toate informațiile despre înregistrarea partidei de sex dintre Eva și Brett Kline. Eu mi-am respectat partea din înțelegere.

— În timp ce ai convins-o pe Corinne să-ți dea ceea ce aveai nevoie pentru a scrie o carte despre mine.

Ceva apăru pentru o clipă în ochii ei.

— Credeai că doar am făcut pe grozavul în timpul interviului? am întrebat-o eu calm, lăsându-mă pe spate și bătând din degete laolaltă. Că nu știam că tu ești autorul anonim?

— Asta nu are nici o legătură cu înțelegerea pe care am făcut-o!

— A, nu?

Deanna se desprinse de birou cu o mișcare violentă, explozivă.

— Doamne, ce ticălos înfumurat poți fi! Te doare-n cot de oricine în afară de tine.

— Ai mai spus asta. Ceea ce mă face să mă întreb — de ce ai avea încredere în mine să mă țin de cuvânt?

— Din prostie absolută. Am crezut că erai cu adevărat sincer când ți-ai cerut scuze.

— Am fost sincer. Îmi pare foarte rău că ți-am tras-o.

Furia și rușinea o făcură să roșească.

— Te urăsc, șuieră ea.

— Sunt conștient de asta. În mod cert ai toată libertatea de a o face, dar ți-aș sugera să te gândești serios înainte să încerci să te răzbuni pe mine sau pe soția mea. M-am ridicat. Ai să ieși pe ușă, iar eu am să uit că exiști — din nou. Ar fi pentru binele tău să nu mă faci să mă gândesc la tine, Deanna. Nu ți-ar placea direcția pe care ar lua-o gândurile mele.

— Aș fi putut să obțin o avere pe înregistrarea aia cu partida de sex! mă acuză ea. Și urma să fiu plătită generos pentru a scrie acea carte. Fotografiile de la nunta ta mi-ar fi adus venituri frumușele. Acum cu ce m-am ales? Mi-ai luat totul. Mi-ești dator, pe toți dracii!

Mi-am arcuit o sprânceană.

— Editura nu vrea să-ți dea ție cartea s-o scrii? Ce interesant.

Ea se îndreptă, impunându-și vizibil să se calmeze.

— Corinne nu știa. Despre noi.

— Să ne lămurim. Nu a existat nici un noi. Smartphone-ul m-a anuntat că primisem un mesaj de la Raul, în care mă informa că aproape ajunsese la sediul Crossfire cu Eva. M-am dus spre cuierul de haine. Tu voiai să ți-o tragi și ți-am tras-o. Dacă mă voiai pe mine, ei bine... nu sunt responsabil pentru așteptările tale exagerate.

— Tu nu-ți asumi responsabilitatea pentru nimic! Tu doar te folosești de oameni.

— Și tu te-ai folosit de mine. Ca să ți-o tragi. Ca să încerci să-ți rotunjești contul bancar. Mi-am îmbrăcat sacoul. Cât despre ceea ce îți datorez pentru pierderile tale financiare, soția mea mi-a sugerat să îți fac o ofertă de angajare.

Ochii ei întunecați se făcură mari.

— Glumești.

— Aceeași reacție am avut-o și eu. Mi-am luat smartphone-ul și l-am băgat în buzunar. Dar ea vorbea serios, așa că ți-am făcut oferta. Dacă ești interesată, Scott îți poate face legătura cu cineva de la Resurse umane. M-am îndreptat spre ușă. Nu e nevoie să te conduc la plecare.

Să cobor în holul de la intrare era complet inutil. Eva avea planuri pentru prânz, iar cele câteva cuvinte pe care aș fi putut să le schimb cu ea nu ar fi alcătuit o conversație cu adevărat importantă.

Dar voiam să o văd. Să o ating doar pentru o clipă. Să îmi aduc aminte că bărbatul care fusesem atunci când mi-o trăsesem cu femei ca Deanna nu mai exista acum. Niciodată nu aveam să mai ajung să fiu năpădit de greață simțind miros de sex, nici să fug la duș pentru a-mi freca pielea până aproape devenea o rană.

Tocmai treceam prin turnichetele de securitate din hol când l-am văzut pe Raul escortând-o pe Eva prin ușa turnantă, apoi retrăgându-se la postul lui de afară. Soția mea purta o salopetă de culoarea vinului, cu pantofi cu toc înalt până în tavan, atât de delicați încât nu îmi dădeam seama cum îi stăteau în picioare. Umerii ei bronzați erau tăiați de bretele subțiri, iar la urechi îi atârna o pereche de cercei rotunzi de aur. Fața îi era ascunsă parțial în spatele unei perechi de ochelari de soare, atrăgând privirea spre gura generoasă care se închisese peste mădularul meu cu doar câteva ore în urmă. Avea în mână o poșetă de culoarea pielii și străbătea marmura cu vinișoare aurii cu o legănare seducătoare a șoldurilor perfect naturală.

Trecerea ei făcu mai multe capete să se răsucească. Unele dintre acele priviri zăboviră pentru a-i admira fundul.

Ce ar fi gândit dacă ar fi știut că în adâncul cărnii ei era încă umedă de sămânța mea? Că sfârcurile îi erau încă sensibile după ce i le supsesem, iar buzele cărnoase ale păsăricii ei perfecte erau umflate din cauza frecării provocate de mădularul meu alunecând printre ele?

Știam la ce mă gândeam eu. “E a mea. Doar a mea.”

Ca și cum ar fi simțit focul acelei porunci mute, Eva întoarse brusc capul, surprinzându-mă în drum spre ea. Buzele i se întredeschiseră. I-am privit pieptul ridicându-se și coborând când inspiră rapid.

“La fel simt și eu, îngerul meu. Ca un pumn în stomac de fiecare dată.”

— Asule.

Prinzându-i talia subțire cu ambele mâini, am tras-o spre mine și am depus un sărut pe fruntea ei, inspirându-i parfumul.

— Îngeraș.

— Ce surpriză plăcută, îmi murmură ea, sprijinindu-se de mine. Mergi undeva?

— Doar voiam să te văd.

Ea se desprinse din îmbrățișare, cu ochii scânteindu-i de plăcere.

— Ție chiar ți s-au aprins călcâiele după mine.

— E puternic contagios. De la tine am luat-o.

— O, serios?

Râsul ei se revărsă în mine într-un torent cald de iubire.

— Iată-l și pe șeful cel mare în persoană, spuse Steven Ellison, apropiindu-se de noi. Felicitări pentru amândoi.

— Steven.

Eva îmi întoarse spatele și îi oferi roșcatului vânjos o îmbrățișare. El o luă pe sus, desprinzându-i picioarele de la podea.

— Căsnicia te prinde bine. Îi dădu drumul și îmi strânse mâna. Și ție.

— Mă simt bine în ea, i-am spus.

Steven rânji.

— Eu de-abia aștept. Mark m-a ținut în suspans ani buni.

— Nu se poate să-mi tot reproșezi asta, interveni Mark, apărând lângă noi. Îmi strânse și el mâna. Domnule Cross. Felicitări.

— Mulțumesc.

— Ne însoțești la prânz? întrebă Steven.

— Nu intenționam, nu.

— Ești bine-venit să o faci. Cu cât suntem mai mulți, cu atât mai bine. Mergem la Bryant Park Grill.

Eu i-am aruncat o privire Evei. Își ridicase ochelarii de soare pe cap și mă privea cu o expresie plină de speranță. Dădu ușor din cap în semn de încurajare.

— Am multă muncă de recuperat, am spus eu, ceea ce nu era o minciună. Eram cu două zile în urmă. Având în vedere că trebuia să termin totul mai devreme înainte să plecăm în luna de miere, intenționasem să mănânc la birou și să lucrez între timp.

— Tu ești șeful, zise Eva. Poți să chiuleşti dacă vrei.

— Ești o influență negativă, doamnă Cross.

Ea își petrecu brațul pe sub al meu și mă trase spre ușă.

— O să-ți placă la nebunie.

Eu am rămas în loc, aruncându-i o privire lui Mark.

— Știu că ești ocupat, spuse el. Dar ar fi plăcut dacă ai putea să ne însoțești. Vreau să discut ceva cu tine.

Dând din cap, am acceptat. Am ieșit în stradă, izbiți imediat de fierbințeala zilei și sunetele orașului. Raul ne aștepta lângă bordură cu limuzina, privirea lui surprinzand-o pe a mea înainte de a-i deschide portiera Evei. O lumină orbitoare mă făcu să întorc capul, atrăgându-mi atenția spre teleobiectivul unei camere îndreptate asupra noastră dintr-o mașină parcată pe cealaltă parte a străzii.

Am depus un sărut pe tâmpla Evei înainte să se strecoare pe bancheta din spate. Ea îmi arunca o privire, încântată și surprinsă. Nu i-am explicat. Ea își dorise să existe mai multe fotografii cu noi doi pentru a combate apropiata lansare a cărții lui Corinne. Nu îmi venea deloc greu să îmi manifest afecțiunea fața de ea, indiferent dacă nenorocita de carte de dezvăluiri spectaculoase urma sau nu să vadă vreodată lumina tiparului.

Aveam puțin de mers cu mașina până la Bryant Park. În câteva clipe urcam deja treptele de la stradă, iar eu făceam o călătorie în timp, amintindu-mi de ziua când eu și Eva ne certaserăm exact în acest loc. Ea văzuse o fotografie cu mine și cu Magdalene, o femeie pe care de mult timp o consideram ca făcând parte din familie, dar despre care se zvonea că mi-ar fi fost amantă. Eu văzusem o fotografie cu Eva și Cary, un bărbat pe care îl iubea ca pe un frate, dar despre care se zvonea că ar fi fost iubitul ei secret, pozând în coleg de apartament.

Fuseserăm amandoi înnebuniți de gelozie, iar relația noastră prea nouă și prea împiedicată în numeroasele secrete care existau între noi. Eu eram deja obsedat de ea, dându-mi întreaga lume peste cap pentru a-i face pe plac. Chiar și cuprinsă de furie, Eva mă privise cu atâta dragoste și mă acuzase că nu o recunoșteam atunci când o vedeam. Dar o recunoșteam. O vedeam. Mă înspăimânta cum nu o făcuse nimic altceva. Și îmi dădea speranță, pentru prima dată în viața mea.

Eva îmi aruncă o privire când ne-am apropiat de intrarea acoperită de iederă a restaurantului, și mi-am dat seama că își amintea și ea. Mai trecuseram pe aici și mai recent, când Brett Kline încercase să o recucerească. Ea devenise deja a mea pe atunci, purtând inelele mele pe degete, legată prin jurămintele pe care ni le făcuserăm reciproc. Fusesem mai puternici decât înainte, dar acum... Acum nimic nu mai putea să ne zguduie. Eram ancorați adânc.

— Te iubesc, îmi șopti ea, intrând pe ușă în urma lui Mark și Steven.

Am fost inundați de zgomotele unui restaurant popular. Zăngănitul tacâmurilor pe porțelan, zumzetul conversațiilor

multiple, muzica aproape inobservabilă și forfota unei bucătării aglomerate.

Gura mi se curbă într-un zâmbet.

— Știu.

Am fost conduși imediat la masă, iar un chelner veni să ne ia comanda pentru băuturi.

— Comandăm șampanie? întrebă Steven.

Mark clătină din cap.

— Ei, haide. Știi că trebuie să mă întorc la muncă.

Am prins mâna soției mele pe sub masă.

— Întreabă-l din nou când va lucra pentru mine. Vom sărbători atunci.

Steven rânjit.

— De acord.

Ne-am comandat băuturile — apă plată și carbogazoasă și un suc —, iar chelnerul se îndepărtă să ni le aducă.

— Deci uite despre ce-i vorba, începu Mark, îndreptându-și spatele în scaun. Unul dintre motivele pentru care Eva și-a dat demisia a fost din cauza propunerii Lan-Corp...

Ea îl întrerupse, ieșindu-i în întâmpinare, cu gura curbată în acel zâmbet de pisică satisfăcută:

— Ryan Landon ți-a oferit un loc de muncă.

Mark făcu ochi mari.

— De unde știi?

Eva se uită la mine, apoi din nou la el.

— Nu o accepți, nu?

— Nu. Mark se lăsă pe spate, studiindu-ne pe amândoi. Ar fi însemnat să fac un pas în lateral. Nu se poate compara cu progresul de care voi avea parte la Cross Industries. Mai mult de atât însă, mi-am amintit că mi-ai spus că există un conflict între

Landon și Cross. Am studiat problema după ce ți-ai dat tu demisia. Cunoscând contextul, întreaga poveste dădea cu virgulă — faptul că inițial a refuzat să lucreze cu noi, apoi imediat după a încercat să pună mâna pe mine.

— Poate că te vrea doar pe tine, fără intermediari, spuse Eva.

Steven încuviință din cap.

— Așa am zis și eu.

Ceea ce era de așteptat, pentru că Steven credea în partenerul lui. Dar aparent Mark înțelegea mai bine situația.

Eva îmi aruncă o privire. Am văzut clar acel "ți-am zis eu" în ochii ei și i-am strâns mâna.

— Tu nu crezi asta, replică Mark, demonstrând că avusem amândoi dreptate.

— Nu, confirmă Eva. Nu cred. Sinceră să fiu, le-am întins o cursă. Le-am spus că eu și Gideon ținem foarte mult la tine și așteptăm cu nerăbdare să colaborăm din nou cu tine. Voiam să văd dacă aveau să cadă în cursă. M-am gândit că dacă vin cu o ofertă grozavă, se cheamă că ți-am făcut o favoare. Iar dacă nu, nu are nimeni nimic de pierdut.

El se încruntă

— Dar de ce-ai face asta? Nu vrei să mă ai la Cross Industries?

— Firește că vrem asta, Mark, am intervenit eu. Eva a fost sinceră cu ei.

— Testam puțin terenul, spuse ea. Am dezbătut în sinea mea dacă să-ți spun ceva, dar nu voiam să te simți stingherit dacă îți făcea o ofertă grozavă de angajare, pe care ai fi fost tentat la modul serios să o accepți.

— Deci ce vei face acum? întrebă Steven.

— Acum? Eva ridică din umeri. Eu și Gideon plănuim o ceremonie de reînnoire a jurămintelor, apoi plecăm într-o lună de miere de o lună întreagă. Ryan Landon nu e genul de problemă care să dispară prea curând. Va fi prin preajmă, văzându-și de ale lui. Doar că nu îl voi subestima. Iar Mark o să înceapă o carieră fantastică la Cross Industries.

Eva îmi aruncă o privire, iar eu am înțeles. Ca toate celelalte bătălii ale mele, Landon nu avea să mai fie ceva de care să mă ocup singur. Soția mea urma să-mi fie alături, făcând tot ce îi stătea în putere pentru a mă ajuta, luptând de partea mea.

Mark ne oferi un zâmbet scânteietor de alb din mijlocul bărbiței lui.

— Eu, unul, sunt de acord.

— Vrei să ne jucăm din nou de-a secretara obraznică? îmi șopti Eva.

Mâna ei era într-a mea, cu cealaltă cuprinzându-mi bicepsul meu când am intrat în birou. I-am aruncat o privire, savurând invitatia ei, și am văzut râsul cald din ochii ei.

— Mai trebuie să și lucrez ceva azi, i-am răspuns sec.

Ea îmi făcu cu ochiul și îmi dădu drumul, așezându-se cuminte pe unul dintre scaunele din fața mesei mele de lucru.

— Cu ce pot să te ajut, domnule Cross?

Zâmbeam când mi-am atârnat sacoul în cuier.

— Ce părere ai avea dacă i-aș cere lui Chris să-mi fie cavaler de onoare la nuntă?

M-am întors exact la timp pentru a-i vedea expresia surprinsă. Eva clipi nedumerită.

— Serios?

— Ce zici?

Lăsându-se pe spate, își puse un picior peste celălalt.

— Aș vrea să aud părerea ta mai întâi, înainte să ți-o spun pe a mea.

M-am așezat pe scaunul de lângă al ei, în loc să mă instalez în cel din spatele biroului. Eva era partenera mea și prietena mea cea mai bună. Aveam să abordăm această problemă, la fel ca orice altceva, unul lângă altul.

— După Rio, intenționam să-i cer asta lui Arnoldo, după ce discutam cu tine.

— Eu nu aș avea nimic împotrivă, zise ea, și mi-am dat seama că vorbea serios. E o decizie pe care trebuie să o iei pentru tine însuți, și nu pentru mine.

— El înțelege ceea ce există între noi și că ne face bine și mie, și ție.

Eva zâmbi.

— Mă bucur.

— Și eu. Mi-am frecționat bărbia. Dar după noaptea trecută...

— Care parte din noaptea trecută?

— Cina cu Chris. M-a pus pe gânduri. Lucrurile s-au schimbat. Și mai e ceva ce mi-a zis doctorul Petersen. Eu doar...

Eva se întinse și mă luă de mână. Am căutat cuvintele potrivite.

— Vreau să am lângă mine, atunci când vei intra în biserică, pe cineva care știe totul. Nu vreau să existe nici urmă de prefăcătorie. Nu pentru ceva atât de important. Când vom sta față în față și ne vom rosti jurămintele, am nevoie să fie... real.

— O, Gideon. Se lăsă să alunece din scaunul ei, lăsându-se pe vine lângă mine, la genunchiul meu. Ochii îi erau umezi și luminoși, ca un cer de furtună imediat după o ploaie

purificatoare. Bărbat superb ce ești, șopti ea. Nici măcar nu știi cât ești de romantic.

I-am prins fața în palme, trecându-mi degetele mari peste lacrimile care îi alunecau pe obraji.

— Nu plânge. Nu suport să te văd plângând.

Ea mă prinse de încheieturi și se ridică, apăsându-și gura peste a mea.

— Nu-mi vine să cred cât sunt de fericită, murmură ea, buzele ei șoptind cuvintele pe pielea mea. Uneori nu mi se pare real. Ca și cum visez și o să mă trezesc, și o să-mi dau seama că sunt încă pe podeaua din holul de la intrare, uitându-mă la tine pentru prima dată și imaginându-mi toate astea fiindcă mi le doresc cu atâta ardoare.

Eu am tras-o în poală, ținând-o în brațe și îngropându-mi fața în gâtul ei. Eva reușea întotdeauna să spună ceea ce eu nu puteam.

Mâinile ei trecură prin părul meu, apoi îmi coborâră pe spate.

— Chris va fi încântat.

Închizând strâns ochii, am prins-o mai ferm în brațe.

— Tu ai făcut toate astea.

Ea făcea totul posibil. Ea mă făcea pe mine posibil.

— A da? râse ea încet, dându-se în spate pentru a mă atinge pe față cu degete blânde. E doar meritul tău, asule. Eu sunt doar norocoasa care a câștigat un loc în rândul întâi.

Brusc, căsătoria nu mi se mai părea o garanție suficientă pentru ceea ce însemna Eva pentru mine. De ce nu exista ceva cu o forță mai mare decât o simplă bucată de hârtie care îmi dădea dreptul de a o numi soția mea? Jurămintele erau o promisiune, dar ceea ce îmi trebuia mie era o garanție că în

fiecare zi din viața mea avea să existe și Eva. Voiam ca inima mea să bată în același ritm cu a ei și să se oprească deodată cu a ei. Să fie împletite inextricabil, pentru a nu ajunge să trăiesc nici măcar o clipă fără ea.

Ea mă sărută din nou, ușor. Dulce. Cu buzele atât de blânde.

— Te iubesc.

Nu aveam să mă satur niciodată să aud acele cuvinte. Nu aveam să încetez niciodată să am nevoie să le aud. Cuvinte, după cum spunea doctorul Petersen, care trebuiau rostite și ascultate.

— Te iubesc.

Obrajii i-au fost din nou inundați de lacrimi.

— Doamne! Ce dezastru sunt. Mă sărută din nou. Iar tu ai de lucru. Dar nu poti rămâne până târziu. Am de gând să mă distrez până să te îmbrac în smoching — și să te dezbrac de el.

I-am dat drumul când se desprinse de mine și se ridică în picioare, dar nu reușeam să îmi iau ochii de la ea.

Ea traversă încăperea și dispăru în baie. Am rămas așezat, nefiind prea sigur că aveam suficientă forță să stau în picioare. Eva făcea să mi se taie genunchii, îmi făcea pulsul să gonească prea rapid și prea intens.

— Gideon. Mama intră cu pas hotărât în biroul meu, urmată îndeaproape de Scott. Trebuie să vorbesc cu tine.

M-am ridicat în picioare și i-am făcut lui Scott un semn din cap. Acesta se retrase, închizând ușa. Căldura lăsată de Eva se risipi, lăsându-mă cu o senzație de pustiu și răceală când m-am întors să îmi înfrunt mama.

Purta o pereche de blugi de culoare închisă care îi veneau ca o a doua piele și o cămașă largă pe care o băgase în pantaloni în dreptul taliei. Părul ei negru și lung era prins la spate într-o

coadă de cal, iar fața îi era curată. Majoritatea celor care ar fi privit-o ar fi văzut în ea pur și simplu o femeie năucitor de frumoasă și care nu își arăta vârsta. Eu știam că era la fel de epuizată și de măcinată de griji ca și Chris. Nu purta nici machiaj, nici bijuterii. Ceea ce nu-i stătea deloc în fire.

— Ce surpriză, am spus eu, trecând în spatele mesei de scris. Ce te aduce în oraș?

— Tocmai m-am despărțit de Corinne. Veni direct la masa mea de lucru și rămase în picioare, amintindu-mi de atitudinea Deannei cu doar câteva ore înaintea ei. E nenorocită din cauza interviului pe care l-ai acordat ieri. Complet distrusă. Trebuie să mergi să te întâlnești cu ea. Să vorbești cu ea.

M-am holbat la ea, nereușind să înțeleg cum îi funcționa logica.

— De ce-aș face asta?

— Pentru numele lui Dumnezeu, se răsti ea, privindu-mă ca și cum mi-aș fi pierdut mințile. Trebuie să-ți ceri scuze. Ai spus niște lucruri foarte jignitoare...

— Am spus adevărul, ceea ce probabil nu e valabil și în cazul cărții pe care o publică ea.

— Ea nu știa că a existat ceva între tine și femeia aceea... autoarea anonimă. I-a spus editorului ei că nu mai putea să lucreze cu acea persoană imediat ce a aflat.

— Nu mă interesează cine scrie cartea. Un autor diferit nu va schimba faptul că, la drept vorbind, Corinne îmi violează intimitatea și oferă publicului lucruri care ar putea să o rănească pe soția mea.

Ea își ridică bărbia.

— Nu pot nici măcar sa vorbesc despre *soția ta*, Gideon. Sunt dezamăgită — nu. Sunt furioasă că ai fost în stare să te

căsătorești fără familia și prietenii tăi. Asta nu-ți spune nimic? Faptul că ai simțit nevoia să faci ceva atât de important fără binecuvântarea oamenilor care te iubesc?

— Sugerezi că mariajul nu ar fi fost aprobat de nimeni? Mi-am încrucișat brațele. Asta cu siguranță nu e adevărat, însă chiar dacă ar fi fost, alegerea persoanei cu care vrei să-ți petreci toată viața nu e ceva ce se decide prin vot majoritar. Eu și Eva ne-am căsătorit în privat pentru că a fost ceva intim și personal și nu simțeam nevoia să le împărtășim și altora.

— Dar ai împărtășit vestea lumii întregi?! Chiar înainte de a o da familiei tale! Nu-mi vine să cred că ai putut să fii atât de egoist și insensibil. Trebuie să îndrepți lucrurile, rosti ea vehement. Trebuie să-ți asumi responsabilitatea pentru durerea pe care le-o provoci altora. Nu așa te-am crescut. Nu pot să-ți spun cât sunt de dezamăgită.

Am surprins o umbră de mișcare în spatele ei și am văzut-o pe Eva apărând în pragul ușii de la baie, cu fața împietrită de turbare și mâinile încleștate în pumni pe lângă corp. I-am făcut un semn scurt din cap, îngustându-mi ochii în semn de avertizare. Dusese suficient această bătălie pentru mine. Era rândul meu și eram în sfârșit pregătit.

Am apăsat butonul de opacizare a peretelui de sticlă.

— Nu-ți poți permite tocmai tu să îmi ții discursuri despre durere provocată și asumarea responsabilității, mamă.

Capul ei se dădu brusc în spate ca și cum aș fi plesnit-o peste față.

— Nu vorbi pe tonul ăsta cu mine!

— Tu știai la ce eram supus. Și nu ai reacționat nicicum.

— Nu discutăm din nou subiectul ăsta.

Tăie aerul cu mâna.

— Când l-am discutat vreodată? i-am aruncat eu tăios. Eu ți-am spus, dar tu nu ai fost în nici un moment dispusă să discuți.

— Nu arunca asta în cârca mea!

— Am fost violat.

Cuvintele ieșiră biciuitoare și rămaseră suspendate în aer, tăioase și brutale ca o lamă.

Mama făcu un pas smucit în spate.

Eva se întinse orbește după cadrul ușii și se încleștă cu forță pe el. Inspirând adânc pentru a-mi recăpăta cât de cât controlul, am găsit tărie în prezența soției mele.

— Am fost violat, am spus din nou, cu o voce mai calmă. Mai neutră. Timp de aproape un an, săptămână de săptămână. Un bărbat pe care tu l-ai invitat în casa noastră m-a pipăit. M-a sodomizat. Din nou și din nou.

— Nu. Respira gâfâit, pieptul ridicându-i-se greoi. Nu spune astfel de lucruri urâte, oribile.

— S-a întâmplat. În repetate rânduri. În timp ce tu te aflai la doar câteva camere distanță. Aproape gâfâia de încântare când apărea la noi. Mă fixa cu o scânteiere bolnavă în ochi. Iar tu nu vedeai. Refuzai să vezi.

— Asta e o minciună!

Furia mă mistuia pe dinăuntru, făcându-mă agitat, chinuit de nevoia de a mă mișca. Dar am rămas ferm pe poziții, privirea mea mutându-se asupra Evei. De data asta ea îmi făcu semn din cap.

— Care e minciuna, mamă? Că am fost violat? Sau că tu ai preferat să ignori asta?

— Nu mai tot spune asta! mă repezi ea, îndreptându-se. Te-am dus la un doctor să fii examinat. Am încercat să găsesc dovada...

— Fiindcă nu era suficient cuvântul meu?

— Erai un copil cu probleme! Mințeai întruna, despre toate. Despre orice. Și lucruri perfect vizibile.

— Așa obțineam o oarecare doză de control! Nu aveam putere asupra a nimic din viața mea — în afară de cuvintele care îmi ieșeau din gură.

— Iar eu ar fi trebuit să ghicesc ca prin magie ce era adevărat și ce era minciună? Se aplecă în față, preluând ofensiva. Ai fost dus la doi doctori. Pe unul nu l-ai lăsat nicicum să se apropie de tine...

— Și să las un alt bărbat să mă atingă acolo? Poți măcar să pricepi cât de înspăimântător era acel gând pentru mine?

— L-ai lăsat pe doctorul Lucas...

— Ah, da. Doctorul Lucas. Am zâmbit cu răceala. De unde ai făcut rost de numele lui, mamă? De la bărbatul care mă molesta? Sau de la doctorul tău, care îi era coordonator al dizertației? Oricum ar fi fost, te-a trimis direct la cumnatul lui, știind că respectatul doctor Lucas ar fi fost să spună orice pentru a proteja reputația familiei lui.

Ea se dădu în spate, poticnindu-se până se ciocni de scaunul din spatele ei.

— El m-a sedat, am continuat eu, încă amintindu-mi experiența. Înțepătura acului. Masa rece. Senzația de rușine când doctorul mă atinsese și înțepase într-o parte a corpului care mă făcea să tremur de scârbă. M-a examinat. Apoi a mințit.

— De unde să știu eu asta? șopti ea, cu ochii de un albastru atât de izbitor pe fața ei palidă.

— Știai, i-am răspuns eu sec. Îmi amintesc fața ta după aceea, când mi-ai spus că Hugh nu avea să se mai întoarcă vreodată și să nu mai deschid niciodată subiectul. Aproape nu

erai în stare să te uiți la mine, dar când ai făcut-o, am văzut totul în ochii tăi.

M-am uitat la Eva. Plângea, cu brațele încolăcite strâns în jurul propriului corp. Simțeam și eu că mă usturau ochii, dar ea era cea care plângea pentru mine.

— Ai crezut că Chris o să te părăsească? m-am întrebat eu cu voce tare. Ai crezut că e mai mult decât poate îndura noua ta familie? Ani întregi am fost convins că i-ai spus — te auzisem pomenind de doctorul Lucas în fața lui —, dar Chris nu știa. Spune-mi ce motiv ar avea o soție să îi ascundă așa ceva soțului ei.

Mama nu spuse nimic, multumindu-se să clatine întruna din cap, ca și cum acea negare mută ar fi răspuns la toate întrebările.

Pumnul meu se izbi în birou, făcând să zdrăngăne tot ce se afla pe el.

— Spune ceva!

— Te înșeli. Te înșeli. E totul încurcat în mintea ta. Nu ai... Clătină din nou din cap. Nu s-a întâmplat așa. Ești confuz...

Eva avea ațintită asupra spatelui mamei mele o privire plină de furie vizibilă, fierbinte. Gura și obrazul îi erau împietrite într-o expresie de ură. Mi-am dat seama atunci că puteam să o las pe ea să poarte acea povară pentru mine. Eu trebuia să o las jos. Nu mai aveam nevoie de ea. Nu o mai voiam.

Făcusem același lucru pentru ea, într-un alt sens, cu Nathan. Fapta mea alungase umbrele din ochii ei. Umbrele acelea trăiau în mine acum, și așa trebuia să fie. Ea fusese bântuită de ele suficient timp.

Pieptul mi se dilată într-o inspirație lentă și adâncă. Când am expirat, toată furia și dezgustul se desprinseră din mine

odată cu valul de aer. Am rămas acolo preț de o clipă prelungă, savurând ușurarea amețitoare pe care o simțeam. Era și durere, o angoasă profundă care îmi ardea în piept. Și resemnare. O acceptare teribilă, care limpezea totul. Dar mă apăsa cu mult mai puțin decât speranța disperată pe care o tot păstrasem în suflet, cum că într-o bună zi mama avea să mă iubească suficient cât să accepte adevărul.

Acea speranță era moartă.

Mi-am dres vocea:

— Să terminăm discuția. Nu mă duc să o văd pe Corinne. Și nu-mi voi cere scuze pentru că am spus adevărul. Am terminat-o cu asta.

Mama nu se clinti preț de o clipă prelungă.

Apoi îmi întoarse spatele fără un cuvânt și porni spre ușă. O secundă mai târziu, dispăruse, pierdută de cealaltă parte a sticlei opace.

Mi-am îndreptat privirea spre Eva. Ea porni spre mine, iar eu spre ea, ocolind masa de lucru pentru a-i veni în întâmpinare. Mă îmbrățișă atât de strâns încât aproape nu mai puteam respira.

Dar nu aveam nevoie de aer. O aveam pe ea.

Capitolul 13

În timp ce îndreptam papionul lui Gideon, l-am întrebat:

— Ești sigur că ești bine?

El mă prinse de încheieturi, strângând ferm, calm.

Strânsoarea autoritară familiară îmi declanșă o reacție condiționată — m-a calmat. M-a făcut să fiu mai conștient[de el. De noi. Respirația mi se acceleră.

— Nu mai tot întreba. Vocea îi era blândă. Sunt bine.

— Când o femeie spune că e bine înseamnă că numai bine nu e.

— Eu nu sunt femeie.

— Evident.

Umbra unui zâmbet îi îndulci conturul gurii.

— Iar când un bărbat susține că e bine înseamnă că e.

Depuse un sărut scurt și apăsat pe fruntea mea și îmi dădu drumul. Apoi se duse la sertarul în care se aflau butonii lui de manșetă și studie gânditor oferta.

Gideon arăta înalt și subțire în pantalonii făcuți la comandă și cămașa albă formală. Era încălțat cu șosete negre, dar pantofii și sacoul lui încă își așteptau rândul pentru a-i îmbrăca trupul.

Era ceva în scena aceea și în faptul că îl puteam vedea îmbrăcat parțial, ceva ce mă excita nebunește. Era o intimitate care îmi aparținea exclusiv mie și pe care o prețuiam mult.

Mi-am adus aminte ce spusese doctorul Petersen. Poate că aveam să fiu nevoită să îmi petrec unele nopți dormind separat de soțul meu. Nu pentru totdeauna, dar deocamdată. Chiar și așa, aveam aceste alte bucățele prețioase din el, iar ele mă ajutau să rezist.

— Un bărbat. Cum rămâne cu bărbatul meu? am replicat eu, făcând eforturi serioase de a nu mă lăsa distrasă de cât de sexy arăta. Problema era distanța lui. Nu găseam în el nici urmă din acea concentrare extremă asupra mea cu care eram obișnuită. O parte din mintea lui era altundeva, și îmi făceam griji că era un loc întunecat, în care nu ar fi trebuit să se afle singur. E singurul de care îmi pasă.

— Îngeraș. De luni întregi îmi tot spui să lămuresc odată situația cu mama mea. Am făcut-o. S-a încheiat și am lăsat-o în urma noastră.

— Și totuși, ce simți în privința asta? Nu poate să nu doară, Gideon. Te rog nu te ascunde de mine dacă suferi.

Degetele lui batură darabana pe suprafața mesei de toaletă încastrate, cu privirea în continuare concentrată asupra afurisiților lui de butoni de manșetă.

— Doare. Bine? Dar știam că va durea. De asta am amânat-o atâta timp. Dar e mai bine așa. Mă simt... La naiba! Știu o treabă.

Eu am strâns din buze. Fiindcă voiam să mă privească atunci când spunea astfel de lucruri, mi-am dezlegat cordonul halatului și am lăsat mătasea să îmi alunece cu un foșnet șoptit de pe umeri. M-am întors să îl agăț lângă ușa dulapului, pășind peste Lucky, care adormise direct în mijlocul podelei. Mi-am arcuit spatele când m-am ridicat spre cârlig, oferindu-i lui Gideon o priveliște excelentă asupra fundului pe care îl iubea.

După cum învățasem să mă aștept din partea soțului meu, îmi făcuse cadou o rochie nouă pentru această ocazie, o superbă rochie gri turturea, cu un corsaj acoperit de mărgele și o fustă diafană, din mai multe straturi subțiri, care plutea ca o dâră de fum când mă mișcăm.

Din cauza decolteului adânc — care, știam din experiență, avea să trezească masculul primitiv din Gideon —, alesesem un sutien gândit să îmi pună sânii în evidență. În combinație cu lenjeria asortată, machiajul dramatic al ochilor și buzele lucioase, arătam ca o jucărie sexuală scumpă.

Când m-am întors din nou spre el, soțul meu era exact așa cum mi-l doream — încremenit în loc și cu privirea ațintită asupra mea.

— Vreau să îmi promiți ceva, asule.

El mă măsură din cap până în picioare cu o privire dogoritoare.

— În momentul ăsta ți-aș promite orice.

— Doar în momentul ăsta? m-am bosumflat eu.

Gideon bombăni ceva și veni lângă mine, prinzându-mi fața în mâini. În sfârșit, era cu mine. Sută la sută.

— Și în următorul, apoi în următorul de după acela. Privirea lui îmi mângâie chipul. Ce-ți dorești, îngeraș?

Eu l-am prins de șolduri, scrutându-i ochii.

— Pe tine. Doar pe tine. Fericit și întreg, și îndrăgostit nebunește de mine. Arcul elegant al sprâncenelor lui se ridică ușor, ca și cum a fi ferit părea o sugestie dubioasă. Ești atât de trist. Mă ucide.

El lăsă să-i scape un oftat ușor, și am văzut tensiunea risipindu-se odată cu aerul expirat.

— Nu știu de ce n-am fost mai bine pregătit. Ea e incapabilă să accepte ceea ce s-a întâmplat. Dacă nu e în stare să o facă pentru a-și salva căsnicia, e al naibii de sigur că nu o va face nici pentru mine.

— E ceva ce lipsește din ea, Gideon. Ceva esențial. Să nu îndrăznești să crezi că asta are vreo legătură cu tine.

Gura i se schimonosi într-un zâmbet strâmb.

— Având-o pe ea pe de-o parte și pe tatăl meu pe cealaltă... N-am moștenit chiar cele mai grozave gene, nu-i așa?

Strecurându-mi degetele pe sub betelia cambrată a pantalonilor lui, l-am tras mai aproape.

— Ascultă, asule. Părinții tăi au cedat amândoi în momente de presiune și s-au pus pe ei pe primul loc. Realitatea e ceva ce nu sunt în stare să înfrunte. Dar știi ce? Tu n-ai moștenit nici unul dintre defectele lor. Absolut nici unul.

— Eva...

— În tine, Gideon Geoffrey Cross, s-a distilat tot ce era mai bun în ei. Individual, nu înseamnă nici unul din ei prea mult. Dar împreună... Omule, le-a ieșit o chestie extraordinară cu tine.

Clătinând din cap, el spuse:

— N-am nevoie de asta, Eva.

— Nu te laud gratuit. Tu n-ai nici o problemă cu realitatea. O înfrunți curajos și o pui pe nemernică la pământ.

El izbucni într-un râs scurt.

— Ai tot dreptul să te simți rănit și furios, Gideon. Și eu sunt furioasă. Părinții tăi nu te merită. Asta nu-ți știrbește cu nimic din valoare, chiar dimpotrivă. Nu m-aș fi căsătorit cu tine dacă nu ai fi fost un om bun, o persoană pe care o respect și admir. Tu mă inspiri, nu știi?

Mâna lui alunecă prin părul meu, coborându-mi pe ceafă.

— Îngeraș.

Fruntea lui se sprijini de a mea.

L-am mângâiat pe spate, simțind mușchiul cald și tare sub cămașa lui.

— Plânge dacă trebuie să o faci, dar nu te închide și nu te învinovăți singur. N-am să te las.

— Nu, n-o să mă lași. Îmi împinse ușor capul pe spate și mă sărută pe vârful nasului. Mulțumesc.

— Nu e nevoie să-mi multumești pentru nimic.

— Ai avut dreptate. Aveam nevoie să-mi iau asta de pe inimă și să o înfrunt. N-aș fi făcut-o niciodată dacă nu ai fi fost tu.

— N-ai de unde să știi asta.

Gideon mă privi cu atâta iubire încât mi se tăie dintr-odată respirația.

— Ba am.

Telefonul lui anunță sosirea unui mesaj. Își apăsă buzele pe fruntea mea, apoi se duse la măsuța de toaletă pentru a citi mesajul:

— Raul e deja pe drum, aducându-l pe Cary.

— Ar fi bine să mă îmbrac. Am nevoie de tine să mă închei la spate.

— Plăcerea e întotdeauna de partea mea.

Luând rochia de pe umeraș, am pășit în ea și mi-am trecut brațele pe sub bretelele grele de mărgele. Soțul meu îmi încheie rapid închizătoarea care începea imediat deasupra șalelor. M-am privit în oglinda în care mă vedeam în întregime, mușcându-mi buza de jos când corsajul se strânse pe mine și se așeză exact așa cum mă așteptasem. Decolteul ajungea până într-un punct aflat la jumătatea distanței dintre sâni și ombilic.

Era scandalos de sexy, genul de rochie în care femeile cu sâni mai mici arătau excelent. Pe mine arăta provocator, deși restul rochiei mă acoperea în întregime, mai puțin spatele și brațele. Hotărâsem să nu port bijuterii, pentru a atenua cât de

mult posibil din efect. Chiar și așa, era o rochie superbă, iar noi eram un cuplu tânăr. Puteam să ne permitem să apărem astfel.

Ochii lui Gideon îi întâlniră pe ai mei în oglindă. Eu l-am fixat cu cea mai sinceră privire inocentă a mea și am așteptat să observe cât de mult din atuurile mele fizice afișam public cu această rochie.

Furtuna își arătă primele semne cu o vagă cută de nemulțumire între sprâncene. Care se transformă rapid în încruntare în toată legea. Trase de bretele din spate.

— E vreo problema? am întrebat eu dulce.

Gideon mă privi cu ochii îngustati. Întinzând ambele mâini din spate, își strecură degetele în decolteul meu și încercă să îmi despartă sânii pentru a ascunde curbele sub bretelele groase.

Eu am scos un murmur și m-am lipit de el.

Prinzându-mă de umeri, Gideon mă desprinse de el pentru a putea să studieze cum îmi stătea rochia.

— Nu așa arăta în poză.

Alegând intenționat să îl înțeleg greșit, i-am spus:

— Încă nu mi-am luat tocurile. Nu o să se mai târască pe podea apoi.

— Nu partea de jos mă îngrijorează, rosti el încordat. Trebuie să punem ceva în partea aia din mijloc.

— De ce am face asta?

— Știi al naibii de bine de ce.

Se duse la masa de toaletă și deschise smucit un sertar. O clipă mai târziu se întoarse și îmi aruncă o batistă albă.

— Bag-o acolo.

Eu am râs.

— O, Doamne. Cred că glumești.

Dar nu glumea. Întinzând mâinile din spatele meu, îndesă bucata de pânză despăturită în corsajul rochiei, prinzând-o bine într-o parte și cealaltă.

— Nu, i-am spus eu țâfnoasă. Arată ridicol.

Când își lua mâinile de pe mine, i-am lăsat o secundă să vadă cât de stupid arătam.

— Las-o baltă. O să port altceva.

— Da, consimți el, dând din cap și îndesându-și mâinile în buzunare.

Eu am smuls batista de unde o băgase.

— Ceva de genul ăsta, murmură el.

Scânteieri de foc îi țâșniră din mâini când le ridică deasupra capului meu și îmi închise în jurul gâtului un colier cu diamante orbitor. Având cel puțin cinci centimetri lățime, se așezase la baza gâtului meu și sclipea ca și cum ar fi fost aprins pe dinăuntru:

— Gideon. Am atins colierul cu degete tremurătoare în timp ce el mi-l închidea bine. E... superb.

Brațele lui se încolăciră în jurul taliei mele, buzele lui atingându-mi tâmpla.

— Tu ești superbă. Colierul e doar frumos.

M-am răsucit în îmbrățișarea lui și am ridicat privirea spre el.

— Mulțumesc.

Rânjetul fulgerător pe care mi-l aruncă mi-a făcut degetele să se înfioare de plăcere, înfigându-se în covor.

Zâmbindu-i la rândul meu, am spus:

— Credeam că vorbești serios în privința sânilor mei.

— Îngeraș, eu îți iau țâțele foarte în serios. Așa că în seara asta, când lumea se va holba la ele, oamenii își vor da seama că

ești mult prea scumpă și în nici un caz nu ar putea să își permită o femeie ca tine.

L-am plesnit peste umăr.

— Taci odată!

El mă luă de mână și mă trase spre măsuța de toaletă. Băgă mâna în sertarul deschis și scoase o brățară cu diamante. Eu l-am privit, năucită, cum mi-o puse în jurul încheieturii. După care scoase o cutie de catifea, pe care o deschise pentru a-mi arăta cerceii cu diamant, în formă de lacrimă, aflați în ea.

— Ăștia ar trebui să ți-i pui singură.

Eu m-am uitat cu gura căscată întâi la cercei, apoi la el. Gideon se mulțumi să zâmbească.

— Ești neprețuită. Colierul singur nu ar fi fost suficient pentru a transmite clar acest mesaj.

Holbându-mă la el, nu îmi găseam cuvintele pentru a spune nimic.

Tăcerea mea transformă zâmbetul lui într-un rânjet obraznic.

— După ce ne întoarcem acasă o să ți-o trag purtând doar diamantele și nimic altceva.

Imaginea erotică și fierbinte care îmi apăru instant în minte mă făcu să mă înfior din cap până în picioare.

Prinzându-mă de umeri, Gideon mă răsuci pe călcâie și mă plesni peste fund.

— Arăți senzațional. Din orice unghi. Acum încetează să-mi mai distragi atenția și lasă-mă să mă pregătesc.

Eu mi-am luat sandalele cu toc scânteietoare de pe raftul de pantofi și am ieșit din dressing, mai năucită de soțul meu decât de bijuteriile pe care mi le dăduse.

— Arăți de milioane. Cary se desprinse din îmbrățișare și mă studie. De fapt, cred că porți pe tine milioane. Dumnezeule! Am fost atât de orbit de bijuteriile tale încât aproape nu am observat că ți-ai lăsat fetele să iasă la joacă.

— Tocmai asta era și intenția lui Gideon, am răspuns eu sec, executând o piruetă pentru a face fusta rochiei să îmi plutească în jurul picioarelor. Tu, desigur, arăți superb.

El îmi oferi faimosul lui rânjet de băiat rău.

— Știu.

Nu m-am putut abține să nu izbucnesc în râs. Consideram că majoritatea bărbaților arătau bine în smoching. Cary însă arăta uluitor. Foarte elegant. Precum un Rock Hudson sau Cary Grant. Combinația dintre farmecul lui obraznic și frumusețea lui orbitoare îl făcea irezistibil. Se îngrășase puțin. Nu suficient cât să-și schimbe măsura la haine, dar suficient cât să aibă ceva mai multa carne pe față. Arăta bine și sănătos, ceea ce era mai rar decât ar fi fost cazul.

Gideon, pe de altă parte, aducea mai mult a... Agentul 007. Sexy cu un aer letal și o notă rafinată de pericol. Când intră în living, nu am putut decât să mă holbez neputincioasă la el, fascinată de eleganța grațioasă a trupului lui sculptat și de pasul lui relaxat și autoritar care sugera cât era de fantastic la pat.

Al meu. Doar al meu.

— L-am pus pe Lucky în cușca lui, zise el, venind lângă noi. Suntem gata? Cary încuviință hotărât din cap. Să mergem.

Am coborât cu liftul până la parcare, unde Angus ne aștepta cu limuzina. Eu am urcat prima, alegând bancheta lungă, știind că Gideon urma să se așeze ca de obicei în spate, iar Cary avea să stea lângă mine.

Avusesem parte atât de puțin timp de compania lui Cary în ultima vreme. Săptămâna Modei îl ținuse extrem de ocupat, iar cum eu îmi petreceam nopțile la penthouse, nu avuseserăm ocazia nici măcar de a avea conversații scurte seara sau la cafea dimineața.

Cary se uită la Gideon și arătă spre bar înainte să ieșim din parcare.

— Te deranjează?

— Servește-te.

— Vreți ceva vreunul dintre voi?

Eu am stat pe gânduri.

— Votcă Kingsman și suc de merișoare, te rog.

Gideon îmi aruncă o privire caldă.

— La fel vreau și eu.

Cary ne turnă și ne servi, apoi se lăsa pe spate cu o bere și luă o înghițitură zdravănă direct din sticlă.

— Deci, începu el, zbor la Londra săptămâna viitoare pentru o sesiune foto.

— Serios? M-am aplecat în față. Asta e grozav, Cary! Primul tău proiect internațional.

— Da. Zâmbi spre berea lui, apoi mă privi. Sunt în al nouălea cer.

— Uau. Totul s-a întâmplat atât de rapid pentru tine. Cu câteva luni în urmă încă locuiam amândoi în San Diego. Ai să faci senzație în lumea întreagă.

Am reușit să zâmbesc. Eram sincer și cu adevărat fericită pentru prietenul meu cel mai bun. Dar îmi puteam imagina o vreme, în viitorul nu foarte îndepărtat, când urma să fim amândoi atât de ocupați și să petrecem atât de mult timp în deplasări încât să nu ne vedem decât rar. Mă usturau ochii când

mă gândeam la acest lucru, încheiam un capitol din viețile noastre și sfârșitul mă întrista puțin, chiar și știind că, și pentru mine, și pentru el, ce era mai bun de-abia acum începea.

Cary ridică sticla într-un toast mut.

— Așa și intenționez.

— Tatiana ce mai face?

Zâmbetul lui deveni încordat, iar privirea aspră.

— Zice că are pe cineva. Se mișcă rapid când vede ceva ce îi place, întotdeauna așa a făcut.

— Și tu n-ai nimic împotrivă?

— Am. A început să dezlipească eticheta de pe sticla de bere. Un tip își varsă zeama în locul în care crește copilașul meu. Mi se pare grețos. Îi aruncă o privire lui Gideon. Îți poți imagina așa ceva?

— N-ar vrea nimeni să-mi imaginez așa ceva, răspunse el pe tonul acela calm care trăda limpede o amenințare.

— Așa-i? E foarte aiurea. Dar nu pot să o împiedic și nu am de gând să reiau relația cu ea, deci... Asta e.

— Doamne. M-am întins să îl iau de mână și am păstrat-o într-a mea. E nasol. Îmi pare rău.

— Ne purtăm civilizat unul cu altul, zise el ridicând din umeri. E mai puțin țâfnoasă când și-o pune cu regularitate.

— Deci discutați frecvent?

— Iau legătura cu ea în fiecare zi, să mă asigur că are tot ce-i trebuie. I-am spus că îi stau la dispoziție pentru orice — mai puțin scula mea, desigur. Expiră zgomotos. E deprimant. Fără sex, nu prea avem ce să ne spunem unul altuia. Așa că discutăm despre muncă. Măcar atât avem în comun.

— I-ai pomenit de călătoria la Londra?

— În nici un caz. Cary îmi strânse mâna. Trebuia să-i spun mai întâi celei mai bune prietene. Ei am să-i zic mâine.

Am stat pe gânduri dacă să pun întrebarea, dar nu m-am putut abține:

— Și Trey? Ceva vești de la el?

— Nu foarte. Îi trimit câte un mesaj sau o fotografie o data la câteva zile. Prostioare. Chestii pe care ți le-aș trimite ție.

— Deci nu incluzi și poze cu scula printre ele? l-am tachinat eu.

— Da, nu includ. Încerc să rămân autentic față de el. El consideră că am un libido exagerat — ceea ce nu-l deranjează câtuși de puțin când e în pat cu mine —, dar în fine. Îi trimit câte ceva din când în când, iar el îmi răspunde, dar atâta tot.

Eu mi-am încreţit nasul. M-am uitat la Gideon și l-am văzut tastând ceva pe telefon.

Cary sorbi din nou din bere, mărul lui Adam coborând într-o înghițitură dureroasă.

— Nu e o relație. Nici măcar prietenie în momentul de față. Poate nu știu eu, dar are și el pe altcineva, iar eu sunt a cincea roată la căruță.

— Ei bine, nu știu cât te ajută, dar celibatul îți face bine.

El pufni în râs.

— Fiindcă am pus câteva kilograme? Se mai întâmplă. Mănânci, fiindcă tânjești după endorfinele pe care nu le mai obții dintr-un orgasm, și faci mai puțin sport, pentru că nu mai faci gimnastică pe saltea.

— Cary, am râs eu.

— Uită-te la tine, fetițo. Ești perfect sculptată și tonifiată mulțumită maratoanelor cu domnul Cross aici de față.

Gideon ridică ochii din telefonul lui.

— Ai terminat?

— Exact asta ziceam, omule, răspunse Cary tăragănat, făcându-mi cu ochiul. În ceva mai multe cuvinte.

După ce am așteptat la rând alături de restul limuzinelor care opreau pentru a-și lăsa pasagerii să coboare, am ajuns în cele din urmă în fața covorului roșu întins în fața unei clădiri istorice, cu fațadă de cărămidă, care găzduia un club privat, rezervat exclusiv membrilor. Mulțimea de paparazzi era densă ca un covor de frunze de toamnă pe asfalt, înșirându-se de o parte și de cealaltă a cordoanelor de catifea care îi țineau la distanță de alee.

Aplecându-mă în față, am aruncat o privire prin ușile de sticlă de la intrare, larg deschise, și am văzut alți fotografi așteptând în spatele cordonului în dreapta intrării, în timp ce peretele din stânga era ticsit cu fundaluri textile cu diverse logo-uri, pregătite pentru sesiunile foto ale evenimentului și ale sponsorilor.

Angus deschise portiera și am simțit nerăbdarea instantanee a paparazzilor, care așteptau să vadă cine avea să coboare. În clipa în care apăru Gideon, a fost ca și cum s-ar fi declanșat furtuna secolelor, blițurile camerelor foto explodând în succesiune rapidă, nesfârșită.

“Domnule Cross! Gideon! Uitați-vă încoace!”

El îmi întinse mâna, rubinele din verigheta lui scânteind în lumină. Ridicându-mi fusta cu o mână, m-am dus la el și mi-am pus mâna într-a lui. În clipa în care am pus piciorul afară, am fost orbită, dar mi-am ținut ochii deschiși în ciuda petelor care îmi dansau în câmpul vizual, cu buzele încremenite într-un zâmbet exersat.

M-am îndreptat, simțind mâna lui Gideon sprijinindu-se pe spatele meu, iar scena s-a transformat într-una de infern. Cumva vacarmul reuși să se întețească în clipa în care apăru și Cary. Strigătele erau asurzitoare. L-am observat pe Raul lângă intrare, privirea lui aspră trecând fulgerător peste îmbulzeala de trupuri. Ridică brațul și rosti ceva în microfonul de la încheietură, coordonându-și intervenția cu cineva aflat sub comanda lui. Când se uită spre mine, zâmbetul meu deveni real. Mă salută scurt din cap.

Odată ajunși înăuntru am fost întâmpinați de doi coordonatori de eveniment, care au avut grija să terminăm rapid cu fotografiile de rigoare, apoi ne-au condus cu un lift până în sala de bal.

Am intrat într-un spațiu vast populat de elita New Yorkului, o mulțime scânteietoare de bărbați influenți și de femei perfect prezentate, puse în valoare de efectul flatant al luminii scăzute proiectate de un candelabru și de un ocean de lumină de la lumânări. Atmosfera era puternic parfumată de aroma uriașelor aranjamente florale așezate în mijlocul fiecărei mese și înviorată de o orchestră de lux care interpreta compoziții instrumentale alerte peste zumzetul conversațiilor.

Gideon mă conduse printre grupurile de oameni strânși în jurul meselor la care se servea cina, oprindu-se frecvent pentru cei care ne ieșeau în cale cu salutări și felicitări. Soțul meu intrase în mod firesc și fără cel mai mic efort în persoana sa publică. De o frumusețe uluitoare, total în largul lui, impunător fără un cuvânt, calm și detașat.

Eu însă eram rigidă și încordată, deși speram că zâmbetul exersat îmi ascundea disconfortul. Eu și Gideon nu aveam un istoric tocmai grozav la evenimente ca acesta. Sfârșeam prin a

ne certa și a pleca separat. Lucrurile erau diferite acum, dar chiar și așa...

Mâna lui alunecă în sus pe spatele meu gol și îmi cuprinse ceafa, masându-mi blând mușchii încordați. Continuă să discute cu cei doi bărbați care ne interceptaseră, vorbind despre fluctuațiile pieței, dar eu știam instinctiv, cu certitudine, că era concentrat asupra mea. Stăteam în dreapta lui, iar Gideon se deplasă cu finețe, mutându-se doar puțin în spatele meu astfel încât partea dreaptă a corpului lui să mă atingă în spate de la umăr până la genunchi.

Cary întinse brațul pe după umărul meu și îmi dădu un pahar de șampanie.

— Îi văd pe Monica și Stanton, îmi spuse el. Mă duc să-i anunț că am sosit.

L-am urmărit din priviri și l-am văzut apropiindu-se de locul unde se aflau mama mea și soțul ei, zâmbind superb și radios în timp ce discutau cu un alt cuplu. Stanton era de o frumusețe elegantă în smochingul lui, în timp ce mama scânteia ca o perlă într-o rochie dreaptă, din mătase albă crem.

— Eva!

M-am întors auzind vocea lui Ireland și am făcut ochi mari când am văzut-o apărând de după cea mai apropiată masă. Pentru o clipă creierul meu încetă să mai proceseze orice altceva în afară de cum arăta. Era înaltă și subțire, cu părul negru și lung coafat grațios într-un coc șic. Despicătura laterală a rochiei ei sofisticate din catifea neagră dezvăluia picioare lungi până în gât, în timp ce corsajul pe un singur umăr se închidea peste sâni care erau mărimea perfectă pentru constituția ei zveltă.

Ireland Vidal era o fată năucitor de frumoasă, ochii ei cu gene bogate având aceeași nuanță izbitoare de albastru ca ai mamei ei și ai lui Gideon. Și nu avea decât șaptesprezece ani. Dacă mi-o imaginam drept femeia care avea să devină, o vedeam absolut răpitoare. Cary nu era singurul care urma să încingă spiritele oriunde mergea.

Ireland veni direct la mine, îmbrățișându-mă strâns.

— Suntem surori acum!

Eu i-am zâmbit și am îmbrățișat-o la rândul meu, având grijă să nu vărs șampanie pe ea. I-am aruncat o privire lui Chris, care stătea în spatele ei, iar el mi-a răspuns cu un rânjet. Expresia din ochii lui când îi îndreptă din nou asupra fiicei sale era în același timp tandră și mândră. Avea să fie vai și-amar de băieții care puneau ochii pe Ireland. Cum era păzită de Chris, Christopher și Gideon, urmau să fie nevoiți să treacă mai întâi prin furcile unor bărbați formidabili.

Ireland se dădu în spate și mă studie.

— Uau! Colierul acela e fantastic! Și sânii tăi! Vreau și eu o pereche.

Eu am râs.

— Ești perfectă așa cum ești acum. Ești cea mai frumoasă femeie dintre toate cele prezente.

— În nici un caz. Dar mulțumesc. Se lumină la față când Gideon se retrase din conversație și se întoarse spre ea. Salutare, frățioare.

Îi sări în brațe într-o clipă, îmbrățișându-l la fel de strâns cum mă îmbrățișase pe mine. Gideon rămase încremenit ca o statuie preț de o secundă. Apoi o îmbrățișă și el, chipul îmblânzindu-i-se cu o expresie care mi-a făcut inima să se poticnească.

Vorbisem scurt cu Ireland, la telefon, după interviul lui Gideon, cerându-mi iertare că păstrasem secretul în privința nunții noastre și explicându-i de ce o făcusem. Îmi doream să devenim mai apropiate decât eram în acel moment, dar ezitam să forțez nota. Ar fi fost atât de ușor să devin puntea de legătură între ea și Gideon și nu voiam să se întâmple acest lucru. Aveau nevoie să își construiască propria conexiune, care să nu includă pe nimeni altcineva.

Cumnata mea urma să devină în curând studentă la Universitatea Columbia, la fel ca frații ei înaintea ei. Avea să locuiască în apropiere de noi și să ne vedem mai des. Până atunci intenționam să îl încurajez în continuare pe Gideon să lucreze la relația ce începuse să se dezvolte între ei.

— Chris.

M-am dus la el si l-am îmbrățișat, încântată de entuziasmul cu care m-a îmbrățișat la rândul lui. Se aranjase de când venise la noi la cină, părul fiindu-i proaspăt tuns, iar obrazul perfect ras.

Christopher Vidal Sr. era un bărbat de o frumusețe discretă, cu o privire blândă. Exista în el o bunătate înnăscută care îi radia din voce și din felul în care privea oamenii. Avusesem această impresie prima dată când îl întâlnisem, iar el nu făcuse nimic pentru a mi-o schimba.

— Gideon. Eva.

Magdalene Perez ni se alătură, arătând seducător de frumoasă într-o rochie fină, verde smarald, cu brațul petrecut pe sub cel al iubitului ei.

Mă bucuram să văd că Magdalene depășise interesul ei neîmpărtășit față de Gideon, care ne provocase probleme mie și lui Gideon când relația noastră de-abia începuse. Fusese o căței

furioasă și acrită pe vremea aceea, întărâtată de manipularea fratelui lui Gideon. Acum că era fericită cu artistul ei, era senină și foarte agreabilă și începea treptat să devină o cunoștință apropiată.

Salutându-i călduros pe amândoi, am strâns mâna lui Gage Flynn în timp ce Gideon o sărută pe Magdalene pe obrazul întins de ea. Nu îl cunoșteam prea bine pe Gage, dar era evident că era îndrăgostit până peste cap de Magdalene. Și știam că Gideon cel mai probabil îl verificase, asigurându-se că tipul era suficient de bun pentru o femeie care era de multă vreme prietenă de familie a lui Gideon.

Tocmai acceptam felicitările lor când ni se alăturară mama și Stanton, urmați de Martin și Lacey, pe care nu îi mai văzusem din weekendul petrecut în Westport. Am privit cu un zâmbet în timp ce Cary și Ireland râseră amândoi la ceva ce îșI împărtășiseră.

— Ce fată frumoasă, zise mama, sorbind șampanie și studiind-o pe sora lui Gideon.

— Așa-i?

— Iar Cary arată bine.

— La fel i-am spus și eu.

Mama mea mă privi cu un zâmbet.

— Vreau să știi că m-am oferit sa-l las să păstreze apartamentul dacă dorește sau să îl ajut să-și găsească unul mai mic.

— Oh. Mi-am îndreptat privirea spre el și l-am surprins dând din cap la ceva ce îi spusese Chris. Ce ți-a răspuns?

— Că i-ai oferit tu deja un apartament în vecini de cel în care locuiești cu Gideon. Se întoarse ușor spre mine. Veți decide singuri ce e cel mai bine pentru voi, dar eu am vrut să-i ofer

opțiunea de a rămâne unde se află acum. E întotdeauna bine să ai opțiuni.

Am oftat, apoi am încuviințat din cap. Ea se întinse să îmi ia mâna.

— Bun, tu și Gideon vă gestionați imaginea publica în felul vostru, dar trebuie să fii conștientă de zvonurile care circulă pe blogurile alea oribile de bârfe și care susțin că tu și Cary sunteți amanți.

Brusc am înțeles frenezia de pe covorul roșu. Avea legătură cu faptul că noi trei sosiserăm împreună.

— Gideon a negat că te-ar fi înșelat vreodată, continuă încet mama, dar acum se știe că are, să spunem... pofte sexuale excentrice. Îți poți imagina cum ați dat apă la moară zvonurilor dacă voi trei ați locui împreună?

— O, vai.

Da, îmi puteam imagina. Lumea văzuse în detaliu că soțul meu era dispus la sex în trei. Nu cu un alt bărbat în combinație, dar oricum. Zilele acelea făceau parte din trecutul lui, dar publicul nu știa acest lucru — și ar fi refuzat oricum să îl creadă. Era pur și simplu prea scandalos.

— Înainte să spui că ție nu-ți pasă, scumpo, gândește-te că sunt mulți alții cărora le pasă. Iar dacă o persoană cu care Gideon e interesat să colaboreze în afaceri îl consideră desfrânat din punct de vedere moral, acest lucru poate să îl coste foarte scump.

Chiar așa. În momentul de față așa ceva era prea puțin probabil, dar mi-am mușcat limba în loc să iau în glumă îngrijorarea mamei legată de consecințele faptelor noastre. În fond, tot la acest lucru se ajungea, într-un fel sau altul.

— Pricep, am murmurat eu.

Cum se apropia ora cinei, toată lumea începu să își caute locul stabilit la mese. Eu și Gideon eram în față, firește, deoarece el ținea un discurs. Ireland și Chris aveau cartonașele cu nume tot la masa noastră, la fel și Cary. Mama, Stanton, Martin și Lacey se aflau la masa din dreapta noastră; Magdalene și Gage erau mai în spate.

Gideon îmi trase scaunul, iar eu am dat să mă așez, apoi m-am oprit, surprinsă de cuplul pe care îl observasem la câteva mese distanță. Îndreptându-mă, i-am aruncat o privire lui Gideon.

— Sunt de față și soții Lucas.

El își înălță capul, căutându-i din priviri. Am recunoscut momentul în care i-a văzut după felul în care i se înăspriră trăsăturile.

— Așa e. Ia loc, îngeraș.

M-am așezat, iar el îmi împinse scaunul spre masă, așezându-se apoi lângă mine. Își scoase telefonul și compuse un mesaj scurt.

Aplecându-mă spre Gideon, i-am șoptit:

— Nu i-am mai văzut niciodată împreună.

Telefonul lui semnaliză primirea unui răspuns în clipa în care își ridică privirea spre mine.

— Nu ies decât rar în cuplu.

— Vorbești prin mesaje cu Arash.

— Cu Angus.

— Da? Legat de soții Lucas?

— Dă-i dracului. Își strecura telefonul înapoi în sacou și se aplecă spre mine, punându-și un braț peste spătarul scaunului meu, iar celălalt peste masă, prinzându-mă ca într-o capcană. Își lipi buzele de urechea mea. Data viitoare când venim la un

eveniment din ăsta, te îmbrac într-o fustă scurtă și nu vei purta nimic pe dedesubt.

Am fost recunoscătoare că toată lumea se uita în alte direcții și nu ar fi avut cum să ne audă — și că orchestra cânta puțin mai tare pentru a-i îndemna pe toți oaspeții să se îndrepte spre locurile lor.

— Ești un obsedat.

Vocea lui coborî până deveni un tors seducător:

— Am să-mi strecor mâna între coapsele tale și am să-mi furișez degetele în pizdulicea ta moale și dulce.

— Gideon!

Scandalizată, i-am aruncat o privire și l-am surprins fixându-mă cu un rânjet sălbatic și ochi plini de dorință.

— De la un capăt la celălalt al dineului, îngeraș, murmura el, dezmierdându-mă cu nasul pe tâmplă. Am să ți-o trag cu degetele, încet și finuț, jucându-mă cu pizdulicea ta strâmtă și perfectă până termini pentru mine. Din nou și din nou...

— O, Doamne. Vocea lui gravă și răgușită era esență de sex și păcat. M-am înfiorat doar auzind-o, dar sugestiile lui perverse m-au făcut să mă moleșesc în scaun. Ce te-a apucat?

El depuse un sărut scurt și apăsat pe obrazul meu, apoi se îndreptă.

— Erai foarte încordată. Acum nu mai ești.

Dacă am fi fost complet singuri, i-aș fi dat o palmă. I-am și spus-o.

— Mă iubești, îmi zise el, întorcându-se să arunce o privire prin sala de bal în timp ce chelnerii începură să servească salatele.

— A, da?

El se concentră din nou pe mine.

— Da. Nebunește.

Nu avea nici un rost să îl contrazic. Avea dreptate.

Tocmai ni se servea desertul, un tort de ciocolată în formă de dom, care arăta delicios, când o femeie într-o rochie bleumarin cu croială serioasă se apropie de masa noastră și se lăsă pe vine între mine și Gideon.

— Vom începe programul peste vreo cincisprezece minute, zise ea. Glen va vorbi câteva minute, apoi te vom invita pe tine să o faci.

El încuviință din cap.

— Nici o problemă. Sunt gata oricând doriți voi.

Ea îi zâmbi, și mi-am dat seama că era ușor fâstâcită de proximitatea lui Gideon. Părea să aibă cel puțin vârsta mamei lui, dar, pe de altă parte, femeile de orice vârstă apreciau un bărbat superb.

— Eva. Ireland se aplecă spre mine. Vrei să luăm o pauză înainte să-și țină el discursul?

Am înțeles la ce se referea.

— Firește.

Gideon și Chris se ridicară de la masă și ne traseră scaunele. Cum îmi pierdusem tot luciul de buze cât timp mâncasem și băusem, am depus un sărut pe obrazul soțului meu.

— De-abia aștept să te aud vorbind, i-am spus eu, rânjind larg de nerăbdare.

El clătină din cap.

— Ce chestii te excită!

— Mă iubești.

— Așa e. Nebunește.

Urmând-o pe Ireland, mi-am croit drum printre mese, trecând direct pe lângă soții Lucas. Aceștia ne-au privit cu un

aer relaxat, brațul doctorului Terrence Lucas fiind petrecut pe după umerii soției sale. Anne îmi surprinse privirea și îmi aruncă un zâmbet tăios care mi-a stârnit fiori de greață pe tot corpul.

Eu am ridicat mâna și mi-am netezit o sprânceană cu degetul mijlociu, într-un gest subtil, dar evident.

Eu și Ireland trecuserăm deja de câteva mese când ea se opri brusc în fața mea. Eu m-am ciocnit de spatele ei.

— Scuze.

Când ea nu își continuă drumul, m-am aplecat pe după ea să văd ce ne stătea în cale.

— Ce se petrece?

Ea se întoarse să mă privească. Ochii îi scânteiau de lacrimi.

— E Rick, rosti ea cu vocea tremurătoare.

— Cine? Creierul meu a făcut un efort să priceapă. Părea atât de rănită. Și pierdută. Brusc mi-am dat seama. Iubitul tău?

Ea întoarse din nou capul înainte și am încercat să îmi dau seama încotro se uita, scrutând mesele ticsite de oameni în căutarea... cuiva.

— Unde? Cum arată?

— Acolo. Smuci cu forța din bărbie, iar eu am observat lacrimile care îi siroiau pe față. Cu blonda în rochie roșie.

Unde? Am găsit cateva posibilități, apoi privirea mi se opri aspra celui mai tânăr dintre cupluri. Dintr-o singura privire spre el am recunoscut genul. Avusesem și eu o perioadă când mă îndrăgostisem de astfel de bărbați. Siguri pe ei, cu multă experiență sexuală, stăpânind toate replicile de seducție adecvate. M-a cuprins o ușoară greață gândindu-mă de câte ori mă dădusem pe mâna unor astfel de tipi, lăsându-i să mă folosească.

Apoi m-am înfuriat. Rick îndreptase spre fata care stătea lipită de el un zâmbet arogant și sexy. În mod cert nu erau doar prieteni. Nu când și-o trăgeau din priviri.

Am prins-o pe Ireland de cot și am condus-o înainte.

— Mergi mai departe.

Am ajuns la toaletă. Liniștea care ne-a învăluit brusc când am intrat în baie mi-a permis să o aud hohotind. Am tras-o deoparte în zona rezervată pentru refacerea ținutei, bucurându-mă că eram singure acolo, și i-am întins câteva șervetele pe care le-am scos din cutia de pe blatul chiuvetei.

— Mie mi-a spus că trebuie să lucreze în seara asta, începu Ireland. De asta am acceptat invitația lui tati să vin.

— Acesta e același tip care refuză să le spună părinților lui despre tine din cauza tatălui lui Gideon?

Ea încuviință din cap.

— Părinții lui sunt și ei aici. Așezați lângă el.

Începeam să îmi amintesc acea conversație pe care o purtasem la lansarea videoclipului Six-Ninths. Bunicii lui Rick pierduseră o bucată zdravănă din averea lor în schema Ponzi a lui Geoffrey Cross. Li se părea "convenabil" că Gideon ajunsese acum unul dintre cei mai bogați oameni din lume, deși era evident pentru oricine ar fi făcut efortul să se intereseze că Gideon își construise imperiul prin propriile eforturi considerabile și cu propriul capital.

Pe de altă parte, probabil că Rick doar încerca să-și găsească scuze pentru a jongla cu mai multe relații simultan. În fond, părinții lui erau prezenți la eveniment, iar Gideon era vedeta principală. Ceea ce mă făcea să mă întreb dacă nu cumva animozitatea despre care îi pomenise lui Ireland era doar o gogoașă.

— Mie mi-a spus că a rupt-o cu ea acum câteva luni! scânci Ireland.

— Cu blonda?

Trăgându-și nasul, dădu din nou din cap.

— Ne-am văzut chiar seara trecută. Nu a pomenit nimic că își va lua liber în seara asta ca să vină la eveniment.

— Tu i-ai spus ca vei fi aici?

— Nu. Eu nu discut despre Gideon. Nu cu el, în orice caz.

Era Rick un puști prost care se tăvălea cu orice fată drăguță care îi dădea voie? Sau i-o tragea surorii lui Gideon într-un fel de răzbunare bolnavă? Oricum ar fi fost, individul era un gunoi.

— Nu plânge după ratatul ăla, Ireland. I-am dat din nou șervetele. Nu îi oferi satisfacția asta.

— Vreau doar să plec acasă.

Eu am clătinat din cap.

— Asta nu o să te ajute. Sincer, nimic nu o să te ajute. O să te tot doară o vreme. Dar poți să te răzbuni pe el dacă vrei. Asta s-ar putea să-ți placă.

Ea mă privi, cu lacrimile încă șiroindu-i pe obraji.

— Ce vrei să spui?

— Ești așezată lângă unul dintre cei mai sexy manechini din New York. E de-ajuns un cuvânt din partea ta, iar Cary va deveni partenerul tău foarte atent și foarte nebun după tine. Cu cât mă gândeam mai bine, cu atât îmi plăcea mai mult ideea. Împreună puteți da accidental peste Rick și vai... "O, ce să vezi. Nu mă așteptam să te găsesc aici." Dar ce-ar putea el să spună? El are blonda lângă el. Iar tu îi vei întoarce spatele știind că i-ai plătit-o cu vârf și îndesat.

Ireland începu să tremure.

— Poate ar trebui pur și simplu să vorbesc cu el...

Magdalene intră în sala de baie și se opri, studiind situația.

— Ireland. Ce s-a întâmplat?

Eu mi-am ținut gura, căci nu era povestea mea să o pot spune. Ireland clătină din cap.

— Nu s-a întâmplat nimic. Sunt bine.

— În regulă. Magdalene se uită la mine. Nu am să insist, dar să știi că nu le-aș spune nimic fraților tăi dacă mi-ai cere să nu o fac.

Se scurse o clipă, apoi Ireland rosti printre lacrimi:

— Tipul ăsta cu care mă văd de câteva luni... a venit la dineu cu altcineva. Cu fosta lui prietenă.

Personal, bănuiam că Rick nu rupsese niciodată relația cu prietena respectivă, mulțumindu-se pur și simplu să o țină pe Ireland de rezervă, dar eu eram cinică în privința acestui gen de situații.

— Oh. Chipul Magdalenei se înmuie cu o expresie de compătimire. Bărbații pot fi atât de măgari. Ascultă, dacă vrei să te strecori fără să te observe, îți comand eu un taxi. Își deschise poșeta de mâna si își scoase telefonul. Fac eu cinste. Ce zici?

— Stai așa, am intervenit eu.

I-am prezentat planul meu. Magdalene ridică din sprâncene.

— Ce viclean. De ce să te enervezi când poți să te răzbuni?

— Nu știu... Ireland își aruncă o privire în oglindă și înjură. Luă alte câteva șervețele și începu să își repare machiajul. Arăt ca naiba.

— Arăți de un milion de ori mai bine decât târfa aia, i-am spus eu.

Ea râse cu glasul înlăcrimat.

— O și urăsc. E așa o nesuferită.

— Pun pariu că a admirat câteva dintre reclamele Grey Isles în care apare Cary, zise Magdalene. Eu sigur am făcut-o.

Cuvintele ei o convinseră. Chiar dacă Ireland nu era încă pregătită să renunțe de tot la Rick, era cu siguranță dispusă să stârnească invidia tipei cu care se afișase acesta.

Restul avea să vină în timp. Speram eu.

Pe de altă parte, existau lecții pe care noi femeile trebuia să le învățăm pe propria piele.

Ne-am întors la masa noastră exact când un bărbat care presupuneam eu că era Glen urcă scările spre scenă și se îndreptă spre pupitru. Eu am îngenuncheat lângă Cary, punându-mi mâna pe brațul lui. El coborî privirea spre mine.

— Ce e?

I-am explicat ce voiam să facă și de ce.

Rânjetul lui fulgerător scânteie alb în lumina scăzută.

— Cum să nu, fetito.

— Ești cel mai tare, Cary.

— Așa se zice.

Dându-mi ochii peste cap, m-am ridicat și m-a întors spre scaunul meu, pe care Gideon mi l-a tras. Porția mea de tort era încă pe farfurie și am studiat-o entuziasmată.

— Au încercat să ți-o ia, murmură Gideon. Am apărat-o pentru tine.

— Ooo! Ce drăguț, iubitule! Ești atât de bun cu mine!

El își puse mâna pe coapsa mea pe sub masă și mă strânse ușor.

Mi-am privit soțul în timp ce mâncam, admirând aerul de relaxare calmă a lui Gideon și ascultându-l amândoi pe Glen vorbind despre importanța activităților pe care le desfășura organizația lui în oraș. De fiecare dată când mă gândeam să țin

discursuri din partea Crossroads, simţeam fluturaşi în stomac. Dar urma să mă obişnuiesc în cele din urmă, să mă lămuresc ce şi cum. Aveam să învăţ ceea ce îmi era necesar să ştiu pentru a adăuga valoare atât soţului meu, cât şi companiei Cross Industries.

Aveam timp şi aveam iubirea lui Gideon. Restul avea să vină la timpul potrivit.

— Avem plăcerea de a omagia un bărbat care la drept vorbind nu mai are nevoie de prezentare...

Punând jos furculiţa m-am lăsat pe speteaza scaunului şi l-am ascultat pe Glen ridicând în slăvi numeroasele realizări ale soţului meu şi generoasele eforturi ale acestuia în slujba cauzelor de ajutorare a victimelor abuzurilor sexuale. Nu am putut să nu observ că Chris îl privea pe Gideon cu o nouă expresie de înţelegere pe chip. Şi mândrie. Privirea pe care o aţintise asupra soţului meu nu se deosebea cu nimic de cea pe care o văzusem îndreptată asupra lui Ireland.

Toţi cei din încăpere izbucniră în aplauze când Gideon se ridica graţios în picioare. M-am ridicat şi eu, la fel şi Chris, Cary şi Ireland. Restul mesenilor ne-au urmat exemplul, până când Gideon porni pe scenă în ovaţiile tuturor. Mi-a aruncat o privire înainte de a se îndepărta, degetele lui mângâindu-mă uşor pe capetele părului.

Să îl privesc traversând scena a fost o plăcere în sine. Pasul îi era calm şi lent, dar impunea atenţie. Puternic şi plin de graţie, se mişca atât de superb încât îţi era mai mare dragul să îl priveşti.

Puse pe pupitru placa omagială care îi fusese acordată, mâinile lui bronzate contrastând puternic cu albul manşetelor. Apoi începu să vorbească, pe o voce de bariton fină şi îndelung

exersată, făcând din fiecare cuvânt o mângâiere separată. Nu se auzea nici un alt sunet în încăpere, toți cei prezenți fiind fascinați de frumusețea lui întunecată și de talentul lui desăvârșit de orator.

Se termină prea repede. M-am ridicat din nou în picioare în momentul în care și-a luat placa, bătând din palme cu atâta forță încât mă dureau mâinile. A fost condus în lateralul scenei, unde îl aștepta Glen însoțit de un fotograf. Gideon vorbi cu ei, apoi mă privi, chemându-mă spre el cu o mână întinsă.

Mi-a ieșit în întâmpinare la baza scărilor, oferindu-mi brațul pentru a mă ajuta să urc în rochia și tocurile pe care le purtam.

— M-ai făcut să mă încing teribil, i-am spus eu încet.

El râse.

— Obsedato!

Am dansat o oră întreagă după ce s-a încheiat cina.

De ce nu dansam mai des cu soțul meu? Era la fel de îndemânatic și sexual pe ringul de dans cum era și în pat, corpul lui mișcându-se cu o forță fluidă, conducându-mă sigur pe el și cu aerul autoritar al unui expert.

Gideon cunoștea în mod intim cum ne sincronizam unul cu celălalt și folosea acest lucru în avantajul lui, profitând de orice ocazie pentru a-și lipi corpul de al meu. Eu eram înnebunită de excitare, iar el știa, privirea pe care o ațintea asupra chipului meu fiind în același timp încinsă și plină de înțelegere.

Când am reușit să îmi smulg atenția de la el, l-am observat pe Cary dansând cu Ireland. Râsese când îi cerusem inițial să ia lecții de dans cu mine, dar se dăduse pe brazdă și devenise în scurt timp favoritul instructorului nostru. Avea un talent înnăscut și o conducea cu ușurință pe Ireland, în ciuda lipsei ei de experiență.

Dansând într-un stil flamboaiant, Cary ocupa un spațiu larg pe ringul de dans, ceea ce făcea ca el și Ireland să se afle în centrul atenției a numeroase persoane. El însă nu avea ochi decât pentru partenera sa, jucând la perfecție rolul unui partener complet îndrăgostit. Deși avea inima frântă, Ireland nu putea să nu se lase fermecată de atenția lui concentrată, neclintită. Am văzut-o râzând frecvent, cu obrajii frumos îmbujorați de efort.

Ratasem momentul întâlnirii întâmplătoare cu Rick la care sperasem să fiu martoră, însă vedeam rezultatul. Acesta dansa cu iubita lui, jalnic de incapabil să concureze cu Cary, atât la abilități, cât și la frumusețe. Se terminase cu zâmbetele și sexul din priviri, căci atât el, cât și blonda tot aruncau priviri spre Cary și Ireland, care în mod evident se distrau mai bine.

Terrence și Anne Lucas dansau și ei, dar erau suficient de înțelepți să rămână pe cealaltă parte a ringului de dans.

— Hai să mergem acasă, îmi murmură Gideon când melodia se termină și ne-am oprit din dans, și să scăldăm în sudoare diamantele alea.

Eu am zâmbit.

— Da, te rog.

Ne-am întors la masa noastră să luăm placa lui omagială și poșeta mea.

— Plecăm și noi cu voi, zise Stanton, venind lângă noi însoțit de mama mea.

— Și Cary? am întrebat eu.

— Îl va duce Martin acasă, răspunse mama. Ei încă se distrează.

Ne-a luat la fel de mult să plecăm pe cât ne luase să sosim, atât de mulți oameni reușind abia acum, pentru prima dată în

seara aceea, să prindă câteva momente cu Gideon și cu Stanton. Eu nu puteam decât să mulțumesc când primeam felicitări, dar mama intervenea ocazional cu autoritate, adăugând comentarii scurte, dar pătrunzătoare, la diverse aspecte pe care le discuta Stanton. Îi invidiam cunoștințele și mă simțeam inspirată de ele. Trebuia să discutăm despre acest lucru la prima ocazie care ni se oferea.

Partea bună în faptul că am întârziat atât de mult a fost că am avut timp suficient să ni se aducă mașinile. Când am ajuns în sfârșit la nivelul străzii, Raul ne informă că limuzina era la doar un cvartal distanță. Clancy îmi aruncă un zâmbet rapid înainte de a-i spune mamei și lui Stanton că mașina lor tocmai sosea.

Afară așteptau paparazzi. Nu la fel de mulți ca înainte, dar mai mult de o duzină.

— Hai să ne întâlnim mâine, îmi spuse mama, îmbrățișându-mă în holul de la intrare.

— De acord. M-am desprins din îmbrățișare. Mi-ar prinde bine o zi la SPA.

— Ce idee minunată! îmi zâmbi radios. Fac eu rezervările.

L-am îmbrățișat pe Stanton de rămas-bun; Gideon îi strânse mâna. Am ieșit din clădire, iar blițurile camerelor foto au explodat în jurul nostru. Orașul ne întâmpină afară cu zgomotele traficului de seară târzie și căldura blândă a serii. Umiditatea începea treptat să scadă, vara îndreptându-se tot mai mult spre toamnă, și eram nerăbdătoare să petrec mai mult timp în aer liber. Toamna în New York era o magie aparte, ceva ce în trecut nu apucasem să savurez decât în cursul unor vizite scurte.

— *Jos!*

Aproape nici n-am apucat să aud strigătul înainte ca Gideon să mă doboare la pământ. O bubuitură zgomotoasă mă străbătu din cap până în picioare, reverberând de pe cărămidă și râsunându-mi în urechi. Asurzitor de aproape... Dumnezeule! Chiar lângă noi.

Ne-am izbit cu forță de trotuar. Gideon se rostogoli, acoperindu-mă cu trupul lui. Am simțit și mai multă greutate când altcineva s-a aruncat peste Gideon. O nouă explozie de sunet. Apoi o alta. Și o alta...

Zdrobita. Prea greu. Respiră. Plămânii mei nu reușeau să se umfle. Capul îmi bubuia. *Oxigen. Doamne.*

M-am zbătut, agățându-mă cu unghiile de covorul roșu. Gideon mă prinse mai strâns. Vocea lui era aspră în urechea mea, cuvintele pierzându-se sub huruitul frenetic din capul meu.

Aer. Nu pot respira... Lumea se cufundă în beznă.

Capitolul 14

— Dumnezeule! Eva.

Mi-am trecut frenetic mâinile peste silueta ei fără vlagă, căutând răni, în timp ce șoferul apăsă pedala de accelerație, iar limuzina porni cu o smucitură, împingându-mă în banchetă.

Soția mea zăcea ca moartă în poala mea, nereacționând nicicum la examinarea mea disperată. Nu găsisem sânge nici pe rochia ei, nici pe piele. Avea puls, puternic și rapid. Pieptul i se ridica și cobora la fiecare respirație.

Ușurarea mă izbi cu atâta forță încât m-am simțit amețit. Am tras-o strâns în brațe, ținând-o aproape.

— Slavă Domnului.

Raul lătra ordine în microfonul de la încheietură. În clipa în care a tăcut, l-am întrebat:

— Ce dracu' s-a întâmplat?

El coborî brațul.

— Unul dintre fotografi avea un pistol și a deschis focul. Clancy l-a prins.

— A fost cineva rănit?

— Monica Stanton a fost împușcată.

— Poftim? Bătăile inimii mele, ce începuseră să încetinească, își reluară brusc ritmul violent. Am coborât privirea spre soția mea, care tocmai își revenea încet, pleoapele fluturându-i. Doamne! Cât e de grav?

Raul expiră zgomotos.

— Aștept vești. Nu arăta bine. Dumneavoastră ați prins-o pe doamna Cross, iar doamna Stanton s-a pus scut între voi.

Eva.

Am strâns-o mai tare în brațe pe soția mea, trecându-mi mâna peste părul ei în timp ce goneam prin oraș.

— Ce s-a întâmplat?

Întrebarea șoptită a Evei, pusă tocmai când coteam spre parcarea blocului, mi-a strâns stomacul în noduri. Raul mă privi cu o expresie sumbră. Cu doar câteva clipe în urmă răspunsese la telefon și îmi susținuse privirea, confirmându-mi cele mai negre temeri cu un gest scurt din cap și un "îmi pare rău" rostit în șoaptă.

Mama soției mele era moartă.

Cum aș fi putut să îi spun Evei? Și după ce o făceam, cum o puteam ține la adăpost până aflam ce dracu' se petrecea?

În buzunarul sacoului telefonul îmi vibra constant. Telefoane. Mesaje. Trebuia să mă ocup de toate, dar soția mea era pe primul loc.

Am intrat în parcare, trecând pe lângă paznicul din ghereta de sticlă. Piciorul îmi bătea agitat în podeaua mașinii. Voiam să cobor. Aveam nevoie să îmi știu soția dincolo de o ușă încuiată.

— Gideon? Își încleștă mâna pe sacoul meu. Ce s-a întâmplat? Am auzit focuri de armă...

— Alarmă falsă, am spus eu posac, strângând-o prea tare. A bubuit toba unei mașini.

— Poftim? Serios? Clipi spre mine, crispându-se când am tras-o și mai strâns în brațele mele. Au!

— Îmi pare foarte rău. Mă aruncasem cu ea la pământ cu brutalitate, neputând să îi amortizez căderea fără a o expune pericolului. Fusese o reacție instinctivă, un răspuns brusc la urgența din tonul lui Raul. Am reacționat exagerat.

— Vorbești serios? Încercă să se ridice în fund. Mi s-a părut că am auzit mai multe focuri de armă.

— Moartea câtorva camere foto, poate. Câțiva oameni s-au speriat și și-au scăpat echipamentele.

Mașina opri, iar Raul sări imediat afară, întinzându-i mâna Evei pentru a o ajuta. Ea coborî încet, iar eu am ieșit imediat după ea, luând-o pe sus în brațe în clipa în care m-am îndreptat.

Am pornit cu pași mari spre liftul parcării și am așteptat până când Raul a introdus codul. Unul dintre oamenii din echipa lui aștepta în spatele nostru, îndreptat în direcția opusă, cu mâna în interiorul jachetei, fixată pe pistol, și supraveghind întreaga scenă.

Ne-ar fi fost suficient dacă de undeva ne pândea un alt foc de armă?

— Hei, pot să umblu, zise Eva, încă ameţită, cu braţele încolăcite pe după umerii mei. Iar tu trebuie să răspunzi la telefon. Chestia aia o să ia foc de cât sună.

— Lasă-mi un minut. Am păşit în lift. Ai leşinat. M-ai speriat de moarte.

— Nu puteam respira.

Sărutând-o pe frunte, mi-am cerut din nou scuze. Nu aveam să mă simt în siguranță până nu păşeam în apartamentul nostru. I-am aruncat o privire lui Raul.

— Ies imediat.

Mi-am dus soţia direct în dormitor, întinzând-o peste plapumă. Lucky începu să latre în cuşca lui, dând cu laba în uşă.

— Ce ciudat a fost! Eva clătină din cap. Unde mi-e poşeta? Vreau s-o sun pe mama. Şi Clancy s-a panicat?

Stomacul mi s-a strâns în noduri. Îi promisesem soţiei mele să nu o mint niciodată și știam că această minciună urma să o rănească profundă. Avea să ne rănească pe amândoi. Dar...

Dumnezeule! Cum naiba să-i spun? Și dacă îi spuneam, cum aș fi putut să o fac să rămână acasă când ea și-ar fi dorit să meargă și să vadă realitatea cu ochii ei?

Scâncetele plângărețe ale lui Lucky nu au făcut decât să-mi sporească neliniștea.

— Cred că ți-am lăsat poșeta în mașină. I-am dat părul la o parte de pe frunte, chinuindu-mă să îmi stăpânesc tremurul care amenința să îmi zguduie tot corpul. O să cer cuiva să meargă după ea și să ți-o aducă sus.

— Bine. Pot să-ți folosesc telefonul până atunci?

— Hai să te rezolvăm pe tine mai întâi. Te doare ceva? Ai vânătăi?

Am aruncat o privire manioasă spre Lucky, însă nu am reușit decât să-l fac să frece și mai furios zăbrelele cuștii.

Eva se atinse pe șold și se crispă.

— Poate.

— În regulă. O să ne ocupăm de asta.

M-am dus la baie și mi-am scos telefonul pentru a-l închide. Pe ecran aveam un șir nesfârșit de apeluri nepreluate și mesaje. L-am privit stingându-se, l-am îndesat în buzunarul pantalonilor, apoi am pornit robinetele în cadă. Orice persoană cu care aș fi fost interesat să iau legătura putea da de mine prin intermediul lui Raul sau al lui Angus.

Am aruncat o mână de sare amară în apa aburindă; știam că a-i pregăti o baie era un risc, având în vedere cât de rar se întâmpla să nu îi țin companie Evei atunci când făcea una. Însă a sta în apa fierbinte o relaxa, o calma. Bănuiam că trăgea câte un pui de somn în timpul zilei pentru a compensa pentru orele din noapte care erau consumate de viața noastra sexuală, dar după weekendul trecut acumulase un deficit de somn.

Dacă reușeam cumva să o fac să se relaxeze și să se întindă în pat, poate avea să aţipească. Aș fi obținut astfel puțin timp să mă lămuresc ce se întâmplase, ce riscuri mai existau, să discut cu doctorul Petersen...

La dracu'! Și cu Victor. Trebuia să îl sun pe tatăl Evei. Să îl pun să se îmbarce într-un avion spre New York cât de repede posibil. Cary. Trebuia să fie și el aici. Odată ce știam mai multe detalii și aveam un sistem de susținere pentru soția mea, abia apoi puteam să îi spun. Doar câteva ore. Era tot ce aveam nevoie.

M-am chinuit să ignor teama bolnăvicioasă că Eva nu avea să mă ierte pentru amânare.

Eva tocmai îi deschidea cuşca lui Lucky când m-am întors în dormitor. Lăsă să-i scape un hohot de râs văzând entuziasmul cățelușului. Sunetul plin de bucurie, unul pe care îl iubeam atât de mult, m-a străpuns ca un cuțit în inimă.

Sărutându-l pe Lucky pe cap, Eva mă privi cu ochi scânteietori.

— Ar trebui să-l pui pe covorașul absorbant. A stat închis destul de mult.

— Îl duc eu.

Ea îl mângâie pe Lucky pe cap înainte de a mi-l da.

— Aud că mi-ai dat drumul la apă în cadă.

— S-ar putea să-ți prindă bine să stai puțin în apă.

— Să-mi fac încălzirea? mă tachină ea.

Expresia din ochii ei... Mă ucidea. Aproape că i-am spus atunci, dar nu am reuşit să fac cuvintele să treacă dincolo de nodul din gâtul meu.

În schimb i-am întors spatele și am pornit pe hol spre baia de serviciu de lângă camera de zi, unde se afla peticul de iarbă

artificială a lui Lucky. L-am pus jos pe acesta și mi-am trecut mâinile prin păr.

"Gândește, la naiba!" Doamne, ce bine mi-ar fi prins ceva de băut.

Da. Ceva de baut. Tărie.

M-am dus la bucătărie, am încercat să găsesc o băutură tare și pe care Eva chiar să fie dispusă să o bea. Un digestiv, eventual? Telefonul fix. Rahat! M-am dus să dezactivez soneria și am văzut că cineva se gândise deja la acest detaliu. Făcând cale întoarsă, am observat cafetiera.

Ceva fierbinte. Relaxant. Nu cafeină.

Ceai. M-am dus la cămară și am scotocit prin ea, împingând deoparte obiectele de pe rafturi, căutând o cutie de ceai pe care Angus o păstra la apartament. Un amestec de ierburi despre care el susținea că te liniștea în momentele tensionate. Am găsit-o și m-am concentrat, umplând o cană de la robinetul cu apă fierbinte instant. Am pus două plicuri de ceai în apă, am adăugat rom din belșug, apoi o lingură de miere. Am amestecat, vărsând din conținut pe masă. Am mai adăugat rom.

Aruncând pliculețele de ceai în chiuvetă, am pornit înapoi spre soția mea.

Preț de o clipă, când nu am găsit-o în dormitor, m-am panicat. Apoi am auzit-o în dressing și am răsuflat zgomotos. Am pus jos cana lângă cadă, am oprit apa și m-am dus la ea. Am găsit-o așezată pe banchetă, descălțându-se.

— Rochia e distrusă, cred, spuse ea, ridicându-se în picioarele goale și arătându-mi ruptura de pe partea stângă.

— O să-ți cumpăr alta.

Ea mi-a oferit un zâmbet larg.

— Mă răsfeți.

Era o nenorocită de tortură. Fiecare clipă. Fiecare minciună pe care o rosteam. Fiecare adevăr pe care îl lăsam nespus.

Iubirea din ochii ei mă jupuia de viu. Încrederea ei deplină. Transpirația începu să îmi șiroiasca pe spate. Mi-am smuls sacoul și l-am aruncat deoparte, trăgând disperat de papion și de guler până s-au desfăcut amândouă, lăsându-mă să respir.

— Ajută-mă să mă dezbrac.

Se întoarse cu spatele spre mine.

Eu i-am descheiat rochia și i-am dat-o jos de pe umeri, lăsând-o să cadă grămadă pe podea. Apoi i-am desfăcut sutienul, auzind-o oftând de plăcere când a scăpat din strânsoarea acestuia.

Studiindu-i tot corpul, am înjurat în sinea mea la vederea vânătăii care deja îi umbrea șoldul și a juliturilor de pe brațul ei produse de covorul roșu.

Ea căscă.

— Uau. Sunt obosită.

Slavă Domnului!

— Ar trebui să dormi, atunci.

Ea îmi aruncat o privire dogoritoare peste umăr.

— Nu sunt chiar atât de obosită.

Iisuse. Nici dacă aș fi fost spintecat nu ar fi putut să doară mai tare. Nu puteam să o ating, nu puteam să fac dragoste cu ea... nu atâta timp cât între noi exista minciuna mea.

Am înghițit un nod.

— În regulă, atunci. Trebuie să mă ocup de niște treburi mai întâi. Și să-ți aduc poșeta. Ți-am pregătit un ceai cu rom. E lângă cadă. Tu doar relaxează-te și vin și eu cât de repede pot.

— E totul în regulă?

Incapabil să îi mai spun și alte minciuni, i-am spus un adevăr irelevant:

— Am rămas mult în urmă cu munca săptămâna asta. Unele probleme urgente necesită atenția mea.

— Scuze. Știu că e vina mea. Mă sărută pe obraz. Te iubesc, asule.

Luând un halat de pe cuier, se strecură în el și ieși din dressing. Eu am rămas acolo, înconjurat de mirosul ei, cu mâinile încă vibrându-mi după ce o atinseseră, cu inima bubuindu-mi de teamă și de scârbă față de mine însumi.

Lucky dădu buzna înăuntru atât de rapid încât se izbi de ușă înainte să se lovească de picioarele mele. L-am luat în brațe, mângâindu-l pe creștet.

Acesta era un coșmar din care nu mă putea trezi.

Raul mă aștepta în birou, vorbind rapid la telefon. M-am dus la el, închizând ușa în urma mea.

El încheie convorbirea și se ridică.

— Poliția se află la fața locului. Persoana care a tras a fost arestată.

— Monica?

— Se așteaptă sosirea medicului legist.

Nu îmi puteam imagina. M-am dus la masa mea de scris și m-am așezat greoi în scaun. Privirea mi se îndreptă spre fotografiile cu Eva de pe perete.

— Investigatorii au fost informați că dumneavoastră și doamna Cross veți fi aici, acasă, când va veni momentul să dați declarații.

Eu am încuviințat din cap și m-am rugat să aștepte până dimineața pentru a face acea vizită la domiciliu.

— Am dezactivat telefonul din bucătărie când am ajuns, zise el încet.

— Am observat. Mulțumesc.

Se auzi o bătaie în ușă. Încordându-mă, m-am așteptat să o văd pe Eva intrând. Am expirat ușurat când s-a dovedit a fi Angus.

— Eu mă duc înapoi, spuse Raul. Vă țin la curent.

— Am nevoie de poșeta Evei din mașina. Și de Cary. Adu-l încoace.

El încuviință din cap și plecă.

Angus se instală pe scaunul din care tocmai se ridicase Raul.

— Îmi pare rau, băiete.

— Și mie.

— Ar fi trebuit să fiu acolo.

— Și să mai expun un om pe care îl iubesc pericolului de a fi împușcat? M-am ridicat în picioare, prea agitat pentru a sta jos. E o binecuvântare că te aflai acasă la soții Lucas.

El mă fixă cu privirea pentru o clipă, apoi își coborî ochii spre mâini.

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama ce spusesem. Și încă una să îmi dau seama că era prima dată când îi spuneam că îl iubeam. Speram că știuse oricum.

Trăgând adanc aer în piept, Angus ridică bărbia și mă privi din nou.

— Eva cum e?

— Trebuie să merg să văd. Face o baie.

— Biata fată!

— Ea nu știe. Mi-am frectionat ceafa. Nu i-am spus.

— Gideon! Facu ochi mari, reflectând aceeași consternare pe care o simțeam și eu. Nu poți...

— La ce ar ajutat-o? m-am răstit eu. Nu avem răspunsuri. Mama ei e moartă. Nu pot s-o las să se întoarcă la locul faptelor și să vadă... asta. De ce să o torturez și să o pun în pericol? Dumnezeule, ar fi putut fi ea. Încă mai poate fi ea dacă nu o ținem la adăpost.

Angus mă privi plimbându-mă agitat prin birou, cu ochi care văzuseră — și încă vedeau — prea multe.

— Am să dau cateva telefoane. Mi-am scos smartphone-ul. Trebuie să am cât de cât situația sub control înainte să-i spun. Să încerc să amortizez impactul loviturii cât de mult pot. Eva a trecut prin atâtea...

Vocea mi se frânse. Ochii mă usturau de lacrimi.

— Ce pot sa fac ca să ajut? întrebă el încet.

Mi-am impus să mă adun.

— Am nevoie de un avion care să fie pus la dispoziția tatălui Evei. Am sa îl sun acum.

Angus se ridică în picioare.

— Mă ocup eu de asta.

— Lasă-mi câteva minute să-i dau vestea, apoi trimite-i un mesaj cu informațiile odată ce le obții.

— Consideră treaba ca rezolvată.

— Mulțumesc.

— Gideon... Trebuie să te informez că percheziția pe care am făcut-o în locuința soților Lucas a dat roade. Băgând mâna în buzunar, scoase un stick de memorie nu mai mare de o monedă de zece cenți. Anne păstra asta într-un seif din dormitor, îngropat sub bijuteriile ei într-o casetă. I-am scanat toate notițele.

L-am privit cu o expresie moartă. Anne și Hugh erau cea mai mică dintre problemele mele în acel moment.

— Sunt doar minciuni, continuă Angus. Nu a menționat nimic din ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Dar ceea ce s-ar putea să ți se pară interesant, când va fi să fie, e ce a avut de spus despre Christopher.

Punând stick-ul pe masa mea de lucru, Angus părăsi încăperea.

Eu m-am holbat la el. Apoi m-am apropiat de birou, am deschis un sertar și am împins stick-ul în el cu un gest neglijent din mână.

Pornindu-mi din nou telefonul, am văzut că primisem mesaje text și vocale de la Cary, Magdalene, Clancy, Ireland, Chris...

Copleșit, m-am întors la ecranul principal.

Am căutat în lista de contacte numărul de telefon de la cabinetul doctorului Petersen și l-am format. Parcurgând meniul automat, am selectat opțiunea de urgențe în afara programului și i-am spus operatoarei că era vorba de o urgență extremă — cineva murise, iar doctorul trebuia să mă sune cât de repede putea.

Întreaga interacțiune a fost rece și clinică, în special pentru ceva atât de disperat de personal. Procesul sumbru mi-a părut o insultă teribilă față de soția și de mama de o frumusețe vibrantă care nu se mai afla printre noi. Și totuși, am constatat că mi-aș fi dorit ca și următorul telefon pe care îl aveam de dat să se poată desfășura cu la fel de puțină emoție.

Auzind tonul de apel la celălalt capăt al liniei, m-am cufundat în scaun. Ultima data când vorbisem cu Victor fusese când îl sunasem din Rio de Janeiro pentru a-l informa că fotografia cu mine și cele două femei fusese făcută înainte chiar și să o cunosc pe fiica lui. El acceptase acea explicație cu o

rezervă rece, transmițându-mi fără un cuvânt că nu eram suficient de bun pentru Eva. Nu puteam să îl contrazic. Acum trebuia să îi spun că cealaltă femeie pe care o îndrăgea îi fusese răpită din nou — de data aceasta pentru totdeauna.

Eva credea că tatăl ei încă era îndrăgostit de mama ei. Dacă așa stăteau lucrurile, vestea avea să îl dărâme. Eu încă simțeam gustul fierii în fundul gâtului și fiorul înghețat de spaimă care îmi întunecase mintea în acele câteva clipe după schimbul de focuri. Pentru mine nu ar mai fi existat nimic fără Eva.

— Reyes, răspunse Victor, pe un ton calm și alert.

Din fundal se auzeau diverse zgomote, poate trafic. Muzică de undeva de departe. Am aruncat o privire la ceas și mi-am dat seama că era posibil să se afle la munca.

— Sunt Cross. Trebuie să-ți spun ceva. Ești singur?

— Pot fi. Ce s-a întâmplat? ceru el să știe, recunoscând gravitatea situației din tonul meu. A pățit Eva ceva?

— Nu, nu e vorba de Eva. "Spune-i pur și simplu. Rapid și fără ocolișuri." Eu așa aș fi vrut să fiu anunțat că viața mea se sfârșise. Îmi pare rău. Monica a fost ucisă în seara asta.

Urmă o pauză teribilă.

— Ce-ai spus?

Mi-am sprijinit capul de spătarul scaunului. Mă auzise clar de la bun început, îmi dădeam seama după vocea lui. Dar nu îi venea să creadă.

— Îmi pare foarte rău, Victor. Nu știm nimic mai mult deocamdată.

La celălalt capăt al firului am auzit o portieră de mașină deschizându-se, apoi trântindu-se. Urmă o scurtă secvența de transmisii de la stație de poliție, apoi o liniște lugubră care se

întinse preț de câteva minute lungi. Însă știam că Victor era încă acolo.

— S-a întâmplat cu nici o oră în urmă, i-am explicat eu încet, încercând să umplu tăcerea aceea. Tocmai plecam toți de la un eveniment. Cineva înarmat din mulțime a deschis focul.

— De ce?

— Nu știu. Însă cel care a tras a fost arestat. Ar trebui să aflăm detalii cât de curând.

Vocea lui deveni mai fermă.

— Unde e fiica mea?

— E acasă cu mine. Nu va ieși din casă până nu mă conving că o poate face în siguranță. Mă ocup să ți se pună la dispoziție un avion cu care să vii încoace. Eva va avea nevoie de tine, Victor.

— Lasă-mă să vorbesc cu ea.

— Se odihnește. Vei primi un mesaj cu informațiile legate de zbor imediat ce se confirmă. Va fi unul dintre avioanele mele. Poți vorbi cu ea dimineață, când ajungi aici.

Victor expiră zgomotos.

— În regulă. Voi fi pregătit.

— Ne vedem în curând.

Închizând, m-am gândit la celălalt bărbat care era ca un tată pentru Eva. Nu îmi puteam închipui iadul prin care trecea Stanton în acel moment; îmi zdruncina din temelii mintea. Dar îmi era milă de el și regretam enorm că orice aș fi putut să îi ofer ar fi fost complet inutil.

Chiar și așa, am luat legătura cu el, trimițându-i un mesaj scurt. “Dacă te pot ajuta cu orice, te rog să îmi spui.”

Am ieșit din birou și m-am dus la baia principală. M-am oprit în prag, cu sufletul îndurerat și transformat în rană

deschisă când am văzut-o pe Eva întinsă în apa aburindă, cu ochii închiși. Părul îi era prins sus, într-o dezordine sexy și sălbatică. Diamantele scânteiau pe blatul chiuvetei. Lucky mă zgâria ușor cu laba pe picior.

— Bună, murmură ea, cu ochii încă închiși. Te-ai ocupat de toate?

— Încă nu. În momentul de față trebuie să mă ocup de tine. M-am apropiat de ea și am văzut că jumătate din ceaiul cu rom dispăruse. Ar trebui să golești cana.

Ea deschise lent ochii, visători și blânzi.

— E tare. M-a ameţit.

— Bun. Acum bea restul.

Ea se supuse. Nu din cuminţenie, ci în felul acela în care o femeie cu scopuri viclene se preface a urma un ordin: fiindcă îi convenea.

— Vii și tu în cadă? mă întrebă ea, lingându-se pe buze.

Am clătinat din cap. Ea se bosumflă.

— Am terminat atunci. Se ridică în picioare, firicele de apă șiroindu-i peste rotunjimile minunate. Îmi zâmbi seducător, conștientă de efectul pe care îl avea asupra mea. Ești sigur că nu ai să te răzgândești?

Gâtul mi se blocă în încercarea de a înghiți un nod.

— Nu pot.

Păşind apăsat, am luat un prosop și i l-am întins. I-am întors spatele, torturat de vederea ei, și am luat câteva obiecte de prim-ajutor, pregătind tuburile și pachetele pe blatul chiuvetei.

Eva veni lângă mine, lipindu-se de mine.

— Ești bine? Încă te mai gândești la mama ta?

— Poftim? Nu. Am gemut, plecându-mi capul. Când ai leșinat... La dracu'! În viața mea n-am fost atât de speriat.

— Gideon. Se strecură mai aproape de mine, îmbrățișându-mă. Sunt bine.

Oftând, am strâns-o scurt, apoi i-am dat drumul. Era prea dureros să o țin în brațe, știind ce lăsasem nerostit.

— Lasă-mă să arunc o privire și să mă conving.

Lucky stătea cu capul plecat într-o parte, privindu-mă curios în timp ce inspectam brațul Evei. I l-am curățat cu un șervețel cu antibiotic înainte de a întinde alifie peste julitura de un roșu aprins. Apoi am înfășurat-o în tifon pentru a o proteja. Peste vânătaia lividă de pe șold am pus o doză generoasă de unguent cu arnică, lăsându-mi degetele să deseneze rotocoale blânde peste pielea întunecată până când gelul se absorbi complet. Atingerea și concentrarea mea au excitat-o, în ciuda eforturilor mele sincere de a nu o face.

Închizând strâns ochii, m-am îndreptat.

— În pat cu tine, doamnă Cross.

— Hmmm... da, hai să ne băgăm în pat. Mâinile ei se ridicară pe umerii mei, lăsându-și degetele să alunece spre capetele desfăcute ale papionului meu. Îmi place gulerul tău așa deschis. Foarte sexy.

— Îngeraș... Mă nenorocești. I-am prins mâinile. Mai am câteva lucruri de rezolvat.

— În regulă. Voi sta cuminte. Deocamdată.

Ținându-i mâna într-a mea, am condus-o în dormitor. Ea protestă când am scos un tricou Cross Industries și i l-am tras peste cap.

— Cum rămâne cu diamantele? întrebă ea.

Poate că nu avea să le mai poarte vreodată după noaptea aceasta. Unde naiba era doctorul Petersen? Aveam nevoie de

ajutorul lui pentru a-i spune cuvintele potrivite în maniera potrivită și la momentul potrivit.

Degetele mele o mângâiară ușor pe obraz, singura atingere pe care eram dispus să mi-o permit.

— Tricoul ăsta îți va fi mai confortabil deocamdată.

Am băgat-o în pat, dându-i la o parte părul de pe obraji. Avea să doarmă convinsă că mama ei încă trăia pe acest pământ și că soțul ei nu ar fi mințit-o niciodată.

— Te iubesc.

Am depus un sărut pe fruntea ei, dorindu-mi ca acele cuvinte să o însoțească și în vis.

Era cât se poate de posibil să nu le mai creadă odată ce se trezea.

Lăsând-o pe Eva să se odihnească, am închis ușa dormitorului și m-am dus în bucătărie să-mi iau ceva de băut, ceva tare și alunecos care ar mai fi slăbit, poate, nodul înghețat din măruntaiele mele.

În living am dat peste Cary, așezat pe canapea cu capul în mâini. Angus era așezat la capătul îndepărtat al mesei mari, vorbind încet la telefon.

— Vrei ceva de băut? l-am întrebat pe Cary când am trecut pe lângă el.

El își înălță capul și i-am văzut lacrimile. Devastarea.

— Unde e Eva?

— Încearcă să doarmă. E mai bine așa.

Am intrat în bucătărie, am luat două pahare și o sticlă de whisky scoțian și am turnat două porții generoase. Apoi i-am împins lui Cary un pahar când acesta mi s-a alăturat.

Am dat băutura pe gât dintr-o înghițitură, pe nerăsuflate. Închizând ochii, i-am simțit arsura.

— Vei dormi în camera de oaspeți. Vocea îmi era aspră de tăria alcoolului. Eva va avea nevoie de tine dimineață.

— Vom avea nevoie unul de celălalt.

Eu mi-am umplut din nou paharul.

— Vine și Victor.

— La dracu'! Cary își șterse ochii umezi. Stanton, omule... A îmbătrânit sub ochii mei. Ca și cum ar fi trecut treizeci de ani peste el în timp ce stăteam acolo.

Își ridică paharul la buze cu o mână ce tremura violent.

Telefonul îmi zbârnâi în buzunar și l-am scos, răspunzând, deși nu recunoșteam numărul:

— Cross.

— Gideon. Sunt doctorul Petersen. Am primit mesajul tău.

— O clipă. Mi-am apăsat telefonul pe piept și m-am uitat la Cary. Trebuie să răspund.

El îmi facu semn să merg, cu privirea ațintită asupra lichidului de culoarea ambrei din paharul lui.

M-am dus la dormitor și am întredeschis ușa, ușurat să o văd pe Eva dormind adânc, cu Lucky ghemuit lângă ea. Retrăgându-mă, m-am închis în birou.

— Îmi cer scuze. Trebuia să găsesc puțină intimitate.

— E în regulă. Ce s-a întâmplat, Gideon?

Așezându-mă pe scaunul de la birou, mi-am lăsat capul să îmi cadă în palma.

— E vorba de mama Evei. A avut loc un incident în noaptea asta. A fost ucisă.

— Monica... Trase adânc aer în piept. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Mi-am amintit că Monica era și ea — fusese și ea — pacientă a doctorului Petersen. I-am comunicat aceleași informații pe care i le împărtășisem și lui Victor.

— Am nevoie să vii pe la mine. Am nevoie de ajutor tău. Nu știu cum să îi spun Evei.

— Cum să...? Îmi cer scuze, Gideon. E târziu și sunt confuz. Am crezut că era de față când s-a întâmplat.

— Era chiar lângă mine, dar am aruncat-o la pământ pentru a o da la o parte. Am lăsat-o fără suflare. A leșinat, iar când și-a revenit i-am spus că fusese o alarmă falsă.

— Of, Gideon. Oftă din greu. Asta nu a fost o decizie înțeleaptă.

— A fost decizia corectă. Ea nu poate face nimic în privința a ceea ce s-a întâmplat.

— Nu poți să o protejezi de toate, iar minciuna nu e niciodată o soluție.

— Pot să o protejez de la a deveni o țintă! Am sărit în picioare, furios că reacția lui și cea a lui Angus reflectau cele mai negre temeri ale mele despre cum avea să răspundă Eva la decizia pe care o luasem. Până nu știu care e amenințarea reală, refuz să o las să se expună, ceea ce e exact ce va dori ea să facă!

— Alegerea asta îi aparține.

— Ar fi alegerea greșită.

— Chiar și așa, e o decizie la care trebuie să ajungă singură.

Am clătinat din cap, deși doctorul nu avea cum să mă vadă.

— Siguranța ei nu e negociabilă. Ea își face griji pentru tot restul lumii. E treaba mea să-mi fac griji pentru ea.

— Ai putea să-i împărtășești temerile tale, zise doctorul Petersen, pe un ton jos și liniștitor. Să i le explici.

— Ea nu ar pune propria siguranță pe primul loc. Și-ar dori să-i fie alături lui Stanton.

— Compania altor persoane care îi împărtășesc durerea poate...

— În momentul de față el stă pe un trotuar din oraș, veghind peste cadavrul mamei ei!

Cuvintele și imaginea pe care mi-au evocat-o erau dezgustătoare. Stomacul mi s-a întors pe dos, protestând împotriva alcoolului pe care îl turnasem în el. Dar aveam nevoie să priceapă cineva întreaga amploare a ororii și să înțeleagă de ce luasem acea decizie. Să îmi ofere o oarecare speranță că Eva urma să înțeleagă.

— Nu-mi spune tu ce ar fi cel mai bine pentru ea în momentul de față, am continuat cu răceală. Nu am s-o las să meargă acolo. Ar bântui-o tot restul vieții dacă ar vedea... asta.

Doctorul tăcu o vreme, apoi spuse:

— Cu cât aștepți mai mult, cu atât va fi mai dificil pentru amândoi.

— Am să-i spun imediat ce se trezește. Iar tu vei veni aici să mă ajuți să o fac.

— Gideon...

— Am vorbit cu tatăl ei în California. Va porni încoace cât de repede. Iar Cary e deja aici. Am început să mă plimb agitat prin încăpere. Ei au avut ceva timp să proceseze vestea, așa că atunci când îi va întâlni Eva, ei vor putea să îi asigure susținerea de care are nevoie. Și vei putea și tu să o ajuți.

— Tu nu înțelegi că cea mai importantă sursă de tărie sufletească și alinare pentru Eva ești chiar tu, Gideon. Și prin faptul că nu i-ai dezvăluit ceva de o asemenea magnitudine și ai

minţit-o iniţial în această privinţă, ai pus sub semnul întrebării exact lucrul pe care se baza cel mai tare.

— Crezi că eu nu ştiu asta?! M-am oprit brusc din mers, direct în faţa colajului de fotografii cu soţia mea. Sunt... Dumnezeule! Sunt înspăimântat de gândul că nu o să mă ierte.

Tăcerea doctorului Petersen lasă cuvintele să plutească în aer, părând să ia în râs deznădejdea mea. Mi-am smuls privirea de la imaginile cu soţia mea.

— Dar aş face-o din nou. Dată fiind situaţia, date fiind mizele...

— În regulă. Va trebui să discuţi cu ea despre toate astea imediat ce se trezeşte. Dar fii sincer în privinţa a ceea ce simţi şi pune accentul mai degrabă pe asta decât pe logica sau pe raţionamentul tău. S-ar putea să nu fie de acord sau să nu-ţi împărtăşească punctul de vedere, dar te va ajuta dacă va înţelege motivaţia emoţională din spatele faptelor tale.

— Tu o înţelegi? l-am provocat eu.

— Da, o înţeleg. Ceea ce nu înseamnă că nu aş fi recomandat o altă abordare a situaţiei, dar înţeleg. Am să-ţi las un alt număr de telefon la care să mă poţi contacta direct.

Luând un pix de pe masa de scris, mi l-am notat.

— Vorbeşte cu Eva. După aceea, dacă în continuare vei dori să fiu acolo, voi veni. Nu pot să-ţi promit că voi răspunde imediat, continuă el, dar voi veni cât de repede pot.

— Mulţumesc.

Am încheiat convorbirea şi m-am aşezat la masa de lucru. Nu mai aveam nimic de făcut în afară de a aştepta. Să aştept să se trezească Eva. Să aştept să vină poliţia. Să aştept vizitatorii care urmau să vină şi să ne sune, prieteni şi rude care aveau să fie la fel de ineficienţi în a ajuta cum eram şi eu.

Mi-am pornit computerul și i-am trimis un e-mail lui Scott, cerându-i să îmi anuleze tot programul pentru restul săptămânii și să ia legătura cu organizatorul de nunți. Probabil era inutil să informăm lumea despre ceea ce se petrecuse, având în vedere că paparazzi fuseseră la fața locului în momentul schimbului de focuri. Era imposibil să obținem chiar și o singură zi de doliu în privat.

Gândul la ceea ce mă așteptam să fi fost deja postat online m-a umplut de furie neputincioasă. Fotografii deslușite de la scena crimei. Teorii ale conspirației și speculații nebunești. Lumea avea să ne spioneze pe fereastră luni întregi de-acum încolo.

Am alungat acele gânduri.

M-am forțat să mă gândesc la lucrurile care puteau să atenueze stresul Evei. Aveam deja în plan să vorbesc cu Victor și urma să discutăm atunci despre familia lui, având în vedere că sosirea lor era programată pe vineri.

M-am trezit cu telefonul în mâna înainte să mă dezmeticesc. Am verificat lista de apeluri nepreluate și am luat la rând mesajele text. Nu primisem nimic de la mama, deși nu puteam crede că nu auzise ceva fie de la Chris, fie de la Ireland. Lipsa ei de reacție nu m-a surprins la fel de mult ca mesajul de la Christopher.

"Te rog transmite-i Evei condoleanțele mele."

M-am holbat la mesaj multă vreme, atingând ecranul cu degetul când i-a scăzut luminozitatea, pentru a-l ține aprins și în fața mea. Expresia *te rog* fusese ceea ce mă izbise. Un semn de politețe atât de banal, dar pe care Christopher nu îl folosise niciodată cu mine.

M-am gândit la oamenii pe care îi sunasem pentru Eva. Cary, care îi era ca un frate. Victor, tatăl ei. Pe cine ar fi sunat Eva dacă situațiile noastre ar fi fost inversate? Pe Chris? Cu siguranță nu pe fratele meu.

De ce? În toți acești ani îmi pusesem aceeași întrebare. Christopher ar fi putut să însemne mult mai mult pentru mine, o legătură cu noua familie pe care o întemeiase mama.

Deschizând sertarul, mi-am ațintit privirea asupra micului stick de memorie pe care Angus îl luase din casa soților Lucas. Aici se afla răspunsul?

Ar mai fi contat acum dacă da?

Momentul de care mă temeam sosi mult prea repede. Eram întins pe pat cu ochii închiși și am simțit patul mișcându-se când Eva se întoarse pe o parte, apoi i-am auzit oftatul ușor când se instală în noua poziție. Avea să adoarmă la loc dacă o lăsam. Aș fi putut să îi mai ofer câteva ore de pace.

Dar avionul lui Victor tocmai aterizase în New York. Poliția putea să sosească din clipă în clipă. Realitatea urma să dea buzna peste noi oricât de mult mi-aș fi dorit să o țin deoparte, ceea ce însemna că timpul pe care îl aveam la dispoziție pentru a-i da vestea soției mele era din ce în ce mai scurt.

M-am ridicat în fund și mi-am trecut o mână peste față, simțind zgârietura produsă de barba ce îmi umbrea obrazul. Apoi am atins-o pe Eva pe umăr, trezind-o cât de blând puteam.

— Bună. Se rostogoli spre mine, privindu-mă cu ochi somnoroși. Ești încă îmbrăcat. Ai lucrat toată noaptea?

Eu m-am ridicat și am aprins lumina de pe noptieră, incapabil să discut situația fără a sta în picioare.

— Eva. Trebuie să vorbim.

Clipind spre mine, se ridică într-un cot.

— Ce s-a întâmplat?

— Stropește-te puțin cu apă pe față până merg să-ți fac o cană de cafea, bine? Și așteaptă aici în dormitor până ți-o aduc.

Ea se încruntă.

— Pare a fi ceva serios.

— Este. Și trebuie să fii trează.

— Bine.

Aruncând la o parte plapuma, Eva se dădu jos din pat.

Eu l-am luat pe Lucky și am închis ușa dormitorului în urma mea, lasându-l la baie înainte să merg să pregătesc cafea pentru mine și pentru Eva. O zi nouă, aceeași rutină. Să mă prefac pentru alte câteva minute că nu se întamplase nimic era echivalent cu un alt fel de minciună.

Când m-am întors în dormitor, am găsit-o pe Eva trâgându-și o pereche de pantaloni de pijama. Își strânsese părul la spate într-o coadă de cal și avea o pată de pastă de dinți pe tricou. Normal. În acel moment, era soția pe care o iubeam mai presus de rațiune.

Ea îmi luă cana din mâini și inspiră aroma, închizând ochii cu o expresie de plăcere pură. Era un gest atât de tipic pentru ea, atât de Eva, încât pieptul mi se strânse de durere.

Mi-am pus cafeaua deoparte, stomacul încordându-mi-se brusc în noduri atât de puternice încât nu mă puteam gândi să bag nimic în el.

— Stai jos pe scaunul ăla, îngeraș.

— Începi să mă bagi în sperieți.

— Știu. Îmi pare rau. Am atins-o pe obraz. Nu vreau să prelungesc momentul. Dacă stai jos, am să-ți explic.

Eva se instală pe scaunul de lectură de sub ferestrele cu arcadă. Cerul începea să își schimbe culoarea de la bezna nopții

la un gri albăstrui. Am aprins lumina lângă ea, apoi am luat celălalt scaun și l-am pus în fața ei. Întinzându-mă să-i prind mâinile, m-am așezat, strângând-o blând de degete.

Am tras adânc aer în piept:

— Te-am mințit. Am să-ți explic de ce am făcut-o după ce termin, dar deocamdată...

Ea mă privi cu ochii îngustați.

— Scuipă tot, asule.

— Ai avut dreptate în privința focurilor de armă pe care le-ai auzit. Unul dintre fotografi a deschis focul asupra noastră noaptea trecută. Mama ta a fost atinsă de un glonț. Am ezitat, chinuindu-mă să rostesc cuvintele. Nu a rezistat.

Eva se holbă la mine, cu ochi mari și întunecați pe chipul devenit brusc palid. Mâna îi tremura violent când puse cana de cafea pe măsuță.

— Ce vrei să spui?

— A fost împușcată, Eva. Mi-am strâns mai tare mâinile pe mâinile ei dintr-odată reci, simțindu-i panica. Glonțul a fost fatal. Îmi pare rău.

Respirația ei își acceleră ritmul.

— Nu am nici un răspuns pe care să ți-l pot oferi în momentul acesta. Persoana care a tras a fost arestată, iar Raul mi-a spus ca ofițerii Graves și Michna au fost selectați să se ocupe de acest caz.

— Ei sunt polițiști la Criminalistică, a spus ea pe un ton sec.

— Da.

Ei fuseseră cei care investigaseră și moartea lui Nathan Barker. Îi cunoșteam mai bine decât mi-aș fi dorit.

— De ce ar fi vrut cineva să o ucidă pe mama?

— Nu știu, Eva. Poate a fost un act la întâmplare. Poate și-a ratat ținta. Am putea să-i sunăm pe Graves sau Michna — mai ai cărțile lor de vizită, nu? S-ar putea să nu ne spună nimic, dar mă aștept să vină oricum să ne ia declarații.

— De ce? Eu nu știu nimic.

Teama cu care mă luptasem toată noaptea mă copleși. Mă așteptasem la furie și lacrimi. La o explozie violentă de emoție. În schimb ea părea dezorientată. Aproape fără viață.

— Îngerul meu. I-am dat drumul la una dintre mâini pentru a-i prinde fața în palmă. Cary e aici, în camera de oaspeți. Tatăl tău e pe drum dinspre aeroport. Va ajunge în scurt timp.

— Tata. O singură lacrimă îi alunecă pe chip. El știe?

— Da. I-am spus. Cary știe și el. A fost acolo.

— Trebuie să vorbesc cu el. A fost ca o mamă pentru Cary.

— Eva. M-am tras până la marginea scaunului și am prins-o de umeri. Nu e cazul să-ți faci griji pentru nimeni altcineva în momentul de față.

— De ce nu mi-ai spus? Mă privi cu o expresie moartă. De ce m-ai mințit?

Am dat să îi explic, apoi am ezitat. În cele din urmă i-am spus:

— Ca să te protejez...

Privirea ei se desprinse de pe fața mea, alunecând într-o parte.

— Cred că am știut că s-a întâmplat ceva rău. Cred că de asta nu sunt surprinsă. Dar când am plecat... Era deja...

— Murise deja, Eva. Nu am să te mint din nou — nu știam dacă fusese cineva împușcat atunci când te-am luat de acolo. Cel mai important lucru era să te duc undeva la adăpost. După aceea...

— Nu contează.

Pieptul mi se dilată, iar plămânii mi se cutremurară.

— N-ai fi putut să faci nimic.

— Nu mai contează acum, oricum.

— Ești în stare de șoc acum, Eva. Uită-te la mine.

Când ea nu o făcu, am luat-o pe sus și am tras-o în poală. Întregul ei corp era rece. Am ținut-o strâns la piept, încercând să o încălzesc, iar ea se înfioră.

Ridicând-o, am dus-o la pat și am dat plapuma la o parte. M-am așezat pe marginea saltelei și am tras păturile în jurul nostru, acoperind-o de la umeri în jos. Apoi am legănat-o, apasându-mi buzele pe fruntea ei.

— Îmi pare atât de rău, îngeraș. Nu știu ce să fac. Spune-mi ce să fac.

Ea nu răspunse și nici nu plânse.

— Ai dormit cât de puțin? ma întrebă Chris blând. Poate ar trebui să te întinzi o oră.

Am ridicat privirea peste masa de lucru și am fost surprins să îl vad pe tatăl meu stând în fața mea. Nu îl auzisem intrând, cufundat în gânduri în timp ce priveam orbește pe fereastră.

Victor și Cary se aflau în living cu Eva, amândoi aproape incapabili să vorbească, năuciți de durere. Angus se afla undeva în clădire, colaborând cu echipa de paznici din hol pentru a ține la distanță mulțimea de fotografi și de reporteri care se instalaseră în fața intrării principale.

— Ai vorbit cu Eva? M-am frecat la ochii ce mă usturau. Tatăl ei și Cary sunt distruși, iar ea e...

Dumnezeule! Cum era ea? Habar nu aveam. Părea... detașată. Ca și cum nu ar fi avut nici o legătură cu angoasa și cu

furia neputincioasă care se revărsau din două persoane pe care le iubea profund.

— E paralizată. Chris se așeză în fața mea. O să simtă întreaga forță a loviturii la un moment dat. Deocamdată gestionează situația în singurul mod în care știe.

— "La un moment dat" nu e măsurabil! Vreau doar să știu când... cum... ce să fac.

— De asta trebuie să ai grijă de tine, Gideon. Privirea lui blândă îmi studie fața. Ca să poți fi puternic pentru ea atunci când va avea nevoie de tine.

— Refuză să-mi dea voie să o alin. E prea ocupată făcându-și griji pentru toți restul.

— Asta îi distrage atenția, sunt sigur, afirmă el încet. Îi oferă ceva pe care să se concentreze, în afară de pierderea suferită de ea. Și dacă vrei să-mi urmezi sfatul, în momentul de față tu trebuie să te concentrezi pe tine însuți. E evident că ai stat treaz toată noaptea.

Eu am scos un hohot de râs fără urmă de amuzament.

— Ce m-a trădat? Smochingul?

— Ochii împăienjeniți, barba nerasă. Nu arăți ca soțul pe care se bazează Eva pentru a ține lucrurile sub control și a face tot ce depinde de el.

— La naiba! M-am ridicat. Atâta că mi se pare... aiurea să mă port ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nu la asta mă referem. Dar viața trebuie să meargă mai departe. Iar pentru Eva — asta se va întâmpla cu tine. Așa că fii tu însuți. În momentul de față arăți la fel de zdruncinat ca ei.

Așa și eram. Faptul că Eva refuza să caute alinarea în brațele mele... era cea mai neagră confirmare a temerilor mele.

Dar știam că avea dreptate. Dacă nu arătam precum un om capabil să o susțină, cum mă puteam aștepta să se sprijine pe mine?

Chris se ridică în picioare.

— Pregătesc un ibric de cafea până faci tu duș. Și am adus și mâncare. Câteva produse de patiserie și sendvișuri de la o brutărie pe care mi-a recomandat-o fratele tău. Va fi curând ora prânzului.

Nu mă puteam imagina mâncând nimic, dar era drăguț din partea lui că se gândise la asta.

— Mulțumesc.

Chris mă însoți până la ușă.

— Locuiesc în oraș acum, după cum știi. Christopher o să se ocupe de problemele de la muncă pentru următoarele câteva zile, ca eu să te pot ajuta aici. Dacă ai nevoie de orice — la orice oră, nu contează — sună-mă.

M-am oprit. Simțeam o apăsare enormă în piept. Fiecare respirație era un chin.

— Gideon. Chris își puse mâna pe umărul meu. O să treceți amândoi peste asta. Aveți prieteni și familie care au grijă...

— Ce familie?

Brațul lui căzură pe lângă corp.

— Nu, nu face asta, am spus eu, urând faptul că se retrăsese. Urând faptul că îi provocasem acea expresie rănită de pe chip. Ascultă, mă bucur că ești aici. Nu mă așteptasem, dar mă bucur...

Chris mă trase într-o îmbrățișare fermă.

— Atunci învață să te aștepți, rosti el posac. Fiindcă n-am de gând să dau înapoi de data asta, Gideon. Suntem o familie.

Poate că acum putem începe să ne gândim la ce înseamnă asta pentru noi toți. Tu și cu mine. Mama ta, Christopher și Ireland.

Cu capul sprijinit pe umărul lui, m-am străduit să îmi vin cât de puțin în fire. Eram obosit. Epuizat până în măduva oaselor. Creierul meu nu prelucra prea bine nimic din ce se întâmpla. Probabil acesta era motivul pentru care mă simțeam... La dracu'! Nu știam cum mă simțeam.

Tatăl Evei și Cary erau devastați. Stanton... nu puteam nici măcar să încerc să-mi imaginez cât de distrus era. Orice aș fi simțit eu pălea prin comparație.

Stresat, cu mintea aiurea, am vorbit fără a-mi gândi cuvintele:

— Christopher ar avea nevoie de un transplant complet de personalitate până să-mi poată deveni familie.

Chris încremeni și se dădu în spate.

— Știu că tu și Christopher nu vă înțelegeți prea bine, dar...

— Și nu e din vina mea. Hai să lămurim asta. Am încercat să țin în frâu întrebarea, am încercat să o înghit și să o las nerostită. El a discutat vreodată cu tine motivele pentru care mă urăște?

Pentru numele lui Dumnezeu. De ce? De ce a trebuit să întreb? Nu ar fi trebuit să conteze. Nu după atâția ani nenorociți!

Chris se retrase din fața mea, clătinând din cap.

— El nu te urăște, Gideon.

Eu m-am îndreptat, impunându-mi să nu tremur — de extenuare sau de emoție, nu îmi dădeam seama. Trecutul rămăsese în urma mea. Îl lăsasem acolo, îl îndesasem într-un sertar, unde îi era locul. O aveam pe Eva acum...

Pe toți dracii! Speram că încă o mai aveam pe Eva.

Soția mea nu insistase niciodată să îl confrunt pe Christopher, așa cum o făcuse cu restul familiei mele. Din punctul ei de vedere, fratele meu mersese prea departe, se folosise de Magdalene cu prea multă nesimțire, manevră pe care Cary o înregistrase video. Poate că Evei nu i-ar fi păsat dacă îmi rezolvam relația cu Christopher...

Dar poate aveam să o fac să fie mândră de mine dacă încercam.

Iar dacă o făceam mândră de mine, dacă îi dovedeam că eram diferit, că mă schimbasem așa cum avea ea nevoie... *Nenorocitule!* Tocmai anulasem tot progresul pe care îl făcuserăm împreună prin faptul că nu îi spusesem despre moartea Monicăi din clipa în care aflasem. Dacă a-mi repara acum relația cu propria familie ar fi ajutat-o cumva să mă ierte pentru minciuna pe care i-o spusesem, atunci merita să fac efortul, oricât de scump m-ar fi costat.

Mi-am forțat mâinile să se relaxeze. Când am deschis gura să vorbesc, vocea îmi era joasă și calmă:

— Trebuie să-ți arăt ceva.

I-am făcut semn tatalui meu vitreg să ia loc la biroul meu. Când împinse scaunul în față, am mișcat mouse-ul pentru a trezi monitorul din stand-by. Notițele de mână ale lui Hugh au umplut ecranul.

Ochii lui Chris țâșniră dintr-o parte într-alta, citind rapid. Am observat momentul în care a înțeles ce avea sub ochi. Spatele i-a împietrit.

— Nu știu cât de multe dintre chestiile astea sunt adevărate, l-am avertizat eu. Notițele lui Hugh despre sesiunile lui cu mine sunt în întregime mincinoase. Mie îmi lasă impresia că încerca

să îmi schițeze un profil pe care să îl folosească în apărarea lui în cazul în care îl puneam vreodată sub acuzare.

— Ar fi trebuit să o facem. Aruncă vorbele pe un ton tăios, scrâșnind din dinți. Cum ai pus mâna pe astea?

— Nu contează. Ceea ce e important e că are notițe de la patru sesiuni diferite cu Christopher. Una dintre ele, susține el, a fost o sesiune în grup care m-a inclus și pe mine. Asta fie e o invenție, fie am uitat eu de ea.

— Tu ce crezi că e?

— Chiar nu știu. Există... bucăți din copilăria mea pe care nu mi le mai amintesc.

Îmi aminteam mai multe în vis decât atunci când eram treaz. Chris își roti scaunul pentru a mă privi.

— Crezi că l-a molestat pe fratele tău?

Mi-a luat o clipă să împing amintirile deoparte și să îi răspund:

— Nu știu — va trebui să îl întrebi pe Christopher —, dar mă îndoiesc.

— De ce?

— Datele și orele de pe notițele lui Hugh arată că sesiunile cu Christopher au avut loc imediat după cele cu mine. Dacă respectivele informații sunt reale — și ar fi fost înțelept din partea lui să le noteze corect, dacă voia să își acopere urmele atunci nu ar fi fost în stare să o facă. Mi-am încrucișat brațele. Efortul de a-i explica retrezea în mine toată amărăciunea. Și dezgustul — atât față de Hugh, cât și față de mine însumi. Era un rahat cu ochi, dar — ascultă, nu am cum să spun frumos așa ceva. Nu mai avea nici o picătură de zeamă după ce termina cu mine.

— Dumnezeule... Gideon.

Mi-am ferit privirea pentru a nu vedea șocul și furia clocotitoare din ochii lui.

— Hugh i-a spus lui Christopher că motivul pentru care făcea terapie cu mine era fiindcă tu și mama vă temeați că intenționam să-l omor.

Gândul la restul oamenilor aflați în apartament a fost singurul lucru care m-a făcut să mă stăpânesc să nu dau cu pumnul într-un perete. Dumnezeu îmi era martor că în copilărie îmi folosisem în repetate rânduri pumnii.

Rememorând ce mai țineam minte din perioada respectivă, înțelegeam cât de ușor ar fi dat rezultate eforturile lui Hugh de a-l manipula pe Christopher, un băiețel al cărui frate mai mare avea frecvent izbucniri turbate de furie și de distrugere.

— Christopher nu ar fi crezut așa ceva, susținu Chris.

Am ridicat din umeri într-un gest obosit.

— Christopher mi-a spus o dată, recent, ca îmi doream să-l știu mort încă din ziua în care s-a născut. Atunci habar nu am avut la ce se referea, dar acum...

— Lasă-mă să citesc, zise el cu un aer sumbru, întorcându-se din nou spre monitor. Du-te fă dușul acela. Vom bea niște cafea când te întorci. Sau ceva mai tare.

Am dat să ies din încăpere, dar m-am oprit înainte de a deschide ușa. Întorcând din nou privirea spre Chris, l-am văzut concentrat cu îndârjire pe cuvintele din fața ochilor lui.

— Tu nu l-ai cunoscut pe Hugh așa ca mine, i-am spus eu. Era capabil să manipuleze realitatea... să te facă să crezi chestii...

Chris își ridică privirea și o susținu pe a mea.

— Nu e nevoie să mă convingi, Gideon. Cuvântul tău e suficient.

Eu mi-am ferit rapid ochii. Avea oare habar cât de mult însemnau acele patru cuvinte pentru mine? Nu îi puteam spune, gâtul îmi era ca o rană deschisă.

Dând din cap, l-am lăsat singur.

Mi-a luat mai mult timp decât ar fi fost cazul să iau naibii câteva haine pe mine. Le-am ales cu gândul la Eva. Pantalonii lejeri, de culoare gri, pe care îi iubea. Un tricou negru cu anchior. Gata.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Intră.

Angus apăru în prag.

— Cei doi investigatori sunt deja în lift.

— În regulă.

Am ieșit cu el în hol, îndreptându-mă spre living.

Soția mea era așezată pe canapea, înfofolită în pantaloni de trening și o bluză lălâie, cu șosete în picioare. Capul i se sprijinea pe umărul lui Victor, în timp ce obrazul lui era lipit de creștetul ei. Degetele ei dezmierdau părul lui Cary, așezat pe o pernă lângă genunchiul ei. Mai legați de atât nu ar fi avut cum să fie. Televizorul era pornit, derulând un film la care nu se uita nici unul dintre ei.

— Eva.

Privirea ei alunecă lent peste mine. I-am întins încet mâna.

— A venit poliția.

Victor se îndreptă, forțând-o și pe Eva să se ridice în fund. O bătaie scurtă în ușa holului atrase atenția tuturor celor prezenți.

Apropiindu-mă de canapea, am rămas cu brațul întins. Eva se desprinse încet dintre cei doi bărbați și se ridică, cu fața încă mult prea palidă. Își puse mâna într-a mea, iar eu am oftat

ușurat. Am tras-o la piept, petrecându-mi un braț peste umerii ei și depunându-i un sărut pe frunte.

— Te iubesc foarte mult, i-am spus eu, conducând-o spre ușă.

Brațele ei se încolăciră în jurul taliei mele și se sprijini de mine.

— Știu.

Am deschis ușa.

— Domnilor ofițeri. Vă rog, poftiți înăuntru.

Graves intră prima, ochii ei albaștri tăioși îndreptându-se imediat spre Eva. Michna o urmă, diferența de înălțime dintre el și partenera lui permițându-i să mă privească direct în ochi.

Mă salută scurt din cap.

— Domnule Cross.

Eva se desprinse de mine când am închis ușa.

— Ne pare foarte rău pentru pierderea dumitale, doamnă Cross, zise Graves, în stilul acela al polițiștilor care spunea că rosteau acele cuvinte mult prea des.

— Poate vi-l mai amintiți pe tatăl Evei, Victor Reyes, am spus eu. Iar scoțianul înalt de acolo e Angus McLeod.

Ofițerii de poliție salutară amândoi din cap, dar Graves preluă inițiativa, ca de obicei.

— Ofițer Shelley Graves și partenerul meu, ofițer Richard Michna. Se uită spre Cary, cu care discutase cu doar câteva ore în urmă. Domnule Taylor.

Eu am arătat spre masa mare.

— Să ne așezăm.

Soția mea își dadu părul pe spate cu mâini nesigure.

— Pot să vă servesc niște cafea? Sau apă?

— Niște cafea ar fi grozav, răspunse Michna, trăgându-și un scaun.

— O aduc eu, interveni Chris, intrând în cameră din hol. Bună. Sunt tatăl vitreg al lui Gideon, Chris Vidal.

Salutat de ambii investigatori, trecu în bucătărie.

Graves se așeză lângă partenerul ei, punând pe masă, lângă cotul ei, o mapă de piele ponosită. În timp ce ea era subțire ca o vergea, el era corpolent. Părul ei era castaniu și cârlionțat, prins la spate într-o coadă de cal la fel de severă ca fața ei inteligentă. Părul lui Michna începea să se rărească și să încărunțească, atrăgând și mai mult atenția asupra ochilor lui întunecați și a trăsăturilor aspre.

Graves mă privi în timp ce trăgeam un scaun pentru soția mea. Eu i-am întâlnit privirea și i-am susținut-o, văzând conștiința întunecată a crimei pe care o comisesem. La rândul meu, am lăsat-o să îmi vadă hotărârea. Da, făcusem unele fapte imorale din dorința de a-mi proteja soția. Îmi asumam acele decizii, chiar și pe cele pe care urma să le duc cu mine în mormânt.

M-am așezat lângă Eva, trăgându-mi scaunul aproape de al ei și luându-i mâna într-a mea. Victor se instală pe cealaltă parte, având-l pe Cary lângă el. Angus rămase în picioare în spatele meu.

— Ați putea amândoi să faceți câte o relatare a serii, începând din momentul când ați ajuns la eveniment? întrebă Michna.

Eu am vorbit primul, dureros de conștient de atenția Evei asupra fiecărui cuvânt pe care îl rosteam. Doar ultimele câteva clipe lipseau din amintirile ei, dar știam că acele câteva minute erau vitale.

— Nu aţi văzut persoana care a tras? întrebă Grave.

— Nu. L-am auzit pe Raul strigând şi am pus-o pe Eva la pământ. E un protocol al echipei de securitate să ne evacueze la primul semn de probleme. Am fost escortaţi în direcţia opusă şi nu m-am întors să privesc în urmă. Atenţia îmi era concentrată asupra soţiei mele, care era leşinată în momentul respectiv.

— Spuneţi-mi, n-aţi văzut-o pe Monica Stanton căzând la pământ?

Mâna Evei se strânse peste a mea. Am clătinat uşor din cap.

— Nu. Nici nu am ştiut că fusese rănit cineva, decât la câteva minute după ce plecaserăm deja de acolo.

Michna se uită spre Eva.

— În ce moment ţi-ai pierdut cunoştinţa, doamnă Cross?

Ea se linse pe buzele ce începeau să se crape.

— M-am izbit de trotuar cu destul de multă forţă. Gideon s-a rostogolit peste mine, ţinându-mă culcată. Nu puteam respira, apoi cineva s-a urcat peste Gideon. Erau amândoi atât de grei... Mi s-a părut că aud două, poate trei focuri de armă. Nu sunt sigură. Când m-am trezit, eram în limuzină.

— În regulă. Michna dădu din cap. Mulţumesc.

Graves deschise fermoarul mapei şi scoase din ea un dosar. Deschizându-l, luă o fotografie din evidentele poliţiei şi o puse pe masă, orientând-o spre noi.

— Îl recunoaşte vreunul dintre voi pe bărbatul acesta?

Eu m-am aplecat mai aproape. Blond cu ochi verzi.

Cu barba îngrijită. O faţă oarecare.

— Da, răspunse Angus, făcându-mă să răsucesc gâtul pentru a-l privi. E băiatul pe care l-am alungat în Westport, cel care făcea poze.

— Vom avea nevoie de o declarație din partea dumitale, domnule McLeod, îl informă Michna.

— Desigur. Își îndreptă spatele, încrucișându-și brațele. El e cel care a împușcat-o pe doamna Stanton?

— Da. Numele lui e Roland Tyler Hall. Ai avut vreodată contact cu acest bărbat, domnule Cross? Ții minte să fi vorbit cu el?

— Nu, am răspuns eu, scotocindu-mi prin memorie și negăsind nimic.

Eva se aplecă în față.

— Individul o hărțuia? Făcuse un fel de obsesie?

Rostise întrebarea încet, de dincolo de durerea ei mută răzbătând o notă tăioasă de furie înghețată. Era prima scânteie pe care o văzusem în ea de când îi dădusem vestea. Și a venit în momentul în care mi-am adus aminte ce altceva îi ascundeam: trecutul obscur al mamei ei. O poveste încâlcită care ar fi putut fi motivul pentru care Monica era moartă acum.

Graves începu să scoată din dosar imagine după imagine, începând cu fotografiile din Westport.

— Nu față de mama dumitale făcuse Hall o fixație.

Poftim? Spaima pe care o simțeam se transformă din nou în teama care mă chinuise toată noaptea.

Erau atât de multe imagini încât îmi era greu să mă concentrez pe una singura. Numeroase poze făcute cu noi doi în fața sediului Crossfire. Unele de la evenimente, care aduceau a cadre standard surprinse de paparazzi. În altele apăream în afara orașului.

Eva puse mâna pe colțul unei fotografii și o trase deoparte, icnind când văzu imaginea cu mine înclinând-o pe spate într-un

sărut pasional pe un trotuar aglomerat din oraș, în fața unei săli CrossTrainer.

Acea fotografie era prima cu noi doi care făcuse senzație pe internet. Eu răspunsesem întrebărilor din mass-media, confirmându-le că era într-adevăr femeia cu care îmi împărțeam viața, iar ea se deschisese spre mine, vorbindu-mi despre Nathan și trecutul ei.

Mai exista o fotografie larg circulată cu noi doi, în care eram surprinși certându-ne în Bryant Park. Și o altă fotografie cu noi doi în parc, într-o altă zi, în care apăream îmbrățișându-ne. Pe aceea nu o mai văzusem.

— Nu a vândut toate pozele astea, am spus eu.

Graves clătină din cap.

— Majoritatea pozelor Hall le-a făcut pentru el însuși. Când începeau să i se termine banii, mai vindea câteva. Nu a mai lucrat de luni bune și trăiește exclusiv în mașina lui.

Răsfirând fotografiile din vârful teancului pentru a le dezvălui pe cele de dedesubt, mi-am dat seama că de multe ori când eu și Eva observaserăm un fotograf, în spatele camerei se aflase Hall. M-am lăsat pe spate, eliberând mâna Evei pentru a-mi petrece un braț pe după ea, trăgând-o mai aproape. Hall fusese atât de aproape de soția mea, iar noi nici măcar nu știuserăm.

— Vreau să le văd și eu, zise Victor.

I le-am împins pe masă, cele de deasupra alunecând primele. Imaginile care rămaseră în urmă m-au făcut să mă îndrept în scaun. Am tras deoparte fotografia intens mediatizată în care apăream eu și Magdalene și care contribuise la declanșarea faimosului conflict cu Eva din Bryant Park. Și o alta cu mine și Corinne la petrecerea Kingsman Vodka.

Respirația mi se acceleră. I-am dat drumul Evei, venind mai în față pe scaun pentru a răsfoi imaginile cu ambele mâini.

Cary se aplecă în față pentru a privi peste umărul lui Victor.

— Deci tipul ăsta chiar nu știa să țintească? Sau a confundat-o pe Monica cu Eva?

— Nu pe Eva o hărțuia, am spus eu încordat, înțelegând realitatea oribilă. Am scos poza făcută în clubul de noapte în care petrecusem cu două femei. Surprinsă în mai, data de dinainte să sosească Eva la New York.

Graves răspunse privirii mele întrebătoare dând din cap.

— De dumneata e obsedat Hall.

Ceea ce însemna că nu doar ascunsesem ceea ce știam despre viața Monicăi, ci eram totodată răspunzător în mod indirect de moartea ei.

Capitolul 15

Apropiindu-mă de masă, mi-am pus mâna pe spatele lui Gideon și am simțit tensiunea acumulată acolo. Pielea îi era atât de caldă sub bumbacul moale al tricoului, iar mușchii atât de încordați.

Chris apăru din bucătărie cu o tavă pe care se aflau patru căni aburinde de cafea, o cană mică de lapte pentru cafea și zahăr turnat într-un bol. O puse jos lângă Michna, având în vedere că restul mesei era acoperit cu fotografii.

Ofițerii îi mulțumiră și luă fiecare câte o cană. Graves preferă cafeaua neagră. Michna adăugă puțin lapte și un vârf de linguriță de zahăr.

Pe Michna nu îl întâlnisem decât în contextul anchetei legate de moartea lui Nathan. Pe Graves o cunoșteam mai personal; mă înfruntasem cu ea în timpul lecțiilor de Krav Maga ale lui Parker. Eram convinsă că Graves mă plăcea, sau cel puțin nutrea o oarecare simpatie față de mine. Și eram sigură că iubirea lui Gideon față de mine o determinase să închidă dosarul privind moartea lui Nathan, chiar dacă mai avea unele întrebări.

Mă consola gândul că ancheta era în mâinile lor.

— Vreau să fiu sigură că înțeleg, am spus eu, croindu-mi drum cu forță prin durerea care îmi încețoșase mintea toată ziua. Individul îl hărțuia pe Gideon?

Tatăl meu împinse pozele deoparte.

— Hall încerca să ajungă la fiica mea sau la Cross?

— Hall consideră că Cross l-a trădat, răspunse Graves, prin faptul că s-a căsătorit.

M-am holbat la ea. Nu purta deloc bijuterii, nici machiaj, și totuși chipul ei era teribil de impunător. Călită de realitâtile profesiei ei, își păstrase totuși pasiunea față de justiție — chiar dacă dreptatea nu se făcea întotdeauna prin brațul lung al legii.

— Dacă nu putea el să fie cu Gideon, să nu poată nimeni altcineva?

— Nu tocmai. Se uită spre Gideon. Hall crede că are un "destin împletit" cu al dumitale — un fel de pact cosmic — și că dumneata, căsătorindu-te, ai rupt acest pact între voi doi. Doar ucigându-te ar fi putut să își împiedice viața să o ia într-o direcție în care nu voia să o ia.

— Și chestia asta ar trebui să aibă vreo logica? întrebă Cary, sprijinindu-și coatele pe masă și prinzându-și capul în ambele mâini.

— Fixația lui Hall nu e de natură sexuală, explică Michna, aratând șifonat și obosit după ce stătuse treaz toată noaptea. Chiar și așa, era pătrunzător și deconcertant de atent la detalii. Partenera lui se concentra pe un aspect anume; el studia periferia. Nu e nici măcar romantică. Pretinde că e heterosexual.

Graves scoase o altă fotografie din dosar și o așeză peste celelalte.

— O cunoașteți amândoi pe această femeie.

Anne. Palmele mi se umeziră brusc. Corpul lui Gideon se încordă ca un arc.

— Să-mi trag una, murmură Cary, mâinile lui strânse în pumni coborând pe masă cu o bubuitură ce m-a făcut să tresar.

— Am văzut-o seara trecută, interveni Chris, așezându-se lângă Gideon. A fost prezentă la dineu. Greu să ratezi părul acela roșu aprins.

— Cine e? întreb tata, cu vocea fermă și seacă.

— Doctor Anne Leslie Lucas, răspunse Graves. Ea e psihiatrul care îl trata pe Hall, deși se întâlnea cu el la un sediu secundar, aflat departe de cabinetul ei principal, și se ascundea sub numele de doctor Aris Matevosian.

Gideon expiră șuierat printre dinți.

— Cunosc numele.

Graves își îndreptă privirea asupra lui, intens concentrată.

— De unde?

— Doar o clipă. Vă arăt.

Se ridică de la masă și dispăru pe hol.

Eu l-am privit plecând și pe Lucky pornind în grabă după el. Cățelușul se ținuse pe lângă mine aproape toată dimineața, ca și cum ar fi crezut că eu aveam mai multă nevoie de el decât Gideon în momentul de față. Ceva se schimbase. Și cum barometrul emoțional al lui Lucky era mai bine calibrat decât al meu în clipa aceea, trebuia să fiu atentă la acest aspect.

— Vrea cineva să îmi explice exact cine e doctorul Lucas, zise tata, și ce relevanță are raportat la Hall și Monica?

— Îl vom lăsa pe Cross să ne dea detaliile astea, răspunse Michna.

— Ei doi au avut o relație sexuală acum ceva vreme, am intervenit eu, pentru a lua povara de a spune povestea de pe umerii lui Gideon.

Îi era rușine de ceea ce făcuse, și știam acest lucru.

Mi-am ridicat genunchii la piept și mi-am încolăcit brațele în jurul lor, încercând să mă încălzesc. Știam că trebuia să îmi aleg cu grija cuvintele. Să îi spun întregul adevăr ar fi fost dificil, având în vedere ce imagine deloc convenabilă despre soțul meu s-ar fi format astfel în mintea tatalui meu.

— Ei i s-au aprins prea tare călcâiele, am continuat eu, și voia să-și părăsească soțul, așa că Gideon a rupt-o cu ea. Ea nu a reușit să accepte realitatea și să depășească momentul. Și-a făcut apariția în clădirea mea o dată și a încercat să îl seducă pe Cary de câteva ori, purtându-și o perucă și prefăcându-se a fi altcineva.

Graves mă fixă cu o privire tăioasă și inteligentă.

— Am văzut plângerea înaintată de ea. Dumneata și domnul Cross ați înfruntat-o, separat, în două ocazii diferite.

— La naiba, Eva! Tata mă privi mânios, cu ochii împăinjeniti și roșii pe margini. Știi că nu ar fi trebuit s-o faci.

— Ce anume să știu? i-am aruncat eu. Tot nu înțeleg ce înseamnă toate astea. Îl hărțuia pe cel mai bun prieten al meu și pe soțul meu. I-am spus să o lase baltă.

Gideon se întoarse și ne întinse telefonul lui, arătându-ne o poză pe care o făcuse.

Michna examină imaginea.

— O rețetă pentru Corinne Giroux scrisă de doctor Aris Matevosian. De ce ai asta?

— S-a întâmplat acum câteva luni, răspunse Gideon pe un ton neutru, așezându-se din nou lângă mine, ca purtarea lui Corinne să devină haotică. Am descoperit că mergea de ceva vreme la un psihiatru care îi prescrisese antidepresive, medicamente care îi provocau acele schimbări bruște de dispoziție. Am făcut o poză cu eticheta flaconului pentru a ști cu cine să iau legătura dacă avea în continuare probleme.

Gideon își petrecu brațul pe după mine, trăgându-mă spre el. În momentul în care m-am sprijinit de el, l-am simțit înmuindu-se în scaun, ca și cum a mă ține în brațe era o ușurare

uriașă. Mi-am strecurat brațul în jurul taliei lui și i-am simțit buzele apăsându-se pe fruntea mea.

Pieptul lui vibră sub urechea mea când a continuat:

— Deci Anne era terapeuta lui Hall, spuse el, cu o voce răgușită de oboseală. De ce a apelat la un nume fals?

— S-a crezut deșteaptă, răspunse Grave fără ocolișuri. Dar noi suntem mai deștepți. Și îl avem pe Hall, care e foarte deranjat mintal, dar și foarte dispus să coopereze. Și-a mărturisit fapta din clipa în care ne-am așezat la masă cu el. Și a fost totodată suficient de șmecher — sau de paranoic — pentru a înregistra în secret toate sesiunile cu doctorul Lucas, înregistrări pe care le-am recuperat când i-am percheziționat automobilul.

— Ea l-a pus să facă asta? am întrebat, vrând să mă asigur că nu înțelegeam greșit.

— Nu cred că Hall a avut vreodată toate țiglele pe casă, afirmă Michna, dar a avut cândva un loc de muncă, o locuință și o viața în care Cross nu conta în mod deosebit. Anne Lucas i-a făcut o farsă urâtă. Graves începu să strângă fotografiile, ajutată de partenerul ei. Hall i-a pomenit că s-a lăsat de școală după ce schema Ponzi a familiei Cross i-a dus la faliment pe bunicii lui. Nu era ceva pentru care să-i poarte pică, dar ea l-a făcut să creadă că viața lui și cea a lui Cross sunt împletite într-un soi de paralelă.

— Și poate să facă pușcărie pentru asta? M-am agățat mai strâns de Gideon. Ceea ce a făcut ea... e unul dintre motivele pentru care mama e... nu mai e printre noi. Nu poate scăpa nepedepsită pentru așa ceva, nu?

— Am arestat-o cu aproximativ o oră în urmă. Graves îmi susținu privirea și i-am văzut hotărârea. Când apare și avocatul ei, o luăm în primire.

— Procuratura generală va stabili exact capetele de acuzare, interveni Michna, dar înregistrările lui Hall, plus filmările de pe camerele de pe supraveghere care îi arată pe Lucas și pe Hall intrând și ieșind din cabinetul ei secundar ne-au oferit o cauză probabilă.

— Ne veți ține la curent, zise tata.

— Desigur. Graves băga totul înapoi în mapa ei, apoi îi aruncă o privire lui Gideon. Ai văzut-o pe doctor Lucas la dineu?

— Da, răspunse el, mângâindu-mă în sus și în jos pe braț. Eva mi-a arătat-o.

— A vorbit vreunul dintre voi cu ea, oricât de puțin? întrebă Michna.

— Nu.

Gideon coborî spre mine o privire întrebătoare.

— Eu i-am arătat degetul mijlociu, de la depărtare, am mărturisit, amintirea chipului ei alunecându-mi prin mintea confuză. Avea un rânjet satisfăcut pe față. Poate de asta era acolo, ca să poată să vadă ce se întâmplă.

— Îngeraș.

Gideon mă strânse în brațe, învăluindu-mă în căldura și parfumul pielii lui.

— În regulă. Am obținut ce ne interesa, deocamdată, zise Graves scurt. Mai stăm doar cât să preluăm declarația domnului McLeod privind incidentul din Westport, apoi plecăm. Mulțumim pentru timpul acordat.

Înțelegând că terminaseră cu noi, ne-am ridicat toți de la masă.

— Eva. Graves aşteptă până când privirile ni se întâlniră. Pentru o clipă nu a mai fost doar polițistă. Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta.

— Mulțumesc.

Stingherită, mi-am ferit privirea de Graves.

Se întreba oare de ce aveam ochii uscați? Dumnezeu îmi era martor că eu da. Chiar dacă mama mă scotea uneori din minți, o iubeam. Sau nu? Ce fel de fiică era cea care nu simțea nimic la moartea mamei ei?

Angus se așeză în scaunul eliberat de Gideon și începu să relateze ce se întâmplase în Westport.

Gideon mă luă de mână și mă conduse câțiva metri mai încolo.

— Am nevoie de puțin timp cu tine.

Încruntându-mă, am dat din cap.

— Da, desigur.

Mă trase după el spre dormitorul nostru.

— Cross.

Ne-am întors amândoi auzind vocea tatălui meu.

— Da?

Tata stătea lângă living, cu fața împietrită și o expresie aprinsă în ochi.

— Trebuie să discutăm.

— De acord, spuse Gideon, dând din cap. Doar lasă-mi cinci minute cu soția mea.

Își continuă drumul, nelăsându-i tatălui meu răgazul de a protesta. Eu l-am urmat spre dormitorul nostru, cu Lucky gonind în fața noastră. L-am privit pe Gideon închizând ușa în

clipa în care am ajuns toți trei înăuntru. Apoi se întoarse spre mine cu o privire întrebătoare.

— Ar trebui să tragi un pui de somn, i-am spus. Arăți obosit.

Ceea ce mă îngrijora. Nu mai țineam minte de când nu îl mai văzusem atât de epuizat.

— Mă vezi? întrebă el răgușit. Te uiți la mine și mă vezi?

Cuta de încruntare de pe chipul meu se adânci. L-am privit din cap până în picioare. Oh. Se îmbrăcase pentru mine. Cu gândul la mine.

— Da.

El întinse mâna și mă atins pe obraz. Privirea lui chinuită o susținu pe a mea.

— Mă simt ca și cum aș fi invizibil în fața ta.

— Te văd.

— Eu... Respira gâfâit, cu pieptul ridicându-i-se sacadat, ca și cum tocmai ar fi alergat câțiva kilometri. Îmi pare rău, Eva. Îmi pare rău pentru Anne... pentru noaptea trecută...

— Știu.

Firește că știam.

Era atât de tulburat. Mult mai tulburat decât mine. De ce? Autocontrolul meu nu era niciodată la fel de bun ca al lui. Mai puțin acum. Din clipa în care aflasem adevărul, simțisem o hotărâre de gheață de undeva din adâncul sufletului. Nu o înțelegeam, dar o foloseam. Pentru a mă ocupa de anchetatori. Și de tatăl meu și de Cary, care aveau nevoie să fiu puternică pentru ei.

— La naiba. Se apropie de mine și îmi prinse fata în palme. Țipă la mine. Lovește-mă. Pentru numele lui Dumnezeu...

— De ce?

— De ce? Se holbă la mine ca și cum aș fi fost nebună. Fiindcă e vina mea! Anne era problema mea și nu am rezolvat-o. Nu am...

— Nu ești răspunzător pentru faptele ei, Gideon, am spus eu posacă, frustrată că gândea astfel. De ce ai crede așa ceva? Nu are nici o logică.

Mâinile lui se ridicară pe umerii mei și mă zgâlțâi ușor.

— Ce spui tu nu are nici o logică! De ce nu ești furioasă că nu ți-am spus despre mama ta? Ți-ai ieșit din fire când l-am angajat pe Mark și nu ți-am spus. M-ai părăsit... Vocea i se frânse. Nu poți să mă părăsești pentru asta, Eva. O să facem amândoi eforturi... o să găsim o soluție să trecem peste asta.

— Nu te părăsesc. L-am atins pe față. Trebuie să dormi, Gideon.

— Doamne.

M-a tras în sus și mi-a capturat gura, buzele lui apăsându-se pieziș peste ale mele. Eu mi-am încolăcit brațele în jurul lui, mângâindu-l pe spate pentru a încerca să îl calmez.

— Unde ești? murmură el. Întoarce-te la mine.

Prinzându-mi obrajii în palme, mă apăsa blând cu degete tremurătoare, încurajându-mi gura să se deschidă. Din clipa în care am făcut-o, limba lui se strecură înăuntru, lingând cu disperare. Gemând, m-a tras cu forță spre el, penetrându-mi sălbatic gura cu limba lui.

Un val de fierbințeală explodă în mine. Căldura pielii lui încinsă de febră mi-a trecut prin haine, absorbindu-se în pielea mea. Disperată după ceva care să mă dezghețe, l-am sărutat și eu, limba mea dezmierdând-o pe a lui.

— Eva.

Gideon îmi dădu drumul, mâinile lui cutreierându-mi tot corpul, alunecand peste spatele și brațele mele.

M-am ridicat pe vârfuri, adâncind contactul dintre gurile noastre. Mâinile mi se strecurara sub tricoul lui, făcându-l să șuiere, arcuindu-se spre mine și depărtându-se de răceala degetelor mele. Atingerea mea îl urmă, mângâindu-i pielea, căutând acea căldură.

— Da, icni el în gura mea. Doamne, Eva. Te iubesc.

Eu l-am lins peste buze, i-am supt limba când a ieșit la rândul ei să mă lingă. Sunetul pe care l-a scos Gideon era în același timp durere și ușurare, mâinile lui închizându-se peste fesele mele și trăgându-mă spre el.

Eu m-am agățat de el, pierzându-mă în el. El era ceea ce aveam nevoie. Nu mă puteam gândi la nimic altceva când mă ținea în brațe.

— Spune-mi că mă iubești, șopti el. Că mă vei ierta. Săptămâna viitoare... anul viitor.. într-o bună zi...

— Te iubesc.

Își smulse gura de pe a mea, îmbrățișându-mă atât de strâns încât îmi era greu să respir. Picioarele îmi atârnau deasupra podelei, tâmpla mi se apăsa pe a lui.

— Am să mă revanșez față de tine, îmi jură el. Am să găsesc o cale.

— Șșștt...

Era acolo, într-un colț al minții mele, consternarea. Durerea. Dar nu știam dacă era din cauza lui Gideon sau a mamei mele.

Am închis ochii. M-am concentrat pe mirosul lui adorat, familiar.

— Sărută-mă din nou.

Gideon întoarse capul, buzele lui găsindu-le pe ale mele. Tânjeam să îl simt mai adânc, mai intens, dar el mă refuză. Pe cât de sălbatic de pasionate fuseseră primele lui sărutur, pe atât de blând era acesta. Tandru. Am scâncit un protest, mâinile mele înfigându-se în părul lui pentru a-l trage mai aproape.

— Îngeraș. Mă dezmierdă cu toată fața. Ne așteaptă tatăl tău.

O, Doamne. Îmi iubeam tatăl, dar agonia și furia lui neputincioasă se revărsau în valuri din el, izbindu-mă dureros. Nu știam cum să îl alin sau să îl liniștesc. Simțeam un pustiu în sufletul meu, ca și cum nu aș mai fi avut nimic de oferit nimănui. Dar toată lumea avea nevoie de mine. Punându-mă din nou pe picioare, Gideon îmi scrută din nou chipul.

— Lasă-mă să-ți fiu alături. Nu mă ține la distanță.

— Nu încerc să o fac.

Mi-am desprins privirea de pe el, îndreptând-o spre baie. *E un prosop pe jos. Ce caută acolo?*

— Ceva e în neregulă.

— Da. Totul, spuse el încordat. E totul cât se poate de aiurea. Nu știu ce să fac.

— Nu. E ceva în neregulă în mine.

— Eva? Cum poți să spui asta? Nu e nimic în neregulă cu tine.

Îmi prinse din nou fața în palme, întorcându-mi-o spre el.

— Te-ai tăiat. Am atins micul punct de sânge închegat de pe obrazul lui. Nici asta nu faci niciodată.

— Ce se petrece în capul ăla al tău? Își încolăci brațele în jurul meu. Nu știu ce să fac, spuse el din nou. Nu știu ce să fac.

Gideon îmi păstră mâna într-a lui când ne-am întors în living.

Tata își înălță privirea de unde stătea așezat pe canapea, apoi se ridică. Purta blugi uzați si un tricou decolorat cu sigla UCSD. O umbră de barbă îi apăruse pe obrazul pătrățos și puternic.

Gideon se bărbierise. De ce nu îmi dădusem seama de acest detaliu când observasem tăietura de lamă? De ce nu observasem că se schimbase din smoching?

Unele lucruri mi se arătau cu o claritate bizară. Altele se pierdeau în ceața din mintea mea.

Anchetatorii plecaseră. Cary era ghemuit lângă brațul canapelei și dormea adânc, cu gura întredeschisă. Îl auzeam sforăind încet.

— Putem merge în biroul meu, spuse Gideon, eliberându-mi mâna pentru a arăta spre hol.

Dând scurt din cap, tata ocoli măsuța de cafea.

— Ia-o înainte.

Gideon porni spre coridor. Eu mi-am potrivit pasul cu al lui.

— Eva. Vocea tatălui meu mă opri, făcându-mă să mă răsucesc pe călcâie. Vreau să discut cu Cross între patru ochi.

— De ce?

— Am să-i spun lucruri pe care nu e cazul să le auzi.

Am clătinat încet din cap.

— Nu.

El scoase un sunet de frustrare.

— Refuz să ne certăm pe tema asta.

— Tată, nu sunt copil. Orice ai avea să-i spui soțului meu are legătura cu mine și consider că trebuie să fiu și eu de față.

— Eu nu am nimic împotrivă, zise Gideon, întorcându-se lângă mine.

Obrazul tatălui meu se încordă, privirea lui plimbându-se rapid de la unul la altul.

— În regulă.

Am intrat toţi în biroul lui Gideon. Chris era aşezat la masa de lucru a lui Gideon, vorbind la telefon. Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică în picioare când am intrat noi.

— Oricând termini cu ce-ai de făcut pe azi, zise el, adresându-se persoanei cu care vorbea la telefon. Îţi explic când ne vedem. În regulă. Vorbim atunci, fiule.

— Am nevoie de birou pentru un minut, îi spuse Gideon după ce a închis telefonul.

— Sigur. Privirea lui îngrijorată ne măsură pe toţi trei. Scot nişte farfurii şi pregătesc ceva pentru prânz. Trebuie să mâncăm cu toţii ceva.

Chris ieşi din încăpere, ceea ce mă făcu să îmi îndrept atenţia asupra tatălui meu, care se uita ţintă la uriaşul colaj de fotografii de pe perete. Cea din mijloc mă înfăţişa dormind. Era o imagine intimă; genul de poză pe care un bărbat o făcea pentru a-şi aminti lucrurile pe care le făcuse cu iubita sa înainte să adoarmă.

Uitându-mă la celelalte poze, am observat una în care apăream alături de Gideon la un eveniment şi care, ştiam acum, fusese realizată de Hall. Am întors capul, simţind un fior coborându-mi pe şira spinării.

Teamă? Hall îmi răpise mama, dar adevărata lui ţintă fusese Gideon. Aş fi putut să-l plâng pe soţul meu acum. Stomacul mi-a fost cuprins de crampe la acest gând, făcându-mă să mă îndoi de la mijloc.

— Îngeraş.

Gideon ajunse lângă minte într-o secundă, îndemnându-mă să mă așez pe unul din cele două scaune orientate spre birou.

— Ce s-a întâmplat?

Tata se apropie și el de mine, cu ochii înnebuniți de îngrijorare. Nu îmi puteam identifica propriile sentimente, dar le vedeam pe ale lui. Era înspăimântat pentru mine, mai neliniștit decât ar fi fost cazul.

— Sunt bine, i-am asigurat pe amândoi, însă întinzându-mă în același timp după mâna lui Gideon și ținându-i-o strâns.

— Trebuie să mănânci, spuse el.

— La fel și tu, am replicat eu. Cu cât terminați mai repede voi doi, cu atât putem merge mai rapid să facem asta.

Chiar și gândul la mâncare îmi stârnea greața, dar nu le-am spus asta. Deja erau amândoi prea îngrijorați pentru mine.

Tatăl meu se îndreptă.

— Am vorbit cu familia mea, i-a spus lui Gideon. Vor în continuare să vină aici pentru a fi alături de Eva. Și de mine.

Gideon se așeză pe jumatate pe marginea biroului, trecându-și o mână prin păr.

— În regulă. Aveam de gând sa îi ducem cu avionul direct în Carolina de Nord. Va trebui să modificăm planul de zbor.

— Ți-aș fi recunoscător, rosti tata posac.

— E în regulă. Nu-ți face griji pentru asta.

— Atunci tu de ce pari să-ți faci griji? l-am întrebat eu pe Gideon, văzându-l încruntat.

— E doar că... În stradă e o adevărată nebunie acum. Putem să-ți aducem rudele prin parcare, dar dacă se află că sunt în oraș, s-ar putea să se trezească asaltați de presă și de fotografi la hotel sau oriunde altundeva ar merge în oraș.

— Nu vin ca sa viziteze orașul, se răsti tata.

— Nu la asta mă referem, Victor. Gideon oftă obosit. Nu fac decât să gândesc cu voce tare. O să găsesc eu soluție. Consideră problema rezolvată.

Mi-am imaginat cam care era atmosfera jos, în holul de la intrare, mi-am imaginat-o pe bunica mea și pe verișorii mei croindu-și drum printr-un asemenea culoar. Am clătinat din cap și am avut un moment de claritate.

— Dacă vor să vină, ar trebui să mergem toți în Outer Banks, cum am planificat inițial. Avem deja camerele rezervate pentru ei. Va fi liniște și vom avea parte de intimitate.

Brusc mi-am dorit să fiu la plajă. Să simt vântul în păr, valurile izbindu-se de picioarele mele goale. Acolo mă simțisem vie. Voiam să mă simt vie din nou.

— Aveam deja organizat un serviciu de catering. Am avea mâncare și băutură pentru toată lumea.

Gideon mă privi.

— L-am pus pe Scott să discute cu Kristine. Am anulat totul.

— Dar nu cred să fi trecut mai mult de câteva ore de atunci. Hotelul probabil nu a apucat să facă alte rezervări pentru camerele respective într-un timp atât de scurt. Iar firma de catering deja e gata cu o bună parte din pregătiri.

— Chiar vrei să mergem la casa de pe plajă? mă întrebă Gideon încet.

Am încuviințat din cap. Acolo nu aveam amintiri cu mama, așa cum aveam în oraș. Iar dacă voiam să ies să fac o plimbare, nu m-ar fi deranjat nimeni.

— În regulă, atunci. Mă ocup eu de asta.

M-am uitat la tata, sperând că era de acord cu planul. Acesta statea lângă mine, cu brațele încrucișate și privirea ațintită în podea. În cele din urmă, spuse:

— Ceea ce s-a întâmplat schimbă totul. Pentru noi toți. Vreau să mă mut la New York.

Luată prin surprindere, i-am aruncat o privire lui Gideon, apoi din nou tatălui meu.

— Serios?

— O să-mi ia ceva timp să-mi rezolv situația la lucru și să-mi vând casa, dar am de gând să mă apuc de treabă. Mă privi. Am nevoie să fiu mai aproape decât pe cealaltă coastă a nenorocitei ăsteia de țări. Ești tot ce am.

— Oh, tată. Tu îți iubești munca.

— Pe tine te iubesc mai mult.

— Și cu ce o să te ocupi? îl întrebă Gideon.

Era ceva în tonul lui ce mi-a atras atenția asupra lui. Se răsucise puțin pentru a fi mai cu fața spre noi, ridicându-și o coapsă pe birou și sprijinindu-și mâinile încrucișate pe ea. Îl privea pe tatăl meu cu aviditate. Pe chipul lui nu era nici urmă din surprinderea pe care o simțeam eu.

— Asta e ceea ce voiam să discutăm, zise tata, cu o expresie sumbră pe fața lui frumoasă.

— Eva are nevoie de un șef de securitate dedicat exclusiv ei, afirmă Gideon, venindu-i în întâmpinare. Deja Angus și Raul sunt întinși la limită, iar soția mea are nevoie de propria ei echipă de securitate.

Eu rămas cu gura căscată când mi-am dat seama ce spusese soțul meu.

— Poftim? Nu, Gideon.

El ridică din sprâncene.

— De ce nu? Ar fi ideal. În nimeni nu aș putea avea mai multă încredere să te protejeze decât în propriul tău tată.

— Pentru că e... ciudat. Bine? Tata e un om independent. Ar fi jenant ca tata să se afle pe statul de plată al soțului meu. Pur și simplu nu e... corect.

— Angus e persoana care mi-a fost cel mai aproape de rolul de tată, sublinie Gideon, și are aceeași funcție. Privirea lui se ridică spre tata. Asta nu mă face să-l desconsider. Iar Chris, în calitate de șef al unei companii în care eu dețin pachetul de control, ar putea fi considerat tot unul dintre angajații mei.

— Asta e altceva, am spus eu cu încapătânare.

— Eva. Tata își puse mâna pe umărul meu. Dacă eu pot să mă descurc, ar trebui să poți și tu.

Eu m-am întors cu ochi mari spre el.

— Vorbești serios? Te-ai gândit la asta chiar înainte să deschidă el subiectul?

Tatal meu încuviință din cap, încă sumbru.

— M-am tot gândit la asta încă de când m-a sunat să-mi spună despre... mama ta. Cross are dreptate. În nimeni nu am mai mare încredere decât în mine însumi pentru a te ține la adăpost.

— La adăpost de ce anume? Ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută... nu e ceva cotidian.

Nu îmi puteam permite să gândesc altfel. Să trăiesc cu teama că Gideon ar fi putut fi în pericol în orice clipă? M-ar fi făcut să-mi pierd mințile. Cu siguranță nu puteam trăi cu gândul că tata era mereu în prima linie a frontului.

— Eva, te-am văzut mai mult la televizor, pe internet și în reviste decât te-am văzut în persoană, în tot anul care a trecut, și majoritatea timpului din perioada asta ți l-ai petrecut în San Diego. Chipul i se înăspri. Să dea Dumnezeu să nu fii niciodată

în pericol, dar nu-mi pot asuma riscul. În plus, Cross oricum are de gând să angajeze pe cineva. De ce să nu fiu eu acela?

— Chiar voiai să faci asta? am întrebat eu, întorcându-mă spre Gideon.

El încuviinţă.

— Da. M-am tot gândit la asta.

— Nu-mi place.

— Îmi pare rau, îngeraș.

Tonul vocii lui îmi arată că urma să fiu nevoită să accept fără să crâcnesc. Tata își încrucișă brațele.

— Nu voi accepta nici un beneficiu sau remunerație în plus față de ceea ce le plătești celorlalți oameni ai tăi.

Gideon se ridică și ocoli masa de scris, deschizând un sertar pentru a scoate un teanc de hârtii prinse cu agrafe de birou.

— Angus și Raul au fost amândoi de acord să-ți comunic salariile lor. Și am pregătit și un contract în care să vezi la ce te poți aștepta, pentru început.

— Nu-mi vine să cred, m-am plâns eu. Ai avansat atât de mult cu planul ăsta și nu mi-ai spus nimic?

— Am lucrat la el azi-dimineață. Subiectul nu a mai fost menționat până acum și nu aveam de gând să-ți spun nimic decât dacă tatăl tău pomenea că intenționează să se mute la New York.

Acesta era Gideon Cross: nu rata niciodată nici o ocazie.

Tata luă hârtiile, studie prima coală, apoi îl privi pe Gideon cu o expresie sceptică.

— E pe bune?

— Gândește-te că Angus mi-a fost alături mai mult de jumătate din viață. În plus, are o considerabilă pregătire militară și în operațiuni sub acoperire. Pe scurt, și-a câștigat

acest salariu. Gideon îl privi pe tata dând pagina. Raul lucrează cu mine de mai puțin timp, deci nu e la același nivel ca Angus — nu încă. Dar și el are o gamă largă de calificări și abilități.

Tata expira zgomotos când întoarse la pagina următoare.

— În regulă. Asta e...

— Mai mult decât te așteptai tu, probabil, dar evidența asta îți oferă informațiile necesare pentru a estima remunerația oferită în comparație cu cea a celorlalți șefi de securitate ai mei. Poți vedea că e corectă. Pornește de la premisa că vei accepta să urmezi și alte cursuri de pregătire și să obții orice permise, licențe și avize necesare.

L-am privit pe tata îndreptându-și umerii și ridicând bărbia, linia încăpățânată a gurii lui înmuindu-se. Indiferent ce văzuse, o lua ca pe o provocare.

— În regulă.

— Vei observa că am inclus o indemnizație de locuință, continuă Gideon, intrat complet în pielea unui mogul, în pofida tonului perfect neutru. Dacă dorești, există o locuință lângă fostul apartament al Evei, care e disponibilă și complet mobilată.

Mi-am prins buza de jos între dinți, știind că se referea la apartamentul în care stătuse cât timp Nathan reprezentase o amenințare. Ne întâlniserăm acolo în mod clandestin timp de câteva săptămâni, de ochii lumii prefăcându-ne că nu mai eram împreună.

— Am să mă gândesc, răspunse tata.

— Un alt lucru la care să te gândești, continuă Gideon, e realitatea faptului că fiica ta a devenit soția mea. În mod cert vom ține cont de rolul tău personal în viața Evei și îl vom

respecta. Dar a-ți respecta statutul de tată al ei înseamnă că nu vom fi neobrăzați. Nu înseamnă că nu vom avea relații intime.

Vai de mine! Mi-am cocârjat umerii, copleșită de rușine și l-am privit mânioasă pe Gideon. La fel și tata.

Avu nevoie de un minut întreg pentru a-și descleșta maxilarul și a-i răspunde:

— Am să țin cont de asta cât mă gândesc la ofertă.

Gideon încuviință scurt.

— În regulă. Mai era ceva ce trebuia sa discutăm?

Tatal meu clătină din cap.

— Nu acum.

Mi-am încrucișat brațele, știind că urma să aiba mai multe de spus la un moment dat.

— Știi unde să mă găsesti, îngeraș, când ești gata să te înfigi în mine. Soțul meu mi-a întins mâna. Între timp hai să mănânci ceva.

Doctorul Petersen ajunse în jur de ora trei, părând ușor zdruncinat. Trecerea prin mulțimea de pe trotuar pentru a intra în holul clădirii fusese în mod evident o încercare dificilă. Gideon îl prezentă tuturor, în timp ce eu îi priveam, încercând să îi studiez reacția în timp ce îi cunoaștea pe oamenii despre care auzise lucruri atât de intime.

Doctorul mi se adresă scurt, oferindu-mi condoleanțe. O plăcuse pe mama și adesea fusese oarecum indulgent în privința comportamentului ei nevrotic, spre frustrarea mea. Se vedea că era afectat de pierderea ei, ceea ce m-a făcut să mă întreb cum judeca reacția mea. Era evident că nu prea reușea să o deslușească. Mi-a fost greu să îi răspund când m-a întrebat cum mă simțeam.

Cu Gideon discută mult mai mult timp, retrăgându-se cu soțul meu în living, unde au vorbit în șoaptă.

Dar nu multă vreme. Gideon se întoarse spre mine, și am înțeles că discuția lor se încheiase. L-am însoțit pe doctorul Petersen până în holul de la intrare și l-am condus afară, dar nu înainte de a-mi observa poșeta pe o masă mică.

Când mi-am luat telefonul, am găsit zeci de apeluri nepreluate și mesaje. Megumi, Will, Shawna, doctorul Travis... chiar și Brett. Am deschis mesajele și am început să trimit răspunsuri când telefonul mi-a vibrat în mână, anunțând un apel. Am văzut numele celui care suna, am ridicat privirea spre Cary și l-am văzut discutând cu tata, apoi am pornit pe coridor, îndreptându-mă spre dormitor.

Prin ferestrele înalte și înguste am observat cât de mult se scursese din după-amiază. Urma să se întunece peste câteva ore, iar prima zi fără mama avea să se încheie.

— Bună, Trey.

— Eva. Eu... probabil nu ar trebui să te deranjez într-un asemenea moment, dar am văzut știrile și m-am trezit sunându-te înainte să mă gândesc că e o idee proastă. Voiam doar să-ți spun cât de rău îmi pare.

M-am așezat pe unul dintre scaunele de lectură, refuzând să mă gândesc la ce ar fi putut striga titlurile în momentul acela.

— Îți mulțumesc că te-ai gândit la mine.

— Nu pot să cred ce s-a întâmplat. Dacă pot să te ajut cu ceva, te rog să-mi spui.

Mi-am sprijinit capul greu de spătarul scaunului și am închis ochii. Mi-am amintit fața frumoasă a lui Trey, ochii lui căprui și micuța umflătură de pe nasul lui care îmi spunea că fusese la un moment dat rupt.

— Ascultă, Trey, nu vreau să te fac să te simți vinovat, dar trebuie să știi că mama a însemnat enorm pentru Cary. I-a fost ca o a doua mamă. Suferă foarte mult în momentul de față.

El oftă.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Am vrut să te sun... înainte. Mi-am strâns picioarele sub mine. Să văd ce mai faci, dar și... ei bine, e ceva mai mult la mijloc. Voiam să-ți spun că știu că trebuie să faci ce e mai bine pentru tine. Acestea fiind spuse, dacă te gândești cât de puțin că poate totuși îți dorești ceva cu Cary, ar trebui să te hotărăști rapid. Ușa începe să se închidă.

— Lasă-mă să ghicesc. Are pe cineva, rosti el sec.

— Nu, chiar dimpotrivă. A luat o pauză doar pentru el și a început să reevalueze ceea ce își dorește. Știai că a rupt-o cu Tatiana, nu?

— El așa zice.

— Dacă nu ai încredere în el că îți spune adevărul, e bine că ai rupt relația cu el.

— Îmi pare rău. Scoase un sunet de frustrare. Nu la asta m-am referit.

— Cary se vindecă, Trey. În scurt timp va fi pregătit să-și vadă mai departe de viață. E pur și simplu ceva la care să reflectezi.

— Tot asta fac de atunci, reflectez. Și tot nu am aflat răspunsul.

Eu mi-am frecat locul dintre sprâncene.

— Poate că pui întrebarea greșită. Ești mai fericit cu el sau fără el? Lămurește asta, și cred că restul va deveni limpede.

— Mulțumesc, Eva.

— Nu știu cât te ajută, dar noi doi am cam urmat aceeași cale. Eu și Gideon spuneam mereu că o să facem să fie totul bine, dar asta era... nu știu... Am scotocit prin ceața din mintea mea. Bravadă, încăpătanare. Asta a fost o parte din problema noastră, faptul că știam că era un castel din cărți de joc. Nu faceam pașii necesari pentru a ne construi o relație solidă. Are sens ce zic?

— Da.

— Dar am făcut amândoi schimbări importante, așa cum a făcut și Cary pentru tine. Și concesii importante.

L-am simțit pe soțul meu intrând în cameră și am deschis ochii:

— A meritat, Trey, am continuat eu încet. Nu mai e doar un optimism gratuit. Încă ne vom confrunta cu dificultăți, oamenii vor continua să ne lovească uneori când ne așteptăm mai puțin, dar când spunem că vom trece prin orice, e purul adevar.

— Îmi sugerezi să îi mai dau lui Cary o șansă.

Eu am întins o mână spre Gideon și am simțit o tresărire ușoară în piept când s-a apropiat de mine.

— Sugerez că probabil o să-ți placă schimbările pe care le-a făcut. Și dacă îi ieși și tu în întâmpinare, s-ar putea să constați că a meritat efortul.

Chris plecă la puțin timp dupa șase, pentru a lua cina cu Christopher. Dintr-un motiv necunoscut, el și Gideon schimbară o privire prelungă când soțul meu îl conduse la ușă. Eu am preferat să nu îi cer o explicație. Relația lor se modificase. Aerul circumspect cu care se trataseră în trecut dispăruse acum. În nici un caz nu aveam de gând să pun acest lucru sub semnul întrebării sau să îl fac pe Gideon să se

gândească prea mult la el. Era timpul să ia niște decizii cu inima.

Tata și Cary au plecat în jur de nouă, îndreptându-se spre fostul meu apartament, având în vedere că acolo era loc suficient pentru amandoi, iar în apartamentul penthouse, nu.

Urma tata să doarmă în dormitorul în care făcuse ultima dată dragoste cu mama? Cum ar fi putut îndura dacă totuși da? Când stătusem separată de Gideon, fusesem nevoită să mă mut acasă la Stanton. Camera mea conținea prea multe amintiri legate de Gideon, și ultimul lucru de care avusesem nevoie fusese să mă torturez cu mementouri care îmi aminteau de ceea ce îmi doream mai mult decât orice, dar mă temeam că nu puteam avea.

Gideon făcu un tur al apartamentului, stingând luminile, urmat pas cu pas de Lucky. L-am privit pe soțul meu mișcându-se, cu pasul mai greu decât de obicei. Era atât de obosit. Habar nu aveam cum reușise să supraviețuiască acelei zile, având în vedere cât de ocupat fusese după ce se încheiase dimineața — coordonându-se cu Kristine, răspunzând la câte un telefon ocazional din partea lui Scott și punându-l pe Arash la curent cu vizita ofițerilor de poliție.

— Îngeraș.

Îmi întinse mâna.

Eu m-am holbat la ea pentru o clipă. Toată ziua îmi oferise mâna. Un lucru atât de simplu, de fapt, dar cu impact. "Sunt aici lângă tine", spunea. "Nu ești singură. Putem face asta împreună."

Ridicându-mă de unde stăteam așezată pe canapea, mi-am împletit degetele cu ale lui și l-am lăsat să mă conducă spre dormitor, iar de acolo în baie. Acolo am îndeplinit aproape

aceeași rutină ca și el. Spălat pe dinți, spălat pe față. El făcu în plus și pasul de a lua una dintre pastilele pe care i le prescrisese doctorul Petersen. Apoi l-am urmat în dormitor și l-am lăsat să mă dezbrace, înainte de a-mi trage un alt tricou peste cap. M-a băgat în pat cu un sărut blând și lent.

— Unde mergi? l-am întrebat când s-a îndepărtat.

— Nicăieri.

Își dădu hainele jos cu o eficiență brutală, lăsându-și pe el doar boxerii. Apoi mi se alătură în pat, îl ajută pe Lucky să urce și el și stinse lumina.

Întorcându-se spre mine, mă prinse de talie și mă trase spre el, ghemuindu-se în spatele meu. Eu am gemut ușor simțind căldura trupului lui și m-am înfiorat când aceasta a început să alunge frigul din oasele mele.

Am închis ochii, concentrându-mă pe a-l asculta și a-l simți respirând. În câteva momente, ritmul lui deveni uniform și ritmic, Gideon cufundându-se în somn.

Vântul îmi biciuiește părul în timp ce mă plimb pe țărm, picioarele afundându-mi-se în nisip, pașii mei fiind apoi șterși de valuri. În fața mea văd țiglele bătute de vreme ale casei de pe plajă pe care Gideon a cumpărat-o pentru noi. E cocoțată pe stâlpi înalți, deasupra nivelului mareei, numeroasele ei ferestre privind în depărtare spre mare. Pescărușii se învârt și tipa deasupra capului meu, coborârile lor năprasnice și zborul lor frânat semănând cu un dans în briza sărata.

— Nu-mi vine să cred că o să ratez recepția.

Întorc capul și o descopăr pe mama pășind lângă mine. Poarta aceeași rochie de seară elegantă în care am văzut-o ultima oară. E atât de frumoasă. Cu adevărat răpitoare. Mă ustură ochii când o privesc.

— O să-ți simțim toți lipsa, îi spun.

— Știu. Și am făcut atâtea eforturi să o pregătesc. Îmi aruncă o privire, capetele părul ei fălfâindu-i pe obraz. Am reușit până la urmă să introduc și câteva note de roșu.

— Da?

Cuvintele ei mă fac să zâmbesc, în ciuda durerii. Ea totuși mă iubește așa cum știe ea mai bine. Doar fiindcă nu e întotdeauna cum îmi doresc eu să o facă nu înseamnă că nu e prețioasă așa cum e.

— Însă e o culoare foarte stridentă pentru o nuntă. A fost dificil.

— E oarecum vina ta, să știi, pentru că mi-ai cumpărat rochia aia roșie pe care am purtat-o în prima seară în care Gideon m-a scos în oras ca parteneră oficială.

— Asta te-a inspirat? Clatină din cap. Data viitoare ar trebui să alegi o culoare de contrast ceva mai blândă.

— Nu va mai exista o dată viitoare. Gideon e unul și bun pentru mine. Iau de pe jos o scoică, apoi o arunc înapoi în apa din care a venit. Au fost momente când nu eram sigură dacă vom reuși, dar acum nu-mi mai fac griji pentru asta. Eram cei mai mari dușmani ai relației noastre, dar ne-am descotorosit de bagajele emoționale care ne trăgeau în jos.

— Primele câteva luni sunt în teorie partea cea mai ușoară. Mama dansează puțin în fața mea și execută o piruetă grațioasă. Cât îți face curte. Excursii fabuloase, bijuterii scânteietoare.

Pufnesc în râs.

— Nouă nu ne-a fost ușor. Începutul a fost cel mai dificil. Dar devine din ce în ce mai ușor pe zi ce trece.

— Va trebui să-l ajuți pe tatăl tau să-și găsească pe cineva, spune ea, iar din voce îi dispare încântarea copilărească. Suferă de singuratate de atâta timp.

— E greu să mai găsească pe cineva ca tine. Încă te iubește.

Ea îmi aruncă un zâmbet trist, apoi își îndreaptă privirea spre apă.

— Eu l-am avut pe Richard... E un om atât de bun. Mi-aș dori să fie fericit din nou.

Mă gândesc la tatăl meu vitreg și îmi fac griji. Mama era totul pentru el. Ce îi va mai oferi bucurie acum că ea nu mai e?

— Nu voi fi niciodată bunică, spune ea gânditoare. Am murit tânără și în floarea vârstei. Asta nu e prea rău, nu-i așa?

— Cum poți să mă întrebi asta?

Las lacrimile să curgă. Mi-am cercetat sufletul toată ziua pentru că nu am putut să plâng. Acum că lacrimile au venit în sfârșit, le primesc cu drag. Simt că a explodat un dig în mine.

— Nu plânge, scumpo. Se oprește și mă îmbrățișează, umplând aerul pe care îl respir cu mirosul parfumului ei. Vei vedea că...

M-am trezit icnind, cu trupul zguduit de o smucitură violentă de surpriză. Lucky scâncea și mă atingea cu laba, împungându-mă în abdomen. L-am mângâiat pe capul catifelat cu o mână, ștergându-mi ochii cu cealaltă, dar erau uscați. Durerea din visul meu începea deja să pălească, risipindu-se într-o amintire îndepărtată.

— Vino încoace, murmură Gideon, vocea lui răsunând ca un reper sonor, cald și aspru, în dormitorul nostru scăldat în lumina lunii.

Brațele lui se închiseră peste mine, tragându-mă spre el.

Întorcându-mă spre el, i-am căutat gura și i-am găsit-o, cufundându-mă în el cu un sărut senzual și adânc. Surprinderea îl făcu să rămână nemișcat o clipă, apoi mâna lui îmi cuprinse ceafa, ținându-mă în loc în timp ce preluă controlul.

Mi-am împletit picioarele cu ale lui, simțind atingerea aspră a părului lui, pielea delicios de caldă și mușchii puternici de dedesubt. Dezmierdările blânde și ritmice ale limbii lui mă linișteau și mă excitau. Nimeni nu săruta ca Gideon. Porunca seducătoare a gurii lui era dogoritor de sexuală, dar era în același timp și atât de tandră. Adoratoare. Buzele îi erau si ferme, și moi și le folosea pentru a mă tachina, trecându-le ușor peste ale mele.

Coborând mâna între noi, i-am prins penisul în mână, dezmierdându-l cu o intensitate a dorinței egală cu a lui. El se umflă sub atingerea mea, până când capul lat începu să îi pulseze sub elasticul beteliei. Gemu, împingându-și șoldurile spre mâna mea mângâietoare.

— Eva.

Am auzit întrebarea din felul în care mi-a rostit numele.

— Fă-mă să simt, i-am șoptit.

Mâna lui se strecură sub tricoul meu, degetele lui alunecând ușoare ca fulgul peste abdomenul meu până îmi prinse sânul în palmă. L-a strâns, frământând carnea chinuită de dorință, înainte ca degetele lui abile să se închidă peste sfârcul meu. Cu o cunoaștere decadentă a trupului meu, Gideon răsuci și trase de sfârcul încordat al sânului meu, presiunea și mișcarea neîntrerupte provocându-mi zvâcniri de dorință prin tot corpul.

Eu am gemut, excitată. Disperată. Picioarele mele se strânseră în jurul picioarelor lui pentru a putea să îmi frec sexul umed de coapsa lui.

— Te doare pizdulicea aia frumoasă, îngeraș? Mă mușcă mărunt de colțul buzelor, cuvintele în sine seducându-mă. De ce are nevoie? Limba mea... degetele mele... mădularul meu?

— Gideon.

Am scâncit cu nerușinare când se desprinse de lângă mine, brațele mele întinzându-se după el când se ridică deasupra mea. El scoase un mârâit vag pentru a mă liniști și îl puse cu grija pe Lucky pe podea. Apoi mâinile lui se opriră pe șoldurile mele, trăgându-mi chiloții în jos până la genunchi.

— Nu mi-ai răspuns, Eva. Ce vrei să îmi bag în pizdulicea ta lacomă? Toate ce am zis?

— Da, am icnit eu. Totul.

O clipă mai târziu picioarele îmi erau în aer, iar capul lui brunet cobora spre carnea sensibilizată dintre coapsele mele.

Eu mi-am ținut respirația, așteptând. Din poziția ghemuită în care mă aflam, nu puteam vedea...

Catifeaua fierbinte și umedă a limbii lui se strecură între pliurile moi ale sexului meu.

— O, Doamne!

M-am ridicat într-un arc rigid.

Gideon începu să toarcă. Eu m-am zbătut, încercând să îmi ridic șoldurile spre extazul gurii lui obraznice. Încleștându-și mâinile pe șoldurile mele, el mă ținu nemișcată, degustându-mă în ritmul pe care îl dorea el, lingându-mă peste și în jurul deschizăturii alunecoase... tachinându-mă cu dorința mea lacomă de a-i simți limba în mine. Buzele lui se închiseră peste clitorisul ce îmi pulsa dureros, gura lui sugând, vârful limbii lui frecându-mi mugurele delicat de plăcere.

— Te rog...

Nu îmi păsa că mă făcea să implor. Cu cât îi ofeream mai mult, cu atât îmi oferea și el înapoi.

Dar mă făcea să aștept, savurându-mă, părul lui mângâind pielea fină de pe spatele coapselor mele, limba lui masându-mi clitorisul cu o presiune aproape imperceptibilă.

Mi-am apăsat mâinile pe față.

— E atât de bine... Nu te opri...

Am căscat larg gura când limba lui se mută mai jos, intrând doar milimetric în despicătura tremurătoare a corpului meu... apoi coborî și mai mult, dezmierdând rozeta care se înfiora sub mângaierea lui mătăsoasă.

— Oh! am icnit, pe jumătate înnebunită de torentul de senzații după atâtea ore de amorțeală.

Mârâitul lui reverberă în mine. Corpul îmi tresări violent când îmi oferi în sfârșit ceea ce îmi doream, limba lui întărită împingându-se în fierbințeala umedă cu o mișcare de penetrare lentă și delicioasă.

— Da, am icnit. Trage-mi-o.

Gura lui era extrem de fină, sursă de plăcere și de tortură deplină, limba lui obraznică în asediul ei senzual, înfigându-se între mușchii delicați și încleștați.

Gideon mă devora cu o atenție profund concentrată, atât de avid și de lacom încât m-am zvârcolit în extazul incredibil ce îmi pulsa prin corp. Am simțit presiune, apoi degetul lui se strecură în fundul meu și începu să mi-o tragă în găuricea sensibilă. Senzația de plin de acolo contrasta cu penetrarea ritmică a limbii lui. Sexul mi se încordă. Șovaiam tensionată pe buza prăpastiei orgasmului...

I-am țipat numele, cu trupul în flăcări, cu pielea fierbinte și umedă. Vibram de plăcere, eram mistuită de ea. Climaxul mă

zdrobi, făcându-mă bucăți. Dar Gideon nu se opri, limba lui urcând să îmi biciuiască clitorisul. Orgasmul se pierdu în următorul.

Hohotind, copleșită de orgasme intense și neîncetate, mi-am apăsat pumnii pe ochi.

— Nu mai, l-am implorat răgușită, cu brațele și picioarele tremurând puternic, în timp ce sexul meu se încleștă într-un nou torent orgasmic. Nu mai pot.

Am simțit salteaua înclinându-se când Gideon se mișcă, prinzându-mi cu o mână gleznele. Am auzit plesnitura elasticului când își împins boxerii în jos.

— Cum o vrei? întrebă el cu glas jos. Încet și dulce? Rapid și brutal?

O, Doamne...

M-am forțat să răspund, cu buzele uscate.

— Adânc. Tare.

Gideon se urcă peste mine, împingându-mi picioarele spre piept până am ajuns îndoită.

— Te iubesc, mi-a jurat el aprins.

Capul mare al mădularului lui gros se ridică în sexul meu, dezmierdând țesuturile deja umflate și sensibilizate.

Așa cum stăteam ghemuită, cu picioarele imobilizate de chiloții trași până la genunchi, sexul meu era strâmt pe dinăuntru, iar el era atât de mare. Mădularul lui gros mă întindea la limită, forța posedării lui făcând să mă usture carnea sensibilă. Și încă avea mai mult să îmi ofere.

Gemându-mi numele, Gideon își roti șoldurile, retrăgându-se și intrând din nou, băgându-și mai adânc bărbăția grea.

— Simți asta, îngeraș? întrebă el, cu vocea răgușită de dorință.

— Ești tot ce simt, am gemut eu, simțind nevoia să mă mișc, să îl primesc mai mult în mine.

Însă el mă ținea imobilizată, corpul lui trăgându-mi-o cu o desăvârșire distrugătoare.

Să îl simt astfel... atât de tare... penetrarea neobosită și relaxată...

Degetele mele se încleștară pe așternuturi. Sexul îmi zvâcnea frenetic în jurul lui, închizându-se peste capul gros al penisului cu o lăcomie flămândă. De fiecare dată când se retrăgea mă făcea să mă simt goală, de fiecare dată când se împingea fierbinte și gros în mine îmi injecta o doză uriașă de plăcere, ce îmi gonea prin vene ca un drog.

— Eva. Dumnezeule!

Gideon se aplecă peste mine în lumina lunii, un înger căzut cu o sexualitate întunecată. Fața lui frumoasă era împietrită de dorință, iar ochii lui scânteiau spre mine. Brațele îi erau încordate de nevoie nesatisfăcută, trunchiul lui sculptat de tensiunea din mușchii lui.

— Dacă îmi mai mulgi mult mădularul cu pizdulicea aia strâmtă a ta, o să mă faci să termin. Asta vrei, îngeraș? Vrei să te umplu cu sucul meu înainte să ți-o bag toată?

— Nu!

Am expirat zgomotos, impunându-i sexului meu să își relaxeze strânsoarea lacomă. Gideon își roti șoldurile, înfigându-se în mine, șuierând când l-am primit mai adânc în mine.

— Doamne, Eva. Pizdulicea ta e îndrăgostită de mădularul meu.

Punându-și mâinile pe tăblia patului, Gideon se întinse peste mine, picioarele noastre rămânând prinse între noi.

Complet expusă pentru plăcerea lui, nu puteam să fac nimic altceva decât să îl privesc când își îndreptă șoldurile și înfipse în mine și ultimii câțiva centimetri din mădular.

Sunetul care îmi zbură de pe buze a fost un scâncet aspru, plăcerea fiind atât de intensă încât durea. Distant, l-am auzit pe Gideon înjurând, i-am simțit trupul puternic înfiorându-se.

— Ești bine? scrâșni el, strângând din dinți.

Eu am încercat să trag aer în piept, plămânii mei dilatându-se cât de mult puteau.

— Eva. Îmi mârâi numele. Ești. Bine?

Incapabilă să vorbesc, am ridicat mâinile spre șoldurile lui, degetele mele agățându-se în boxerii lui. Am apucat pentru o clipă să mă gândesc cât de tare era că nu se obosise să ne dezbrace pe nici unul din noi...

Apoi începu să mi-o tragă, șoldurile lui mișcându-se într-un ritm neobosit, mădularul lui lung și gros intrând și ieșind de la rădăcină până la vârf în alunecari fulgerătoare. Sustinându-și întreaga greutate doar pe brațe și pe vârfurile picioarelor, se înfigea cu forța în mine, penisul lui rigid pironindu-mă direct în saltea.

Am terminat cu atâta forță încât am văzut negru în fața ochilor, corpul meu fiind copleșit de o plăcere atât de intensă încât a rămas prizonier în ea, suspendat în valurile puternice de senzații erotice.

Am fost inundată de explozia violentă a climaxului meu. Pielea îmi era gâdilată de furnicături din cap până în picioare. Gideon se opri brusc în mine, înfigându-se cât mai adânc, oferindu-i trupului meu tăria de oțel a penisului lui pentru a avea peste ce să se încleștеze. Sexul meu pulsa extaziat în jurul cărnii delicios de tari, strângând-o lacomă.

— Futu-i, scrâșni Gideon, îmi storci mădularul cu atâta forța.

Eu tremuram violent, chinuindu-mă să respir.

În clipa în care m-am prăbușit moale pe saltea, sătulă, Gideon își retrase mădularul din despicatura mea tremurătoare și se ridică din pat.

Deznădăjduită, am ridicat o mână spre el.

— Unde pleci?

— Stai așa.

Își scoase complet boxerii.

Era încă tare, mădularul lui ridicându-se semeț și mare, scăldat în sucurile orgasmului meu — dar eu nu eram udă de al lui.

— Tu n-ai terminat.

Eram prea moleșită să îl ajut când mi-a dat jos chiloții. Strecurându-și o mâna pe sub capul meu, mă ridică și îmi trase rapid tricoul peste cap.

Buzele lui îmi atinseră ușor fruntea.

— Tu ai vrut rapid și brutal. Eu vreau lent și blând.

Se întinse din nou peste mine, de data aceasta cuibărindu-se între picioarele și brațele mele desfăcute. În clipa în care i-am simțit greutatea, fierbințeala, dorința, mi-am dat seama cât de mult îmi doream și eu să facem dragoste lent și blând.

Atunci s-au revărsat într-un final și lacrimile, descătușate de focul pasiunii lui și de căldura iubirii lui.

— Ești totul pentru mine, am scâncit eu, cuvintele înecându-se în lacrimi.

— Eva.

Ridicându-și șoldurile, Gideon își potrivi capul penisului în despicătura sexului meu și se împinse în față blând, umplându-

mă încet și fără grabă. Buzele lui se mișcau peste ale mele, dezmierdarea limbii lui reușind cumva să fie mai erotică decât alunecarea mădularului său.

— Ține-mă în brațe, șopti el, brațele lui curbându-se pe sub umerii lui, iar mâinile lui închizându-se sub capul meu.

Eu l-am prins mai strâns. Fesele i se flexară lângă gambele mele când se înfipse în mine, transpirația lui umezindu-mi palmele ce îi mângâiau spatele.

— Te iubesc, murmură el, ștergându-mi lacrimile cu vârfurile degetelor lui. O simți?

— Da.

Am privit plăcerea alunecându-i pe chip în timp ce se mișca în mine.

L-am ținut strâns când gemu, cu trupul cutremurat de orgasm.

I-am sărutat lacrimile când plânse în tăcere alături de mine.

Și m-am dezbrăcat de durere în refugiul brațelor lui, știind că, la bine și la rău, Gideon era unul cu mine.

— Nu-mi mai trece uluirea față de locul ăsta. Cary își sprijini mâinile pe balustrada ce înconjura terasa construită pe toate părțile casei și își îndreptă privirea spre mare. Ochii îi erau ascunși în spatele unei perechi de ochelari de soare, iar vântul i se juca în păr. Casa asta e fantastică. Am impresia că suntem la kilometri întregi de toată lumea. Și priveliștea... e pur și simplu incredibilă.

— Așa-i? M-am sprijinit cu fundul de balustradă, întorcându-mă spre casă. Prin zidul de uși de sticlă glisante am privit familia Reyes forfotind ca albinele în jurul bucătăriei și a camerei mari, Gideon fiind luat prizonier de bunica mea și ambele mătuși ale mele.

Pentru mine, atmosfera veselă avea și o notă de suferință. Mama nu făcuse niciodată parte din acest grup extins, iar acum nici nu avea să o mai poată face vreodată. Dar viața mergea mai departe.

Doi dintre verișorii mei mai mici alergau după Lucky în jurul canapelelor, în timp ce cei trei mai mari se jucau pe calculator cu Chris. Unchiul meu Tony discuta cu tata în colțul pentru lectură, în timp ce tatăl meu își hâțâna pe genunchi nepoțica agitată.

Gideon era un bărbat care se temea de familie cum nu se temea de nimic altceva, iar fața lui sfâșietor de frumoasă reflecta nedumerire și consternare de fiecare dată când studia haosul din jurul lui. Cum îl cunoșteam bine, vedeam și tresărirea de panică din ochii lui, dar nu îl puteam salva. Bunica nu îl scăpa din ochi.

Cary se uită să vadă ce îmi atrăsese atenția.

— Aștept ca bărbatul tău să se strecoare pe furiș din casă și să o ia la fugă mâncând pământul.

Eu am izbucnit în râs.

— De asta l-am invitat și pe Chris, ca Gideon să aibă un oarecare sprijin.

Un prim grup — Gideon, eu, Cary, tata și Chris — ajunsese pe plajă în jur de zece dimineața. Puțin după ora doisprezece sosise și familia tatălui meu, adusă de la hotel cu tot cu alimentele pe care le cumpăraseră ca bunica să poată pregăti faimoasa ei rețetă de *posole*. Ea susținea că mâncarea era renumită pentru proprietățile ei de a alina chiar și cele mai suferinde suflete. Indiferent dacă era sau nu adevărat, știam din proprie experiență că felul în care pregătea ea acea tocană mexicană subțire era delicios.

— Chris îl lasă să se descurce singur, rosti Cary tărăgănat, la fel cum ai făcut și tu.

— Eu ce pot să fac? O, Doamne. Am rânjit. Bunica mea tocmai i-a dat un șort.

Fusesem puțin neliniștită când apăruse toată lumea. În copilărie nu petrecusem prea mult timp cu familia tatălui meu, iar după ce devenisem studentă la UCSD nu mai făcusem decât câteva vizite în Texas, însoțindu-l pe tatăl meu. De fiecare dată când mă dusesem în vizită, familia Reyes fusese oarecum rezervată față de mine, ceea ce mă făcuse să mă întreb dacă nu cumva semănăm prea mult cu femeia care, după cum știau cu toții, îi frânsese inima tatălui meu. O întâlniseră pe mama o singură dată și nu le plăcuse de ea, spunând că tatăl meu se întindea mai mult decât îi era plapuma și că iubirea lui față de ea nu avea să se termine bine.

Așa că atunci când bunica mea se dusese glonț la Gideon din clipa în care sosise și îi prinsese fața în mâini, îmi ținusem și eu respirația, nu doar el.

Bunica îi dăduse părul la o parte de pe față, îi răsucise capul dintr-o parte într-alta și declarase că îi amintea mult de tata. Gideon înțelesese cuvintele ei în spaniolă și îi răspunsese în limba ei de baștină — interpretându-i afirmația ca pe un mare compliment. Bunica fusese încântată. De atunci vorbea cu el tot în spaniolă, turuind neobosită.

— Ieri m-a sunat Trey, îmi zise Cary nepăsător.

Eu l-am privit.

— A, da? Și cum a fost?

— I-ai spus tu ceva, fetițo, de l-ai făcut să mă caute?

Încercând să afișez un aer nevinovat, l-am întrebat:

— Ce te face să crezi asta?

El îmi aruncă o privire cu subînțeles, pe buze ivindu-i-se un zâmbet strâmb.

— Deci ai făcut-o.

— I-am spus doar că n-o să-l aștepți la nesfârșit.

— Da. A încercat și el să pară inocent. Nu puteam decât să sper că mie îmi reușise mai bine decât lui. Știi că nu m-aș rușina să accept sex de milă, nu? Deci mersi că m-ai combinat.

Eu l-am îmbrâncit blând în umăr.

— Numai măgării spui.

Ceva se schimbase în Cary în ultimele câteva săptămâni. Nu mai apelase la mecanismele lui obișnuite de autoapărare, care aveau un caracter distructiv, și cum viața lui decurgea bine și fără acestea, mă agățam de speranța că nu avea să se mai întoarcă la ele.

— E drept. Îmi aruncă rânjetul lui sclipitor, și de data asta era autentic, luând locul măștii arogante pe care i-o cunoșteam mult prea bine. Deși să mi-o trag cu Trey e în mod cert un gând tentant. Mă gândesc că probabil îl tentează și pe el, așa că ar trebui să folosesc asta în avantajul meu.

— O să vă vedeți?

El confirmă din cap.

— O să mă însoțească la serviciul memorial organizat luni la Stanton.

— Oh.

Am oftat îndurerată. Clancy îl sunase pe Gideon și îi transmisese informația în dimineața aceea.

Ar fi trebuit să încerc să mă ocup personal de organizarea serviciului memorial, pentru a-l scuti pe Stanton? Pur și simplu nu știam. Încă încercam să accept faptul că mama nu mai era printre noi. După ce plânsesem ore întregi noaptea trecută,

fusesem copleşită de remuşcari apăsătoare. Erau atâta lucruri pe care i le spusesem mamei şi pe care le regretam şi nu le mai puteam retrage, atâtea momente când mă gândisem la ea cu frustrare şi lipsă de respect.

Era ironic, acum că mă gândeam mai bine, că cea mai mare vină a ei fusese de a mă fi iubit prea mult.

La fel cum o iubise şi tatăl meu vitreg — nemăsurat de mult.

— Am încercat să-l sun pe Stanton, am spus, dar îmi intră tot mesageria vocală.

— Şi eu. Cary îşi frecă obrazul neras. Sper că e bine, dar sunt conştient că probabil nu e.

— Cred că s-ar putea să dureze ceva până să fim bine, oricare dintre noi.

Ne-am cufundat într-o tăcere confortabilă pentru o clipă. Apoi Cary relua conversaţia:

— Am discutat cu tatăl tău azi-dimineată, înainte să pornim spre aeroport, despre planurile lui de a se muta la New York.

Am strâmbat din nas.

— Mi-ar plăcea foarte mult să-l am aproape, dar nu pot să nu mă gândesc cât ar fi de bizar dacă ar lucra pentru Gideon.

Cary încuviinţă încet.

— Ai dreptate.

— Tu ce părere ei?

El îşi întoarse corpul astfel încât să fie cu faţa spre mine.

— Ei bine, prezenta unui copil în viaţa mea chiar din momentul în care e încă în burta mamei mi-a dat complet viaţa peste cap, nu? Deci multiplică asta cu douăzeci şi patru de ani, cât ai tu, şi aş spune că un părinte iubitor ar face cam orice pentru a face lucrurile mai bune pentru copilul său.

Da, ceva se schimbase în mod cert în Cary. Uneori aveai pur și simplu nevoie de o smucitură violentă pentru a te împinge în direcția potrivită. Pentru Cary acea smucitură fusese gândul de a deveni tată. Pentru mine, fusese faptul de a-l fi cunoscut pe Gideon. Iar pentru Gideon fusese posibilitatea de a mă pierde.

— În fine, continuă Cary, tatăl tău mi-a zis că Gideon i-a oferit o indemnizație pentru locuință și că se gândea că i-ar plăcea să se mute în apartament cu mine.

— Uau. În regulă.

Erau multe informații de procesat în cuvintele lui. În primul rând, era evident că tata lua în serios ideea de a lucra pentru Gideon în New York. În al doilea rând, cel mai bun prieten al meu se gândea să locuiască separat de mine. Nu eram sigură ce simțeam în privința asta.

— Îmi fusese teamă că tatălui meu avea să-i fie greu să folosească tocmai camera aia după ce el și mama mea... știi tu.

Eu nu credeam că aș fi fost în stare să rămân în apartamentul penthouse dacă nu l-aș fi avut pe Gideon.

Se întâmplaseră prea multe între noi în locuința aceea. Nu știam dacă aș fi rezistat să îmi amintesc de lucrurile pe care nu le mai aveam.

— Da, mi-am pus și eu întrebarea asta. Cary întinse o mână și mă atinse pe umăr, o simplă atingere de alinare. Dar știi, Victor nici nu a avut vreodată nimic altceva rămas de la Monica în afară de amintirile cu ea.

Am încuviințat din cap. Fără îndoială, tata se întrebase în repetate rânduri de-a lungul anilor dacă nu cumva iubirea lui fusese de la bun început neîmpărtășită. Dar poate că acea după-amiază petrecută cu mama îl făcuse să înțeleagă că nu era adevărat. Aceea ar fi fost o amintire plăcută de care să se agate.

— Deci te gândești să rămâi acolo, am spus eu. Mama mi-a zis că ți-a oferit opțiunea asta.

El îmi aruncă un zâmbet colorat de melancolie.

— Mă gândesc la asta, da. Va fi oarecum mai ușor dacă va fi și tatăl tău acolo. L-am avertizat că cel mai probabil va exista și un copilaș care va sta acolo din când în cand. Mi-a făcut impresia că s-ar putea chiar să-i placă.

Îndreptându-mi din nou privirea spre casă, l-am văzut pe tata făcând fețe caraghioase pentru a o amuza pe micuța mea verișoară. Era singurul dintre frații lui care avea un singur copil, iar eu eram adult.

M-am încruntat când l-am văzut pe Gideon pornind spre ușa de la intrare. Unde mergea așa, cu un șorț legat peste blugi? Deschise ușa și rămase nemișcat preț de o clipă prelungă. Mi-am dat seama că probabil bătuse cineva, dar nu puteam vedea cine, căci Gideon îmi bloca tot câmpul vizual. În cele din urmă se dădu la o parte.

Cary se uită să vadă încotro era îndreptată atenția mea și se posomori.

— El ce caută aici?

Când fratele lui Gideon intră în casă, mi-am pus și eu aceeași întrebare. Apoi în spatele lui apăru Ireland, ținând o pungă de cadouri.

— De ce-o fi adus un cadou? întrebă Cary. E vreun dar de nuntă care nu a putut fi returnat?

— Nu. Am observat modelul de pe pungă, care era în mod cert prea festiv și viu colorat pentru o nuntă. Este un cadou de zi de naștere.

— O, rahat, bombăni Cary. Am uitat complet de asta.

Când Gideon închise ușa fără să fi apărut și mama lui, mi-am dat seama că Elizabeth nu avea să vină la ziua de naștere a primului ei născut. Un amestec intens de simpatie și durere mă copleși, făcându-mi să-mi strâng mâinile în pumni.

Ce naiba era în neregulă cu femeia aia? Gideon nu mai avusese nici o veste de la mama lui de când o înfruntase în biroul lui. Având în vedere ce zi era, nu îmi venea să cred că putuse fi atât de nepăsătoare.

Lucrul acesta m-a făcut să îmi dau seama că nu eram singura care își pierduse mama în ultimele câteva zile.

Chris se ridică și se apropie de copiii lui, îmbrățișându-l pe Christopher în timp ce Ireland îl îmbrățișa pe soțul meu. Apoi îi zâmbi, întinzându-i punga. Gideon o luă și se răsuci pe călcâie, arătând spre locul unde mă aflam eu pe terasă.

Proaspătă și fermecătoare într-o rochie de plajă cu imprimeu delicat, Ireland ni se alătură afară.

— Uau, Eva. Locul ăsta e excelent.

Eu am îmbrățișat-o.

— Îți place?

— Ce ar putea să nu-mi placă? Ireland îl îmbrățișa pe Cary, apoi fața ei frumoasă se întristă. Îmi pare foarte rău pentru mama ta, Eva.

Lacrimile care acum îmi erau mereu aproape mi-au înțepat ochii.

— Mulțumesc.

— Nu pot nici măcar să-mi imaginez, continuă ea. Iar mama mea nici măcar nu-mi place în momentul de față.

Întinzând o mână, am atins-o pe braț. Indiferent ce aș fi simțit eu față de Elizabeth, nu i-aș fi dorit nimănui, și cu atât

mai puțin lui Ireland, să cunoască regretele pe care le trăiam eu acum.

— Sper să vă rezolvați problemele dintre voi. Dacă aș avea-o din nou pe mama, mi-aș retrage multe dintre lucrurile pe care le-am spus și le-am făcut.

Și fiindcă mi-a venit să plâng rostind acele cuvinte cu voce tare, m-am retras rapid și am pornit spre scări, coborând în fugă pe plajă, apoi alergând până la marginea apei. M-am oprit când apa mi-a trecut puțin de glezne, lăsând briza mării să îmi usuce lacrimile.

Închizând ochii, mi-am impus să închid durerea înapoi în sertarul în care o băgasem pentru ziua aceea. Era ziua de naștere a lui Gideon, o ocazie pe care voiam să o sărbătoresc fiindcă marca apariția lui pe lume și, mai apoi, în viața mea.

Am tresărit când un braț musculos cald se strecură în jurul taliei mele, trăgându-mă în spate spre un corp tare și familiar.

Gideon își sprijini bărbia pe creștetul capului meu. I-am simțit pieptul dilatându-se și contractându-se într-un oftat adânc când mi-am înfășurat brațele peste ale lui.

Când m-am calmat suficient cât să pot vorbi, i-am spus:

— Mă surprinde că bunica te-a lăsat să pleci.

El râse scurt.

— Ea susține că îi amintesc de tatăl tău — ei bine, ea îmi amintește de tine.

Ceea ce făcea să se potrivească, mi-am spus, faptul că primisem numele ei.

— Fiindcă nu-ți dau drumul din ghearele mele lacome?

— Fiindcă, deși mă înspăimântă, nu par capabil să plec de lângă ea.

Îndoioșată, am întors capul și mi-am sprijinit obrazul de inima lui, ascultându-i bătăile puternice și regulate.

— Nu știam că vor veni și fratele și sora ta.

— Nici eu.

— Ce simți față de prezenta lui Christopher aici?

L-am simțit ridicând din umeri.

— Dacă nu se poartă ca un ticălos, nu mă interesează.

— Mi se pare corect.

Dacă apariția neașteptată a fratelui său nu îl deranja pe Gideon, nu avea să-i permit să mă deranjeze nici pe mine.

— E ceva ce trebuie să îți spun, zise el. Dar nu e momentul acum.

Eu am deschis gura să îl contrazic, dar m-am oprit la timp. Gideon avea dreptate. Azi ar fi trebuit să ne reînnoim jurămintele, înconjurați de prieteni și de familie. Ar fi trebuit să îi sărbătorim ziua de naștere și să fim atât de veseli încât să nu avem loc pentru mâhnire și regrete. În schimb, ziua era umbrită de o suferință pe care trebuia să o ascundem. Chiar și așa, nu avea nici un rost să o facem și mai neplăcută.

— Am ceva pentru tine, i-am spus eu.

— Hmm... sunt tentat, îngeraș, dar e prea multă lume prin preajmă.

Mi-a luat o fracțiune de secundă să-mi dau seama că mă tachina.

— O, Doamne. Obsedatule.

Am băgat mâna în buzunar și mi-am strâns degetele peste cadoul lui, ținut la adăpost în interiorul unui săculeț de catifea neagră cu șnur. Venise într-o elegantă cutie de cadouri, dar eu preferasem să îl port în buzunar, sperând să fiu spontană și să i-

l ofer la momentul potrivit. Nu voiam să i-l dau deodată cu celelalte cadouri ale lui.

Întorcându-mă cu fața spre el în timp ce scoteam cadoul, i l-am oferit în ambele palme deschise.

— La mulți ani, asule.

Privirea lui se ridică de pe mâinile mele la fața mea. În ochi îi scânteia o lumină pe care nu i-o vedeam decât atunci când îi ofeream ceva. Mă făcea întotdeauna să îmi doresc să îi ofer mai mult, să îi ofer totul. Soțul meu merita să fie fericit. Era misiunea vieții mele să mă asigur că așa avea să fie pentru totdeauna.

Gideon luă săculețul și dezlegă șnurul.

— Vreau doar să știi, am început eu, încercând să îmi ascund emoțiile, că e al naibii de greu să cumperi un cadou pentru cineva care are deja totul, inclusiv o bună bucată din insula Manhattan.

— Nu mă așteptam la nici un cadou, dar îmi place întotdeauna foarte mult tot ceea ce îmi oferi.

Eu am expirat zgomotos.

— Ei bine, s-ar putea să nu vrei să îl folosești, ceea ce nu mă deranjează deloc. Adică, nu te simți obligat să...

Ceasul de buzunar Vacheron Constantin, din platină, alunecă în palma lui desfăcută, carcasa lucioasă a acestuia scânteind sub razele soarelui. Mușcându-mi buza de jos, am așteptat să îl deschidă și să se uite înăuntru.

Gideon citi cu voce tare inscripția gravată:

— "A ta pentru totdeauna, Eva".

— Are loc pentru o poză mică deasupra inscripției. Intenționasem să pun acolo o poză de la ceremonia de reînnoire a jurămintelor, dar... Mi-am dres vocea când el mă privi cu atâta

iubire încât făcu totul să tresară sălbatic în mine. E de modă veche, știu. Doar că mă gândeam că, din moment ce porți veste, s-ar putea să fie ceva care să îți prindă bine. Deși știu că porți și ceas la încheietură, deci probabil că nu. Dar...

El mă sărută, închizându-mi gura.

— Îl voi prețui. Îți mulțumesc.

— Oh. M-am lins pe buze, simțindu-i gustul. Mă bucur. Are și o panglică asortată, în cutie.

Băgând cu grijă ceasul de buzunar înapoi în săculețul acestuia, Gideon și-l puse apoi în buzunar.

— Și eu am ceva pentru tine.

— Stai cuminte, l-am tachinat la rândul meu. Lumea e cu ochii pe noi.

Gideon aruncă o privire peste umăr și văzu cât de mulți dintre membrii familiei noastre ieșiseră pe terasă. Firma de catering aprovizionase bucătăria exterioară cu suficiente băuturi și gustări ușoare, care se puteau servi în picioare, iar lumea începuse să scotocească printre acestea până așteptau să fie gata în cuptor carnea de porc pentru reteta de *posole*.

Gideon întinse pumnul, apoi îl deschise, dezvăluindu-mi superba verighetă din palma lui. Întregul inel era bătut cu diamante rotunde, mari, prinse într-un canal circular, scânteind în mai multe culori.

Degetele mi-au acoperit gura, ochii umplându-mi-se din nou de lacrimi. Briza sărată dansa în jurul nostru, aducând cu ea strigătele de jale ale pescărușilor ce zburau pe deasupra valurilor. Apa se ridica ritmic spre țărm, revărsându-se peste picioarele mele, ancorându-mă în momentul prezent.

M-am întins să iau inelul cu degete tremurătoare. Gideon închise mâna și rânji.

— Nu încă.

— Poftim? L-am îmbrâncit în umăr. Nu mă tachina!

— Ah, dar nu te las niciodată cu buza umflată, toarse el.

Eu l-am privit mânioasă. Rânjetul lui obraznic păli. Degetele lui mă atinseră blând pe obraz.

— Sunt atât de mândru să fiu soțul tău, rosti el solemn. E cea mai mare realizare a mea faptul că m-ai găsit demn de această onoare în ochii tăi.

— O, Gideon. Cât de tare mă năucea. Eram atât de copleșită de el, atât de plină de iubirea lui. Eu sunt cea norocoasă.

— Mi-ai transformat viața, Eva. Și ai reușit imposibilul: m-ai transformat pe mine. Îmi place cine sunt acum. Nu am crezut vreodată că se va întâmpla așa ceva.

— Ai fost întotdeauna minunat, i-am spus eu cu fervoare. Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut. Și te iubesc mai mult acum.

— Nu am cuvinte să îți spun ce însemni pentru mine. Deschise din nou pumnul. Dar sper că, atunci când vei vedea acest inel pe mâna ta, vei ști că ești în viața mea o prezență mai scânteietoare decât diamantele și infinit mai prețioasă.

Ridicându-mă pe vârfuri și chinuindu-mă să nu mă scufund în nisipul ud, i-am căutat gura și aproape am izbucnit în plâns de bucurie când m-a sărutat.

— Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Zâmbind, Gideon îmi lua mâna și îmi puse inelul pe deget, făcându-i loc lângă superbul diamant Asscher pe care mi-l oferise la nunta noastră.

O furtună de aplauze și urale ne-a făcut pe amândoi să tresărim. Ne-am îndreptat privirile spre casă și ne-am văzut familiile aliniate lângă balustradă, urmărindu-ne. Copiii deja

coborau în fugă scările, alergând după Lucky, care era nerăbdător să ajungă la Gideon.

Îi înțelegeam sentimentul mult prea bine. Pentru tot restul vieților noastre, aveam să alerg mereu la el.

Inspirând adânc, purificator, am lăsat speranța și bucuria să alunge remușcările și durerea, doar pentru clipa aceea.

— E perfect, am murmurat eu, cuvintele pierzându-se în vânt.

Fără rochie, fără flori, fără formalitați sau ritualuri. Doar eu și Gideon, dedicându-ne unul celuilalt, având-i în preajmă pe cei care ne iubeau.

Gideon mă ridică în brațe și mă răsuci în aer, făcându-mă să râd de plăcere pură.

— Te iubesc! am țipat, dorindu-mi să mă audă lumea întreagă.

Soțul meu mă puse jos și mă sărută până când mă lăsă fără suflare. Apoi, lipindu-și buzele de urechea mea, îmi șopti:

— Crossfire.

Capitolul 16

Îmi era greu să o privesc pe Eva încercând sa îl consoleze pe Richard Stanton, care nu mai era decât o umbră a bărbatului cu care ne petrecuserăm acel weekend în Westport. Fusese vibrant și plin de viață atunci, părând mai tânăr decât vârsta pe care o avea. Acum arăta fragil și cocârjat, umerii lui lați fiind împovărați de suferință.

O mare de aranjamente din flori albe acoperea fiecare suprafață disponibilă din uriașul living al lui Stanton, amenajat pe acoperiș, parfumând puternic aerul. Printre buchete era plin de fotografii cu Monica, surprinzând-o pe mama Evei în cele mai frumoase momente din timpul petrecut cu Stanton.

Victor era așezat cu Trey și Cary într-o zonă mai restrânsă, izolată de parter. Când sosisem inițial, existase un moment în care tatăl Evei și Stanton încremeniseră față în față, fixându-se reciproc cu privirea. Bănuiam că fiecare dintre ei era invidios pentru ceea ce avusese celălalt din Monica. Victor se bucurase de iubirea ei, iar Stanton o avusese pe ea în persoană.

Se auzi soneria de la intrare. Privirea mea îi urmări pe Eva și Martin mergând împreună să răspundă. Stanton nu se clinti de pe scaunul lui cu spătar înalt, cufundat evident în propriile gânduri. Îi simțisem durerea când ne deschisese prima dată ușa, corpul lui zvâcnind vizibil la vederea Evei.

Era bine ca eu și soția mea urma să plecăm spre aeroport imediat dupa ceremonie. Timp de o lună aveam să stăm departe de oraș și de atenția publicului. Speram că până ne întorceam Stanton avea să fie capabil să o privească pe Eva, care semăna atât de mult cu mama ei, femeia pe care Stanton o iubise.

— Cross.

Întorcând capul, am dat ochii cu Benjamin Clancy. Precum privirea ofițerului Graves, și în ochii lui Clancy scânteia conștiința faptului a ceea ce făcusem ca Nathan Barker să nu mai reprezinte o amenințare pentru soția mea. Spre deosebire de Graves, Clancy mă ajutase să îmi ascund faptele, manipulând scena crimei și o altă scenă, fără legătură, astfel încât vina să cadă pe umerii unui mort care plătise cu viața pentru propriile fărădelegi și care nu avea să mai plătească și pentru ale mele.

Am ridicat din sprâncene într-o întrebare mută.

— Am nevoie de un minut.

Arătă spre holul din spatele lui, fără a mai aștepta ca eu să-mi dau consimțământul.

— Ia-o înainte.

L-am urmat într-o bibliotecă, studiind rafturile de cărți aliniate de-a lungul pereților. Încăperea mirosea a piele și hârtie și era decorată în paleta coloristică a unei combinații masculine de coniac și saschiu. Existau patru zone distincte în care se putea sta jos și un bar complet aprovizionat care invita oaspeții să se instaleze confortabil și să zăbovească acolo.

Clancy închise ușa în urma noastră și se așeză într-unul din cele două fotolii orientate spre șemineul neaprins. Eu m-am așezat în celălalt.

Clancy trecu direct la subiect:

— Doamna Stanton a lăsat în urma ei un set de jurnale scrise de mână în decursul a douăzeci și cinci de ani și un hard disk de rezervă conținând note de jurnal electronice. Mi-a cerut să i le încredințez Evei în caz că moare.

Stăpânindu-mi curiozitatea, am spus:

— Voi avea grijă să ajungă la ea.

Clancy se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi. Ben Clancy era un bărbat masiv, cu bicepșii și coapsele plesnind de mușchi. Își purta părul blond-închis într-o tunsoare militară severa, iar ochii lui aveau aerul sec, rece și letal, al unui mare rechin alb — însă se încălzeau când o priveau pe Eva, precum privirea afectuoasă a unui frate mai mare foarte protector.

— Va trebui să alegi atent cel mai potrivit moment pentru a i le da, spuse el. Și s-ar putea să decizi că e mai bine să nu le vadă niciodată.

— Înțeleg.

Deci aveam să fiu nevoit să mă uit peste ele. Mă tulbura gândul de a o face.

— Lăsând asta la o parte, continuă Clancy, ai de acum o nouă responsabilitate financiară pe care va trebui să o preiei în locul lui Lauren. Nu e tocmai măruntă, dar nu îți va fi greu să te achiți de ea.

Eu am încremenit auzind ce nume folosise, apoi am devenit și mai alert când el continuă. Dând din cap, Clancy adăugă:

— Ai început să-i cercetezi istoricul după moartea soților Tramell.

— Dar tu apucaseși deja să faci curat după ei, în cea mai mare parte.

Pe baza întregii noastre conversații de până atunci, era singura explicație care avea logică.

— Atât cât am putut. Am scotocit în trecutul ei când domnul Stanton a devenit serios în privința relației lor. Când i-am cerut socoteală, ea mi-a spus ceea ce urmează să-ți spun acum ție — fapte despre care domnul Stanton nu are habar. Și aș vrea ca asta să nu se schimbe. A fost fericit. Cine era ea nu l-a afectat cu nimic, deci nu e nevoie să știe.

Orice ar fi fost, Clancy se lăsase atras de partea ei. Rămânea de văzut dacă aveam sau nu să fiu și eu înduplecat.

Clancy ezită pentru o clipă.

— Vei afla mai multe din jurnale. Eu nu le-am citit, dar povestea lui Lauren e cu siguranță mai fascinantă decât informațiile seci pe care ți le voi oferi eu.

— Înțeleg. Continuă.

— Lauren Kittrie a crescut într-un orășel de la periferia orașului Austin, Texas. Familia ei era săracă. Mama ei le-a abandonat pe ea și pe sora ei geamănă în mâinile tatălui lor, care lucra ca muncitor la o fermă din zonă. Era un barbat ocupat, nici prea interesat, nici foarte capabil să crească două fete frumoase și încăpățânate.

Lăsându-mă pe spate, am urmat exemplul Evei și am încercat să mi-o imaginez pe Monica în adolescență, în dublu exemplar. Imaginea era mai mult decât frapantă.

— După cum îți poți imagina, continuă el, fetele nu au trecut neobservate. Spre sfârșitul liceului au intrat în atenția unui grup de studenți bogați din Austin. Derbedei, cu impresia periculoasă că totul li se cuvenea. În fruntea lor se afla Jackson Tramell.

Am dat din cap.

— S-a căsătorit cu el.

— Asta a fost mai târziu, răspunse Clancy sec. Lauren a fost de la bun început înțeleaptă în materie de bărbați. Își dorea să scape de viața pe care o duceau părinții ei, dar recunoștea o situație riscantă când vedea una. Ea l-a respins, în repetate rânduri. Sora ei, Katherine, nu a fost la fel de deșteaptă. Ea credea că Tramell putea fi cel care să o salveze de sărăcie.

O senzație de neliniște m-a făcut să mă las pe spate.

— Cât de mult din povestea asta trebuie sa aflu?

— În ciuda sfaturilor lui Lauren, Katherine a ieșit cu el. Când nu s-a întors acasă nici în noaptea aceea, nici a doua zi, Lauren a sunat la poliție. Katherine a fost descoperită de un fermier din zonă, abandonată pe câmpul lui, aproape inconștientă din cauza unei combinații toxice de droguri ilegale și alcool. Fusese violată cu sălbăticie. Deși nu s-a dovedit niciodată, exista bănuiala că fuseseră implicate mai multe persoane.

Iisuse!

— Katherine era în stare gravă, continuă Clancy. Drogurile halucinogene din organismul ei, combinate cu trauma fizică a violului în grup, i-au provocat leziuni permanente la nivelul creierului. Avea nevoie de îngrijire permanentă pentru o perioadă nedefinită de timp, ceea ce tatăl lor nu își putea permite.

Neliniștit, m-am dus la bar, apoi mi-am dat seama că o băutură era ultimul lucru de care aveam nevoie.

— Lauren s-a dus la soții Tramell și le-a povestit despre fiul lor și ce bănuia ea că făcuse acesta. El și-a negat faptele și nu a reușit nimeni să demonstreze că fusese implicat în vreun fel, din cauza lipsei de probe fizice din perioada respectivă. Însă el a văzut o oportunitate și a profitat de ea. Lauren era cea pe care și-o dorise, așa că și-a convins părinții să acopere costurile unei îngrijiri de bază pentru Katherine, cerând-o în schimb pe Lauren în sine și promisiunea de a păstra tăcerea în privința violului.

Întorcându-mă cu fața spre el, l-am fixat pe Clancy cu privirea. Banii puteau ascunde o mulțime de păcate.

Faptul că Stanton reușise să ascundă trecutul Evei apelând la dosare de tribunal secretizate și la acorduri de confidențialitate demonstra acest lucru. Însă în cazul lui Nathan Barker, tatăl lui îl lăsase să plătească pentru faptele sale. Soții Tramell se dăduseră peste cap pentru a le ascunde pe cele ale fiului lor.

Clancy se îndrepta în fotoliu.

— Jackson voia sex. Lauren a negociat cu părinții lui pentru a obține o căsătorie, considerând că astfel ar fi putut avea un fel de garanție că Katherine nu avea să fie lăsată vreodată de izbeliște.

M-am răzgândit în privința băuturii și mi-am turnat o jumătate de pahar de whisky scoțian.

— Timp de câteva luni situația dintre Lauren și Jackson a fost stabilă. Locuiau...

— Stabilă? Din gât mi s-a smuls un hohot aspru de râs. Ea practic i s-a vândut bărbatului care a orchestrat violul în grup al surorii ei. Dumnezeule...

Am dat băutura pe gât.

Monica — sau Lauren — fusese mai puternică decât o considerase vreunul dintre noi. Însă merita ca Eva să afle acest lucru, având în vedere cât de oribilă era restul poveștii?

— Situația a fost stabilă, reluă Clancy, până l-a cunoscut pe Victor.

Eu i-am surprins privirea. Exact când te gândeai că o situație era cum nu se poate mai disperată, se întâmpla ceva ce o făcea și mai gravă.

Obrazul lui Clancy se înăspri.

— Ea a rămas însărcinată cu Eva. Când Jackson a aflat că bebelușul nu era al lui, a încercat să se descotorosească de el —

folosindu-şi pumnii. Deşi locuiau în casa părinţilor lui, soţii Tramell nu interveneau niciodată în certurile dintre ei doi. Lauren se temea pentru viaţa copilului ei.

— L-a împuşcat. Mi-am trecut mâinile prin păr, dorindu-mi să-mi pot şterge la fel de uşor şi imaginea din minte. Faptul că nu s-a stabilit cum a murit... e fiindcă l-a ucis ea.

Clancy tăcu, lăsându-mă să procesez revelaţia. Nu eram singurul care omorâse un om pentru a o proteja pe Eva.

Am început să mă plimb agitat.

— Soţii Tramell au ajutat-o pe Lauren să-şi ascundă crima. Nu încape îndoială. De ce?

— În perioada cât a fost cu Jackson, Lauren a documentat discret absolut orice ar fi putut folosi împotriva lui la un moment dat. Soţii Tramell ţineau mult la reputaţia lor — şi la reputaţia fiicei lor, Monica, care tocmai îşi făcea debutul în societate — şi nu voiau decât să o vadă dispărută pe Lauren şi toate problemele provocate de ea. Lauren a plecat având pe ea doar un rând de haine şi conştientă că de atunci înainte îngrijirea lui Katherine urma să fie exclusiv răspunderea ei.

— Deci a fost totul degeaba, am murmurat eu. Se întorsese de unde plecase. Apoi mi-a picat fisa: Katherine e încă în viaţă.

Aşa se explicau căsătoriile Monicăi cu bărbaţi bogaţi şi interesul ei faţă de bani. În toţi aceşti ani ştiuse, fără îndoială, cât de superficială o considera fiica ei, dar acceptase această judecată în loc de a-i spune adevărul.

Desigur, şi eu sperasem că Eva nu avea să afle vreodată ce îi făcusem lui Nathan. Îmi era teamă că avea să mă considere un monstru.

Clancy se ridică rapid în picioare, în ciuda siluetei sale masive.

— După cum ți-am spus de la bun început, îngrijirea lui Katherine e acum responsabilitatea ta financiară. Iar dacă vei dori sau nu să îi dezvălui ceva din toate acestea și Evei e o problemă pe ca va trebui să o cântărești atent.

Eu l-am studiat.

— De ce ai încredere în mine cu asta?

El își îndreptă sacoul.

— Te-am văzut aruncându-te peste Eva când Hall a deschis focul. Asta și felul în care te-ai ocupat de Barker îmi arată că ai face orice pentru a o proteja. Dacă tu crezi că e mai bine pentru ea să știe, îi vei spune la momentul potrivit.

Salutându-mă scurt din cap, ieși din bibliotecă.

Eu am rămas, încercând să îmi adun gândurile.

— Bună.

Răsucindu-mă pe călcâie la auzul vocii Evei, m-am întors spre ușă și am privit-o venind spre mine.

— Ce cauți aici? mă întrebă ea, arătând izbitor de frumoasă într-o rochie neagră simplă. Te-am căutat peste tot. A trebuit să-mi spună Clancy unde ești.

— Am băut un pahar, i-am spus eu, oferindu-i un adevăr parțial.

— Câte pahare? Ușoara luminiță din ochii ei mi-a arătat că nu era supărată pe mine. Ești aici de ceva vreme, asule. Trebuie să-l ducem pe tata la aeroport.

Surprins, am aruncat o privire la ceas și mi-am dat seama că stătusem cufundat în propriile reflecții destul de mult timp. Am făcut un efort pentru a mă întoarce în prezent și a înceta să mai întorc pe toate părțile povestea tragică a lui Lauren. Nu puteam schimba trecutul.

Dar ceea ce aveam de făcut îmi era suficient de clar. Urma să mă ocup să-i fie bine surorii ei. Și aveam să îi acord toată atenția mea fiicei ei iubite.

Astfel aveam să o onorez pe femeia care fusese Monica.

Iar într-o bună zi, dacă aveam să consider că așa era corect, aveam să i-o prezint și Evei.

— Te iubesc, i-am spus soției mele, luându-i mâna într-a mea.

— Ești bine? mă întrebă ea, cunoscându-mi atât de bine stările de spirit.

— Da. Am atins-o pe obraz și i-am zâmbit blând. Să mergem.

Epilog

Ce alegere bizară în materie de hotel pentru luna de miere.

Întorc capul și o văd pe mama întinsă pe șezlongul de lângă mine, pe terasă. Poartă un costum de baie violet, pielea îi e ușor bronzată și fermă, unghiile îi sunt lăcuite într-o nuanță elegantă de culoarea pielii.

Sunt inundată de fericire. Mă bucur atât de mult să o revăd.

— E o glumă pe care o știm doar noi, îi explic eu, admirând oceanul Pacific scânteind dincolo de fâșia de smarald reprezentată de pădurea din fața noastră. I-am spus lui Gideon că am o fantezie cu Tarzan, așa că mi-a găsit o casă în copac în variantă de lux.

Fusesem încântată când văzusem pentru prima dată apartamentul de hotel suspendat la mare înălțime deasupra solului, în brațele unui banian antic. Peisajele panoramice care se văd de pe terasa acestuia sunt indescriptibil de frumoase, ceva de care eu și Gideon ne bucurăm de fiecare dată când ieșim din alcovul nostru înfrunzit.

— Deci tu ești Jane... Mama clatină din cap. Nici măcar n-am să comentez.

Rânjesc, bucurându-mă că încă mai reușesc uneori să o șochez lăsând-o fără replică. Oftând, ea își dă capul pe spate și închide ochii, făcând plajă.

— Mă bucur atât de mult că tatăl tău a decis să se mute la New York. Sunt împăcată sufletește știind că va fi acolo lângă tine.

— Da, ei bine... Încep să mă obișnuiesc cu ideea.

Mi-e mai greu să accept că mama e o persoană complet diferită față de cine o crezusem eu a fi. Mă gândesc dacă să deschid sau nu subiectul. Nu vreau să știrbesc plăcerea de a petrece din nou timp cu ea. Dar notițele ei din jurnal au fost redactate ca scrisori adresate mie și nu îmi pot stăpâni nevoia de a-i răspunde:

— Am început să-ți citesc jurnalele, îi spun.

— Știu.

Răspunsul ei e relaxat. Simt furie și frustrare, dar le împing deoparte.

— De ce nu mi-ai împărtășit nimic din trecutul tău până acum?

— Am vrut să o fac. Capul ei se întoarce spre mine. Când erai mică, intenționam să o fac într-o bună zi. Apoi s-a întâmplat... povestea cu Nathan, și erai ocupată să îți revii. Iar apoi l-ai cunoscut pe Gideon. Am crezut întotdeauna că voi avea timp.

Știu că nu e complet adevărat. Viața continuă. Avea să apară întotdeauna ceva care să-i servească drept pretext pentru a mai aștepta. Mama nu se păstrase pentru un moment în care aveam să fiu capabilă să accept tot ceea ce făcuse de dragul surorii ei; așteptase atât cât putuse.

Era nevoie de o femeie puternică pentru a face alegerile și faptele pe care le făcuse ea. Mă bucuram să știu acest lucru despre ea, dar și mai mult să înțeleg sursa fragilității ei. Mama fusese o femeie torturară de întorsătura pe care o luase viața ei. Faptul că îl omorâse pe Jackson o bântuise, fiindcă îl detestase cu atâta disperare și simțise bucurie când îl stiuse mort, chiar dacă uciderea lui în sine îi stârnise oroarea.

Atunci când îi întorsese spatele tatălui meu, gestul distrusese o parte vitală din ea, la fel și faptul de a fi trăit ca și cum sora ei

nu ar fi existat. Mama fusese nevoită să lase în urma ei două bucăți din inima ei și totuși reușise cumva să meargă mai departe. Acum înțelegeam atitudinea ei exagerat de protectoare — nu își imaginase că ar fi putut supraviețui dacă m-ar fi pierdut și pe mine.

— Gideon zice că vom merge să o vizităm pe Katherine după ce ne întoarcem, i-am spus eu. Ne gândim să o mutăm mai aproape de noi, ca să poată face parte din viețile noastre.

Mă pregătesc sufletește pentru acel moment, știind că mătușa mea e sora geamănă a mamei.

Mama mă privește cu un zâmbet trist.

— Se va bucura să te vadă. Ani întregi i-am tot povestit despre tine.

— Serios?

Știam din jurnalele ei că mama nu putuse decât rar să o vadă pe Katherine în persoană, având în vedere că bărbații cu care fusese ea căsătorită preferaseră să își țină pe aproape frumoasa soție. Fusese nevoită să se mulțumească să-i trimită scrisori și vederi prin poștă, deoarece e-mailurile și telefoanele ar fi putut să o dea de gol.

— Normal. Nu mă pot abține să nu mă laud.

Ochii îmi sunt inundați de lacrimi.

Ea își ridică fața spre soare.

— Atâta vreme am fost furioasă pentru suferința îndurată de Kathy — nu mi-am mai regăsit niciodată sora pe care o știam eu. Dar apoi mi-am dat seama că mintea ei nu făcea decât să o protejeze de amintirea acelei nopți de coșmar. Ea nu și-o mai amintește. Și la cât sunt de simple gândurile ei acum, găsește o plăcere copilărească în orice.

— Vom avea grijă de ea, îi promit.

Mama îmi întinde mâna, iar eu i-o prind.
— Aveți și șampanie în casa din copac? mă întreabă.
Eu râd și îi strâng degetele.
— Fireşte.

M-am trezit încet, ridicându-mă leneș la suprafața din profunzimile somnului la o stare de veghe deplină. Lumina pestriță a soarelui se strecură prin plasa de țânțari care înconjura patul ca într-un cocon. M-am întins, lăsându-mi brațul să alunece de-a curmezișul patului, în căutarea soțului meu, dar el nu era culcat lângă mine.

În schimb l-am găsit pe Gideon stând lângă fereastră în colțul rustic pe care îl folosea drept birou, vorbind la telefon. Pentru o clipă m-am mulțumit să mă desfăt privindu-l. Ciufulit și neras, era atât de absolut sexy încât aproape nu puteam îndura să îl privesc.

Faptul că Lucky i se lăfăia la picioare avea darul să facă tabloul cu atât mai delicios.

Gideon purta doar o pereche de pantaloni scurți, cu fermoarul tras și nasturele descheiat, ca eu să pot vedea că nu avea nimic pe dedesubt. Cam atât de departe era dispus să meargă în materie de îmbrăcat în luna noastră de miere. În unele zile singurul lucru care îl acoperea era transpirația, care arăta și mirosea atât de al naibii de sexy pe el încât aveam grijă să i-o stârnesc din nou.

Cât despre mine, constatasem cu surprindere că bagajele mele fuseseră îmbogățite cu o mulțime de rochii tubulare, fără bretele, și erau remarcabil de sărăcăcioase în materie de lenjerie. În orice clipă mă puteam trezi aplecată în față, cu fusta ridicată peste solduri și o parte sau alta din anatomia soțului meu strecurându-se în mine. Eram în luna de miere de două

săptămâni, iar în acest răstimp Gideon îmi învățase trupul să îi anticipeze dorința. Mă putea excita în câteva clipe și să ne satisfacă pe amândoi aproape la fel de rapid.

Era delicios și insațiabil de hedonist.

Între sesiunile de sex acrobatic nebunesc ne petreceam timpul discutând și făcând planuri pentru ce ne aștepta la întoarcerea în lume. Ne uitam la filme și jucam cărți, Gideon învățându-mă să joc bine. Ocazional mai era nevoit și să muncească, iar când o făcea, eu citeam jurnalele pe care mi le lăsase moștenire mama. Îi luase câteva zile să îmi pomenească de ele, dar când o făcuse, fusese la momentul potrivit.

Discutam mult și despre ele.

— Pretenția lor nu e deloc rezonabilă, spuse Gideon la telefon, studiindu-mă în halatul scurt de mătase pe care îl purtam. E loc de negociat în alte aspecte. Trebuie să fie redirecționați spre acele puncte fluide.

Aruncându-i o bezea, m-am retras și m-am îndreptat spre bucătărie.

Mi-am aruncat privirea spre terasă cât așteptam să fie gata cafeaua, studiind pâlcul de copaci de dincolo de aceasta și oceanul de dincolo de copaci. Poate că azi urma să mergem la plajă. Aveam un loc care ne aparținea în întregime. Deocamdată, a fi pur și simplu unul cu celălalt era tot ce ne doream.

Am simțit un fior pe șira spinării când am auzit labele lui Lucky gonind pe parchetul din lemn de esență tare. Fără îndoială venea după Gideon, pe care îl adora. La rândul lui, soțul meu ținea și el destul de mult la Lucky. Coșmarurile veneau din ce în ce mai rar, dar când se întâmplau, era bine să îl avem pe Lucky prin preajmă.

— Bună dimineața, murmură Gideon, brațele lui închizându-se în jurul meu.

Eu m-am sprijinit de el.

— Cred că e mai degrabă după-amiază.

— Am putea să ne întoarcem în pat până se face seară, toarse el, dezmierdându-mă cu nasul pe gât.

— Nu-mi vine să cred că încă nu te-ai plictisit de mine.

— Îngeraș, dacă tu te-ai plictisit, am să mă străduiesc mai mult de-acum înainte.

M-am înfiorat în fața imaginii care mi-a apărut în minte la auzul aceste cuvinte. Gideon era un amant plin de vigoare și într-o zi obișnuită. De când ne aflam în luna de miere, fusese cu atât mai viguros. Aș fi putut jura că trupul lui era acum și mai zvelt și mai bine lucrat decât înainte, doar de la sportul pe care îl făcea făcând sex cu mine. În mod cert eu eram mai încântată de propriul meu corp decât fusesem de ani buni.

— Cine era la telefon? l-am întrebat.

El trase adânc aer în piept.

— Fratele meu.

— Serios? Nu e deja a treia oară când te sună în ultimele câteva săptămâni?

— Nu fi geloasă. Tu ești mult mai sexy decât el.

Eu l-am înghiontit cu un cot.

Gideon îmi povestise despre evidențele lui Hugh și îmi spusese că Chris discutase cu Christopher. Ce se rostise în cursul acelei conversații era ceva ce nu știam. Fusese o discuție privată între un tată și fiul său. Dar orice ar fi fost, Christopher îi scrisese e-mailuri lui Gideon de două ori — chiar de trei, deja — cerându-i sfatul.

— Doar despre afaceri vrea să discute cu tine?

— Da, dar întrebările pe care mi le pune... Sunt chestii la care deja știe răspunsul.

— Și nimic personal?

Chris îl asigurase pe Gideon că nimic din abuzul suferit de el nu ajunsese la urechile fratelui său, iar Gideon nu era tentat să schimbe acest lucru. Christopher îi făcuse mult rău de-a lungul anilor, și câtă vreme nu intenționa să își ceară iertare, nici Gideon nu era dispus să îl ierte orbește în viitorul apropiat.

El ridică din umeri.

— Dacă ne distrăm... cum e vremea... Genul ăsta de chestii.

— Încearcă să ajungă la tine în felul lui, presupun. Am ridicat și eu din umeri. Vrei să mergem pe plajă?

— Am putea...

Răsucindu-mă în brațele lui, am ridicat privirea spre el.

— Ai altceva în minte?

— Aș vrea să discut câteva chestii cu tine înainte să las deoparte munca pe azi.

— În regulă. Stai să-mi iau doza de cafeină mai întâi.

Am zâmbit în timp ce pregăteam cafeaua. Odată ce am ajuns în biroul lui, el își activă ecranul laptopului.

Imaginea apărută nu avea nevoie de explicații. Mi-am tras un scaun și m-am așezat.

— Tot pe partea de creație a proiectului GenTen?

Văzusem zeci de idei de reclamă până în acel moment. Într-unele mesajul era inteligent exprimat, în altele era prea subtil, iar altele erau pur și simplu banale.

— Retușuri la ultima rundă, îmi explică el, punându-și o mână pe spătarul scaunului și pe cealaltă pe masa de scris, înconjurându-mă cu pielea lui caldă și parfumul lui masculin delicios. Și câteva instrucțiuni noi.

Răsfoind setul, am încuviințat majoritatea conceptelor, dar unul dintre ele m-a făcut să clatin din cap.

— Acela nu.

— Nici mie nu-mi place, consimți Gideon. Dar ție de ce nu-ți convine?

— Cred că transmite mesajul nepotrivit. Știi tu, soția/mama/femeia de afaceri copleșită de programul prea aglomerat, care nu își poate găsi timp pentru sine decât distrăgând atenția familiei cu jocurile GenTen. L-am privit. Femeile sunt capabile să îndeplinească ușor astfel de roluri diverse. Hai s-o arătăm jucându-se și ea alături de familie sau bucurându-se singură de consola GenTen.

El dădu din cap.

— Ziceam că n-am să te mai întreb, dar dacă tot ai pomenit de femeile care pot avea totul... În continuare ești mulțumită de decizia ta de a-ți părăsi locul de muncă?

— Da. Nu am ezitat nici o clipă înainte de a răspunde. În continuare vreau să lucrez, am detaliat eu, iar a te ajuta la lucruri la care nu ai nevoie de ajutor nu o să mă satisfacă prea multă vreme. Dar vom găsi un loc în care să mă potrivesc.

Pe buzele lui se ivi un zâmbet strâmb.

— Apreciez opiniile tale, altfel nu ti le-aș cere.

— Știi la ce mă refer.

— Știu. Glisă cu degetele pe touchpad, apoi îl apăsă ușor, deschizând pe ecran o prezentare. Astea sunt câteva dintre proiectele care au prioritate în momentul de față. Când ai timp, uită-te peste ele și anunță-mă care te interesează cel mai mult.

— Pe tine te interesează toate, așa-i?

— Firește.

— În regulă.

Aveam de gând să fac câteva liste, să le ordonez în funcție de interes, cunoștințe și set de abilități. Apoi urma să verific totul din nou. Cel mai important, aveam să discut totul cu Gideon. Era ceea ce îmi plăcea cel mai mult în a munci alături de el — faptul că puteam explora fascinanta lui minte atât de ageră.

— Nu vreau să te fac să simți că te plafonezi, rosti el încet, mâna lui mutându-se pe umărul meu și coborându-mi mângâietoare pe braț. Vreau să te văd zburând.

— Știu, iubitule.

Am prins mâna care mă mângâia și i-am sărutat dosul palmei. Nimic nu mă putea limita când aveam un soț care mă iubea atât de mult.

Soarele coborâse sub linia orizontului, dând foc oceanului.

Gideon turnă din nou șampanie în pahare, câteva picături din lichidul auriu vărsându-se peste buză când iahtul se legănă blând pe valuri.

— Ce plăcut e, spuse el, zâmbindu-mi lent și relaxat.

— Mă bucur că îți place.

Eram uluită să îl văd atât de fericit și în largul lui. Dintotdeauna Gideon Cross fusese ca o furtună în mintea mea. Tunete și fulgere, forță de o frumusețe sălbatică, pericol și fascinație în același timp. Cu greu stăpânită, precum ochiul unei tornade.

Acum l-aș fi descris drept calmul de după furtună, ceea ce făcea din el o forța și mai impresionantă a naturii. Eram amândoi... stabilizați acum. Ne simțeam siguri pe noi și dedicați unul celuilalt. Faptul că ne aveam unul pe altul făcea ca totul să fie mai ușor de realizat.

Toate acestea mă făcuseră să mă gândesc la o cină în larg.

— Vino încoace, îngeraș.

Ridicându-se, mi-a întins mâna.

Ne-am dus paharele de șampanie de la masa luminată de lumânări la luxosul șezlong de două persoane. Ne-am instalat acolo, cu trupurile împletite.

Mâna lui începu să mă mângâie în sus și în jos pe spate.

— Mă gândesc la ceruri senine și la o călătorie fără peripeții.

I-am zâmbit. De multe ori, gândurile noastre se îndreptau în aceeași direcție.

Ridicând o mână, i-am cuprins ceafa cu palma, trecându-mi degetele prin mătasea aspră a părului său.

— Începem să prindem ideea.

Gideon își lăsă capul în jos ca să mă sărute, gura lui mișcându-se blând, limba lui dezmierdându-mă fără grabă, reafirmând legătura dintre noi, ce devenea tot mai puternică zi după zi. Stafiile din trecutul nostru păreau umbre tot mai palide acum, începând să se dizolve chiar înainte de a ne fi reînnoit jurămintele.

Într-o bună zi, urmau să dispară pentru totdeauna. Până atunci, ne aveam unul pe celălalt. Și nu aveam nevoie de nimic altceva.

Nota autorului

Prieteni dragi,

E întotdeauna dificil să-ți iei adio la capătul unei călătorii și să te desparți de companioni pe care ai ajuns să îi iubești. Să-mi iau rămas-bun de la Gideon și Eva e o emoție dulce-amăruie. Mi-am petrecut mulți ani cu ei și sute de mii de cuvinte (*Una cu tine* e cel mai lung roman pe care l-am scris, într-o carieră de mai bine de zece ani!), și totuși acum că seria Crossfire s-a încheiat, știu că Eva și Gideon sunt pregătiți și capabili să își vadă singuri de viața lor pe mai departe. Dacă au avut vreodată nevoie de ajutorul meu, acum nu mai e cazul.

Acum este timpul să vă fac cunoștință cu Kane Black, a cărui iubire dramatică și covârșitoare față de Lily m-a înduioșat ca nimic altceva. Spre deosebire de seria Crossfire, care acoperă doar câteva luni, seria Blacklist urmărește povestea lui Kane și Lily timp de ani buni. Kane cel care se îndrăgostește inițial de Lily, nu mai e același cu bărbatul care se luptă să o recucerească, dar eu îl iubesc în egală măsură în ambele versiuni, atât pe cel mai tânăr, cât și pe cel mai înțelept. Știu că și voi îl veți iubi.

Cu drag,

Sylvia